

Vợ Điên

Contents

Vợ Điên	2
1. Chương 1: Định Mệnh Đưa Em Đến?	2
2. Chương 2: Tiểu Thư, Xin Cô Đừng Khóc!	4
3. Chương 3: Mèo Đen...	8
4. Chương 4: Váy Cưới Đắm Máu.	11
5. Chương 5: “con Điên”.	14
6. Chương 6: Em Quên Tôi Rồi Ừ?	15
7. Chương 7: Ác Quỷ.	17
8. Chương 8: Anh Đẹp Như Milu.	18
9. Chương 9: Cứu Em...	22
10. Chương 10: Sự Trả Thù Của Thần Chết.	24
11. Chương 11: Lòng Mi Và Ghèn.	28
12. Chương 12: Để Nỗi Nhớ Em Chẳng Thẽ Nào Thêm Nữa.	31
13. Chương 13: Lớp Học Mới.	33
14. Chương 14: “vì Cô Ấy...”.	35
15. Chương 15: Em Sẽ Nói Anh Nghe Những Điều Chưa Bao Giờ.	39
16. Chương 16: Tịnh Nhi Là Em.	42
17. Chương 17: Món Quà Của Quá Khứ.	45
18. Chương 18: Sống Trong Ký Ức.	50
19. Chương 19: “tôi Không Phải Là Mèo Đen”.	53
20. Chương 20: Ánh Đèn Đỏ Lại Sáng.	58
21. Chương 21: Tôi Không Phải Là Mèo Nhỏ.	60
22. Chương 22: Anh Chỉ Nhìn.	64
23. Chương 23: Kẻ Giết Người.	69
24. Chương 24: Bên Anh Thôi, Đừng Bên Ai Khác!.	73
25. Chương 25:	77
26. Chương 26: Giá Như Em Không Phải Là Cô Ấy.	82
27. Chương 27: Tàu Thoát.	86
28. Chương 28: Người Mang Em Rời Khỏi Những Đau Khổ.	90
29. Chương 29: Tìm Lại Ký Ức	94
30. Chương 30: Thời Gian Sẽ Chữa Lành Mọi Vết Thương	97
31. Chương 31: Xin Hãy Gọi Anh Là Mèo Đen	101
32. Chương 32: Nếu Có Gặp Lại?	104
33. Chương 33: Em Muốn Trả Ôn!	108
34. Chương 34: Ngày Gặp Lại	113
35. Chương 35: I Love You	117
36. Chương 36: Về Bên Anh	121
37. Chương 37: Vết Thương Lại Rỉ Máu	125
38. Chương 38: Rời Xa Em Là Điều Tốt Nhất Anh Có Thể Làm	128
39. Chương 39: Ngày Hạnh Phúc	132
40. Chương 40: Đau Khổ Tiếp Nối Đau Khổ	136

41. Chương 41: Mãi Mãi Là Bao Xa?	141
42. Chương 42: Chuyện Như Chưa Bắt Đầu	145
43. Chương Ngoại Truyện 1: Yêu Người Đã Chết	149
44. Chương Ngoại Truyện 2: Bút Chì Màu	153
45. Chương Ngoại Truyện 3: Điều Tốt Đẹp Sẽ Ở Lại	155

Vợ Điên

Giới thiệu

“Điên”. Vốn là tính từ trói buộc cuộc sống con người vào một nơi đen tối. Không có niềm vui, không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dien>

1. Chương 1: Định Mệnh Đưa Em Đến?

Người ta nói cô điên.

Người ta nói cô tâm thần.

Nhưng chỉ là “người ta” nói. Lời đồn bao giờ cũng là lời vô căn cứ, đa số đều không phải là sự thật.

Nhưng ở đây, nó chỉ đúng một phần.

Trong một căn nhà nhỏ trên con phố hẹp, có một cô gái mười bảy tuổi đang ngồi tựa mình vào thành cửa sổ, đôi mắt vô hồn nhìn ra ngoài giàn hoa giấy trước mắt. Đôi mắt lim dim về hồ hững hờ nhìn vào một điểm vô định trong không trung, chẳng có vẻ gì là muốn lay chuyển. Trông cô thật buồn rầu.

Bình Nhi, một cô gái có mái tóc dài xõa đến tận chân váy trên gối, tóc đen như gỗ mun. Đôi mắt long lanh với hàng mi dài quyến rũ. Môi chúm chím như cánh hoa đào vương trên khuôn mặt nhỏ xinh ấy. Làn da trắng khiến hai má lúc nào cũng ửng đỏ. Nhìn tổng thể, cô như nàng công chúa bước ra từ chuyện cổ tích.

Nhưng sẽ không có gì đáng nói nếu cô không mắc căn bệnh trầm cảm quái ác. Căn bệnh khiến tuổi thanh xuân của cô dường như chẳng còn tốt đẹp nữa.

Trong xóm, ai cũng bàn tán về Bình Nhi. Giống như đã nói, họ cho rằng cô bị điên. Căn cứ vào đâu chứ?

Bình Nhi ngồi nói chuyện một mình. Cô điên.

Bình Nhi luôn tự nhận mình là con chuột nhỏ, cô sợ những chú mèo đi lang thang quanh sân nhà. Cô điên.

Bình Nhi sẽ khóc thút thít nếu người khác nói chuyện với mình. Cô điên.

Nhưng ai biết được rằng, một quá khứ đau thương chính là nguyên nhân khiến một cô gái xinh đẹp mắc phải căn bệnh này.

Họ chỉ biết ngồi một chỗ và nghe ngóng, và ba hoa.

Nhưng cô không thấy đau khổ gì hết. Cô không có cảm xúc.

Ánh mắt vô định ấy vẫn không dứt khỏi, hai tay cô khẽ vuốt mái tóc mềm.

- Bình Nhi con à, mẹ có chuyện muốn nói. Một người phụ nữ từ sau tiến đến và cất tiếng.

Giọng nói vang lên, phá tan sự u tịch trong không gian. Cô gái quay người lại, đôi mắt vẫn không thể hiện được chút cảm xúc.

Người phụ nữ có mái tóc xoăn tít kéo ghế xuống ngồi cạnh đứa con gái bé bỏng. Bà không nhìn cô, chỉ nhìn ra giàn hoa giấy trước sân, vài cánh hoa mềm mại khẽ rơi xuống.

Bình Nhi cũng quay đầu, trở về vị trí lúc nãy. Khuôn mặt vẫn đượm buồn da diết. Cứ như thể trên đời này, chỉ có mình cô là đau khổ.

- kể từ ngày mai...con đến nhà dì Linh ở nhé. Người phụ nữ nói, vẻ ngập ngừng.

Dì Linh là ai? Bình Nhi không biết.

Bình Nhi vẫn nhìn ra giàn hoa giấy, chẳng có phản ứng gì trước câu nói của bà. Đầu óc cô bây giờ chỉ nghĩ đến hoa giấy. Hoa giấy thật mỏng manh, chỉ một cơn gió lùa qua thôi, mà nó đã phải bỏ cuộc để theo cơn gió ấy. Hoa giấy thật yếu đuối. Hoa giấy muốn theo cùng cơn gió để có thể dựa dẫm vào gió. Nhưng cơn gió ấy đi qua, chỉ còn lại hoa giấy nằm trơ trọi dưới sân nhà.

Bình Nhi cũng vậy, cô đã mãi mê chạy theo cơn gió mà đã quên mất rồi cuối cùng, gió cũng sẽ rời xa cô. Chỉ còn lại mình cô trên cái cõi đời này.

Bà ngập ngừng trong giây lát rồi bỏ đi. Bà biết, bây giờ có nói thế nào, con bé cũng chỉ là một con người vô hồn, con bé sẽ chẳng hiểu được điều gì sẽ đến với nó. Cô bé thật tội nghiệp.

Bình Nhi khẽ vuốt mái tóc, môi nở một nụ cười nhẹ. Chẳng ai biết cô đang nghĩ gì.

Trước cổng của một tòa biệt thự xa hoa, có một cô bé nhỏ cứ đứng bần thần trước cửa, trên tay xách chiếc túi đồ mà trước đó một người phụ nữ đã đưa. Người phụ nữ đã bỏ đi ngay, để mình cô gái ở lại.

Bình Nhi có chút lo lắng. Cô theo mẹ đến đây mà bây giờ bà đã bỏ đi mất. Nhìn ngang nhìn dọc vẫn chẳng thấy có ai để nhờ vả đưa cô về lại nhà. Cô đành ôm nỗi thất vọng, đặt chiếc túi đồ xuống đất, lưng tựa vào thành cửa, hai đầu gối co lại, đầu chui vào hai cánh tay đang đặt trên gối. Cô khóc, tiếng khóc thút thít vang ra xa. Bình Nhi bây giờ rất sợ hãi, cô không biết phải làm như thế nào. Nước mắt thấm đẫm vào chiếc váy trắng. Như một con mèo nhỏ sợ hãi, cơ thể run lên theo từng tiếng nấc.

Có tiếng động cơ từ xa vọng lại. Cô bé nhỏ ngược đầu lên, mắt vẫn còn thấm đẫm lệ. Cô đang mong chờ một ai đó có thể giúp cô. Đôi mắt ánh lên niềm hy vọng.

Kéttttt. Một chiếc mô tô dừng ngay trước mặt Bình Nhi. Bánh trước của chiếc xe gần như chạm vào đầu gối, cô giật mình hoảng sợ. Bật người đứng dậy lùi ra sau.

Một người con trai với mái tóc đen nhấp nhô sau chiếc mũ bảo hiểm, tay vẫn đang ghi ga, chiếc mũ đen khiến Bình Nhi không trông thấy được khuôn mặt người trên xe. Cô chỉ thấy được người đó rất cao to, bắp tay lộ ló trên chiếc áo phong đen, quần bò phẳng phất bụi bặm. Chiếc mô tô rít ga một tiếng dài rồi quay đầu xe, chạy vút vào tòa nhà khi cánh cửa tự động mở.

Bình Nhi ho sù sụ vì khói xe phả vào mặt. Cô bé nhỏ lấy tay vuốt nhẹ nhẹ vào ngực, lấy hơi hít hà.

Sau khi niềm hy vọng cuối cùng vụt tắt, Bình Nhi lại ngồi xuống vị trí cũ. Chờ đợi. Nhưng cánh cửa lúc nãy vẫn chưa khép lại. Bình Nhi nhìn chằm chằm vào căn biệt thự. Rồi cô quyết định bước vào trong đó. Mặc điều gì sẽ đến với cô.

Bình Nhi xách túi đồ trên tay, chân rụt rè bước qua ngưỡng cửa. Khi hai chân đã đứng hoàn toàn trong căn biệt thự. Cánh cửa lớn từ từ khép lại.

Khép lại cuộc đời vô định của cô.

Mở đầu cho những biến cố sắp đến.

Bình Nhi nhẹ nhàng bước qua những khóm hoa trước tòa nhà, băng qua hồ nước phun, băng qua một đoạn đường dài quanh co. Khi trông thấy chiếc mô tô lúc này, cô dừng chân một hồi rồi tiến vào tòa nhà trước mắt.

Bước chân cứ rụt rè nhấc lên theo tầng bậc cấp. Cho đến khi đã đứng trước cánh cửa kính đồ sộ, trong có tấm màn đã che khuất, cô mới dừng chân. Chiếc váy trắng bị gió thổi bay phất phơ sang một bên, mái tóc mượt mà cũng không không chủ động được trước sự liêu lĩnh của cơn gió mà che khuất nửa khuôn mặt không cảm xúc kia.

“Cạch”, Bình Nhi nhẹ nhàng mở cánh cửa kính, vươn tay lùa tấm màn đang bay nhảy tứ tung. Một luồng ánh sáng chiếu rọi vào tòa nhà sang trọng.

Chính giữa tòa nhà, một bộ ghế sofa được đặt trên tấm thảm đắt tiền. Phía đối diện và cả xung quanh, tất cả đều đầy đủ thiết bị hiện đại. Tòa nhà sáng trưng, tất cả cửa đều làm bằng kính trong suốt. Bình Nhi phải đưa tay lên mới tránh được ánh sáng chói lóa đang hắt trực tiếp vào mắt cô. Cô nhẹ nhàng tiến vào, không có một ai.

Theo như lời mẹ dặn, cô chỉ cần vào và ngồi trên sofa, sẽ có người ra đón. Nhưng cô chờ mãi, chờ mãi, chẳng có bất cứ một ai. Kể cả người con trai vừa chạy mô tô vừa này.

Cơn buồn ngủ ập đến, Bình Nhi ngáp nhẹ một tiếng, cơ thể cứ thế nằm trườn xuống ghế sofa. Chiếc váy trắng xõa dần theo tư thế nằm. Đôi mắt long lanh từ từ nhắm lại, hai hàng mi khẽ rung rinh rồi chìm đắm trong một giấc mơ đẹp nào đó. Có lẽ cô đã quá mệt mỏi.

Một bóng người đứng chặn ngang ánh sáng đang chiếu thẳng vào người con gái đang ngủ say. Ánh mắt thoáng ngạc nhiên nhưng rồi lại chuyển thành u ám. Bóng người bỏ đi, để lại cô bé nhỏ đang nằm mê man với giấc mơ nào đó. Khuôn miệng khẽ nhếch, vang lên giọng thều thào:

- Em là ai? Mèo con.

2. Chương 2: Tiểu Thư, Xin Cô Đừng Khóc!

Một người phụ nữ có mái tóc xoăn tít ngồi trong quán cà phê với vẻ hồi hộp lộ trên khuôn mặt đầy nếp nhăn. Bà cứ đứng lên ngồi xuống không yên, ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào khiến chiếc bàn mảng sáng mảng tối. Bà đang đợi một ai đó. Ánh mắt đảo liên hồi. Mồ hôi trên trán nhễ nhại.

Một người phụ nữ khác bước vào quán. Chỉ cần bà bước vào, cả không gian u tịch kia liền sáng trưng lên bởi vẻ ngoài sang trọng. Người phụ nữ đang tiến đến chiếc bàn bên cửa sổ. Trên người vận chiếc áo ôm sát cơ thể, để lộ một thân hình hoàn hảo mặc dù có vẻ bà đã ngoài bốn mươi. xách chiếc túi hàng hiệu, cổ mang loại ngọc trai đắt tiền và đôi giày cao gót mũi nhọn có một không hai trên thế giới. So với người phụ nữ tóc xoăn kia, bà có lẽ sánh ngang với nữ hoàng.

Thấy người cần tìm, người phụ nữ tóc xoăn hơn hờ đứng dậy chào đón. Kéo chiếc ghế ra, hành động có phần giữ kẽ.

“Nữ hoàng” chẳng buồn mỉm cười, ngồi xuống chiếc ghế đã có người kéo sẵn, đùi vắt chéo một bên, lưng thẳng và khuôn mặt kênh kiệu nhìn bà tóc xoăn đối diện.

- Con bé đã đến rồi chứ? “Nữ hoàng” hắt hàm hỏi.

Người phụ nữ đối diện rụt rụt dạ dạ vâng vâng. Trông bà cứ như con cún đang nịnh chủ.

Nói đoạn, “Nữ hoàng” liệng một cốc tiền dày cộp lên bàn, rồi tiếp tục giọng điệu ngạo mạn:

- Bà có thể đi.

Dứt câu, người phụ nữ với mái tóc xoăn tít liên cầm lấy cọc tiền, cúi đầu chào nhanh nhẹn rồi rời đi ngay lập tức. Không quên lộ vẻ hớn hờ tràn đầy.

“Nữ hoàng” bặm môi, khuôn mặt vẻ đăm chiêu, nghĩ ngợi. Rồi sau đó, một nụ cười khinh dễ nhếch dưới lớp son môi đỏ đậm.

Trong căn phòng tối đen, một dòng máu đỏ thẫm lặng lẽ tuôn trào ra từ cơ thể của một người đàn ông đang cứng đờ đằng kia. Người con gái đứng lặng thình, đôi mắt hoảng loạn in rõ trên từng mạch máu. Dòng máu đỏ đen cứ thế tuôn không ngừng, nhuộm đỏ cả căn phòng. Đến khi dưới chân cảm giác ướt ươn ướt, cô gái mới nhận ra rằng, máu chảy đến chân cô mất rồi. Khuôn mặt bây giờ không còn sự sợ hãi nữa, chỉ có sự đau đớn giằng xé con tim cô. Bước chân cô gái lùi dần về phía sau, bàn chân dính máu in lên sàn nhà trắng, từng bước chân như muốn nuốt trọn cô gái. Vết tang thương lộ rõ trên người nằm đằng kia. Cô gái chỉ kịp quay người đi, có tiếng vang lên the thé:

- Bình Nhi...

Cô quay người lại, là người đàn ông đó. Người đang nằm trên sàn nhà đang đứng trước mặt cô. Khuôn mặt trắng bệch, khoe miệng một dòng máu tươi đang trào ra, tay đưa lên không trung sờ vào mặt cô gái. Miệng lắp bắp câu nói không nên lời, giọng nói vang lên một cách rùng rợn như một cơn gió độc đang ùa vào.

- Đừng bỏ anh, hãy đi cùng anh đi. Bình Nhi à.

Rồi người đó liền ôm lấy cô gái, con dao đang nằm trong tay đâm thẳng vào vùng bụng cô. Lại một dòng máu khác từ miệng cô gái tuôn ra. Máu loang trên sàn nhà, cô nhìn xuống, bụng đã bị rách thành một đường sâu hoắm, dòng máu đỏ tươi cứ thế chảy dần xuống chân. Cô gục ngã xuống sàn. Người đàn ông cất tiếng cười ghê rợn. Vết mặt của một thần chết hiện rõ trên khuôn mặt trắng bệch đó.

- HAAAAAAAAA.

Cô bé nhỏ chợt bừng tỉnh. Mồ hôi trên trán túa ra như mưa. Lại là giấc mơ đó. Cô bé nhỏ đưa tay sờ vào vùng bụng. Cảm thấy sự ấm nóng từ cơ thể, cô mới an tâm thở nhẹ một cái.

Bình Nhi luôn sống trong sợ hãi. Cô sợ phải trở lại ngày đó, sợ phải gặp người đàn ông đó. Cô bé nhỏ chợt cất tiếng khóc. Từng tiếng nấc không thành lời vang lên, hai dòng nước mắt từ tuyến lệ chảy ra âm ỉ. Cô sợ, cô bé nhỏ ấy sợ phải đối diện với điều đó. Cô bé nhỏ cứ ngồi trên sofa mà khóc nức nở, nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng, bao trọn lấy cơ thể yếu ớt kia.

Khải Hoàng đang ở trên phòng, nghe thấy tiếng nức nở vang lên, anh liền rời mắt khỏi chiếc máy tính bảng, len theo tiếng khóc đó mà xuống gần sofa. Anh nhìn cô gái đang cuộn mình trong tiếng nấc nghẹn, trông cô thật đau khổ.

Nhưng anh không để ý, bước chân nhấc lên khế rồi đi thì bất chợt, cô bé nhỏ đứng dậy sà vào người anh. Hai tay ôm cứng như thể sẽ sợ anh bỏ đi. Nước mắt nước mũi lem vào hết một mảng áo dưới ngực. Cô bé nhỏ vẫn ôm trọn lấy người trước mặt mà khóc thút thít, mặc cho người ấy là ai. Anh chợt ngẩng người, ánh mắt thoáng dờ dẩn, nhưng nhanh chóng, Khải Hoàng hất mạnh cô gái đang ôm mình, mặt lộ vẻ khó chịu.

Bình Nhi vốn yếu ớt, nay bị lực mạnh tác động vào, cô bé nhỏ ngã nhào xuống đất. Đôi mắt đăm lệ nhìn lên kẻ đã đẩy mình, dòng lệ lại tiếp tục tuôn ra, đôi mắt lộ vẻ sợ hãi. Nhìn chú mèo con đang co ro dưới đất vì cú đẩy của mình, Khải Hoàng thoáng thấy có lỗi, nhưng rồi anh quay lưng bỏ đi. Để lại cô bé nhỏ đang nức nở liên hồi.

Những tia nắng ban mai chiếu sáng cả vườn cây xanh um ngoài vườn. Từng hột sáng lọt qua tấm rèm xanh đang đung đưa khe khẽ. Ánh sáng len lỏi qua tấm thảm trên nền nhà, len lỏi qua một khuôn mặt đang ngủ ngon lành của ai đó.

Bình Nhi khẽ cựa mình, đôi mắt nheo lại để tránh ánh nắng đang rọi thẳng vào mắt. Nhưng nắng vẫn cứ lì lợm, vẫn cứ trêu đùa nhảy múa trên khuôn mặt với mái tóc lù xù. Khiến cô bé nhỏ bực mình, thoát khỏi giấc ngủ đang ngon lành.

Bình Nhi nhướn người, hít thở một hơi dài rồi che tay ngáp ngáp. Cô bé nhỏ vẫn chưa biết, mình đang ở trong căn phòng lạ.

Nhận thấy sự lạ thường, Bình Nhi đảo mắt nhìn xung quanh. Cô bé nhỏ cảm nhận được sự êm dịu khi đang nằm trên chiếc giường nệm êm ái. Căn phòng với màu chủ đạo là trắng. Trắng hết tất cả, điểm vào đó đôi nét đồ vật màu hồng nhạt.

Có vẻ Bình Nhi không được như người khác. Thần trí của Bình Nhi không được tốt. Nếu như quá hoảng loạn, căng thẳng, và sợ sệt cơ thể và đầu óc sẽ không chủ động được mà phản chủ. Còn nếu lúc thoải mái, cô cũng chỉ như bao con người khác. Vẫn yêu đời và lẩm nhẩm vài ba câu hát băng quơ.

Nhưng số lần cô bé nhỏ tỉnh táo, chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bình Nhi trườn khỏi chiếc giường êm ái, đôi chân trần nhẹ đặt xuống sàn nhà. Cô bé nhỏ chột nháy mắt, cô thấy lạnh lạnh dưới bàn chân.

Đôi chân nhỏ bé nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Không một tiếng động nào vang lên. Chỉ có tiếng gió lùa qua khe khe.

Ra khỏi phòng, Bình Nhi mới chột nhận ra, đây không phải căn nhà hôm qua cô đã vào. Không phải căn nhà có chiếc mô-tô, không phải căn nhà có ghế sofa đặt giữa, không phải căn nhà có... Bình Nhi khẽ nhủ mày. Cô đã quên mất rồi, quên mất điều gì đó rồi. Cô bé nhỏ tội nghiệp day day vàng thái dương với vẻ nghĩ ngợi. Ngôi nhà hôm qua vẫn còn điều gì đó, cô hoàn toàn không nhớ nổi.

Chợt có một tiếng nói vang lên nhẹ nhàng đằng sau lưng, cô bé nhỏ khẽ quay người lại.

- Tiểu thư buổi sáng tốt lành, mời tiểu thư dùng điểm tâm.

Cô gái mặc đồng phục người hầu, khẽ cúi người chào cô bé nhỏ, giọng nói thều thào vang lên trong sự bất ngờ của Bình Nhi. Cô bé nhỏ vẫn không hiểu, đôi mắt lộ vẻ ngây dại. Hai hàng nước mắt chột lặn dài. Cô bé nhỏ đang đối mặt với một người lạ.

Cô lại mất bình tĩnh mất rồi.

Cô gái hầu lúng túng, khuôn mặt trở nên lo sợ, hỏi han về gấp gấp:

- Tiểu thư không sao chứ?

Vừa nói, cô người hầu khẽ chạm vào vai nhằm trấn an tinh thần cô gái điên trước mặt. Tất cả tòa nhà này, ai cũng biết vợ chưa cưới của cậu chủ là người điên. Một cô gái điên với đôi mắt sâu thẳm.

Bị đụng chạm bất ngờ Bình Nhi khẽ giật mình, người tiến lui sau một bước tránh cái chạm tay của cô hầu gái. Đôi mắt cụp xuống, vẻ lo sợ lộ trên khuôn mặt đỏ ửng kia. Cô hầu gái nhanh chóng cúi đầu xin lỗi tiểu thư, rồi cuống cuống trở lại vào bếp. Một người phụ nữ tầm bốn mươi mấy tuổi bước ra, cặp kính trên mũi khẽ đẩy lên.

Là quản gia. Quản gia Liên tiến lại gần cô bé nhỏ đang rụt rè, nấc từng tiếng khóc ở đằng kia. Quản gia Liên cúi xuống, ngồi cạnh cô bé nhỏ co ro dưới sàn nhà lạnh ngắt.

- Sẽ không có gì hết tiểu thư bé bỏng à. Cô gái đó sẽ phục vụ điểm tâm cho tiểu thư. Tiểu thư không phải sợ. Cô gái đó cũng giống như tiểu thư thôi, có gì mà phải sợ chứ? Phải không nào?

Quản gia liên vỗ về an ủi Bình Nhi. Cô bé nhỏ ngưng thút thít, sự sợ hãi biến đâu mất rồi. Khuôn mặt trở nên tươi tắn hơn. Cô bé nhỏ khẽ gạt đầu, tay quệt lên má lau nước mắt.

Quản gia liên cười hiền hậu, dịu dặt cô tiểu thư bé bỏng vào phòng bếp dùng điểm tâm.

Bình Nhi nhẹ nhàng theo sau cô quản gia, ngoan ngoãn như chú mèo con. Đôi mắt vẫn đảo xung quanh dò xét. Đến ngưỡng cửa bếp, cô bé nhỏ thoáng bất ngờ. Bàn ăn sang trọng đã chuẩn bị sẵn cho cô. Cô bé nhỏ nhìn lại quản gia Liên đằng sau. Quản gia liên ngúc đầu về kêu cô đến bàn, tất cả đều dành cho cô. Bình

Nhi bước nhẹ đến trước bàn, một cô hầu gái khẽ kéo chiếc ghế cao, cô bé nhỏ ngồi xuống, đôi mắt vẫn ngạc nhiên không ngừng.

Từ đằng xa, một bát súp nóng hổi, bốc khói nghi ngút trên không trung đặt trên khay đựng đang được bưng đến bởi một cô hầu gái khác. Bát súp được đặt ngay ngắn trước mặt cô bé nhỏ, bên cạnh là ly sữa tươi vẫn nóng âm ỉ. Bình Nhi thoáng bối rối, cô bé nhỏ không biết tại sao mình lại được phục vụ tận tình như vậy. Tất cả người hầu, kể cả quản gia Liên đều lui ra phía góc bếp, chờ đợi cô bé nhỏ dùng điểm tâm.

Bình Nhi không để ý nữa, bây giờ đầu óc của cô đã đi đâu mất rồi. Cô lại bị căn bệnh dày vò. Vầng trán khẽ nhăn nhói, cô bé nhỏ chỉ đưa tay lên gõ nhẹ vào trán. Khuôn mặt nhăn nhúm trông vẻ đau đớn.

Vài giây sau, cơn đau đã đi qua, Bình Nhi lại trở về vẻ thản thờ. Cô bé nhỏ suốt bữa ăn chỉ nhấp ngụm sữa nhỏ, bát súp vẫn chưa bị xáo động, hành lá vẫn phủ trên mặt chất lỏng.

Bình Nhi đứng dậy, tay vuốt qua miệng để lau vệt sữa dính trên môi. Một cô hầu gái nhanh chóng mang một chiếc khăn tay đến để lau, cô bé nhỏ khẽ giặt mình, người tiến lui sau. Cô hầu gái liền hiểu ngay, bước chân trở lại vị trí ban nãy.

Bình Nhi khẽ quay người bỏ đi. Cô bé nhỏ không nghe thấy những lời bàn tán thổ lộ sau lưng mình.

Một người phụ nữ với dáng vẻ sang trọng đang quấn chiếc khăn tắm quanh người, đôi mắt hướng ra phía vườn cây. Điều thuốc trên tay bà tóa lên những tia sáng đỏ. Bà rút một hơi dài, làn khói trắng lan tỏa quanh căn phòng. Có tiếng thưa thốt vang lên sau lưng, bà nhanh chóng quay lại. Quản gia Liên nhẹ nhàng tiến vào gần bà Linh. Quản gia cúi đầu chào rồi đứng thẳng người chờ đợi sự sai bảo.

- Con bé đã ăn điểm tâm rồi chứ?

Bà Linh hỏi, từ khuôn miệng nhả ra làn khói trắng thơm nhẹ.

Quản gia cúi đầu, trả lời:

- Vâng, tiểu thư đã dùng bữa rồi ạ, nhưng chỉ uống chút sữa rồi thôi.

Bà Linh khẽ tăng hắng, tay hua biểu quản gia Liên rời khỏi phòng. Lúc quản gia đến gần ngưỡng cửa, bà Linh khẽ cất tiếng, gọi giặt lại quản gia.

Quản gia Liên nghe gọi liền quay lại với tư thế nghiêm chỉnh, giữ kẻ.

- Chuẩn bị lễ đính hôn cho hai đứa. Không mời bất cứ ai khác ngoài những người ta đã nói.

- Nhưng thưa bà, cậu chủ sẽ đồng ý cuộc hôn nhân bất ngờ này chứ? Quản gia Liên khẽ hỏi, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng.

Bà Linh quay người vào phòng, rút một hơi thuốc dài, vừa nói vừa phả làn khói trắng vào không khí, đôi mắt ánh vẻ đắc chí.

- Đó không phải là chuyện của bà, quản gia Liên ạ.

Bình Nhi lang thang quanh khu vườn rộng. Bước chân cô bé cứ đi mãi, đi mãi. Khi đã trốn được khỏi hai hầu gái đang bám theo sau lưng, cô bé nhỏ mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt dò xét mọi thứ xung quanh. Cô bé nhỏ ngồi trên bậc thềm, hai chân co lại tựa cằm trên gối. Đôi mắt cô ánh lên sự nhớ mong da diết. Bình Nhi nhớ mẹ, nhớ giàn hoa giấy trước sân nhà. Cô bé nhỏ khẽ rơi nước mắt. Mũi thút thít, hai má đỏ ửng lên. Trông cô bé nhỏ thật tội nghiệp.

Tiếng khóc bị cắt đứt. Đằng xa, một con mèo đen với đôi mắt như hai hòn bi ve. Nhưng con mèo đó lại nhìn Bình Nhi với ánh mắt trợn tròn, vẻ hung dữ muốn cào xé cô bé nhỏ. Bình Nhi khẽ co người, cơ thể lùi dần về phía sau. Con mèo đen với ánh mắt hung dữ vẫn ngoan cố vờn cô bé nhỏ tội nghiệp, phát ra tiếng “meo” đáng sợ.

Bình Nhi đang vô cùng sợ hãi, tay hua hua trong không trung đuổi con mèo đen đi. Cô bé nhỏ không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hun hút ấy. cứ hua hua vào không trung, miệng lẩm bẩm vài từ nói không nên lời.

- Đi... đi...mèo con...đi...đi.

Con mèo đen thấy “con mèo” có vẻ sợ mình, liền lẩn tới. Đuôi quơ qua quơ lại, nhe răng hù dọa cô bé nhỏ tội nghiệp.

Bình Nhi sợ sệt đến nỗi khuôn mặt trở nên tím hần, hai mắt sụp xuống dè chừng con mèo đen điên dại.

“MEO”. Con mèo đen kêu lên một tiếng rồi lao mình vào người cô bé nhỏ đang co ro dưới đất. Bình Nhi đưa tay lên để đỡ, cơ thể run theo từng tiếng nấc.

“BỐP”. Con mèo ngã xuống đất. Một ai đó đã cứu cô bé nhỏ. Chiếc giày thể thao màu đen đang nằm chổng gọng trước mặt cô bé nhỏ. Con mèo đen kêu lên một tiếng ai oán rồi quay người bỏ đi. Bình Nhi khẽ ngạc nhiên, cô bé nhỏ ngược đôi mắt đắm lệ về phía chủ nhân của chiếc giày đen kia.

Phía đó, Khải Hoàng đang tựa mình vào cái cây với thân hình to lớn, lá xòa quanh vùng trời. Chân chỉ mang một chiếc giày, chân còn lại được đôi tất đen bao bọc. Mái tóc người Khải Hoàng khẽ lung lay trước gió. Vẻ lãng tử của anh càng được cơn gió vô tình kia phát lên. Bình Nhi khẽ đứng dậy, cầm chiếc giày đen đến gần cây to.

Cô bé nhỏ bước đi trong rụt rè, như sợ anh sẽ ăn thịt cô mất. Cô bé nhỏ bước đôi chân trần dẫm lên đám cỏ vàng dưới đất, vang lên tiếng dòn dã phá tan sự sợ hãi trong cơ thể. Từng thớ thịt như giãn ra, Bình Nhi khẽ đưa tay lên má vuốt giọt lệ còn vương.

Khi đã đến gần Khải Hoàng đang nhìn cô với ánh mắt không cảm xúc, cô bé khẽ đứng ngậy người một lát. Tại sao khi gặp anh, cô lại không sợ sệt, không một giọt nước mắt nào mảy may rơi? Cô bé nhỏ vốn sẽ khóc thút thít nếu ai đó không phải là mẹ tiếp xúc. Anh cũng là người lạ mà, tại sao lại như vậy? Cô bé nhỏ vẫn không hiểu chính mình đang nghĩ gì nữa.

Bình Nhi thôi không nhìn anh nữa, chỉ khẽ đặt chiếc giày đen xuống đám cỏ dưới đất, đặt gần chân anh để anh có thể dễ mang vào. Rồi cô bé nhỏ quay lưng bỏ đi, không có lời cảm ơn nào thốt ra. Cô bé nhỏ vẫn chưa biết, anh là người mà cô đã ôm khóc thút thít vào cái ngày đầu tiên cô đến tòa nhà này. Cô bé nhỏ vẫn chưa biết, hôm cô đến, anh đã chạy đi tìm cô khi thấy một người con gái đang khóc đứng trước cổng nhà. Cô vẫn chưa biết, cô đã vào nhầm khu nhà anh. Cô vẫn chưa biết, anh chính là chồng sắp cưới của cô.

Nếu buổi sáng hôm ấy, Khải Hoàng không chỉ nhìn từ sau phía bóng dáng nhỏ bé kia lẩm lũi bỏ đi, anh sẽ thấy một nụ cười khẽ thoáng trên khuôn mặt vô hồn của Bình Nhi.

3. Chương 3: Mèo Đen...

Tại ngôi trường THPT An Bình, một chiếc xe mô tô lao vào cổng trường, vút qua như tên lửa, xé toạc bầu không gian náo nhiệt của các cô cậu học trò. Chiếc mô tô vút lao đến đâu, những ánh mắt tò mò đều hướng đến đấy. Những lời bàn tán xôn xao vang lên. Khen cũng có, chê bai cũng có, nhưng hầu hết ai cũng nghe một nội dung duy nhất.

- Ôi, anh ấy đẹp trai quá!

Khải Hoàng cời mũ bảo hiểm, mái tóc cứ thế bù xù theo chiều vô định. Nhưng không vì một chi tiết nhỏ như thế mà làm giảm đi vẻ hoàn hảo của một mỹ nam. Khải Hoàng khẽ vuốt lại mái tóc lộn xộn, nhếch nụ cười bí hiểm khi nhớ về ai đó có mái tóc bù xù. Nụ cười khó hiểu vô tình khiến đám nữ sinh xung quanh bồn loạn hết lên. Chỉ kịp quay người bỏ đi, anh thấy Mẫn Nhi đang đứng trước mặt mình.

Mẫn Nhi là một học sinh ưu tú của trường, cô luôn được mọi ánh mắt thèm thuồng của đám con trai trong trường hướng đến. Không chỉ học giỏi thôi đâu, cô thậm chí sở hữu một thân hình khiến ai ai cũng phải ghen tỵ. Vóc dáng mảnh mai, khuôn mặt hết sức dễ mến, chiếc mũi nhỏ với đôi mắt lúc nào cũng long lanh, nhưng điểm vào đó đôi nét sắc sảo. Cô học sinh ưu tú khẽ nhăn mặt khi thấy nụ cười hiểm có trên khuôn

mặt lạnh lùng kia. Mẫn Nhi đẩy lên sự tò mò, là ai, là ai đã khiến con người bằng giá kia nở nụ cười kia chứ? Cô thoáng thất vọng khi biết, người đó chắc chắn không phải là cô.

Mẫn Nhi cất tiếng, lớp son môi đỏ hồng khẽ lay động.

- Anh Hoàng, có chuyện gì vui sao? Anh kể cho em nghe đi. Cô học sinh ưu tú giấu sự ganh tỵ, tỏ vẻ thích thú.

Khải Hoàng chỉ cười, nụ cười tỏa nắng hơn bao giờ hết. Anh xoa đầu cô học sinh khóa dưới, đôi mắt lộ niềm thích thú. Rồi anh bỏ đi, anh vốn dĩ chỉ xem Mẫn Nhi là người em gái. Không hơn không kém. Để lại cô học sinh ưu tú chưng hửng, nổi thất vọng và tức tối bao trùm lấy cơ thể xinh đẹp. Mẫn Nhi chưa xót nhìn theo bóng dáng kia, cô thấy rồi. Thấy anh đã thay đổi mất rồi. Anh chưa từng xoa đầu cô.

Khải Hoàng nằm ườn trên ghế đá sau vườn trường. Ánh nắng rọi vào nửa khuôn mặt không tỳ vết. Đôi mắt nhắm hờ để tận hưởng không khí trong lành, một giọt sương từ trên cây rơi khẽ xuống khuôn mặt bình yên kia. Như một chiếc lá rơi nhẹ trên mặt hồ yên lặng. Nhưng mặt hồ lay động mất rồi. Khải Hoàng nhăn mặt, tay vuốt giọt nước vô duyên. Anh lại nhìn về phía cây xanh đằng kia, tâm hồn thả trôi theo những đám mây lơ lửng. Anh chợt bật cười khẽ. Nụ cười chỉ thoáng qua thôi, nhưng ai nhìn vào sẽ nhận ra rằng, anh đang nhớ ai đó.

Khải Hoàng nhớ cô bé nhỏ ngồi khóc trước cổng nhà anh, hôm ấy khi đã vào nhà, bước chân không chủ động được mà quay trở lại tìm cô bé. Nhưng cô bé đã đi đâu mất rồi, anh thoáng thất vọng nhưng rồi tặc lưỡi cho qua. Bất ngờ luôn đến mà không báo trước, cô bé anh tìm lại đang ở trong khu nhà anh, nằm trên ghế sofa anh vẫn hay nằm. Khải Hoàng chợt thoáng nghi ngờ. Tại sao lúc nào anh gặp, cô bé lại đang khóc kia chứ? Anh chưa biết cuộc hôn nhân sắp đến. Anh vẫn chưa biết cô bé đó bị điên. Nếu biết, anh sẽ thế nào đây? Hắt hủi cô bé nhỏ tội nghiệp? Hay sẽ yêu thương cô đây?

Khải Hoàng khẽ nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ có ai đó với giọt lệ trên mi.

Bình Nhi ngồi thẩn thờ trên sàn nhà đã lâu. Cô bé nhỏ chỉ nhìn vào điểm vô định trong không trung.

- Nhớ mẹ quá à.

- Ừ, nhớ quá!

- Nhớ cả giàn hoa giấy nữa.

- Ừ, rất nhớ.

Bình Nhi (lại) đang nói chuyện một mình nữa rồi. Cô bé nhỏ với đôi mắt vô hồn lăm lăm vài ba câu nói không người nghe. Đám hầu gái đứng sau lưng khẽ ghé tai vào nhau mà bàn tán.

- Trông nó kìa, đúng là con điên!

- Ôi giời, nói gì nó nữa. Điên mà được cưới chồng giàu là phước cho dòng họ tám đời của nó.

- Cậu chủ thật tội nghiệp, sao phải cưới một con điên này chứ.

Lời trách móc cũng có, lời than thở cũng có. Trách là trách cô gái điên kia sao may mắn đến thế, cưới được cả chồng giàu. Than là than cho cậu chủ danh giá nhà này, số bạc hay gì mà cưới phải cô vợ điên. Những lời bàn tán không ngớt, chỉ trở vào người cô bé nhỏ đang ngồi trên sàn nhà. Bình Nhi vẫn không hay biết, nói đúng hơn, cô đang mê mải với những nỗi nhớ không điểm dừng.

Lời bàn tán chợt cắt ngang. Khải Hoàng đã về, cô nào cô nấy chỉnh sửa lại trang phục, dàn ra hai bên chào đón cậu chủ.

- Chào cậu chủ.

Cả đám hầu gái đồng thanh chào, đầu cúi rạp xuống đất. Khải Hoàng chỉ gật nhẹ đầu, bước chân tiến đến cô bé nhỏ đang ngồi dưới sàn nhà lạnh ngắt. Anh chỉ nhìn rồi bước ngang cô. Ngón tay khẽ ngoắc, một cô hầu gái nhanh chóng chạy đến.

- Em nghe, cậu chủ.

Cô hầu gái lộ vẻ thích thú khi được đứng gần Khải Hoàng. Anh không để ý, chỉ hỏi:

- Quần gia đâu rồi?

- Thưa, quần gia đến chiều mới về ạ!

Cô hầu gái kính cẩn trả lời. Khải Hoàng chỉ khẽ gật đầu, rồi anh tiếp tục bước đi về phía khu nhà của mình. Nơi Bình Nhi đang ở là khu nhà bên cạnh nhà anh, nhà dành riêng cho vợ cậu chủ.

Khải Hoàng bước đi nhưng tai vẫn lắng nghe những diễn biến phía sau lưng mình.

- Tiểu thư à, cô hãy đứng lên và vào phòng nghỉ đi ạ.

- Đúng rồi ạ, ngoài này lạnh lắm.

Vài ba câu khuyên nhủ giả tạo vang lên. Bình Nhi chỉ khẽ nhăn mặt:

- Không muốn.

Rồi cô lại tiếp tục lẩm bẩm một mình. Đợi đến khi bóng dáng của anh biến mất sau cánh cửa kính, đám hầu gái lại tiếp tục bàn tán, để mặc cô bé nhỏ ngồi luyên thuyên một mình.

- Nhi nhớ mẹ, Nhi nhớ hoa giấy.

Bà Linh ngồi trên ghế bành trong vườn, môi đỏ nhâm nhi ly rượu vang. Bà trông thật nhàn nhã, đôi mắt ánh lên niềm vui vô định nào đó. Một âm thanh chói tai vang lên, bà Linh khẽ lấy chiếc smartphone và nghe.

- Mọi chuyện ổn cả chứ?

“Vâng, ổn hết thưa bà.” Đầu dây bên kia vang lên lời nói thỏ thẻ. Chỉ đợi có thế, bà Linh nở nụ cười hiểm, tay đẩy ly rượu vang, môi nhắm nhấp vị chất của rượu.

- Váy cưới đã may cho con bé chưa? Bà Linh tiếp tục hỏi.

“Nhưng thưa bà, chỉ là đính hôn có cần váy cưới như thế không ạ?”. Giọng nói đầy gấp gáp bên kia vang lên tức thì.

“Choang”. Tiếng ly rượu vỡ dưới cái hất mạnh của bà Linh. Giọng nói đầu dây bên kia có phần ứ nghẹn.

- Quần gia Liên, ta chưa nói sao? Đó không phải là việc của bà.

Bình Nhi nằm trên giường, đôi mắt nhìn ra phía vườn cây của khu nhà bên cạnh. Cô bé nhỏ chán nản hướng ánh mắt vào các bông hoa trên những khóm hoa đang khoe sắc trên nền trời xanh đẹp. Cô bé nhỏ chợt nhớ hoa giấy. Bình Nhi thấy lòng xôn xao lạ thường, cô muốn có những bông hoa ngoài kia. Chỉ là để lấp đi nỗi nhớ về hoa giấy.

Cô bé nhỏ lén ra khỏi phòng mà không để các hầu gái phát hiện. Cô trèo lên trên khung cửa sổ, và nhảy khỏi phòng. Rất đơn giản, nhưng váy trắng của cô vướng vào khóa cửa mất rồi. Bình Nhi lúng túng, không biết làm sao để gỡ chiếc váy vướng bình này ra. Mặc dù, chỉ cần một cái hất tay, chiếc váy sẽ được giải thoát, nhưng cô bé nhỏ ấy lại không làm được.

Bình Nhi nhăn mặt, người cứ đứng yên một chỗ khi gấu váy bị vướng. Ai đó bên khu nhà kia đã thấy, nụ cười bí hiểm nhếch lên.

Khải Hoàng nhảy phóc từ cửa sổ ra. Anh nhẹ nhàng tiến đến cô gái đang mắc kẹt kia, ánh nhìn lộ vẻ thích thú.

Bình Nhi thấy có người đến, cơ thể khẽ co lại. Nhưng cô nhớ, anh là người đã giúp cô đuổi con mèo đen kia đi. Vậy là đôi mắt long lanh kia nhìn vào Khải Hoàng, anh đang đứng khoanh tay nhìn cô bé nhỏ lúng túng.

- Váy.

Bình Nhi cất tiếng nhờ vả. Đôi mắt ánh lên sự chờ đợi. Khải Hoàng vẫn chưa gỡ váy giúp cô, nghiêng đầu nhìn con mèo nhỏ đang run rẩy trước mặt.

- Váy.

Bình Nhi lại tiếp tục kêu lên. Hai dòng nước mắt từ từ chảy xuống, môi mím lại vẻ chịu đựng.

Khi thấy cô bé nhỏ ấy khóc, Khải Hoàng khẽ lúng túng, anh liền gỡ ngay gấu váy đang mắc kẹt. Cô bé nhỏ được giải thoát, mừng rỡ chạy đến những khóm hoa đang khoe sắc. Cô lại chạy đi mà quên mất ân nhân của mình nữa rồi.

Khải Hoàng theo cô bé nhỏ đến khóm hoa sau vườn nhà anh. Bình Nhi đưa tay định ngắt những bông hoa nhỏ, nhưng tay cô bé chợt khựng lại. Cô bé nhỏ quay đầu lại, nhìn Khải Hoàng như thể sẽ bị anh mắng nếu ngắt hoa bừa bãi.

Khải Hoàng thấy vẻ e dè của con mèo nhỏ trước mắt, anh lắc đầu. Anh muốn trêu cô bé hay khóc lóc này.

Bình Nhi khẽ nhắc lại, để chắc chắn anh hiểu ý mình.

- Hoa.

Cái lắc đầu lại hiện ra. Cô bé nhỏ thoáng thất vọng, ánh mặt lộ vẻ buồn rầu.

- Nhi muốn hoa, muốn hoa giấy.

Anh bất ngờ. Thì ra cô bé nhỏ đang lầm tưởng hoa vườn anh là hoa giấy.

- Không phải hoa giấy. Khải Hoàng cố gắng giải thích cho con mèo nhỏ trước mặt.

Bình Nhi thoáng hững hờ, sự thất vọng lấn chiếm khuôn mặt ngây thơ kia. Rồi cô bé nhỏ bỏ đi, miệng lầm bầm vài ba câu không nên lời.

- Không phải hoa giấy, không phải hoa giấy...

Khải Hoàng nhìn theo bóng dáng nhỏ bé kia khuất dần, lòng chợt buồn man mác. Hình như, anh thích con mèo nhỏ ấy mất rồi!

4. Chương 4: Váy Cưới Đẫm Máu.

Quản gia Liên e dè ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Khải Hoàng. Chiếc kính cận khẽ đẩy nhẹ. Khuôn mặt bà lộ vẻ lo lắng, không biết điều gì sẽ đến với bà đây nữa. Khải Hoàng khẽ tăng hắng, nhìn thẳng quản gia liên vẻ dò xét.

- Bình Nhi là ai?

Quản gia Liên như biết được trước câu hỏi mà anh sắp hỏi, đôi môi mấp máy trả lời:

- Vợ sắp cưới của cậu. Thừa cậu chủ!

Khải Hoàng thoáng ngạc nhiên. Đôi mắt lộ niềm vui thoáng qua như cơn gió. Bây giờ thì anh đã biết tại sao con mèo nhỏ lạc vào nhà anh. Rồi đến mai, con mèo nhỏ lại biến mất. Và xuất hiện khu nhà cạnh nhà anh.

- Có điều gì với cô gái ấy chẳng? Anh hỏi khi thấy sự kì lạ ở cô bé nhỏ vào mỗi lần anh gặp cô.

Quản gia Liên ngập ngừng, khuôn mặt lo lắng cực độ, giọt mồ hôi chảy dài bên gò má.

- Chuyện là...

Khải Hoàng ngồi thẳng người dậy, tay chống cằm chờ đợi câu trả lời của quản gia. Ánh nhìn lộ vẻ tò mò.

- Tiểu thư... cô ấy...

- Quản gia cứ nói. Anh tiếp lời.

- Cô ấy có chút vấn đề về thần kinh ạ. Quản gia Liên có vẻ rất khó khăn trong việc nói cho cậu chủ hiểu.

Anh thoáng chờ đợi, sự bất ngờ bao trọn đôi mắt đen hun hút.

- Điên sao?

Khải Hoàng hỏi lại, để chắc chắn anh không hiểu nhầm ý của quản gia. Anh đang mất bình tĩnh, anh ước gì câu hỏi của anh là nhầm lẫn. Anh ghét những người điên.

Nhưng trở trêu thay, quản gia Liên chậm chậm gật đầu, đôi mắt sụp xuống chẳng dám nhìn lên ánh mắt như đang đâm thủng của Khải Hoàng. Anh lặng người, tay hua vào không trung ý quản gia hãy rời khỏi. Quản gia Liên nhanh chóng cúi người rồi rời khỏi phòng nhanh nhất có thể. Bà sợ, anh sẽ giết bà mất.

Khải Hoàng bây giờ chẳng còn suy nghĩ được gì nữa. Đôi mắt anh ánh lên sự thất vọng tràn trề. Bây giờ thì anh đã biết tại sao con mèo nhỏ ấy luôn khóc mỗi khi anh bắt gặp. Anh đã biết, tại sao anh lại thích con mèo nhỏ ấy.

Chỉ là sự thương hại một người điên mà thôi.

Tất cả những rung động trước con mèo nhỏ ấy chợt tan biến đi đâu hết. Để lại sự chán ghét và tức tối khi phải lấy một người điên làm vợ. Khải Hoàng chợt thấy thắc mắc, tại sao mẹ lại sắp xếp cuộc hôn nhân bất đắc dĩ này chứ? Phải chăng bà đang toan tính điều gì? Đôi mắt Khải Hoàng tối dần, anh cảm thấy kinh tởm khi phải nhìn thấy một người điên trong nhà mình, lại còn là vợ sắp cưới của anh.

Anh ghét con mèo nhỏ ấy mất rồi.

Bình Nhi ngồi trước bậc thềm nhà, ánh trăng rơi vào khuôn mặt ngây thơ của cô bé nhỏ. Cô bé nhỏ đưa tay lên bầu trời đêm đầy sao, miệng lẩm bẩm:

- Một sao, hai sao, ba sao,...

Cô bé nhỏ cứ ngồi lặng lẽ đếm những vì sao đang lấp lánh trên nền trời dày đặc một màu đen huyền ảo. Đôi mắt ánh lên vẻ thích thú. Bình Nhi cứ ngồi đếm sao, mặc kệ đám hầu gái ngồi chỉ trở sau lưng cô bé nhỏ. Chiếc váy trắng xõa dài xuống cả bậc thềm dưới. Bình Nhi rất thích màu trắng, vì vậy mà tất cả váy áo của cô đều màu trắng. Chỉ duy nhất một điều, cô chỉ có một đôi giày đính hoa. Nhưng cô bé nhỏ thích rong ruổi bằng đôi chân trần kia hơn. Mặc đám hầu gái suốt ngày xách theo đôi giày đắt tiền chạy sau.

Bình Nhi đang mê mê đếm sao, bất chợt hình ảnh của ai đó lọt vào đôi mắt long lanh của cô bé nhỏ. Là Khải Hoàng, người giúp cô đuổi con mèo đen, giúp cô gỡ gấu váy mắc kẹt. Cô bé nhỏ liền đứng thẳng người dậy, chạy ồa đến ân nhân của mình. Đôi chân trần băng qua các phiến gạch hoa văn, khi đôi chân trần đã gần với đôi thể thao đen, cô bé nhỏ thở hộc hộc. Tươi cười chào:

- Mèo đen.

Bình Nhi gọi Khải Hoàng là “mèo đen”. Anh thoáng bất ngờ trước lời chào hỏi của cô bé nhỏ. Nhưng anh lại nhớ đến, cô gái ấy điên. Là loại người mà anh ghét nhất. Đôi mắt anh lộ vẻ tối tăm, chẳng buồn trả lời, anh phớt lờ cô bé nhỏ đang giương mắt chờ anh chào lại.

Nhưng anh đã bỏ đi mất rồi. Cô bé nhỏ nín lấy cánh tay “mèo đen”, nhưng anh vô tình quá. Khải Hoàng hất con mèo nhỏ ngã nhào ra đằng sau. Lực tác động lần này còn mạnh hơn cả lần cô ôm anh, Bình Nhi nằm úp dưới đất. Máu túa ra từ đôi chân trắng ngần ấy.

- Đau.

Cô bé nhỏ nhìn lên kẻ lạnh lùng kia, đôi mắt rưng rưng lệ chực trào. Nhưng rồi Khải Hoàng quay người bỏ đi, chẳng thấy sự hối lỗi nào trên đôi mắt tức giận kia.

Anh bỏ đi mất rồi, để lại con mèo nhỏ với đôi chân túa máu. Cô bé nhỏ vẫn chưa hiểu điều gì đang xảy ra. Hai má giàn giụa nước mắt vì đau.

- Mèo đen...

Ngoài sân vườn rộng của tòa biệt thự, hai giàn hoa giấy trải dài hai bên. Bàn ghế được bọc bởi vải trắng đính kèm chiếc nơ nhỏ xinh. Chính giữa hai hàng ghế đó, một tấm thảm đỏ được đặt ngay ngắn. Dọc theo tấm thảm đỏ là một chiếc bàn với khăn trải màu hường nhạt. Trên có chiếc bánh kem năm tầng đặt giữa. Mọi người từ hầu gái cho đến gia nhân đều tất bật chuẩn bị cho buổi lễ sắp đến. Trên cành cây cao, vài ba chú chim hót líu lo tạo ra bản nhạc của niềm hạnh phúc.

Hôm nay là lễ đính hôn của cậu chủ nhà này.

Bình Nhi ngồi thẫn thờ nhìn chiếc váy trắng với nhiều tầng lớp phủ dài cả mặt đất đang treo trên tủ. Cô bé nhỏ vốn rất thích váy trắng, nhưng khi thấy chiếc váy tuyệt đẹp này, cô chẳng may muốn chạm đến. Cô bé nhỏ đang buồn, cô buồn vì chú mèo đen nào đó đã hất hủi cô. Bình Nhi khẽ thở dài, cô chẳng muốn vận chiếc váy cưới ấy chút nào.

Một cô hầu gái khẽ bước vào, cất tiếng chào cô bé nhỏ rồi nhanh chóng trang điểm lên khuôn mặt nhỏ xinh ấy.

Bình Nhi nhăn mặt khi phấn cứ phả vào khuôn mặt của mình. Cô hầu gái vẫn tiếp tục trang điểm mặc cho tiểu thư cứ quay đầu nguầy nguậy.

- Yên nào, tiểu thư.

Cô hầu gái khẽ nhắc, mặt có phần khó chịu vì cô tiểu thư bướng bỉnh này.

- Không, không muốn.

Bình Nhi hét toáng lên khi lớp son môi đỏ được bôi lên đôi môi nhỏ kia. Khuôn mặt cô bé nhỏ vì lắc quá mạnh khiến thỏi son trên tay cô hầu gái quệt một đường dài qua má phải. Cô hầu gái bực mình, gắt gỏng rồi bỏ đi ra ngoài. Để lại cô bé nhỏ với vết son môi đỏ đậm quanh khuôn mặt bí xị.

Những cánh hồng được các hầu gái rải xung quanh nơi bàn đặt bánh kem. Từng cánh hồng đỏ thắm rơi nhẹ trên thảm đỏ, một cơn gió thoảng qua khiến các cánh hoa khẽ lay động. Các gia nhân nam cũng tất bật không kém, người khiêng bàn, khiêng ghế, gắn những chữ cái làm bằng bạc bóng loáng tạo thành dòng chữ “Lễ đính hôn”.

Bây giờ, dần kèn trống đã đến đầy đủ. Khách khứa đứng như ý bà Linh ăn vận sang trọng ngồi vào vị trí định sẵn. Ai nấy đều hớn hờ chờ đợi con dâu của gia đình có tiếng này. Họ muốn xem cô gái ấy như thế nào, để mà khen, mà chê.

Khải Hoàng điều khiển chiếc mô tô lao vút qua con đường rộng. Anh đang chạy trốn, chạy trốn ánh mắt như muốn xuyên thấu của mèo nhỏ. Anh hận, hận vì anh đã lỡ rung động trước một người điên. Anh hận vì anh đã quên mất người mà anh đang chờ. Anh hận chính anh, hận con tim không chủ động được mà tiến đến khung cửa sổ của con mèo nhỏ nào đó. Để rồi anh bắt gặp mèo nhỏ đang ngồi thẫn thờ. Nhìn thấy anh, mèo nhỏ liền chạy đến bên cửa sổ, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng. Nhưng rồi anh lại buông ra một câu nói khiến mèo nhỏ ấy tổn thương. Rồi anh bỏ đi, để lại mèo nhỏ với mớ hỗn độn phức tạp, mèo nhỏ lại khóc nữa rồi.

Đã đến giờ cử hành lễ đính hôn nhưng vẫn chưa thấy hai nhân vật chính xuất hiện. Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, những lời rì rầm thể chỗ cho những tiếng hót líu lo trên cành. Mọi người nhón nhào hết cả lên, bà Linh hốt hoảng kêu gọi mọi hầu gái đi tìm Bình Nhi. Ánh mắt bà lộ vẻ lo lắng, bà đã trông ngày này lâu lắm rồi.

Một hầu gái hốt hải chạy đến, cúi người với bà Linh, miệng lẩm bẩm chẳng nên lời.

- Thưa bà...thưa bà...thưa...

- Nói, MAU LÊN.

Bà Linh mất bình tĩnh mà quát vào mặt cô hầu gái. Cô hầu gái giật nảy mình, miệng phát ra những lời lẽ run sợ.

- Thưa, tiểu...tiểu...thưa đã tự sát rồi ạ.

5. Chương 5: “con Điên”.

Trong căn phòng màu trắng, từng dòng máu đỏ lặng lẽ chảy dài trên thảm trải. Mùi máu tanh hắt lên không khí, vẽ tang thương lên lối qua từng nhịp thở. Chiếc váy cưới bị nhuộm đỏ một vùng, dòng máu thấm dẫm vào từng thớ vải. Trên sàn nhà lạnh lẽo, con mèo nhỏ nằm đè lên váy cưới, một bên má bị dính máu che đi vết son đỏ. Cổ tay của mèo nhỏ, một vết cắt sâu hoắm đang tuôn ra dòng máu chết người. Đôi mắt mèo nhỏ lim dim, miệng mấp máy vài câu nói không nên lời. Hơi thở có phần gấp gáp, máu cứ tuôn ra òng ọc, nhuộm đỏ cả căn phòng. Mèo nhỏ không khóc, mèo nhỏ chỉ đang lẩm bẩm câu nói chẳng người nghe.

- Mèo đen...

Khải Hoàng ngồi thẫn thờ trên phiến đá to. Đôi mắt anh ánh lên nỗi buồn khó tả. Đầu óc anh rối tung rối mù, chẳng suy nghĩ được điều gì. Anh đã bỏ hôn lễ, anh bỏ mèo nhỏ lại một mình. Anh chẳng biết tình cảm trong anh có thật chỉ là sự thương hại của một người điên hay không? Khải Hoàng vò đầu bứt tai, khiến mái tóc kia bù xù như mái tóc dài của con mèo nhỏ nào đó.

Khải Hoàng khẽ nhíu mày. Anh nhớ, anh chợt nhớ đến cô bé ngày nào. Anh nhớ cô bé ngồi trên phiến đá to này, cô bé có mái tóc xòa dài khiến con tim nhỏ bé của anh lúc ấy đã rung động. Vậy mà giờ đây, con tim anh lại lỗi nhịp trước cô gái khác. Anh hận, hận chính bản thân mình đã quên mất cô bé mà anh đã hứa với cô bé ấy, một lời hứa chỉ hai người biết.

Đôi mắt anh sầu thảm, chưa bao giờ anh thấy đau đớn như lúc này. Con tim khẽ nhói buốt, đôi môi mấp máy câu nói đã bị gió cuốn theo những nỗi nhớ mong vô định.

Chiếc xe cứu thương hút hết âm ỉ xé toạc bầu không gian lạnh lạnh buổi sáng. Vài chiếc xe máy tò mò dừng lại để xem. Vài người khác chỉ ngoái nhìn rồi lại tiếp tục những suy nghĩ riêng của bản thân. Chẳng ai hay biết, có một con mèo nhỏ đang thoi thóp.

- TRÁNH RA, LÀM ƠN TRÁNH RA.

Cô y tá vừa hét vừa đẩy chiếc giường bệnh với một tốc độ tia chớp. Những người trong bệnh viện tò mò nhìn cô bé nhỏ đang nằm trên đó. Khuôn mặt Bình Nhi tím hắc lại, môi chẳng còn đỏ mọng như ngày nào. Đôi mắt đang nhắm nghiền nhưng vẫn để lộ sự đau đớn trên từng thớ thịt. Máu làm đầm băng cứu thương trên cổ tay cô bé.

Hiển nhiên, chỉ có bà Linh và quản gia Liên theo con mèo nhỏ ấy đến bệnh viện. Trông hai người hốt hải hơn ai hết, trên trán túa ra dòng mồ hôi lạnh, sự lo lắng hằn lên những tia nhìn đau đớn. Họ sợ, sợ rằng con mèo nhỏ ấy sẽ không chịu được mà buông lời mất.

Chiếc xe giường bệnh khuất sau cửa kính. Phía trên, bảng thông báo hiện dòng chữ sáng rõ đến nghẹt thở. “Đang phẫu thuật”.

Một cơn gió mạnh lùa qua sân vườn rộng. Chỉ còn lại những cánh hồng rơi lả tả theo chiều gió. Giàn hoa giấy nhân tạo chỉ còn trơ trọi vài cánh hoa trụ vững trước sự gào thét của gió mạnh. Những hạt mưa tí tách bắt đầu rơi xuống. Rơi thấm dẫm cả thảm đỏ, rơi xuống những chiếc ghế không người, rơi trên chiếc bánh cưới nằm tàng, rơi vào nỗi lo lắng của con mèo đen nào đó đang đứng thẫn thờ dưới cơn mưa.

Khải Hoàng đứng bần thần nhìn cảnh hoang tàn trước mắt. Mái tóc bị nước mưa làm rũ rượi, trên khuôn mặt không cảm xúc kia, từng giọt nước mưa lăn dài trên gò má, đôi mắt sâu hun hút vô tận. Anh vẫn chưa biết, mèo nhỏ đang hấp hối. Anh vẫn không biết, chính anh đang nghĩ gì nữa.

Khải Hoàng lặng lẽ bước vào căn nhà không bóng người. Anh bước qua bậc thềm cao, nơi đã từng có con mèo nhỏ nào đó khóc thút thít, nơi có con mèo nhỏ nào đó ngồi đếm sao. Nơi anh đã thấy trên đôi chân trắng ngần ấy, một dòng máu đỏ thẫm chảy nhẹ xuống. Nơi anh biết, anh thích con mèo nhỏ khóc nhe ấy. Lòng quặn thắt lại, Khải Hoàng thấy tâm trạng thật tồi tệ, tựa như có hòn đá nào đó đè nặng lên tâm tư sâu kín lòng anh.

Khải Hoàng khẽ đẩy nhẹ cánh cửa căn phòng trắng. Anh muốn xin lỗi con mèo nhỏ ấy. Anh muốn nhìn thấy nụ cười tươi trên khuôn mặt ngây dại ấy. Anh muốn bảo vệ con mèo nhỏ ấy, cho dù con mèo nhỏ có là cô gái điên hay chẳng nữa. Nhưng những ước muốn đó vỡ tan tành. Một dòng máu đỏ loang cả căn phòng trắng. Từng bước chân dính máu in trên sàn nhà lạnh ngắt. Khải Hoàng như ngừng thở, khuôn miệng khẽ nhếch nhếch chẳng nói nên lời. Đôi mắt ánh lên tia nhìn hoang mang. Căn phòng chẳng có ai. Mèo nhỏ đã đi mất, để lại chiếc váy cưới nhuộm đỏ bởi màu máu tanh. Cơ thể cứng đờ, từng thớ thịt như co thắt lại, Khải Hoàng chỉ kịp hét lên thất thanh.

- NGƯỜI ĐAU.

Nhanh chóng sau đó. Tiếng thét vang cả tòa nhà rộng. Vài cô hầu gái sợ sệt chạy lại, khuôn mặt lo lắng đến cực độ.

- BÌNH NHI, CÔ ẤY ĐAU?

Anh hỏi, đúng hơn anh đang thét vào cô hầu gái đang co ro trước mặt. Đôi mắt hằn lên những tia tức giận, nhen nhóm qua đó chút đau khổ.

- Thưa...thưa...cậu chủ...tiểu...tiểu thư...đã...đã tự...tự sát...ạ...giờ cô ấy...đang ở trong...bệnh viện...

Khuôn mặt Khải Hoàng tím lại. Đôi mắt lộ những tia nhìn vô định. Anh đang đau đớn. Con mèo nhỏ ấy, con mèo nhỏ ấy đã TỰ SÁT. Hai từ thôi sao như đang đâm thủng vào trái tim đang run lên bần bật. Mèo nhỏ tự sát là do anh. Là do anh.

Khải Hoàng chạy vụt ra sân, lái chiếc mô tô với tốc độ hết sức kinh khủng. Từng âm thanh của động cơ như xé toạc bầu không gian ngoài kia. Đâm thủng màn mưa trắng xóa, chiếc xe vụt qua con ngõ, lạng lách qua những chiếc ô tô con. Tiếng chửi bới đằng sau vọng lại, nhưng anh không màng đến, anh chỉ đang nghĩ đến con mèo nhỏ ấy mà thôi. Bàn tay không chủ động được mà vịn hết ga, nước mưa tạt vào khuôn mặt đau đớn kia. Một giọt nước nóng hổi lăn dài trên mi.

Từng chuỗi sự việc ban sáng hiện dần trong mớ lo âu kia. Khải Hoàng chợt thấy đau đớn ngàn lần. Anh hối hận, hận chính bản thân mình. Giá như, giá như lúc ấy anh đã không nói những lời khiến mèo nhỏ tổn thương. Giá như, anh chịu chấp nhận sự thật rằng, anh thích con mèo nhỏ ấy. Nhưng nếu “giá như” ấy mà thành hiện thực, con người còn gì để gọi là “hối hận”.

- Mèo đen... em xin lỗi...xin lỗi.

Bình Nhi tựa người vào cửa sổ, bàn tay đưa lên không trung muốn sờ vào khuôn mặt kia. Đôi mắt cô bé nhỏ ngây dại, đờ đẫn. Nhưng anh vô tình quá, anh chỉ nhìn cô với ánh mắt kinh tởm, đôi môi ngọt ngào kia phát ra từng lời nói như muốn đâm thủng sự mềm yếu của con mèo nhỏ. Anh nhìn cô bé nhỏ không cảm xúc, miệng mấp máy lời nói, ngắn thôi, nhưng khiến ai đó đau đớn tột cùng.

- CON ĐIÊN.

6. Chương 6: Em Quên Tôi Rồi Ừ?

Màn đêm buông xuống lòng đường đông nghẹt người. Có tiếng còi thất thanh, có tiếng nói chuyện huyền ảo, có tiếng động cơ rì rầm dưới bánh xe. Chỉ duy nhất quán cà phê sang trọng bên lề đường mang chút âm áp, chút yên tĩnh.

“Nữ hoàng” ngồi trên ghế bọc nệm ẩm, đôi gót nhọn dắt tiền đung đưa trước sự đặc ý của chủ nhân. Đôi diện, một cô gái với mái tóc ngắn uốn xoăn đang mân mê ly cà phê sữa, đôi mắt ánh lên niềm thỏa mãn nào đó.

- Mọi chuyện đúng như ta mong đợi, con điên đó... Hahaha.

“Nữ Hoàng” không giấu được sự vui mừng mà cất tiếng cười một cách hiểm ác. Khuôn mặt bà trở nên sắc sảo hơn bao giờ hết khi đôi môi nhếch lên đường cong rõ nét. Cô gái tóc ngắn uốn xoăn khẽ mỉm cười hòa theo.

- Mẹ à, như vậy là còn nhẹ đấy, đối với con điên kia, ta phải có biện pháp thiết mạnh vào.

Cô gái tóc xoăn khẽ uốn lọn tóc xoăn, khuôn miệng nhếch ra từng lời cay độc, chữ “thiết mạnh” được cô ta nhấn giọng. Có lẽ vẫn còn điều gì chưa hài lòng, “Nữ hoàng” khẽ nhíu mày. Đôi mắt ánh vẻ hoang mang.

-Vậy... con điên đó nó tự sát bằng cách nào?

“Nữ hoàng” thắc mắc, bà vẫn chưa biết cô con gái quý hóa của mình đã làm cách nào mà dụ dỗ con điên kia cắt cổ tay tự tử. Cô con gái chỉ mỉm cười đắc ý, khuôn mặt lộ vẻ hiểm ác, tàn độc. Khuôn mặt của một ác quỷ hiện rõ sau nụ cười đầy ẩn ý.

Cánh cửa chiếc BMW đóng sầm một cách thô bạo, đôi gót nhọn đã đặt gọn vào bên trong thảm trải xe. Cô con gái tóc xoăn ngồi bên lướt lướt chiếc smartphone. Chiếc BMW lặng lẽ đâm toạc màn đêm, lao vào không trung vô tận. Qua vài con ngõ, chiếc xe dừng trước cổng sau của tòa biệt thự có hai giàn hoa giấy nhân tạo xơ xác, “Nữ hoàng” và cô con gái bước vào tòa nhà với một phong thái hoàn toàn khác. Họ đang giấu bí mật nào đấy. Chẳng ai biết, “Nữ hoàng” là ai.

Cánh cửa trắng khẽ mở khi một bàn tay run run nào đó chạm vào. Khải Hoàng bước vào phòng bệnh với vẻ mặt lo lắng hết mức, nhưng anh chẳng dám di chuyển mạnh, anh sợ con mèo nhỏ nằm đằng kia sẽ giết mình.

Mùi sát trùng nặng nề xộc ngay vào mũi, Khải Hoàng khẽ nhăn mặt, anh ghét phải ngửi cái mùi chết tiệt này.

Trên chiếc giường nệm màu trắng toát, con mèo nhỏ đang nằm bất động. Đôi mắt nhắm nghiền, sự đau đớn thể hiện qua đôi môi tím tái kia. Khuôn mặt mèo nhỏ chẳng có chút sự sống, đôi má hồng ngày nào nay chỉ còn là những đường gân nổi rõ. Khải Hoàng lòng quặn thắt, khuôn mặt lộ vẻ thê lương. Anh lặng lẽ ngồi xuống cạnh giường, hơi thở chẳng dám hắt mạnh. Khải Hoàng chỉ nhìn, anh nhìn mèo nhỏ đang nằm trước mặt mình, đôi môi khẽ cười cay đắng. Anh chào mèo nhỏ, nhưng mèo nhỏ chẳng chào anh gì hết. Mèo nhỏ hư lắm. Mèo nhỏ chỉ nằm im một chỗ. Tựa xác chết vô hồn.

Từng giọt máu lặng lẽ rơi trên bình truyền. Từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi vào cõi lòng của con mèo đen nào đó đang đau đớn. Khải Hoàng bình tĩnh quan sát mèo nhỏ trước mặt, đôi mắt chẳng giây phút nào lay động. Anh sợ, chỉ cần cái nháy mắt thôi, anh sẽ bỏ qua một hành động khê khàng nào đó của mèo nhỏ.

Phòng bệnh bây giờ không còn ai cả, thỉnh thoảng có cô y tá vào xem nhịp tim của Bình Nhi. Nhưng khi đường nháp nhô kia ổn định, cô y tá lại rời đi ngay, để mèo nhỏ lại một mình. Bà Linh và quần gia đã ra về. Họ biết, Khải Hoàng sẽ đến.

Căn phòng ngập mùi sát trùng nay cùng hòa vào hai nhịp thở. Khải Hoàng chỉ nhìn mèo nhỏ, nhìn hoài nhìn mãi, chẳng dứt ra được.

Bất chợt, bức tranh tĩnh lặng kia khẽ lay động, bàn tay mèo nhỏ khẽ nhúc nhích khiến tim của mèo đen muốn nhảy ra ngoài. Khải Hoàng nhanh chóng ghé sát vào mặt mèo nhỏ, anh đang đợi mèo nhỏ cất tiếng. Hàng mi khẽ lay động, mí mắt dần dần mở ra, khiến Khải Hoàng như muốn òa khóc ngay vì mừng rỡ. Anh vội vàng gọi mèo nhỏ, anh muốn kêu cô gái điên ấy thoát khỏi cơn mù mịt.

- Bình Nhi...

Cô bé nhỏ cự mình, đôi môi tím tái mấp máy chẳng nên lời. Khuôn mặt thê lương kia nhìn vào một điểm vô định trong không trung. Khải Hoàng đang mong Bình Nhi sẽ gọi anh là “mèo đen”, nhưng sự thật lại khiến anh đau lòng đến gục ngã. Mèo nhỏ khẽ cất tiếng khàn khàn trước khi đôi mắt kia một lần nữa khép lại, để lại con mèo đen nào đó đau đớn đến tột cùng.

-Đình Hưng...

7. Chương 7: Ác Quỷ.

Trong căn phòng tối đen, một người nào đó đang nhìn vào camera quay trộm. Một khung cảnh thê lương hiện qua màn hình. Là căn phòng màu trắng, nơi vợ sắp cưới của cậu chủ đang trú tạm. Chiếc váy trắng đầm máu vẫn còn nằm ở đây. Từng vũng máu đen như muốn đầm toạc ánh nhìn, trông thật ghê rợn. Một hầu gái khẽ đẩy cửa, tay xách một cái thùng và vài dụng cụ nhằm lau dọn đồng hồ độn. Người ngồi trước màn hình vẫn đang quan sát từng hành động của cô hầu gái qua màn hình camera.

Cô hầu gái đặt thùng nước xuống sàn. Đôi tay từ từ lật chiếc váy cưới đầm máu. Cô hầu gái không giấu được sự ngỡ ngàng mà hét toáng lên, khuôn mặt run sợ. Dưới lớp váy cưới là những mảnh chai còn vương máu đỏ. Một vũng máu trộn lẫn với mảnh vỡ khiến cô hầu gái điếng người. Đôi tay run run nhặt từng mảnh và chùi dọn. Có vẻ, cô tiểu thư nhà này không chỉ cắt cổ tay thôi đâu, tại sao máu tứa ra đầm hết cả chiếc váy cưới nhiều đến như vậy. Vậy tại sao lại như vậy?

Người ngồi trước máy tính khẽ tua lại đoạn băng đang chiếu trên màn hình. Sau cái kích chuột, từng chuỗi sự việc sáng trước lễ đính hôn hôm ấy được tái hiện lại một cách chậm chậm đến nghẹt thở.

*Bình Nhi khóc thút thít, cô bé nhỏ ngồi tựa mình vào khung cửa sổ, nước mắt đầm cả bờ mi. Mèo đen đi rồi, mèo đen ghét cô mất rồi. Từng tiếng nấc nghẹn vang lên khi con mèo nhỏ nhớ lại hai từ mà trước khi mèo đen bỏ đi. “Con điên” sao? Hai từ ấy như một con dao đâm mạnh vào vết thương lòng của cô bé nhỏ. Cơn khóc của mèo nhỏ bị cắt ngang, một cô hầu gái tiến vào. Cô hầu gái đội chiếc mũ vành, che khuất tầm nhìn của camera, mặt mũi không nhìn rõ được.

Cô hầu gái ngồi bệt xuống, cạnh mèo nhỏ đang khóc thút thít. Cô hầu khẽ cất tiếng an ủi.

- Tiểu thư à, tại sao tiểu thư lại khóc như vậy? Hôm nay là ngày vui, tiểu thư phải cười lên chứ?

Bình Nhi thấy có người an ủi, tiếng nấc nghẹn dần biến mất. Cô bé nhỏ chỉ gật đầu, đôi tay nhỏ bé quệt dòng nước mắt xấu xí kia.

- Mèo đen... mèo đen...bỏ đi rồi...

Bình Nhi khẽ nói, giọng vẫn còn vương lại tiếng khóc nhẹ. Cô hầu gái như hiểu ra, một nụ cười hiếm hoi nhếch lên sau chiếc mũ vành.

- Vậy... tiểu thư muốn mèo đen quay về chứ? Chỉ cần tiểu thư làm theo những việc em giao, mèo đen chắc chắn sẽ quay về.

Bình Nhi nghe vậy, liền gật đầu rất nhanh, cô bé nhỏ sợ hầu gái sẽ đổi ý. Cô hầu gái lại mỉm cười. Nụ cười của sự đắc thắng.

Nói đoạn, cô hầu gái lấy từ trong chiếc túi mang theo một bình hoa thủy tinh. Bình thủy tinh rất đẹp, long lanh và sáng chói. Hầu gái đang mang chiếc găng tay đen, sợ sẽ để lại dấu vân tay.

“CHOANG”. Cô hầu gái ném mạnh chiếc bình xuống sàn. Từng mảnh vỡ lan tỏa cao căn phòng trắng. Bình Nhi giật mình trước âm thanh đột ngột đó, đôi mắt khẽ nhắm lại.

Rồi cô hầu gái dùng chân lùa những mảnh vỡ lại một vũng, đôi mắt ánh lên niềm kiêu hãnh.

- Chỉ cần tiểu thư nằm lên đồng mảnh này, lấy một mảnh và cắn vào tay như thế này, mèo đen chắc chắn sẽ quay về.

Vừa nói, cô hầu gái vừa diễn tả cho cô tiểu thư khờ khạo hiểu. Những hành động độc ác được cô ta bày vẽ hết sức chi tiết. Bình Nhi khẽ sợ sệt, cô sợ máu, sợ phải thấy dòng máu loang khắp phòng. Nhưng rồi cô bé

nhỏ khẽ gật đầu chấp nhận. Bây giờ trong đầu con mèo nhỏ ấy chỉ mong rằng mèo đen sẽ trở về cho dù có phải làm gì đi chăng nữa.

Nói rồi, cô hầu gái kéo sec mớ tuya sau lưng chiếc váy trắng, để lộ một vùng da trắng hồng. Bình Nhi khờ dại đặt lưng lên đồng mảnh chai nhọn, đôi mắt túa ra những dòng nước mắt đau đớn. Tầm lưng của mèo nhỏ dần bị những mảnh chai đâm mạnh vào, máu tuôn ra, thấm đẫm lên sàn nhà. Rồi cô bé nhỏ khẽ quay người nằm lên chiếc váy cưới, tay với lấy mảnh chai dưới lưng. Một vùng lưng lộ ra. Hàng đồng mảnh nhọn ghim vào lưng, từng thớ thịt như bất động. Rồi mèo nhỏ cắn răng, một đường dài trên cổ tay xuất hiện. Dòng máu đỏ lại lần nữa tuôn trào ra. Rồi mèo nhỏ bất động, chẳng khóc nữa mặc dù cơ thể như bị xé ra hàng trăm mảnh. Mèo nhỏ đang đợi mèo đen quay về.*

Màn hình camera đóng lại. Người ngồi xem chẳng có cảm xúc trước những hành động tàn bạo ấy. Người đó chỉ khẽ nhăn mặt rồi thôi. Phải chăng, quá bất ngờ chẳng nói nên lời?

Người ngồi xem vội tắt máy nên chẳng biết sau đó, cô hầu gái đã lộ diện dưới chiếc mũ vành. Mái tóc xoắn ngắn lồ lổ trên khuôn mặt ác quỷ kia. Cô ta cười, cười một cách điên dại khi thấy cô bé nhỏ đã ngất trên vũng máu. Miệng lắp bắp câu nói với sự day nghiêng đến tận cùng.

- Đình Hưng, em sẽ khiến cô ta đau đớn gấp ngàn lần. Anh hãy đợi đi, rồi một ngày nào đó, chính em sẽ kết liễu cuộc đời con diên này.

8. Chương 8: Anh Đẹp Như Milu.

Đã hai tuần trôi qua sau khi Bình Nhi trở về nhà tịnh dưỡng. Trông sắc mặt của cô bé nhỏ đã ổn hơn, đôi lúc, cô còn lẩm nhẩm bài hát nào đó. Chỉ có người là không vui nổi, Khải Hoàng.

Khải Hoàng ngồi cạnh giường nơi con mèo nhỏ đang nằm nghỉ. Khi cô hầu gái bưng bát súp bò nóng hổi vào thì ánh mắt như muốn nuốt trọn mèo nhỏ kia mới dừng lại. Anh khẽ quậy bát súp, từng mảng hành lá dần tỏa ra, rồi trộn lẫn vào súp nóng.

Khải Hoàng múc một thìa súp, đưa lên miệng thổi phù phù để con mèo nhỏ nào đó ăn không bị nóng. Nhưng mèo nhỏ chỉ nhìn ra ngoài vườn, nơi có những bông hoa tàn úa trước cơn gió gào thét.

Bình Nhi không nhớ gì hết. Khải Hoàng đã cố tình cho mình một ân huệ để trở thành người đầu tiên mà mèo nhỏ nhìn thấy lúc tỉnh dậy sau biến cố. Nhưng rồi mèo nhỏ chẳng gọi anh, chẳng ôm anh. Mèo nhỏ đã quên anh rồi. Khải Hoàng đã cố trấn an rằng mèo nhỏ chỉ mới tỉnh dậy, sẽ nhớ anh ngay thôi. Nhưng nhận định của bác sĩ đã đập vỡ tan tành cái hy vọng đó. Bình Nhi sẽ tạm thời mất trí nhớ những điều gần đây do tinh thần mất ổn định. Cô bé nhỏ sẽ nhớ ngay thôi, vấn đề chỉ còn là thời gian.

Khải Hoàng nhẹ nhàng đưa thìa súp lên đôi môi chúm chím kia. Bình Nhi lắc đầu, mái tóc dài khẽ lắc lư.

- Không ăn.

Khải Hoàng tiếp tục dí dí thìa súp vào đôi môi cứ chụm lại. Bình Nhi lắc đầu nguầy nguậy, đôi mắt tròn nhắm chặt vẻ không chịu thua. Trước sự bướng bỉnh của mèo nhỏ, Khải Hoàng khẽ nhăn mặt, đôi mắt ánh lên tia nhìn không hài lòng.

- Ngoan, ăn đi.

Khải Hoàng cố gắng nhẫn nhịn mèo nhỏ thêm lần nữa. Nhưng “quá tam thì ba bận”, anh gắt lên, khiến mèo nhỏ giật mình, co người lại.

- Sao em lì quá vậy, đã bảo ăn thì lo ăn.

Mèo nhỏ mắt đăm đăm lệ trước sự tức giận của Khải Hoàng. Chợt thấy mình hơi quá đáng, anh dim cảm xúc xuống, bàn tay không chủ động được mà vuốt mái tóc dài kia.

- Xin lỗi, em ăn đi, đừng để đói.

Có vẻ sự nhần nhện của Khải Hoàng có tác dụng, mèo nhỏ khẽ đưa thìa súp vào miệng, hai má phúng phính nhai thức ăn. Đôi mắt vẫn ngó lên anh để đề chừng. Khải Hoàng khẽ cười, ôi con mèo nhỏ này, sao mà đáng yêu thế không biết.

Trong vườn, có con mèo nhỏ nào đó đang ngồi trên bậc thềm, đôi mắt lơ đãng nhìn khung cảnh xung quanh. Mèo đen ngồi bên, anh ngồi thẳng nhưng cái đầu cứ quay sang nhìn mèo nhỏ đang ngẩn ngơ nói chuyện một mình. Khải Hoàng khẽ vuốt vài lọn tóc không chịu được sức gió mà bay lơ lửng. Mèo nhỏ nhìn qua anh, đôi mắt chẳng chút cảm xúc nào hết. Anh nhớ, nhớ cái lần đầu anh gặp Bình Nhi, đôi mắt đắm lệ vương khiến đôi chân của anh không chủ động được mà quay trở lại tìm cô gái khóc nhè. Anh còn nhớ, tìm anh đã lệch mắt một nhịp khi ai đó ôm anh bất ngờ. Anh nhớ hết, chỉ con mèo nhỏ khờ khạo kia là chẳng nhớ gì.

Rồi như vừa nghĩ ra điều gì đó, Khải Hoàng bỏ đi để lại cô bé nhỏ ngồi một mình trên bậc thềm.

Mèo nhỏ thấy anh bỏ đi, chẳng thềm kêu anh lại, vẫn mãi mê với mấy hòn sỏi nhỏ. Anh tức lắm, thì ra anh vẫn chẳng bằng mấy hòn sỏi vô tri kia. Nhưng bấm bụng cho qua, anh mãi nghĩ đến ý tưởng tuyệt vời của mình.

Lát sau, Khải Hoàng trở về, trên tay ôm chú mèo đen hôm bữa. Anh định sẽ dàn dựng lại cảnh anh đã “cứu” cô bé nhỏ kia khỏi mèo đen. Để có thể níu kéo chút kỉ niệm ít ỏi giữa hai người. Nụ cười đắc chí hiện lên. Không chờ đợi, Khải Hoàng vội thả mèo đen xuống rồi chạy vụt lại cây to có tán lá tỏa cả vùng trời, vờ tựa người vào cây. Mái tóc lấm nhễ được cơn gió phất lên vẻ lãng tử.

Mèo đen chậm chậm tiến đến cô bé nhỏ đang ngồi trên bậc thềm, đôi mắt ánh lên tia nhìn căm thù. Tiếng “meo” ghê rợn lại vang lên, có vẻ lần trước đã hụt mất “con mồi” nên lần này, mèo ta có vẻ “hăng” hơn.

Bình Nhi đang thần thờ bỗng thấy con mèo đen nào đó tiến đến. Khuôn mặt từ không cảm xúc trở nên tím lại. Cho dù có mất trí nhớ đi chăng nữa, nỗi ám ảnh về mèo vẫn chẳng mất đi. Khải Hoàng khẽ thở dài. Con mèo nhỏ tội nghiệp. Bình Nhi dần dần lùi bước, cơ thể run run theo từng tiếng “meo”. Hai hàng mi đã có dấu hiệu của nước mắt.

Khải Hoàng khôn khéo khi đợi con mèo đen kia chuẩn bị vồ tới sẽ liệng ngay chiếc giày đen đã cầm sẵn trên tay.

“MEO”. Mèo ta bay lên không trung rồi định sẽ cào cấu trên khuôn mặt “con mồi” e sợ kia. Nhưng tiếng “meo” chưa dứt, chiếc giày thể thao đen từ đâu bay đến, chẳng trúng con mèo mà trúng ngay chỗ khác. Trúng ngay ĐẦU của Bình Nhi. Bị tác động mạnh của chiếc giày, cô bé nhỏ khẽ ôm đầu vẻ đau đớn, nhưng nhờ vậy mà mèo đen đang vồ kia hụt mất. Mèo ta ngã nhào trên sàn nhà rồi kêu lên tiếng ai oán bỏ đi.

Mục tiêu bị hụt, Khải Hoàng hoảng hồn chạy lại cô bé nhỏ đang ôm đầu khóc đàng kia. Ôi đúng là định mệnh, chẳng chịu theo sự sắp xếp của anh chút nào.

Biết Khải Hoàn chính là người liệng giày trúng đầu mình, cô bé nhỏ ôm đầu giận dỗi bỏ vào nhà. Cô bé cho rằng vì cô không chịu ăn súp nên anh... trả thù.

Khải Hoàng chạy lèo đèo sau lưng mèo nhỏ, rồi rít xin lỗi chú mèo đang tức giận kia. Nhưng mèo nhỏ ta nào thềm nghe, bỏ đi một mạch vào phòng và đóng rầm cửa. Để chú mèo đen nào đó chùng hững đứng trước cánh cửa đã đóng từ lâu.

Bình Nhi ngồi trên bậc thềm đang lật qua lật lại cuốn truyện cổ tích mà Khải Hoàng mua cho. Còn Khải Hoàng, anh cứ phải đọc lui đọc tới cho con mèo nhỏ kia hiểu được. Đến khi đã đọc được mười ba lần, anh mới nhần mặt thở dài.

- Một quá, em tự đọc đi.

Bình Nhi nghe vậy liền xịu mặt. Cô bé nhỏ vẫn muốn nghe thêm vài lần nữa. Ấy vậy là cô dối, quay mặt đi chỗ khác, hai tay khoanh trước ngực tỏ vẻ không hài lòng. Biết mèo nhỏ dối mất rồi, Khải Hoàng liền hạ mình xin lỗi.

- Bây giờ em muốn gì, đừng đọc truyện nữa được không? Mãi hết cả miệng đây rồi này.

Khải Hoàng vừa nói vừa chu môi cho mèo nhỏ thấy hàm răng tội nghiệp của anh đã sái hết cả. Bình Nhi thôi không dỗi, quay qua anh về mặt hơn hỏ.

- Xích đu.

Anh nghệt mắt. Cái con mèo nhỏ này lắm chuyện quá. Nhưng rồi anh cũng gật đầu, tay móc smartphone.

- Quần gia Liên, đem đến cho tôi cái xích đu đẹp nhất.

Nghe Khải Hoàng nói vậy, Bình Nhi cười tươi hơn bao giờ hết, gật gật đầu rồi vỗ vỗ vai Khải Hoàng. Anh thấy con mèo nhỏ như vậy liền bật cười. Chỉ được cái nịnh là giỏi.

Nửa tiếng sau, một chiếc xe tải đậu ngay trước sân gần bậc thềm mèo nhỏ và mèo đen đang ngồi. Bình Nhi thấy vậy liền chạy nhào ra, về hơn hỏ hơn bao giờ hết. Thấy con mèo nhỏ vui đến như vậy, Khải Hoàng cũng vui lây.

Hai nhân viên bê chiếc xích đu màu trắng cùng vài dụng cụ khác đến bậc thềm nơi có khách hàng đang đợi.

Sau vài phút lắp ráp, chiếc xích đu màu trắng đã hoàn thành. Chiếc xích đu rất to, bốn con mèo nhỏ như Bình Nhi cũng ngồi đủ. Xích đu còn có cả mái che ở trên và nếu thích có thể gắn thêm tấm màn xoa dài che hết cả xích đu.

Nhưng cô bé nhỏ kia vẻ không vui. Thấy vậy Khải Hoàng liền hỏi.

- Không thích sao?

Bình Nhi khẽ lắc đầu khi thấy hai anh nhân viên đã lái chiếc xe tải rời đi.

- Vậy em muốn như thế nào?

Khải Hoàng hỏi lại. Cô bé nhỏ chỉ tay đến gốc cây to đằng kia, nơi anh đã đứng ném chiếc giày đen. Hiểu ý anh nói ngay.

- em muốn chuyển ra ngoài kia?

Nhưng mèo nhỏ lại lắc đầu. Khải Hoàng như mất kiên nhẫn, anh cố hỏi thêm lần nữa.

- Vậy thì sao?

- Gõ.

- Xích đu gỗ ấy hả?

- Anh làm.

- Xích đu sao anh làm được?

- Trong sách.

Nói đoạn, Bình Nhi lật cuốn truyện ra, trong đó có cái xích đu được làm từ tấm ván gỗ và sợi dây thừng. Như đã hiểu ra, Khải Hoàng liền lấy chiếc smartphone ra thêm lần nữa.

Sau vài phút, quần gia Liên mang đến cho anh tấm ván gỗ dày và hai sợi dây thừng. Mèo nhỏ biết anh sắp làm xích đu gỗ nên vui mừng khôn xiết. Mèo nhỏ ngoan ngoãn ngồi tựa vào gốc cây to, đợi Khải Hoàng đóng đóng gỗ gỗ vào tấm ván gỗ.

Khải Hoàng chăm chú làm xích đu mà chẳng để ý thấy mèo nhỏ đang nhìn mình. Bất chợt cô bé nhỏ đưa bàn tay trắng hồng sờ lên khuôn mặt Khải Hoàng. Bị chạm bất ngờ, Khải Hoàng khẽ giật lui. Mèo nhỏ cất tiếng êm ái.

- Mặt.

- Mặt sao?

- Đẹp.

Ôi trời, cô bé khờ khạo này mà cũng biết cái đẹp cơ đấy. Khải Hoàng khẽ bật cười, đưa tay xoa xoa đầu mèo nhỏ. Miệng đùa cợt.

- Anh biết anh đẹp.

- Không.

Mèo nhỏ lắc đầu. Khải Hoàng chưng hửng, mặt ngệt trông ngu ngu.

- Sao nãy vừa khen?

- Đẹp.

- Thì anh biết anh đẹp.

- Đẹp giống Milu.

Mèo nhỏ vừa dứt lời, tiếng cười khúc khích trên đôi môi nhỏ xinh kia vang lên. Khải Hoàng như bất động, đẹp như Milu cơ đấy. Ôi trời con mèo nhỏ muốn chọc tức anh đây mà.

Khải Hoàng nheo má con mèo nhỏ, vờ tức giận. Bình Nhi thấy vậy liền xịu mặt, miệng lí nhí câu nói chẳng rõ lời.

- Đẹp. Ca sĩ.

Biết mèo con hối lỗi nên Khải Hoàng thấy hết tức. Mà mèo nhỏ khen anh đẹp như ca sĩ khiến lỗ mũi ai đó phồng hết cả lên.

- Vậy... Nhi biết anh là ai không?

Khải Hoàng đổi chủ đề, anh đang mong con mèo nhỏ kia có thể nhớ đến anh dù chỉ là một cái tên “Mèo đen” thôi cũng khiến anh yên lòng.

- Biết. Bình Nhi gật đầu.

Ai đó bỗng hào hứng hẳn lên.

- Vậy anh là ai?

- Giúp...

- Ủ đúng rồi đấy.

- ... việc.

Khải Hoàng mém nữa là phang trúng cái búa trên tay vào đầu con mèo nhỏ ngốc nghếch này. Ôi trời người gì đâu. Thì ra hai ba tuần qua anh chỉ như kẻ giúp việc cho cô tiểu thư khờ khạo kia. Khải Hoàng bực mình, nhưng anh lại dấy lên suy nghĩ rằng, nhất định mèo nhỏ sẽ nhớ lại ngay thôi.

Đôi tay thoăn thoắt thắt chiếc dây thừng vào tấm ván.

Xích đu gỗ đã xong, Khải Hoàng cẩn thận trèo lên cây to kia để tìm cành cây chắc chắn móc xích đu vào. Bình Nhi đứng dưới nhìn lên, mái tóc dài khẽ lung lay trước gió khiến ai đó muốn rụng hết cả tim.

Chiếc xích đu đã được gắn chắc chắn, Bình Nhi nhẹ nhàng tiến đến, chiếc váy trắng khẽ lay động.

- Đấy.

Bình Nhi cất tiếng. Khải Hoàng liền bước sau lưng cô bé nhỏ.

- Bám vào dây thừng cho chắc.

Khải Hoàng nhắc nhở, con mèo nhỏ ngoan ngoãn đưa hai tay lên ngang vai rồi vịn vào hai sợi dây thừng hai bên. Có ai đó thừa cơ hội vội nắm lên hai bàn tay đang vịn vào dây thừng. Miệng khẽ biện minh.

- Anh bám cho chắc để còn đẩy cho em nữa.

Mèo nhỏ chỉ gật đầu. Từng cái sải dài tay rồi co lại, chiếc xích đu đưa người con gái ngây dại bay lên không trung rồi ngược trở về sau. Chiếc váy trắng tung bay theo chiều gió, mái tóc rối lại đàng sau khiến ai đó ngửi mùi thơm đến ngây người.

Xích đu bay lên rồi đáp xuống, tiếng cười giòn giã của hai con mèo vang lên. Len qua lớp lá tỏa vùng trời, len qua đám mây trong xanh kia, len qua những nỗi buồn còn đọng lại.

Nhưng rồi âm thanh cười vang của mèo nhỏ tắt hẳn, thay vào đó là câu nói khiến đôi bàn tay co duỗi đẩy xích đu kia dừng lại. Chiếc xích đu vẫn luyến tiếc lắc lư vài vòng rồi dừng hẳn.

- Trường. Em muốn đến trường.

9. Chương 9: Cứu Em...

Buổi sáng sớm, trong tòa biệt thự, có con mèo nhỏ nào đó cứ nín tay cậu con trai. Khuôn mặt nhăn nhúm lại nài nỉ để được Khải Hoàng cho đến trường. Nhưng Khải Hoàng biết, nếu để mèo nhỏ đến trường có lẽ cô sẽ gặp chuyện mất. Với cái tính tình mau khóc mau cười kia, cô chắc chắn sẽ bị học sinh trong trường bắt nạt, đùa cợt và thậm chí là phỉ báng mèo nhỏ.

Nhưng rồi cái ý định kiên cường không cho mèo nhỏ đến trường đã ngã nhào. Hai hàng nước mắt lăn dài trên đôi má hồng hồng kia khiến Khải Hoàng không thể không chấp nhận được. Hình như giọt nước mắt của ai kia đã in sâu vào thâm tâm anh mất rồi.

Khải Hoàng miễn cưỡng lấy smartphone ra, lướt lướt rồi gọi cho ai đó. Rồi anh ghé tai bác tài xế:

- Chú đến nhà Mẫn Nhi lấy đồ giùm cháu ạ. Cháu vừa nói cô ấy rồi.

Sau khi Khải Hoàng dứt lời, bác tài xế nhanh chóng lái xe vút đi. Mèo nhỏ biết sắp được đến trường nên rất vui, đôi chân kia nhảy bậc lên tổ niềm vui sướng, anh chỉ khẽ vuốt mái tóc dài kia, mong sự đồng ý của anh là đúng đắn.

Lát sau, cô hầu gái nhanh nhẩu chạy vào, trên tay cầm túi đồ. Cô hầu gái nhẹ nhàng đưa tiểu thư vào phòng. Thấy phải đi đâu đó nên Bình Nhi quay lại nhìn Khải Hoàng, anh gật đầu ý biểu đi.

Lát sau, mèo nhỏ trở ra với bộ đồng phục trường THPT Bình An. Mèo nhỏ vui lắm, cô bé cứ xoay qua xoay lại ngắm nhìn bộ đồng phục mà đã lâu cô chưa được mặc.

Đồng phục nữ sinh trường Bình An tuy rất đơn giản nhưng vô cùng bắt mắt. Chiếc váy đồng phục ca rô màu xanh trời, áo sơ mi cô trụ, kèm theo sợi dây thắt thành nơ nhỏ trên cổ. Bộ đồng phục khiến con mèo nhỏ trước mặt Khải Hoàng trông vô cùng xinh xắn. Nhưng anh khẽ nhăn mặt, có vẻ chiếc váy đồng phục được cô học sinh ưu tú cất quá ngăn nên trông không dễ nhìn cho lắm. Khải Hoàng liền ghé tai cô hầu gái, cô hầu trở lại phòng, kéo theo tiểu thư.

Lát sau, cô “tân nữ sinh” trở lại, trông mèo nhỏ đã ổn hơn khi có chiếc quần tất đen kéo dài từ trên xuống dưới. Khải Hoàng khẽ mỉm cười khi thấy dáng vẻ mới của mèo nhỏ. Mèo nhỏ thì vui hơn cả tết, cô bé cứ nhún nhảy liên hồi vẻ thích thú.

Khải Hoàng lấy trên ghế đôi giày sneaker màu đen trắng rồi cầm theo từ từ đến nơi mèo nhỏ đứng.

Anh kéo mèo nhỏ ngồi xuống ghế, gõi anh khụy xuống sàn nhà. Bàn chân nhỏ bé kia từ từ được mang vào đôi giày sneaker đắt tiền. Bình Nhi thấy có giày mới liền rất vui mặc dù trước đây, cô bé nhỏ rất ít khi mang giày dép. Cô hầu gái đeo chiếc balo con vào vai tiểu thư. Trong đấy chỉ vờn vờn hai bịch sữa bò tươi và chiếc smartphone có độc một số điện thoại mang tên ‘mèo đen’ được ai đó lưu vào.

Khi Bình Nhi và Khải Hoàng đã chỉnh tề trong bộ đồng phục trường THPT Bình An, Khải Hoàng liền nắm tay mèo nhỏ tiến ra chiếc mô tô đang dựng sẵn dưới thềm biệt thự.

Chiếc mô tô lao vút qua cánh cổng lớn, chiếc váy mèo nhỏ khẽ bay theo chiều gió. Mèo nhỏ ôm chặt người ngồi trước, đầu đội mũ bảo hiểm nên mái tóc chẳng thể cản tầm nhìn cô bé nhỏ. Chiếc mô tô lao trên đường cao tốc, gió mát phả vào hai chú mèo nào đó đang vì vu.

Chiếc mô-tô chẳng dè chừng cánh cổng có giám thị đứng mà chạy thẳng vào nhà để xe, tiếng động cơ mạnh mẽ xé toạc bầu không gian náo nhiệt nơi đây.

Nếu là đi một mình, Bình Nhi sẽ chẳng một ai thêm để ý. Nhưng một khi đã đi cạnh mỹ nam của trường, cô bé nhỏ cũng sẽ được mọi sự chú ý đổ dồn. Nhất là lại được ngồi trên chiếc mô-tô nằm đằng kia. Mèo nhỏ leo đèo chạy theo những sải chân dài của Khải Hoàng, đôi bàn tay bị ai đó nắm chặt. Mèo nhỏ vừa đi (nói đúng hơn là chạy) vừa đảo mắt nhìn khung cảnh nhộn nhịp xung quanh. Đôi môi chúm chím cười không ngớt, gò má khê ửng đỏ khi nghe thấy nam sinh nào đó khen cô dễ thương. Nhưng lời khen đó lại vô tình khiến ai đó tức tởm.

Bình Nhi theo Khải Hoàng bước vào lớp. Tất cả mọi hoạt động trong lớp đều được dừng lại, ai nấy đều ngược nhìn người bạn mới. Một cậu nam sinh thì huýt gió liên hồi nhưng sau bị cái liếc xéo của ai đó làm tắt hẳn. Còn mấy cô nữ sinh thì khỏi bàn. Lườm nguýt về không hài lòng.

Khải Hoàng kéo Bình Nhi xuống tận bàn cuối cùng, đẩy cô học sinh bé nhỏ vào phía trong. Cô bé nhỏ ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn trên bàn, hai tay khoanh đặt lên mặt bàn trông giống mấy đứa con nít nghe lời khiến ai đó bật cười thầm lặng.

Cô giáo bước vào lớp, cả lớp đồng thời đứng dậy chào. Con mèo nhỏ ngồi cuối thấy vậy liền làm theo. Đôi môi chúm chím phát ra âm thanh trong trẻo hòa vào những lời chào của đám học sinh trong lớp.

Khải Hoàng hôm nay trông chăm chỉ đến lạ. Anh chống cằm lắng nghe cô giáo giảng bài. Đôi lúc cô giáo vô tình quay xuống thấy cậu học sinh vốn là “thánh” nhác học nay ngồi nghe chăm chỉ đến giật mình. Chẳng lẽ hôm nay có ai kia nên cậu học sinh muốn tỏ vẻ ầy mà.

Nhưng nghe thì nghe mà tâm trí lại gắn chặt vào con mèo nhỏ bên cạnh. Bình Nhi ngồi bên, đôi tay hí hoáy viết dòng chữ xiêu vẹo. Con mèo nhỏ khẽ lay cánh tay Khải Hoàng, khoe thành quả mình mới làm.

Trên tờ giấy trắng tinh, một dòng chữ xiêu vẹo được viết một cách khó khăn. “Trần Khải Hoàng”. Khải Hoàng khẽ xúc động, cô bé nhỏ kia còn biết tên anh luôn đấy. Nhưng rồi khi thấy ánh mắt mèo nhỏ hướng đến cuốn vở nằm dưới tay, anh mới vỡ lẽ. Cuốn vở duy nhất của anh có nhãn tên do Mẫn Nhi lên lút dán vào. Khuôn mặt ai đó méo xệch, lòng buồn man mác.

“Renggg”. Tiếng chuông giờ ra chơi vang lên khiến ai nấy bừng tỉnh. Khải Hoàng nhanh chóng kéo mèo nhỏ đến căn tin. Nhưng anh để mèo nhỏ đứng ngoài, còn mình “hy sinh” chen vào đám hỗn loạn kia.

Sau hai phút chen lấn, Khải Hoàng hớn hờ trở lại với mèo nhỏ, trên tay cầm hai ổ bánh mì bơ và chai nước lọc. Mèo nhỏ lại bị anh kéo ra phía ghế đá vườn trường anh vẫn thường nằm ngủ ở đấy.

Mèo nhỏ ngoan ngoãn ngồi gặm bánh mì, tay kia cầm bịch sữa bò tươi uống. Khải Hoàng ngồi bên ngắm nhìn mèo nhỏ, trông cô bé dễ thương thế kia khiến tim ai đó nhảy tưng tưng. Mèo nhỏ chột dừng uống, đưa bịch sữa bò tươi trước mặt Khải Hoàng.

- Uống.

- Em uống đi.

- Uống cùng.

Khải Hoàng không thể từ chối trước đôi mắt long lanh kia, anh đưa sữa lên miệng vờ uống rồi đưa lại cho mèo nhỏ.

Ăn uống xong xuôi, mèo nhỏ ngáp ngắn ngáp dài. Trời đã quá trưa rồi thì phải. Ánh nắng gắt luồn qua từng mảng sân trường. Mèo nhỏ trườn người nằm xuống ghế đá, đầu gối lên chân ai đó. Khải Hoàng liền vuốt ve mái tóc dài. Chợt có điều gì đó, anh liền lấy chiếc áo khoác đắp lên eo dưới chiếc váy ngắn cũn của mèo nhỏ. Rồi đôi mắt lim dim tựa người vào thành ghế hòa vào giấc mơ có con mèo nhỏ nào đó khóc nhe.

Đằng xa, cô học sinh ưu tú khê nhăn mặt, đôi môi đỏ hồng vang lên lời cay đắng.

- Anh Hoàng, anh quên em rồi sao?

Bình Nhi đang nằm trên giường nệm, đôi mắt lim dim tận hưởng làn gió mát lùa qua tóc. Đôi môi chúm chím kia khẽ cười, cô bé nhỏ chẳng suy nghĩ gì hết. Chỉ là tự dưng muốn cười vậy thôi. Một cô hầu gái khẽ bước vào, nhìn thấy tiểu thư đang nằm trên giường liền tiến đến, vẻ mặt chẳng có chút dè chừng.

- Tiểu thư, em có chỗ này vui lắm, tiểu thư muốn đến không?

Nghe cô hầu gái “quảng cáo”, Bình Nhi có chút thích thú, muốn đi lắm nhưng lại nhớ lời dặn của ai đó. Cô bé nhỏ liền lắc đầu, đôi mắt vẻ buồn rầu.

- Đình Hưng đang đợi cô đấy, tiểu thư bé nhỏ ạ.

Cô hầu gái tuân ra từng lời nói về đặc chí. Nghe đến “Đình Hưng”, cô bé nhỏ chẳng giấu nổi sự bất ngờ, hỏi lại.

- Đình Hưng?

- Đúng vậy, thưa tiểu thư.

Biết “cá” đã dính câu, cô hầu gái kéo người Bình Nhi ra khỏi chăn. Khuôn mặt cô bé nhỏ bấy giờ tái hẳn lại, đôi mắt ánh lên niềm đau đớn nào đó đang dần xé. Bình Nhi đi theo cô hầu gái kia, miệng lẩm bẩm mãi cái tên Đình Hưng.

Cô hầu gái kỳ lạ kia kéo theo tiểu thư len qua từng khóm hoa, men dọc bờ tường rồi đến khi một căn nhà nhỏ hiện lên, bước chân gấp gáp kia mới dừng lại. Cô hầu gái đặc chí mở cánh cửa đen, ở trong tối thui chẳng ánh sáng nào le lói. Rồi bất chợt, cô hầu gái đẩy mạnh Bình Nhi vào đó. Bị bất ngờ, Bình Nhi khẽ hét lên, nhưng tiếng hét bị vùi lấp mất khi cánh cửa đen kia đóng rầm lại. Cô hầu gái chẳng buồn khóa cửa, cô vốn biết, con diên này sẽ chẳng làm được gì trước cái đầu óc rỗng tuếch kia.

Bình Nhi ngã nhào ra sàn nhà đầy bụi. Từng mảng bụi dính vào chiếc váy trắng, mùi âm ỉ bốc lên. Bóng tối bao trùm cả căn phòng khiến con mèo nhỏ kia chẳng nhìn thấy gì. Cô bé nhỏ đảo mắt liên hồi để tìm kiếm ánh sáng, rồi một kỳ tích nào đó hiện ra. Rất nhiều ánh sáng, ánh sáng luồn qua khe cửa trên trần nhà mà len lỏi qua cơ thể đang hoang mang. Nhưng rồi, cơ thể đó run lên một cách điên dại. Bình Nhi há hốc mồm, đôi mắt hằn những tia sợ sệt thấy rõ, cơ thể co rút lại. Mèo, rất nhiều mèo. Bọn chúng đang tiến đến cô bé nhỏ đang run bần bật dưới đất. Từng chiếc móng vuốt sáng loáng dưới ánh sáng kia. Cô bé nhỏ cắn răng sợ hãi đến tột cùng. Bờ môi nhỏ bé kia chảy ra giọt máu đỏ dưới cái bặm môi của Bình Nhi, như vậy mới biết, nỗi sợ ấy lớn đến nhường nào.

“Meo”. Từng tiếng kêu ghê rợn như đâm thẳng vào màng nhĩ cô bé nhỏ. Chỉ một tiếng kêu thôi mà đã điếng người. Nay có hơn mười con, một con một tiếng khiến nỗi sợ hãi của cô bé nhỏ đang run lên bần bật càng tăng gấp ngàn lần. Bọn mèo hung hăng lấy đà, rồi một tiếng kêu “meo” thiết rõ, mười mấy con mèo lao vào Bình Nhi sằng sằng cầu xé “con mồi”. Cô bé nhỏ chỉ khẽ nhắm mắt, hai cánh tay đưa lên đầu, đôi môi chảy máu kia khẽ mấp máy câu nói đã bị những tiếng kêu ghê rợn lấn át.

- Mèo đen... cứu...cứu em...

10. Chương 10: Sự Trả Thù Của Thần Chết.

Trên tầng đá to ngày ấy có một cô bé với mái tóc xõa dài đang ngồi khóc thút thít, đôi vai run run theo từng tiếng nấc. Một cậu bé vai mang balo con tinh cờ đi ngang qua thấy có người ngồi khóc liền tiến đến. Cậu bé đứng trước mặt cô bé đang khóc kia, khuôn mặt tò mò.

-Sao khóc?

Cô bé ngẩng mặt lên, hai hàng mi vẫn còn vương vài giọt lệ.

- Mẹ...

Cậu bé ngồi xuống tầng đá to, chiếc balo để bên cạnh.

- Mẹ sao?

- Mẹ đi rồi.

- Mẹ đi rồi sẽ về thôi.

Cậu bé vén mảng áo lau nước mắt trên khuôn mặt buồn thương kia. Miệng lẩm bẩm an ủi cô bé ngồi bên. Cô bé nghe vậy liền nín khóc, đôi môi khẽ nở nụ cười tươi rói.

- Đúng rồi ha, mẹ đi rồi sẽ về thôi mà.

- Đúng vậy!

- Nhưng mẹ đi đâu nhỉ?

- Mẹ đi mua kẹo đấy.

- Thiệt chứ?

Cô bé nghiêng đầu vẻ khó hiểu, cậu bé gật đầu một cách mạnh bạo để khẳng định. Khuôn mặt lộ vẻ chắc nịch. Thấy có vẻ đúng, cô bé ngồi bên tay đưa lên má khẽ quệt giọt nước mắt còn vương. Giọng nói trong trẻo vang lên hòa vào tiếng gió rít mạnh.

- Ủm, đúng rồi, mẹ mua kẹo. Lúc mẹ đem kẹo về, mình sẽ chia cho bạn một nửa nhé!

- Thiệt chứ?

Rồi từ đằng xa, có tiếng gọi ơi ới vang lên, cô bé kia bỗng đứng dậy và chạy ào đi. Để lại câu hỏi vẫn chưa có lời đáp.

- Bạn tên gì vậy?

Cậu bé cố gắng với theo hỏi tên cô bạn mới kia nhưng cô bé đã chạy được một quãng xa. Cô bé kia chạy mất rồi, mất hút sau hàng cây cao.

Ngày thứ hai.

Cậu bé lại thấy cô bé kia ngồi khóc trên tảng đá to ấy.

- Sao khóc?

- Mẹ chẳng về. Cô bé nước mắt ngần dài đáp.

- Thì ngày mai mẹ về.

- Ủ ha, mai mẹ về.

Ngày thứ ba.

Cô bé kia lại lọt vào tầm nhìn của cậu bé. Tiếng khóc vẫn vang lên mỗi khi cậu bé nhỏ đi ngang qua tảng đá to.

- Sao khóc?

- Mẹ vẫn chẳng về. Tiếng nấc có phần ứ nghẹn.

- Thì mai mẹ về.

-Ừ, mình sẽ đợi mẹ về.

Ngày thứ tư.

- Mẹ chẳng về sao?

- Mẹ chẳng về.

- Chắc mai mẹ về.

Cô bé chẳng đáp, chỉ ngúc đầu, đôi mắt đẫm lệ đượm vẻ buồn rầu.

Ngày thứ năm.

- Vậy là mẹ đi thật rồi.

Cô bé nhỏ òa khóc lên khi thấy cậu bé đi ngang qua. Nhưng lần này không phải là sự tình cờ, cậu bé với chiếc balo con kia đã cố tình đi ngang tảng đá to.

- Vậy mình sẽ tìm mẹ cùng cậu.

Cô bé nghe vậy liền nín khóc, miệng gặng hỏi.

- Mẹ nói mình vẫn còn nhỏ không nên đi lung tung.

- Vậy đợi đến khi mình lớn rồi hãy tìm.

- Cơ mà bạn rồi cũng sẽ về nhà thôi, đâu có thể cùng mình đi tìm mẹ được?

- Vậy... đợi lớn lên... mình sẽ...cười bạn, lúc đó... chúng ta sẽ cùng nhau đi... tìm mẹ. Cậu bé nói về ấp úng.

Cô bé nghiêng đầu về không hiểu. Nhưng rồi chợt thấy điều gì đó, cô bé ngúc đầu, đưa ngón tay út ra trước mặt.

- Hứa đi, lớn lên chúng ta sẽ cùng tìm mẹ, được không?

Cậu bé với chiếc balo con gật đầu, nụ cười hé nở, ngón út đưa ra móc vào ngón tay nhỏ bé trước mặt.

Hai đứa trẻ cùng cười, hai ngón út đang móc vào nhau đung đưa trước gió.

Chợt từ đâu lại vọng tiếng gọi, cô bé (lại) chạy vụt đi, để lại cậu bé kia một mình thần thờ.

- Bạn tên gì? Cậu bé vút chiếc balo con xuống đất, chạy theo cô bé kia, câu hỏi lại lần nữa được cất lên.

Cô bé kia chỉ kịp quay đầu lại, nụ cười tươi rói hé nở trên môi. Rồi chiếc xe tải chở cô bé lao đi, vút khỏi tầm nhìn của cậu bé. Chỉ còn lời nói trong trẻo nào đó vương lại.

- Mình tên Tịnh Nhi, Tịnh Nhi...

Ngày thứ sáu.

Chẳng còn cô bé ngồi khóc trên tảng đá kia nữa. Chỉ có cậu bé với chiếc balo con ngồi một mình trên tảng đá to...

“ẦM”. Tiếng sét đánh mạnh vào màng nhĩ khiến Khải Hoàng tỉnh khỏi cơn mộng mị. Khải Hoàng đang nhớ về chuỗi ngày hôm ấy. Chuỗi ngày có cô bé nào đó đã khiến anh luôn hồi tưởng. Anh nhớ lời hứa đó, anh nhớ cô bé đó. Nhưng rồi anh nghĩ đến mèo nhỏ. Đúng, cô bé kia chỉ là quá khứ, bây giờ anh đã biết trái tim mình thuộc về ai. Thuộc về con mèo nhỏ nào đó mất rồi.

Tiếng sét vang lên khiến lũ mèo hăng máu kia giật mình. Lũ mèo liền chạy ào ra cánh cửa không được khóa kia, từng luồng ánh sáng yếu ớt còn lại trước khi cơn giông kéo đến lừa vào căn phòng tối đen. Bình Nhi nằm trên sàn lạnh, đôi vai kia chẳng có chút động đậy. Cô bé nhỏ ngất mất rồi. Từng vết cào trên da như muốn nuốt trọn cơ thể bé nhỏ kia. Mái tóc dài bị lũ mèo giật qua giật lại đến rối mù. Trên làn da trắng nõn, từng giọt máu nhỏ lăn dài trên từng vết cào xước ngang.

Thấy lũ mèo từ đâu chạy tán loạn khắp biệt thự, Khải Hoàng liền rời ngay phòng đi tìm mèo nhỏ. Linh tính anh mách bảo mèo nhỏ đang gặp chuyện.

Khải Hoàng chạy qua khu nhà Bình Nhi, nhưng cô không có ở đấy. Biết đã có chuyện, anh mặc cơn mưa xối xả kia chạy quanh tòa biệt thự rộng để tìm mèo nhỏ.

Khải Hoàng chạy qua đám cỏ cao, chạy qua khu nhà mẹ anh, qua đám hầu gái đang loay hoay dọn dẹp. Nhưng chẳng thấy mèo nhỏ đâu hết.

Đến khi mái tóc đã ướt đầm, đôi giày đen đã lấm bùn đất. Anh đã tìm thấy mèo nhỏ. Anh thấy rất nhiều vết chân mèo in dấu rõ ràng trên vũng bùn.

Khải Hoàng đau đớn mở cánh cửa gỗ kia, anh thấy mèo nhỏ đang nằm co ro dưới đất. Đôi chân anh run run tiến đến cơ thể bé nhỏ kia.

- Mèo đen...đau...em... em...đau...

Bình Nhi khẽ cất tiếng run run, cô bé nhỏ đau đớn đến nỗi từng lời nói vang lên một cách rời rạc. Khuôn mặt chẳng còn sức sống. Khải Hoàng quỳ gối xuống, ánh mắt đau đớn giằng xé con tim. Tại sao bây giờ cô lại nhớ đến anh, cô lại kêu là anh là “mèo đen” cơ chứ? Anh ước gì cô sẽ mãi mãi quên con người của anh trước đây. Anh ước gì cô sẽ chỉ nhớ đến một con người mới của anh. Nhưng định mệnh lại thêm lần nữa khiến anh chẳng thể bảo vệ mèo nhỏ, khiến hình ảnh của anh trong cô chỉ là kẻ ngu ngốc.

Khải Hoàng bàng hoàng bế con mèo nhỏ kia. Từng vết cào trên làn da trắng khiến trái tim anh như tan tành. Đôi bàn tay khẽ vuốt theo từng vết cào. Khải Hoàng đang đau, anh đau trên từng thớ thịt. Khải Hoàng đang ghen, trái tim anh ứ ghen vì chẳng thể bảo vệ tình yêu của mình. Anh như gục ngã khi thấy thân xác tàn tạ của mèo nhỏ. Từng vết sẹo lần trước vẫn chưa lành hẳn nay làn da ấy lại phải hứng chịu thêm hàng ngàn vết cào đau đớn đến xé lòng. Khải Hoàng ôm chặt con mèo nhỏ trong lòng, chạy ào xé toạc màn mưa trắng xóa. Từng bước chân dậm mạnh xuống vũng nước lạnh, đôi giày đen chạy với tốc độ của tia chớp. Anh sợ những giọt nước lạnh lẽo kia sẽ làm hại con mèo nhỏ của anh mất.

Khải Hoàng ngồi lặng lẽ trên ghế, đôi mắt hướng đến căn phòng có con mèo nhỏ nào đó đang đau đớn trên từng thớ thịt. Mèo nhỏ hét liên hồi, mèo nhỏ vùng vằng liên tục. Từng giọt ô xi già rưới lên những vết cào, từng giọt thuốc đỏ bôi lên những vết xước sâu hoắm. Từng cơn đau dữ dội ôm trọn lấy cơ thể bé nhỏ kia.

Khải Hoàng gục mặt vào hai cánh tay, đôi vai khẽ run run. Rồi bất chợt, ánh mắt của anh chuyển từ đau đớn sang giận dữ. Từng tia nhìn tức giận như muốn nuốt trọn tất cả cô hầu gái đang đứng trước mặt.

- Là ai?

Khải Hoàng cất tiếng vô cảm, từng tiếng vang lên nhẹ nhàng nhưng mang một sự ác độc nào đó. Từng đường gân nổi trên bàn tay đang nắm chặt kia. Chẳng có ai dám ho he. Chỉ có tiếng nấc chẳng thành lời, tiếng khóc sợ sệt, tiếng hai hàm răng đập vào nhau bần bật.

Thấy không một ai lên tiếng, ác quỷ đứng trước mặt chỉ lặng thinh bước ra phía bậc thềm, nơi đám mèo đen còn lớn vồn. Khải Hoàng nắm trọn một con mèo đen vào tay, bước chân từ từ trở lại đám hầu gái. Ánh mắt hằn những tia căm thù nhìn đám hầu gái.

“MÉO”. Con mèo đen ré lên một tiếng kêu xé lòng rồi gục đầu. Khải Hoàng đã bóp chết con mèo đen đó. Một cách tàn nhẫn nhất có thể, anh ném con mèo đen gãy cổ xuống đất, trôi tuột vào đám hầu gái đang run lên bần bật kia.

Thấy sự ra đi của mèo đen dưới đất, đám hầu gái đồng loạt quỳ xuống đất, hai tay chắp lại cầu xin Khải Hoàng.

Từng tiếng khóc vang lên, tiếng la oai oái vô tội vang quanh tòa nhà rộng. Cô nào cô nấy nước mắt giàn giụa, miệng liên hồi phân minh.

Sự lộ bịch của đám hầu gái càng khiến anh thêm tức giận. Nụ cười của ác quỷ nhếch lên.

- NÓI.

Khải Hoàng thét lên, đám hầu gái nằm gục xuống sàn nhà vì sợ.

- Là... cô... cô... ta...

Một cô hầu gái trong đám giọng run run, ngón tay chỉ về phía cô hầu nằm ở hàng cuối cùng.

- Em... em... đã... thấy... thấy... cô ta... kéo... tiểu...tiểu thư...đi...

Khải Hoàng hướng ánh nhìn đầy căm thù đến cô hầu gái được chỉ đường kia. Bước chân anh từ từ tiến đến, chậm chậm như một thân chết hiện lên thật sự.

Đến khi đôi giày đen kia đã đứng trước cô hầu gái đang run lên bần bật, anh ngồi xuống, ánh mắt như muốn dẫm toạc cô hầu gái bé nhỏ.

Khải Hoàng chẳng nói, anh chỉ nhìn. Từng tia nhìn như xuyên thấu vào tâm can cô hầu kia. Cô hầu gái khóc không ngừng, cô chẳng phân minh. Cô hầu kia chỉ khóc. Rồi Khải Hoàng kéo cổ áo cô hầu kia và kéo

đi bằng một lực mạnh nhất, từng đường gân nổi rõ trên khuôn mặt căm thù kia. Từng tiếng thét đau đớn vang vọng quanh khu nhà rộng của cô hầu gái xấu số.

- KHÔNG...KHÔNG...KHÔNGGGGGG.

Cô hầu gái biến mất sau cánh cửa gỗ nơi Bình Nhi đã nằm ở đây.

Đám hầu gái khác đứng từ xa nhìn lại. Từng khuôn mặt lộ vẻ sợ sệt như thấy thần chết thật sự.

Từ trong căn phòng tối vang ra từng tiếng thét dữ dội, tiếng kêu cứu đau đớn, tiếng la như muốn bóp nghẹn người nghe. Nhưng chẳng một ai dũng cảm tiến đến để cứu cô gái đang bị lưỡi hái của tử thần nhắm vào.

Khải Hoàng vốn là như vậy. Một người tàn nhẫn. Chỉ là khi gặp mèo nhỏ, sự tàn nhẫn ác độc ấy mới được vùi lấp.

Ngày hôm sau, người ta thấy cô hầu gái xấu số kia lết ra chiếc xe đậu cổng sau. Toàn bộ cơ thể chỉ chít những vết loang lổ. Máu đỏ chảy dài, mỡ như lòi ra hết cả. Từng miếng da, thịt đã bị tàn phá đến lở loét. Một bên chân đã bị gãy gần như đứt lìa ra được kê trên tấm ván gỗ. Chỉ còn là một cơ thể đầy thương tật. Có lẽ, cô gái kia đã chịu sự trả thù của tử thần một cách tàn bạo. Bởi một khi tử thần đã ra tay, không chết thì cũng tàn phế.

Cô hầu gái với khuôn mặt sưng vù, cơ thể tàn tật khóc nhọc ngồi trong xe. Nhưng cô gái ấy có vẻ cam chịu. lướt điện thoại và gọi cho ai đó.

- Mẹ à... bây giờ mẹ có thể phẫu thuật được rồi, con sẽ gửi tiền ngay cho mẹ... Mẹ không phải lo...con ổn.

Rồi cô hầu gái bật khóc, từng giọt nước mắt rơi trên tờ giấy cầm trên tay mà trước đó có người đã đưa. Từng giọt lăn dài trên dây số. 1 tỷ.

Đằng xa, một cô hầu gái với mái tóc xoăn nhếch nhếch cười thâm hiểm. Đôi môi đỏ thắm vang lên từng lời lẽ như muốn day nghiêng hàng ngàn mảnh.

- Khải Hoàng, anh yêu con điên kia đến thế sao? Em nhớ... anh chưa bao giờ đối xử tàn nhẫn như thế với ai như thế. Vậy mà bây giờ, anh xem... Khải Hoàng, anh có biết... cái gọi là tình yêu ngu dốt của anh sẽ là con dao đâm chết cả hai người không? Em chỉ đợi đến đây thôi, em phải giết cô ta. Em chẳng đợi được nữa... Đình Hưng ơi... em chẳng đợi được nữa...

Nói rồi, hai hàng nước mắt cô hầu gái chảy dài. Cô đang nghĩ đến một ngôi mộ đã lâu cô chưa đến thăm, ngôi mộ khắc tên: “Đình Hưng”.

11. Chương 11: Lòng Mi Và Ghèn.

Tờ mờ sáng, Bình Nhi thức giấc bởi một giấc mơ đáng sợ nào đó. Giấc mơ về Đình Hưng. Đình Hưng vẫn cứ luôn ám ảnh cô bé nhỏ trong tiềm thức. Khiến cô chẳng có giấc ngủ nào trọn vẹn. Cơ thể đã dần ổn hơn, những vết cào đã mờ dần. Trông cô bé nhỏ đã tươi tắn trở lại. Bình Nhi bước xuống giường, đôi chân trần chạm lên sàn nhà lạnh ngắt. Bước chân từ từ tiến đến cửa, khẽ đẩy và rời khỏi đó một cách nhanh chóng và... lén lút. Cô bé nhỏ sợ đám hầu gái sẽ đuổi theo cô mất.

Đôi chân trần bước trên nền gạch hoa văn, bước qua đám cỏ được cắt tỉa gọn gàng, bước qua ngưỡng cửa kính nhà ai đó.

Bình Nhi nhìn dáo dác, cô bé nhỏ đang tìm mèo đen. Nhưng chẳng thấy ai cả ngoài sự tĩnh lặng đến ghê rợn của căn phòng kín.

Chợt có tiếng động sau lưng, cô bé nhỏ khẽ giật mình quay người lại. Không có ai, cũng chẳng có điều gì bất thường. Chỉ có tấm màn bay phất phới trong làn gió lành lạnh. Bình Nhi chợt thấy hoang mang, lẽ nào có ma chẳng? Bước chân cô bé nhỏ lùi dần về phía sau, khi gót chân đã chạm cánh cửa phía sau, cô bé nhỏ liền mở cửa và chạy ào vào trong. Bình Nhi không chỉ sợ mèo, cô bé nhỏ kia cũng sợ ma không kém.

Trên chiếc giường với ga trải màu lam, Bình Nhi thấy Khải Hoàng đang nằm ngủ. Cô bé nhỏ vui mừng chạy đến đấy, cô bé nhỏ vui mừng vì đã tìm thấy mèo đen. Nhưng vui nhất chính là gặp được con người khi đang bị ma... đe dọa.

Bình Nhi khẽ vén chiếc chăn ấm lên, chui tọt vào chăn nơi có con mèo đen nào đó đang ngủ say. Nhưng mèo đen chẳng động đậy, có lẽ ngủ quá say đến nỗi mèo nhỏ quàng tay qua ôm mà anh vẫn chẳng biết.

Bình Nhi cười khúc khích khi nhìn thấy khuôn mặt tròn... ngu ngu của Khải Hoàng khi ngủ. Mái tóc bù xù với đôi mắt đầy những ghèn còn mắc trên đấy. Cô bé nhỏ khẽ đưa tay lên và... giật lông mi của mèo đen đang ngủ. Khải Hoàng giật mình tỉnh giấc, nhưng anh đã giật mình quá trễ. Một “xấp” lông mi trên đôi mắt còn ngái ngủ kia nằm gọn trên hai ngón tay thon gọn của con mèo nhỏ vô duyên nào đó nằm ôm anh như... đúng rồi.

- Này, em...làm...làm gì...đấy...

Khải Hoàng nhảy phóc người dậy, sự bất ngờ thể hiện qua đôi mắt tròn tròng lên, miệng thì há to như cái lu.

Bình Nhi nghiêng mặt về ngây thơ.

- Lông mi... em giật lông mi.

- Lông lông cái gì chứ... ôi trời xem này... lông mi của tôi...

Khải Hoàng tức giận trong “đau đớn”, hai ngón tay khẽ miết theo hàng lông mi còn... vài sợi.

- Nhưng...ghèn...ấy...em định...

- Định định cái đầu nhà em...

Khải Hoàng chột đỏ mặt. Hai ngón tay chuyển qua chùi chùi ghèn nơi mí mắt. Khuôn mặt xấu hổ ửng đỏ như dưa hấu tới mùa. Ai lại để người mình thâm thương trộm nhớ nhìn thấy ghèn rồi còn... gỡ dùm nữa chứ. Ôi trời, Khải Hoàng như muốn bầm vằm cái con mèo ngốc trước mặt.

Nhưng sự xấu hổ kia bị cắt ngang. Khải Hoàng chột nhớ, anh đang... khóa thân trước mặt con mèo nhỏ. Người chỉ mặc độc cái quần xì. Ôi mẹ ơi, anh hét lên trong thâm lặng rồi đuổi mèo nhỏ ra khỏi phòng. Mèo nhỏ chẳng hiểu mô tê gì, chỉ thấy mèo đen quàng chăn rào riết đuổi mình đi.

- Đi, em ra khỏi phòng. Ai cho em tự tiện vào đây chứ... đi... đi ra..

Khải Hoàng vừa hét lớn đuổi mèo nhỏ đi. Bình Nhi bí xị, nhả mắt bước ra khỏi phòng. Nhưng trước khi đi, cô bé nhỏ không quên để lại một câu để “trả thù” mèo đen.

- Em thấy rồi nha... em thấy rồi nha...

Rồi mèo nhỏ chạy vụt ra khỏi phòng với sự phấn khởi vui mừng chẳng kịp cho ai đó túm lại đánh một trận.

Cô bé nhỏ khúat sau cánh cửa trong lúc ai đó đang vùng vằng trong chăn với sự tức giận xen xấu hổ đến... giằng xé con tim.

Khải Hoàng ngồi trên ghế bành trong vườn, đôi mắt dí sát vào máy tính bảng trước mặt. Anh mặc kệ mèo nhỏ ngồi bên lải nhải, cho thừa cái tội cướp mất... đời trai của anh.

- Ăn sáng, mèo đen... ăn sáng...

Bình Nhi đang cố gắng kêu mèo đen vào ăn sáng nhưng anh chẳng thèm để ý đến cô. Cô bé nhỏ thất thủ, khuôn mặt xù như cái bánh bao ế. Mèo nhỏ cứ chạy qua chạy lại bên hai tai Khải Hoàng để mèo đen có thể nghe thấy lời cô nói. Thậm chí, cô bé nhỏ còn hét thẳng vào tai nhưng anh vẫn chẳng thèm đoái hoài.

Như đã mất kiên nhẫn, mèo nhỏ đổi ngược lại. Cô bé nhỏ hứ một tiếng rồi bỏ đi trong từng bước chân dậm mạnh xuống nền gạch. Thấy mèo nhỏ hành động như vậy, ai đó thâm rung rinh trái tim. Ôi sao mà dễ thương đến thế. Nhưng điều đó chẳng bộc lộ ra trên khuôn mặt nghiêm nghị kia. Khải Hoàng bước theo

mèo nhỏ nhưng vẫn chẳng thèm để ý đến cô. Anh bước nhanh, lướt qua cả mèo nhỏ khiến ai đó tức đến sôi máu.

Khải Hoàng ngồi đối diện với mèo nhỏ, anh vẫn chẳng buồn nhìn con mèo nhỏ trước mặt. Đôi tay thoăn thoắt ăn cháo bỏ bốc khói nghi ngút. Mèo nhỏ thấy vậy cũng ăn theo, mèo nhỏ chẳng muốn thua con mèo đen xấu tính kia. Cô bé nhỏ ăn rất nhanh, từng muỗng cháo được nuốt với sự tức tối chẳng kể đâu hết. Thấy mèo nhỏ như vậy, Khải Hoàng thấy thích thú vô cùng. Anh thích nhìn vẻ mặt của ai đó tức giận.

Khải Hoàng vẫn tiếp tục ăn. Đến khi thấy mèo nhỏ có hành động xấu xa anh mới lên tiếng.

- E hèm.

Mèo nhỏ đang lén lút vớt miếng cà rốt xuống sàn nhà. Nhưng khi nghe thấy Khải Hoàng “cảnh báo”, cô bé nhỏ lăm lăm bỏ miếng cà rốt vào miệng rồi nhai một cách đau khổ. Khuôn mặt sầu thảm với đôi mắt ngược lên nhìn về dè chừng.

Khải Hoàng đang nằm trên giường, ngón tay lướt lướt trên smartphone vờ chẳng để ý con mèo nhỏ nào đó đang khổ sở nhìn từ ngoài cửa sổ nhìn vào. Bất chợt, một chiếc máy bay giấy bay vào. Là mèo nhỏ phóng.

Khải Hoàng liền chồm dậy, mở chiếc máy bay giấy ra xem “thông điệp” mà mèo nhỏ gửi.

Trên mảnh giấy trắng tinh, hình vẽ một con mèo nhỏ đang chảy hai giọt nước mắt được vẽ với từng đường nét xiêu vẹo. Kèm thêm hai chữ có vẽ rất khó khăn mới viết được. “Xin lỗi”.

Khải Hoàng chợt bùm miệng, anh sợ sẽ cười thành tiếng mất. Nhưng rồi vờ vờ nát tờ giấy trắng vứt sang một bên. Mèo nhỏ đứng ngoài thấy vậy tức lắm, liền trèo qua cửa sổ nhảy vào phòng.

Thấy mèo nhỏ “manh động”, anh liền đứng dậy “thử thách”.

- Em muốn gì?

Mèo nhỏ với khuôn mặt tức tối.

- Thù gì thù dai vậy? Nếu anh muốn, em cho anh xem luôn là huê chứ gì.

Nghe mèo nhỏ nói vậy, anh cuống quýt lên, đôi tay lắc lắc trước mặt.

- Không, không được.

- Vậy sao còn lờ em?

- Được rồi, anh biết rồi, không lờ em nữa đâu.

Mèo nhỏ nghe vậy liền nguôi ngoai, đôi vai chùng xuống.

Sợ mèo nhỏ sẽ làm càng, Khải Hoàng liền dặn dò.

- Em không được khóa... à không. Em phải ăn mặc kín đáo khi trước mặt mình có người, có biết chưa?

Bình Nhi nghiêng đầu về chẳng hiểu nổi.

- Không được tóc vấy hay là... gì.. gì đó.

- Tháo khuy áo được không ạ?

- KHÔNG.

Khải Hoàng hét lên, khuôn mặt tỏ vẻ hoảng hốt. Bình Nhi thấy vậy khê giạt mình, đôi môi xinh xắn nói những lời “đường mật”.

- Hết thù nhé mèo đen.

Kết quả anh cũng chỉ là kẻ thua cuộc. Khải Hoàng thất thủ chấp nhận sự thật phũ phàng. Anh cứ ngỡ lần này người thắng lành chứ. Haizzz. Khải Hoàng thở dài trong thất vọng.

Bình Nhi thấy vậy liền hào hứng, vui vẻ trở lại. Khuôn mặt ửng đỏ.

- Ôm em.

Cô bé nhỏ nói, hai tay dang ra chờ sẵn mèo đen ôm. Mèo đen khẽ nghệt mặt. Nhưng rồi anh phải chịu thua trước đôi mắt ngây thơ kia.

Khải Hoàng ôm lấy mèo nhỏ, đôi môi khẽ chạm lên mái tóc dài mềm mượt kia. Mèo nhỏ vùi đầu vào chiếc áo đen, khuôn mặt lộ niềm vui khôn xiết.

“Cạch”. Cô hầu gái bước vào phá vỡ niềm hạnh phúc đang trào dâng. Cô hầu gái về luống cuống khi thấy hai con mèo đang ôm nhau, cúi đầu nói rồi rời đi ngay.

- Thưa, bà chủ đã đồng ý cho tiểu thư đi học trở lại.

12. Chương 12: Để Nỗi Nhớ Em Chẳng Thể Nào Thêm Nữa.

Bình Nhi ngồi trước bậc thềm đợi Khải Hoàng, chiếc balo con để bên cạnh. Cô bé nhỏ đang chăm chú nhìn bộ đồng phục trường An Bình đang vận trên người. Nhưng lần này, nó chính thức là của cô chứ không phải là đồ mượn. Cảm giác được sở hữu riêng một cái gì đó thật khiến con người ta hào hứng. Cô bé nhỏ cứ loay hoay nhìn bộ đồng phục liên hồi.

Khải Hoàng bước ra, cổ thắt chiếc cà vạt, vai mang balo đen và đôi giày đen “huyền thoại”. Hình Như dạo này, anh rất chuộng đồ màu đen thì phải. Có lẽ anh dần trở thành con mèo đen như ai đó thường gọi mất rồi.

Thấy Khải Hoàng, Bình Nhi liền đứng dậy, đôi vai vừa vươn ra để mang balo con vào. Khuôn mặt vẽ hớn hở cười tít cả mắt.

- Mèo đen, đi thôi.

Khải Hoàng nhìn con mèo nhỏ trước mặt, mỉm cười gật đầu rồi kéo cô lên chiếc mô-tô đã dựng sẵn.

Chiếc mô-tô lần nữa lao khỏi cánh cổng lớn để rồi hiện ngang vút qua cánh cổng trường có giám thị đứng “chửi bới”.

Bình Nhi bước theo Khải Hoàng vào phòng ban giám hiệu. Cô bé nhỏ ngồi ngay ngắn trên ghế khi nghe Khải Hoàng dặn dò.

- Em ngồi đây, đợi lát có thầy đến ngay.

Mèo nhỏ gật đầu ngoan ngoãn, đôi môi chúm chím nhìn Khải Hoàng đang ngồi xuống bên cạnh mình.

Có vẻ thầy vẫn chưa đến, Khải Hoàng lấy từ trong balo đen ra bịch kẹo cứng. Mèo nhỏ thấy lạ lạ bèn nghiêng đầu về thắc mắc.

- Mèo đen, kẹo?

- Ừ, kẹo me đấy.

- Kẹo me, em thích kẹo me.

Khải Hoàng mỉm cười nhìn mèo nhỏ trước mặt với vẻ thèm thuồng hiện rõ. Anh biết mèo nhỏ thích ăn kẹo me khi thấy cô bé cứ suốt ngày mò xuống bếp lục lọi. Đôi môi cứ lẩm nhẩm tìm kẹo me.

- Cho em.

Con mèo nhỏ đưa tay ra vẽ xin xỏ. Khải Hoàng lắc đầu, đôi mắt ánh vẻ thích thú.

- Không cho sao còn đem ra chi?

Mèo nhỏ nhú mào về tức giận.

- Đem ra anh ăn. Có sao.

Mèo nhỏ chẳng nhịn được liền giật ngay bịch kẹo trên tay Khải Hoàng. Nhưng cáo dẫu dễ sa bẫy, Khải Hoàng nhanh tay liền đưa bịch kẹo ra sau lưng, miệng nhếch lên nụ cười hiểm.

- Lúc nào muốn sẽ cho.
- Lúc nào anh mới muốn chứ?
- Nhanh thôi.

Khải Hoàng vừa dứt lời, thầy tổng phụ trách bước vào, trên tay cầm tờ giấy trắng đầy những chữ và số. Thầy trông đã ngoài bốn mươi, đôi kính cận khê nhếch lên.

Khải Hoàng chỉ nhìn con mèo nhỏ mỉm cười rồi bước ra khỏi phòng. Ánh mặt lộ vẻ trông chờ. Để lại ai đó hoang mang vô cùng.

Khi Khải Hoàng đã khuất sau cánh cửa, thầy tổng phụ trách ngồi xuống đối diện con mèo nhỏ. Mèo nhỏ thấy người lạ liền run lên, đôi mắt như sắp tuôn lệ.

Khải Hoàng đứng ngoài cửa sổ đưa cao viên kẹo me lên trước tia nhìn sợ sệt của mèo nhỏ đang nhìn anh. Như hiểu ý anh, mèo nhỏ đưa tay quệt nước mắt, vuốt ngực thở đều đều rồi nhìn thầy đang ngồi trước mặt.

- Em làm cho thầy bài kiểm tra này, xem khả năng em như thế nào rồi thầy sẽ xếp lớp cho em.

Thầy tổng phụ trách vốn biết tình trạng của Bình Nhi nên đã yêu cầu người ra đề chỉ đưa ra những câu hỏi vừa tầm cô bé nhỏ. Bình Nhi cảm thấy căng thẳng, cũng đã hơn một năm cô chưa động đến bài vở. sợ sẽ trượt mất và chẳng thể đi học cùng mèo đen. Cô bé nhỏ nhìn ra phía ngoài cửa sổ nơi Khải Hoàng đang đứng, tay anh lắc lư bịch kẹo me. Bình Nhi nuốt ực nước miếng, đón nhận tờ đề kiểm tra từ thầy tổng phụ trách.

Thầy đứng dậy rồi tới bàn làm việc phía góc, ánh nhìn vẻ trông mong cô bé nhỏ kia sẽ làm tốt. Bình Nhi từ từ cầm bút rồi đọc đề. Trông có vẻ khó nhí. Đôi lông mày cô bé nhỏ khê nhếch lại, môi bặm chặt vẻ căng thẳng.

Toán...

Văn...

Anh...

Đủ cả ba môn với ba mươi câu trắc nghiệm hết sức đơn giản. nhưng đối với cô bé khờ khạo kia có lẽ chúng như những con giun ngọ nguậy. Chẳng có nghĩa lý gì.

Bình Nhi ngược đôi mắt đau khổ lên nhìn Khải Hoàng đang đứng ngoài kia. Có vẻ mèo nhỏ chẳng làm được nên trông anh cũng căng thẳng không kém. Nhưng chợt Khải Hoàng bỏ đi đâu mất, anh để lại mèo con ngồi chống cằm cắn bút.

Lát sau, Khải Hoàng trở lại với mảnh giấy trên tay. Là đáp án mà anh đã “hối lộ” bạn học sinh nào đó ra đề. Chỉ cần anh lên tiếng, mọi thắc mắc hay uẩn khuất đều được giải quyết.

Khải Hoàng nháy mắt ra hiệu với con mèo nhỏ. Anh gửi một tin nhắn gọn gọn nhất có thể qua điện thoại của mèo nhỏ rồi ném mảnh giấy vào cho Bình Nhi. Sợ gõ lại đáp án vào sẽ lâu nên anh liều ném mảnh giấy vào trước sự giám sát hơi... lỏng lẻo của thầy tổng phụ trách.

Tin nhắn được gửi, Bình Nhi luống cuống mở smartphone. Cô bé nhỏ phải mất vài chục giây mới mở được tin nhắn.

“9,75 thôi nhé”.

Khải Hoàng đứng ngoài trông đợi vào mảnh giấy đã được ném liều lĩnh. Để chắc chắn thầy sẽ không phát hiện cái trò lừa đảo này nên anh đã dặn cô làm sai một câu, 9,75 điểm là đạt yêu cầu rồi. Rồi bất chợt, cơn gió chết tiệt lùa qua khiến mảnh giấy rơi trúng bàn làm việc của thầy. Đôi mắt nghiêm nghị khê nhìn lên, thầy tăng hắng một tiếng rồi thu mảnh giấy “gian lận” kia bỏ vào ngăn tủ. Thầy vờ như chẳng biết cái hành động gian dối kia, tiếp tục làm việc đang dở.

Lần này thì xác định. Mèo nhỏ ừ ừ nhìn Khải Hoàng bắt lặc ngoài kia. Cô bé nhỏ liền thất thểu khoanh lung tung vào bài làm cho xong chuyện.

- Chắc em chẳng đủ điểm để xếp lớp mất.

Mèo nhỏ thất thủ ngồi cạnh Khải Hoàng trên ghế đá sau vườn trường, đầu lưỡi nhấm nháp vị chua của kẹo me. Kẹo chua mà sao cô bé nhỏ thấy đắng thế nhỉ?

- Sao biết chẳng được. Em đã làm bài rất tốt mà.

- Chẳng biết... haizzz.

Bình Nhi thở dài thườn thượt, đôi môi chẳng buồn cười lấy một cái.

Thấy con mèo nhỏ như vậy, Khải Hoàng có chút ảm đạm. Anh cũng chẳng biết phải an ủi mèo nhỏ như thế nào.

Rồi chợt bên tai cô bé nhỏ vang lên lời bài nhạc nào đó. Là Khải Hoàng đeo tai nghe vào tai cô. Hai cái tai nghe được chia đều. Anh một cái, mèo nhỏ một cái. Một nỗi buồn được chia đôi, mèo nhỏ buồn anh cũng chẳng vui nổi.

Lời bài hát vang lên, hòa mình vào nỗi buồn của hai con mèo ngồi trên ghế đá.

“Đã có lúc anh mong tim mình bé lại.

Để nỗi nhớ em không thể nào thêm nữa.

Đã có lúc anh mong ngừng thời gian trôi.

Để những dấu yêu sẽ không phai mờ...”

- Anh chẳng biết chọn bài gì.

Khải Hoàng khẽ nói. Đúng hơn anh chưa bao giờ nghe nhạc từ khi lên tám. chỉ tình cờ đương lúc buồn, anh nghĩ tới bài hát này. Trái tim mèo nhỏ khẽ lay động, từng lời hát như vang vọng cả cõi lòng rồi như tơ vò của cô. Mèo nhỏ nhớ, cô nhớ đã nghe bài hát này ở đâu đó. Từng câu hát da diết bóp nghẹn trái tim đang rung lên. Cô nhớ, nhớ rằng có người nào đó đã cùng cô nghe, cùng cô hát mỗi đêm lạnh. Nhưng sao sự nhớ nhung trong cô quá mơ hồ. cô bé nhỏ chẳng hình dung nổi, chẳng biết bài hát này từng có ý nghĩa rất nhiều đối với cô. Mèo nhỏ khẽ rơi lệ. Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má. Khải Hoàng thấy mèo nhỏ khóc, anh vội vàng tắt ngay nhạc.

- Sao thế?

Cô bé nhỏ lắc đầu. đôi tay khẽ quệt giọt nước mắt vô duyên kia. Cõi lòng như bị ai bóp nghẹn đến khó thở.

Cô bé nhỏ tựa vào vai Khải Hoàng, đôi mắt sầu thăm thẳm hướng tia nhìn đến điểm vô định.

Khải Hoàng lấy smartphone khi chuông điện thoại vang lên.

- Cháu nghe thầy, có kết quả rồi sao ạ?

13. Chương 13: Lớp Học Mới.

- Hôm nay lớp chúng ta cùng chào đón bạn Nhi đến với tập thể 11B nhé.

Tiếng thầy chủ nhiệm vừa dứt, đồng loạt tiếng vỗ tay đập bàn rầm rộ vang lên. Mấy cô bạn tuy không mấy hài lòng nhưng cũng vui vẻ chào đón người mới. Chẳng là lớp chỉ toàn con trai nên trông thiếu thốn nữ nhi, bây giờ có thêm Bình Nhi nên mấy “ả” mới vui vẻ chút.

Bài kiểm tra của Bình Nhi tuy chỉ đạt 5,25 điểm (do hên) nhưng do bà Linh đã nhờ nhà trường giúp đỡ nên cô bé nhỏ vẫn được vào học lớp 11B này.

- Bạn Bình Nhi vẫn còn e sợ nhỉ? Em không phải lo, mọi người sẽ giúp đỡ em trong quá trình học mà phải không cả lớp?

Thầy vừa nói nhìn xuống lớp chờ đợi sự đồng tình. Trông Bình Nhi vẻ e dè sợ sệt nên cả lớp vỗ tay rầm rầm cổ vũ, tiếng huýt sáo, tiếng ầm ầm từ những cú nện xuống mặt bàn vang lên.

- Cảm ơn các bạn nhiều.

Bình Nhi lí nhí đáp, cô bé nhỏ đã ổn hơn nhiều so với trước đây. Có vẻ môi trường mới sẽ giúp cô mau lành bệnh hơn.

- Em xuống bàn cuối ngồi nhé.

Thầy chủ nhiệm chỉ tay về phía dãy bàn cuối cùng. Bình Nhi ngoan ngoãn cúi đầu chào thầy rồi nhẹ nhàng tiến đến “nơi cư ngụ” mới của mình.

Bình Nhi ngồi ngay ngắn trên bàn, thấy cô bạn mới vẻ hiền lành nên mấy nữ sinh bàn trên quay xuống nói chuyện rôm rả. Bình Nhi tuy chẳng nói gì nhưng cô bé nhỏ nghe rất chú tâm.

- Tổ là Hồng Nhung. Chào cậu. có gì không biết thì hỏi tớ sẵn sàng chỉ giúp.

Hồng Nhung là cô bạn ngồi bàn trên đối diện. Cô bạn trông vẻ thuộc con nhà giàu, mái tóc uốn ngang vai và đôi môi hình trái tim rất dễ thương. Đôi bông tai đắt tiền sáng loáng khi ánh nắng chiếu vào.

- Chào Hồng Nhung. Rất vui được gặp cậu.

Bình Nhi khẽ mỉm cười, đôi môi chúm chím đáp lại cô bạn mới Hồng Nhung.

- Này, đừng quên tên tao nghe mậy. Minh Hiếu đấy. Có ai dám bắt nạt hứ tao tiếng tao bẻ cổ đứa đó liền.

Một cô bạn trông vẻ dữ tợn quay sang Bình Nhi, chào hỏi với giọng nói khá “đanh”. Cánh tay đưa lên diễn tả hành động sẽ bẻ cổ ngay đứa nào bắt nạt Bình Nhi. Cô bé nhỏ khẽ đưa tay che miệng cười khúc khích. Đầu gật gật ý sẽ “hứ” nếu gặp phải đứa nào dám bắt nạt.

Cả ba cô bạn cuối lớp cứ nói chuyện không dừng. Mặc dù chỉ có Hồng Nhung và Minh Hiếu nói nhưng Bình Nhi vẫn hào hứng ngồi nghe hai cô bạn mới kể đủ chuyện trên trời dưới đất.

- Tao nói rồi, cái thằng hắc ám kia cứ đeo tao mãi. Ta nói... cái con người gì mà ngu quá đáng. Sao cứ phải vì tao mà theo đến tận trường này nhỉ? Vì sao? Vì sao nhỉ? À tao biết rồi. Vì tao đẹp mà.

Minh Hiếu vẻ ngênh ngênh, phồng mũi vẻ muốn “lea” với bạn mới, nói đùa Hồng Nhung.

- Ồi giờ, thì mi chỉ đáng để thằng hắc ám kia đeo mà thôi.

- Con chó. Tao đánh cho mi thối mặt bây giờ.

Minh Hiếu hét lên vẻ tức tởm, cú đấm dợm dợm trên đầu Hồng Nhung.

- Mi đừng tưởng bỏ, cái thằng kia đúng là ngu quá đáng. Ai lại đi ưa cái đồ “hoang dã” như mi chứ.

- Đậu mé, con chó mi chết đi. Mi coi tao bằm vằm mi như nào nhé.

Như bị sỉ nhục trước cô bạn mới Bình Nhi, Minh Hiếu tức lắm, đôi mắt hằn tia tức giận. Nói rồi hai cô bạn bàn trên vùng vằng đẩy qua đẩy lại khiến Bình Nhi cười khúc khích liên hồi. Bàn ghế bị hai cô bạn xô dịch loạn xạ. Tiếng chửi bới vang vọng hòa vào tiếng ồn ào trong lớp. Đã lâu cô bé nhỏ chưa tiếp xúc với những người bạn như thế này. Bình Nhi thấy yêu đời lạ thường. Cô bé nhỏ mong một ngày nào đó mình cũng sẽ có những người bạn để có thể vô tư đùa nghịch. Chỉ trách sao cô không nhận ra điều này sớm hơn.

Tiếng ồn ào trong lớp bỗng tắt ngúm. Ai nấy đều hướng ánh mắt đến người đang đứng trước cửa lớp, trên tay cầm ly trà sữa. Là Khải Hoàng, anh đang quay qua quay lại tìm Bình Nhi. Mấy cô bạn nữ trong lớp hào hứng hẳn lên. Cô nào cô nấy chỉnh lại tóc mái, đôi môi nhích qua nhích lại cho lớp son đều hơn.

Mẫn Nhi đang trên đường trở về lớp sau khi họp ở chi đoàn trường. Cô học sinh ưu tú từ chán nản trở nên vui mừng hơn khi thấy bóng dáng quen thuộc của ai đó đứng trước lớp 11B. Bước chân cô học sinh ưu tú trở nên nhanh hơn. Đôi môi khẽ cười nhẹ, ánh mắt hiện rõ niềm hạnh phúc dâng trào. Cuối cùng, Khải Hoàng cũng đã nhớ đến cô, cuối cùng Khải Hoàng cũng đã tìm đến cô. Mẫn Nhi bước nhanh hơn nữa, đôi chân thon dài chạy với tốc độ nhanh nhất có thể.

- Anh Hoàng, anh...

Nhưng cô chưa dứt câu, bóng dáng nhỏ bé nào đó đã bước từ lớp ra. Là cô gái diên hôm bữa đến trường cùng Khải Hoàng. Nụ cười cô học sinh ưu tú tắt ngúm khi thấy Bình Nhi cùng Khải Hoàng cùng rời khỏi lớp. Hai người họ còn nắm tay nhau, Khải Hoàng đưa ly trà sữa trên tay cho cô gái kia. Anh còn cười với cô gái ấy nữa. Tim cô học sinh ưu tú khẽ nhói đau. Tan tành mất rồi. niềm hy vọng cuối cùng của cô đã vỡ vụn. Mẫn Nhi như gục ngã, cô học sinh ưu tú chỉ đứng chết trân, đôi mắt hằn lên những tia hận thù. Chính cô gái diên kia đã cướp mất Khải Hoàng. Mẫn Nhi bặm chặt môi, vang lên từng lời nói xé nát trái tim đau đớn kia.

- Em sẽ không để ai cướp anh đi. Cho dù là diên hay chẳng nữa, em sẽ khiến cho cô ta rời xa anh.

Hồng Nhung và Minh Hiếu ngồi trong quán trà sữa đối diện trường.

- Bình Nhi ấy... Mình chơi với nó mà nó có vẻ trông...điên...

Chẳng đợi Hồng Nhung nói hết câu, Minh Hiếu cắt ngang.

- Nó diên hay khùng, kệ mẹ nó. Tao đéo quan tâm. Chỉ cần nó chơi tốt thì đéo có vấn đề gì hết.

- Mi không sợ nó sẽ giống con khốn kia sao?

Minh Hiếu vẽ trầm ngâm, cô bạn “hoang dã” dăm chiêu vẽ nghĩ ngợi.

- Tao chỉ có linh cảm, Bình Nhi nó là đứa tốt. Chắc chắn nó không phải là kẻ “đâm sau lưng chiến sỹ” như mày nghĩ.

Hồng Nhung ngúc ngúc đầu về đồng tình.

- Tao cũng nghĩ vậy.

Hai cô bạn chẳng nói thêm nữa chỉ cùng hút ly trà sữa, trong đầu họ đang nghĩ đến ai đó. Kẻ đã khiến trái tim của “hoang dã” tan nát. Kẻ đã khiến cuộc sống cô bạn Minh Hiếu rơi vào bế tắc.

“Tịnh Nhi, tao biết mày đã quên rồi, mày quên con này rồi. Nhưng tao thì nhớ mãi. Đừng tưởng con này dễ chơi. Tao sẽ giành lại mọi thứ, kể cả người đã từng bỏ rơi tao. Vì mày”.

14. Chương 14: “vì Cô Ấy...”.

- Bình Nhi, dậy nào, đến giờ đi học rồi.

Khải Hoàng khẽ kéo chiếc mền ra khỏi đôi tay bé nhỏ đang cố níu kéo.

- Em muốn ngủ.

Khải Hoàng nhăn mặt, tay vẫn tiếp tục kéo con mèo nhỏ kia đang vẫn còn mơ màng.

- Anh đi một mình nhé?

- Ừ.

- Anh đi thiệt.

Mèo nhỏ chẳng đáp lại, cô bé kia vẫn còn luyến tiếc giấc mơ đêm hôm qua. Giấc mơ có con mèo đen nào đó đã ôm cô vào lòng. Bình Nhi hai mắt vẫn nhắm nghiền, tránh ánh nắng nhảy múa trên khuôn mặt nhỏ xinh.

- Haizz, có bịch kẹo me mà chẳng biết cho ai bây giờ. Thôi đem giục cho đỡ nặng nhọc.

Khải Hoàng vờ thiếu não, miệng phát ra từng lời nói mời gọi. Rồi anh vờ bước ra khỏi cửa phòng. Đúng như dự đoán, mèo nhỏ chồm phốc người dậy, hai mắt sáng trưng khi nghe đến hai từ “kẹo me”.

- Không, đừng giục. Cho em.

- Cho em ư? Cho cái người hay ngủ nướng như em tổ phí phạm.

- Không, không phí. Em không có ngủ nướng. Thật. Em nói thật.

Để chứng minh, con mèo nhỏ bật người dậy chạy vào phòng vệ sinh ngay lập tức. Khải Hoàng chỉ biết bật cười trước hành động ngốc nghếch của mèo nhỏ. Cái con người gì đâu để dụ thể không biết.

Mèo nhỏ bước ra vườn, mũi thút thít.

- Cảm sao?

- Chắc vậy.

Khải Hoàng vẻ lo lắng nhìn con mèo nhỏ cứ đưa tay lên quẹt trên chiếc mũi đỏ ửng.

- Uống thuốc chưa?

- Rồi ạ.

-Ừ.

Khải Hoàng thôi không hỏi nữa vì thấy cô bé nhỏ chỉ bị cảm nhẹ, nhưng anh vẫn lo lắng nhìn lại con mèo nhỏ sau lưng.

Khoảng chừng mấy ngàn giây sau đó, chiếc đạp điện màu xám phóng vèo qua cổng lớn. Lao vút qua quán mì ổ có đám học sinh đang chen chúc bên lề, qua mấy chiếc xe máy đang bon bon chạy trên đường cao tốc.

Hôm nay, Khải Hoàng đèo mèo nhỏ đến trường bằng xe đạp điện. Anh muốn trở thành “học sinh” để có thể “sánh vai” với mèo nhỏ. Chỉ là tự xưng trở thành “thanh niên nghiêm túc” khiến Khải Hoàng không khỏi thắc mắc. Tại sao anh lại trở nên ngoan ngoãn đến thế?

Chiếc xe điện xám vút một cách vênh vang qua thầy giám thị với đôi mắt ngơ ngàng, qua đám học sinh nhón nháo với sự bất ngờ không thể tả.

- Ôi, điều kỳ lạ của thế kỷ sao?

- Khải Hoàng đi xe điện sao?

- Khó tin quá.

- Mắt kính tớ đâu rồi nhỉ?

Từng lời nói rầm rì với sự bất ngờ đến “tụt xông máu” vang lên. Ai nấy đều không khỏi hoang mang trước sự thay đổi của Khải Hoàng, anh vốn là “dân chơi” nay bỗng “lột xác” khiến bọn “dân thường” bất ngờ đến ngã ngửa.

Khải Hoàng nắm tay Bình Nhi bước qua bao sự dòm ngó, anh thấy mình bỗng yêu đời hẳn lên. Bước chân chậm rãi của Bình Nhi từ từ tăng tốc độ. Khải Hoàng đang kéo cô đi với tốc độ rất nhanh. Có lẽ anh muốn thoát khỏi cái “vòng” xăm soi này.

“Renggg”. Tiếng chuông báo tiết một vang lên mở đầu cho vài “thế kỷ” của những tiết học khô khan sắp đến.

- Các em lấy giấy ra kiểm tra 15 phút.

Cô giáo môn văn với xấp tài liệu trên tay bước vào. Chưa chào hỏi mà cô đã rào trước khiến đám học sinh nhón nháo lên cả lên. Mặt đứa nào đứa nấy ánh vẻ hoang mang.

- Cô ơi, đừng cô ơi.

- Lúc khác được cô ơi.

- Cô ơi, cô có chuyện gì bức tức sao?

Cả bốn tổ đều nhón nháo cả lên. Tiếng ồn ào, tiếng chửi rủa cất lời cay đắng. Tụi học sinh nó rửa đứa nào đã khiến cô tức giận. Vì hề tức ai, cô lại “đổ” lên đầu tụi học sinh “ngoan ngoãn” này.

- IM.

Cô gõ mạnh đầu thước vào bàn gỗ.

-Tôi chưa thấy cái lớp nào như cái lớp này. Nếu không kiểm tra thì tôi cho Zero hết cả lớp nhé?

Cô “giận cá chém thớt chém luôn cả lớp” hét lên, đôi mắt ánh vẻ tức giận.

Đám học sinh chẳng dám ho he, lặng lẽ giật giấy trắng ở giữa vở rồi ai nấy cặm cụi viết tên họ.

Thấy đã yên, cô quay mặt lên bảng bắt đầu viết đề.

- Đây, mi có học bài không hả?

Hồng Nhung khẽ hỏi Minh Hiếu.

- Mi nghĩ tao có học không?

- Chắc không.

- Chính xác.

Lần đầu tiên Hồng Nhung trả lời đúng câu hỏi của cô bạn “hoang dã” mà chẳng thấy vui tẹo nào. Thường thì Minh Hiếu lúc nào cũng vặn vẹo cô, chẳng bao giờ theo đúng dự đoán.

Minh Hiếu hết cách liền xoay xuống Bình Nhi.

- Mi có học không Nhi.

Bình Nhi đang khổ sở viết tên vào giấy, ngẩng mặt lên nhìn Minh Hiếu. Thấy khuôn mặt thiếu náo kia, cô bạn “hoang dã” chẳng buồn nghe lời đáp, quay lên an phận “giấy trắng” ngay và luôn.

Viên phấn trắng đang di chuyển trên bảng bỗng dừng lại.

- À, Bình Nhi. Em đến phòng giám thị có người cần gặp em đấy.

Cô “giận cá chém thớt chém luôn cả lớp” quay xuống, nói nhỏ nhẹ với Bình Nhi. Cô đang tạo điều kiện để Bình Nhi khỏi phải áp lực vì bài kiểm tra. Nhưng để cho cô bé nhỏ khỏi bị tự ti vì được phân biệt khác với các bạn đồng trang lứa nên tốt nhất cô cho Bình Nhi xuống phòng giám thị uống cốc nước rồi hăng lên.

Bình Nhi vâng dạ ngoan ngoãn rồi rời khỏi lớp trước bao ánh mắt ghen tỵ. Nhưng chẳng ai cất tiếng, đám chúng nó cũng sợ Bình Nhi sẽ tổn thương nếu biết mình không giống những người khác.

- Điên thì làm bài kiểm tra gì được chứ.

Cô học sinh với đôi môi đỏ thắm vang lên từng lời nói với sự uất hận. Thật may, cô bé nhỏ đã kịp bước ra khỏi lớp trước khi nghe câu nói cay độc kia.

- Em ra căn tin mua giúp thầy chai nước được không?

Thầy giám thị bối rối khi thấy Bình Nhi. Chỉ là nhà trường có dặn nếu có điều bất ổn sẽ kêu Bình Nhi xuống phòng giám thị, và thầy cứ việc sai bảo để cho cô bé nhỏ có việc làm. Vậy là thầy chẳng nghĩ ra được gì bèn sai cô bé nhỏ xuống căn tin mua nước.

Bình Nhi hơi thắc mắc nhưng rồi cô bé nhỏ cũng ngoan ngoãn chào thầy rồi ra căn tin. Bàn tay nhỏ khê quệt lên chiếc mũi vẫn còn đỏ ửng.

Tiếng ồn ào của đám học sinh học thể dục vang vọng cả căn tin. Đang là thời gian giải lao giữa giờ nên trông có vẻ đông đúc. Tiếng la ới ới gọi di bán hàng, tiếng hú hét gọi tên nhau, tiếng va chạm của những khay thức ăn vật hòa vào nhau tạo thành thứ âm thanh hỗn tạp, nhức đầu.

Bình Nhi ngơ ngác bước vào hàng chen lấn kia, cô bé nhỏ vẫn còn ngập ngừng, chẳng dám gồng mình lên để xông vào.

Đám học sinh với đồng phục thể dục vẫn nhón nháo, la hét ầm ĩ. Chỉ có Bình Nhi vẫn lặng lẽ đứng nép cạnh đó. Cuối cùng, cô bé nhỏ cũng nắm chặt tay lại, hai vai gồng lên vẻ đã sẵn sàng để “chiến đấu”. Cô

bé nhỏ có lẽ đã không còn mất bình tĩnh như trước đây nữa. cô chẳng còn sợ sệt hay khóc lóc, chỉ có trái tim bé nhỏ đang cố gắng gượng qua nỗi sợ vô hình.

Tay, chân quơ qua quơ lại. Tất cả tạo thành mớ hỗn độn.

- Á.

Bình Nhi khẽ hét lên, có ai đó đã hất cánh tay trúng khuôn mặt cô. Có vẻ lực rất mạnh nên trên khuôn mặt trắng hồng kia lần rõ vết đỏ.

Bình Nhi chỉ kịp đưa tay lên vuốt vuốt vùng má đỏ ửng. Cô bé nhỏ tiếp tục len qua đám người một cách khố sở.

Nhưng rồi...

Ào...

Một ly nước ngọt dâu tạt thẳng vào vạt áo trắng tinh kia. Từng làn nước lạnh lão len qua tế bào, đá cục còn rơi vào cả áo cô.

Bình Nhi bất động. Cơ thể nhỏ bé kia đang từ từ run lên. Vạt áo trắng đã nhuốm một màu hồng, chiếc váy đồng phục cứ thế bị từng giọt nước hồng rơi lả tả. Bình Nhi ngồi bệt xuống sàn nhà đầy bụi bẩn.

Cô bé nhỏ khẽ nhăn mặt và hất xi một cái với lực rất mạnh do đám bụi dưới đất bay lên.

1 giây...

2 giây...

3 giây...

- Ôi, xem kìa, xem con điên kìa kìa. Hahahaha.

-Hahaha, nước mũi kìa, hahaha.

- Sao nó ngồi im thế kia? Nó chẳng chịu lau đi cho rồi.

Từng câu hỏi châm chọc vang lên, tiếng rì rầm bàn tán, tiếng cười chế giễu cất lên khiến con mèo nhỏ nào đó ngồi co ro dưới đất càng run sợ hơn. Bình Nhi đúng là chỉ ngồi im. Cô bé nhỏ bây giờ chẳng biết phải làm gì. Cô khóc, từng tiếng nấc vang lên. Trên cánh mũi nhỏ xinh bây giờ đã có một loại dung dịch nhầy. Đúng như đám học sinh kia nói. Là nước mũi.

Cô bé nhỏ ánh vẻ hoang mang, đôi tay đưa lên quệt qua quệt lại nhưng “chúng” lại càng vương khắp mặt.

Đám nữ sinh thì chỉ trỏ chê bai, cười cợt nhìn cô bé nhỏ lau lau hàng nước mũi một cách ngốc nghếch. Còn đám nam sinh, bọn chúng đang cố “tia” vào bên trong lớp áo thấm đẫm nước kia.

Bình Nhi vẫn ngồi dưới sàn nhà mà khóc, cô mặc kệ bọn người đang bao quanh. Nói đúng hơn, bây giờ cô chẳng suy nghĩ được gì. Chỉ biết ngồi im và ngồi im. Hai dòng nước mắt mặn chát hòa vào nước dâu ngọt ngào thấm đẫm áo trắng.

Bất chợt, đám đông tản ra. Tiếng rì rầm nay còn to hơn.

- Bình Nhi, em sao thế?

Khải Hoàng bất ngờ khi thấy Bình Nhi đang ngồi bệt dưới sàn, áo ướt thấm đẫm vùng màu hồng. Anh tính ghé vào xem chuyện gì ai ngờ anh lại bắt gặp cảnh mèo nhỏ đang bị đám bạn kia châm chọc.

Khải Hoàng mặt tối sầm lại, đôi chân nhanh chóng tiến đến con mèo nhỏ đang ngồi ở kia.

Khải Hoàng cởi áo khoác ra và mặc vào cơ thể run run kia. Cứ như thế đó là hành động đã mặc định của tất cả các chàng trai trên thế giới sẽ làm nếu bắt gặp cô gái của mình đang ở trong trạng thái bất thường. Khải Hoàng cũng vậy, anh nhanh chóng đỡ vai mèo nhỏ đứng dậy. Vén mảng áo lau sạch khuôn mặt mèo nhỏ.

- Anh Hoàng, anh sao vậy? Sao phải vì con điên kia mà tự hạ thấp mình như vậy?

- Ôi... nhìn mà xem... mắt mặt hotboy trường ta quá.
- Chẳng biết ảnh đang nghĩ gì.
- Tại sao vậy anh Hoàng, con điên kia là gì của anh chứ?

Khải Hoàng chỉ đang cố gắng dìu cô bé nhỏ ra khỏi đám đông nhưng có vẻ vẫn chẳng yên ổn. Anh đã cố kìm nén để không tát thẳng vào mặt cái đứa đã làm hại Bình Nhi của anh. Tiếc một điều, anh chẳng biết đó là kẻ nào.

Đám đông bắt đầu gào thét lên. Tiếng ai oán nào nùng vang lên khi Khải Hoàng sắp bước ra khỏi căn tin. Nhưng vẫn không thể ngăn những câu hỏi quá vô tư của đám học sinh trong trường.

- Anh ngốc quá vậy, Khải Hoàng?

Một cô học sinh với chiếc quần thể dục bó sát thét lên trong uất hận. Có lẽ là một trong những thành viên hội “hâm mộ vẻ đẹp của Khải Hoàng”.

- Tại sao chứ?

Cô nữ sinh kia vẫn gặng hỏi, khuôn mặt lộ vẻ khổ sở. Cô đã đơn phương anh từ hồi mới vào trường vậy mà giờ đây anh đang bảo vệ cô gái khác. Trái tim cô khẽ nhói đau.

Khải Hoàng chỉ nhếch mép, đôi mắt ánh vẻ kiêu ngạo.

- Vì cô ấy là vợ tôi.

15. Chương 15: Em Sẽ Nói Anh Nghe Những Điều Chưa Bao Giờ.

Bội Anh bước nhanh ra sau vườn trường, trên tay cầm ly nước dâu còn lưng chừng. Mái tóc ngắn xoăn khẽ lay động trước cơn gió. Đôi môi nhếch lên đường cong thỏa mãn. Bội Anh chính là một trong những cô hầu gái ở nhà Khải Hoàng. Nhưng đó chỉ là vẻ ngoài, một lớp bọc hoàn hảo của một con cáo già. Bội Anh mỉm cười đắc thắng.

- Chưa hết đâu, cô bé ạ!
- Cậu có thù hằn gì với con điên kia sao?

Bội Anh hoảng hốt quay lại khi có người lên tiếng sau lưng. Chẳng lẽ mọi chuyện bại lộ rồi sao?

Bội Anh vừa quay người, một cô nữ sinh với đôi môi đỏ hồng đứng khoanh tay vẻ ngạo mạn.

- Ôi chào, ai đây nhĩ? Mỹ nhân của trường ta lại đi đứng nói chuyện với bọn “dân thường” như tôi sao?

Bội Anh khẽ cất giọng, vờ hoảng hốt như bắt gặp ma.

Mẫn Nhi vẻ mặt vênh vang, tiến sát đến cô hầu... à không. Bây giờ cô ấy là nữ sinh của trường An Bình này mà. Đôi môi đỏ hồng khẽ động đậy.

- Pha vừa rồi thật ấn tượng. Mẫn Nhi nhếch nụ cười hiểm.

Bội Anh cũng chẳng vừa, cô nữ sinh tóc xoăn bước sát đến, đôi mắt ánh vẻ kiêu ngạo.

- Quá khen.
- Đâu có. Thật sự nếu mà không phải thuộc loại tinh mắt như Mẫn Nhi này đây thì khó mà nắm bắt được kẻ lén lút nào đó tạt thẳng ly nước vào áo con điên kia một cách nhanh như tia chớp như vậy.
- Bội Anh thəm bất ngờ với cô mỹ nhân đằng trước. Thật sự cô đã làm rất kín đáo và nhanh chóng vẫn chẳng thề qua mắt nổi cô ta.
- Tao cũng ghét con điên kia.

Mẫn Nhi hất cằm, đổi chủ đề. Câu nói quá ư là “đồng minh” khiến cô nữ sinh tóc xoăn không khỏi giật mình.

- Lý do?

- Nếu mày nói tao biết lý do mày ghét con kia thì chắc chắn tao cũng sẽ nói lại. Đừng nói với tao là vì Khải Hoàng. Tao thừa biết mày chẳng yêu đương gì anh Hoàng hết.

Cô học sinh ưu tú đã biết rằng cô bạn kia sẽ chẳng phải vì Khải Hoàng mà làm như vậy. Nụ cười đắc thắng của cô ta trước đó cô đã nhìn rất rõ. Đối lại là cô, cô sẽ phải đau đớn đến nhường nào nếu thấy người cô yêu lại đang bảo vệ người con gái khác.

Bội Anh đơ mắt. Tại sao mọi suy nghĩ của cô lại được cô học sinh ưu tú kia nắm bắt một cách chuẩn xác đến như vậy? Thật đúng là con cáo già đa mưu.

- Đúng. Tao chẳng vì ai hết. Tao cũng chẳng ghét nó....

Bội Anh khẽ dừng nói, đôi môi kia nhếch lên đường cong ác quỷ, cất lên từng lời nói tàn độc.

-Mà tao hận nó. Tao hận đến xương tủy. Mày chẳng hiểu đâu, cô mỹ nhân ạ.

Khải Hoàng ngồi trên ghế đá sau vườn trường. Anh đang đợi mèo nhỏ thay áo quần.

Khoảng hai mươi phút sau, mèo nhỏ quay trở lại với bộ đồng phục mới. Để đề phòng bất trắc, cô hầu gái ở nhà đã để sẵn một bộ vào balo của mèo nhỏ.

- Mèo đen...

Bình Nhi khẽ nhăn mặt, thút thít chạy đến Khải Hoàng.

- Xấu hổ... xấu hổ... mèo đen.

Đôi mắt đầm lệ nhăn nhó ngồi bên Khải Hoàng. Cô bé nhỏ cảm thấy thật chẳng biết chui vào đâu trước cái tình cảnh kia.

- Có gì đâu mà xấu hổ.

- Người ta nhìn...

- Người ta nhìn thì kệ người ta.

- Không... không biết... hix... hix.

Thấy mèo nhỏ vẫn cứ khóc vì xấu hổ, anh chẳng biết phải làm như thế nào.

- Đã là con người ai cũng có lúc vui, lúc buồn thì đương nhiên sẽ có lúc xấu hổ chứ. Hãy cứ dễ thuận theo tự nhiên thôi mèo nhỏ ạ.

- Nhưng mà... nước mũi...

-Mặc kệ. Có gì phải xấu hổ. Khải Hoàng khua tay.

- Không phải là anh nên anh chẳng hiểu đâu. Mèo nhỏ thút thít.

- Đâu có, anh cũng có lúc xấu hổ đấy chứ. Chỉ là chưa ai biết nên anh chẳng thấy xấu hổ.

- ...

- Thì... ví dụ... như là... à ừm... anh nói nhưng là bí mật nhé.

- Dạ.

- Anh... thường “bốc mùi” khi chơi bóng.

- Là sao?

- Thì là... hơi “cánh” ấy.

Mèo nhỏ nghe vậy liền ôm lấy Khải Hoàng, chiếc mũi nhỏ xinh khẽ nhúc nhích để... ngửi.

- Em thấy thơm.

- Thì tại anh dùng sữa tắm nên nó thơm vậy. Khải Hoàng phồng mũi khi nghe mèo nhỏ khen.

Bình Nhi thôi không thút thít nữa khi nghe mèo đen đã tiết lộ bí mật “động trời” kia. Cô bé nhỏ lém lỉnh cười, khuôn mặt lộ vẻ “đều”.

- Thì ra anh cũng “bốc mùi” không kém nhỉ. Ôi, người ta mà biết chắc xấu hổ chết mất. Hihihì.

- O...

Khải Hoàng đơ mặt, anh thấy sao mà hồi hận đến thế không biết.

- Sao anh nói không xấu hổ mà mặt anh đỏ vậy?

- Ủ... à... anh đi mua nước.

Khải Hoàng đổi chủ đề, tránh né khuôn mặt “chế giễu” của mèo nhỏ.

Bình Nhi ngơ ngác nhìn Khải Hoàng giấu khuôn mặt đỏ như dưa hấu tới mùa.

Khi hình ảnh con mèo nhỏ đã khuất sau bờ tường, khuôn mặt đỏ ửng của mèo đen mới hết lên trong đau đớn với sự xấu hổ đến tột cùng. Hai cánh tay vò nát mái tóc bù xù.

- Mèo ngốc, mèo ngốc, ôi... xấu hổ quá.... Mèo ngóccccccc.

“Đã có lúc anh mong tìm mình bé lại.

Để nỗi nhớ em không thể nào thêm nữa.

Đã có lúc anh mong ngừng thời gian trôi.

Để những dấu yêu sẽ không phai mờ.

Nếu không hát lên... nặng lòng da diết.

Nếu không nói ra... làm sao biết.

Anh thương em...

Anh sẽ nói em nghe những điều chưa bao giờ...”

Đâu đó trong khuôn viên trường vang lên bài hát da diết. Từng câu hát vang lên với một nỗi buồn không tên, gợi nên một quá khứ đắm nước mắt.

Ngày ấy, trên sân trường nhỏ có cô bé nào đó với mái tóc dài ngang lưng ngồi trên ghế đá lạnh lạnh hơi sương. Cô đang nhìn về phía những cái lá bàng đang rơi tự do. Đôi mắt ánh lên niềm vui nào đó.

- Bình Nhi...

Cô bé quay đầu lại, cô thấy một người con trai với mái tóc bay nhẹ trong làn gió.

Là Đình Hưng. Anh khẽ cười khi thấy cô học trò lớp dưới nhìn anh.

- Em không về lớp sao?

Cô học trò lớp dưới khẽ lắc đầu, đôi má ửng hồng dưới ánh nắng vàng rực rỡ.

- Chán lắm ạ.

- Trốn học sao?

- Chắc vậy.

Đình Hưng ngồi xuống cạnh cô học sinh lớp dưới, tay lấy ra chiếc điện thoại về đất tiền.

- Nghe đi, hay lắm.

Đình Hưng khẽ nói, tai nghe nhét vào tai cô bé ngồi bên. Chợt giật mình nhưng rồi cô bé ngồi im thường thức bài hát đang vang lên. Đình Hưng khẽ nhìn lên cô học sinh, đôi môi mỉm cười thoáng qua.

- Hay không?

- Hay ạ.

- Em hiểu không?

- Hiểu gì ạ?

- Lời anh muốn nói.

Đình Hưng đỏ mặt với lời tỏ tình đầy táo bạo. Anh vốn chỉ xem Bình Nhi là em gái nhưng khi tiếp xúc càng nhiều, anh đã thích cô lúc nào không hay.

Bình Nhi thẹn thùng khi bất ngờ nghe anh lớp trên mở lời.

- Em...

- Em không cần trả lời ngay cũng được.

Cô bé nhỏ quay đầu giấu khuôn mặt ửng đỏ đến nóng ran. Đình Hưng cũng chẳng dám nhìn cô, quay qua nhìn ánh nắng nhảy nhót trên sân trường. Cả hai cô cậu học sinh ngồi lặng lẽ bên nhau, chẳng ai nói gì. Chỉ có những câu độc thoại vang lên, nhưng có lẽ cùng một ý nghĩ.

Ngày nắng hôm ấy, trên chiếc xe điện lướt qua sân trường. Người con trai ngồi trước quay đầu nhìn lại cô gái nhỏ đang ngồi ở sau, đôi môi mỉm cười rạng ngời. Cô gái kia chỉ thẹn thùng cúi mặt, hai má ửng đỏ dưới ánh nắng chan hòa.

- Đình Hưng...

- Sao?

- Em cũng có điều muốn nói.

Cô gái nhỏ ngồi sau thẹn thùng cất tiếng, hai má bây giờ đã đỏ hết cả lên. Đỏ rực như ánh hoàng hôn chiều tà. Đôi môi nhỏ mấp máy, từng lời nói vang ra xa, xa tít tận chân trời để lại hai trái tim rung lên theo từng nhịp đập.

- Em sẽ nói anh nghe những điều chưa bao giờ.... Đình Hưng, em thích anh.

16. Chương 16: Tịnh Nhi Là Em.

- Các em trật tự.

Cô chủ nhiệm gõ mạnh thước gỗ xuống bàn, vang lên âm thanh chói tai cắt đứt mọi ồn ào trong lớp.

- Nhà trường vừa bàn chuyện tổ chức lễ cắm trại như mọi năm cho các em...

Cô chưa dứt lời, tiếng hú hét vui mừng vang lên vỡ òa.

- Cô ơi năm nay trường mình có hoạt động gì hả cô?

- Ôi tao trông cái ngày này một năm rồi.

- Lên, lên tụi mày ơi.

Cả đám học sinh nhốn nháo mừng rỡ, bọn nó chẳng nghe thèm nghe cô chủ nhiệm nói cho hết câu.

- IM.

Cô gõ mạnh thước thêm lần nữa lên bàn gỗ.

- Ta nói, hai người đàn bà là ra cái chợ mà con trai tụi bây thôi là ra cả cái siêu thị đang giảm giá hàng luôn cũng đúng. Tụi bây có chịu nghe cô nói hết không. HẢ?

Cái giọng miền trung đặc sệt cả cô vang lên.

Im re...

Cô đưa mắt nhìn cả lớp, thấy đã yên ổn nên cô tiếp lời.

- E hèm, chuyện tiền bạc thì cô sẽ gửi giấy cho mấy đứa sau. Chúng ta sẽ tổ chức tại trường, tụi bây liệu hồn đi lung tung cô cho ở nhà hết. Còn nữa, chúng ta sẽ tổ chức đúng ngày giáng sinh, vì vậy các em hãy chuẩn bị quà để trao đổi cho nhau.

Cô chủ nhiệm liếc mắt “đưa tình” cả lớp. Biết gì cái lớp quậy này cũng làm loạn nên cô “rào” sẵn.

- Tụi em biết rồi cô ơiiiii.

- Có đổi quà nữa cơ đấy.

- Thích thế.

- Tụi em ngoan mà cô.

Cô bữu môi.

- Hứ, tụi bây mà ngoan thì cái trường ni cũng yên rồi.

Tiếng ồn ào trong lớp lại vang lên. Đứa nào đứa nấy háo hức bàn chuyện rôm rả. Chuyện mua quà trao đổi, chuyện mua chai nước ngọt, mua cái bánh kem.

Lát sau, Bình Nhi được cô giáo cho xuống phòng y tế với lý do nghỉ ngơi mặc dù cô chẳng thấy mệt chút nào. Chỉ là lớp đang kiểm tra nên cô châm chước cho con mèo nhỏ kia.

Nằm xuống chiếc giường nệm trong phòng y tế, cô bé nhỏ lim dim suy nghĩ đến mèo đen, chẳng mấy chốc rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

“Bình Nhi, em đừng có như vậy, anh chưa từng yêu em”.

“Không, Đình Hưng, anh... anh nói dối...”.

“Anh thật sự chưa bao giờ yêu em, dù chỉ một phút giây nào đó thôi, anh cứ luôn nghĩ về cô ấy...”

“AAAA. Anh im đi...”

“Anh xin lỗi...”

“Vậy còn bài hát đấy... anh đã nói gì với em chứ...?”.

“Anh...”.

“Chưa bao giờ sao?... Tất cả là dối trá...”.

“Choang”.

“Đừng, Bình Nhi... em đừng...”.

“Anh im đi... thì ra... anh thương hại tôi chứ gì? Anh thương hại con điên này chứ gì?”.

“Anh... xin lỗi... anh...”.

“Biến đi. AAAAAA”

“Đừng... em hãy nghe anh... không em đừng làm vậy... không... không... Bình... Nhi...”.

- Không, Đình Hưng... anh đừng chết... không...

Bình Nhi mở mắt, là trần nhà. Hai dòng mồ hôi lạnh túa trên trán, cô bé nhỏ tim đập liên hồi. Lại là giấc mơ đó, cô ngồi dậy, hai dòng nước mắt bắt đầu tuôn rơi, trái tim cô đau quá, đau quá. Tiếng khóc tang thương len qua tán cây xanh, nhưng chẳng ai có thể nghe thấy, tiếng ồn ào ở các lớp học đã che dấu nỗi đau giùm cô bé nhỏ.

Mặc cho tiếng ồn ào từ các lớp học vang ra, Khải Hoàng chỉ ngồi lặng yên trên ghế đá. Anh đang suy nghĩ về ai đó, anh đang thấy hoang mang cho chính mình.

Là mèo nhỏ? Hay là anh sẽ tiếp tục giữ lời hứa năm ấy?

Khải Hoàng vò mái tóc bù xù, ánh nắng chiếu rọi vào trái tim đứng trên hai bờ vực của anh.

“Lớn lên nhất định chúng ta sẽ cùng đi tìm mẹ...”.

“Bạn hứa rồi đấy, nhất định chúng ta sẽ cùng đi tìm mẹ nhé”.

“Nhất định”.

Những giọt nước mắt ấy... mái tóc dài mượt ấy... câu nói cuối cùng mà cô bé đó rời đi... vẫn luôn in sâu trong tiềm thức của Khải Hoàng.

Tịnh Nhi, em đang ở đâu?

Khải Hoàng đang nói với bản thân mình. Anh ước gì trái tim anh sẽ lựa chọn được. Nhưng không, chính anh cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì.

- Anh Hoàng.

Có tiếng vang sau lưng, Khải Hoàng quay đầu lại, là Mẫn Nhi.

Cô học sinh ưu tú nhẹ nhàng bước đến gần ghế đá, chiếc váy đồng phục bị làn gió lùa qua khe lay động. Ngồi xuống cạnh Khải Hoàng, Mẫn Nhi đưa tay vuốt mái tóc bị làn gió thổi tung đưa.

- Anh đang nhớ về ai sao?

Khải Hoàng nhướn mày, tại sao cô học sinh lớp dưới lại biết anh đang nghĩ đến ai đó? Tăng hắng giọng, anh tiếp tục suy nghĩ ban nãy, mặc kệ cô học sinh lớp dưới đang chờ đợi anh trả lời.

- Anh Hoàng, anh quên em rồi sao?

Mẫn Nhi tiếp tục nói, giọng có chút đau khổ. Đôi môi đỏ hồng mấp máy câu nói, trái tim như bị giằng xé.

Khải Hoàng lờ câu hỏi của cô, anh vẫn đang mãi mê với suy nghĩ của bản thân, lưng tựa vào thành ghế đá về một mối.

- Anh... không nhớ em sao?

- ...

- Em... là Tịnh Nhi đây mà. Là... Tịnh Nhi mà anh vẫn chờ đây mà...

Mở suy nghĩ của Khải Hoàng đứt mạch, trái tim khẽ nhói lên khi cô học sinh lớp dưới nhắc đến “Tịnh Nhi”.

Anh hoang mang nhìn sang Mẫn Nhi, bây giờ khuôn mặt của cô đã có hai hàng nước mắt lăn dài.

- Em... nói sao chứ?

Ánh mắt Khải Hoàng lộ vẻ bất ngờ xen chút hoang mang.

- Em... là Tịnh Nhi đây mà... hức...

Mẫn Nhi khóc, cô vừa cất từng tiếng nói đau khổ, trái tim như bị cắt thành từng mảnh khi nghe tin Bình Nhi chính là hôn thê của anh.

- Em...

- Hức... hức...

Mẫn Nhi càng lúc càng nhói đau hơn, nước mắt thấm đẫm bờ mi dày.

Khải Hoàng đau đớn, lắp bắp từng câu nói chẳng nên lời.

- Không... em là Mẫn... Nhi... em...

Cô học sinh ưu tú đưa tay vuốt hàng nước mắt.

Anh quên rồi ư? Mẫn Nhi là tên các bạn cùng trường gọi khi em đạt giải “Mỹ nhân An Bình”. Tên thật trước đây của em là... Tịnh Nhi. Anh quên rồi sao, Khải Hoàng?

17. Chương 17: Món Quà Của Quá Khứ.

- Mèo đen... lâu quá.

Bình Nhi ngồi thần thờ trước thềm nhà, cô bé nhỏ đang đợi Khải Hoàng cùng đến tham gia lễ giáng sinh ở trường.

Nhưng mãi vẫn chẳng thấy mèo đen, cô bé nhỏ cảm thấy bức bối.

- Tiểu thư, sao cô vẫn còn ngồi ở đây?

- Mèo đen, đợi mèo đen.

Bình Nhi ngậy thơ hỏi, đôi má ửng đỏ.

- Cậu chủ đã đi từ sớm rồi ạ. Cậu chẳng nói gì cô sao?

Bình Nhi lắc đầu, mái tóc dài khẽ lay động. Đôi mắt u buồn hiện rõ.

Cô bé nhỏ bước ra xe có tài xế riêng, mặc dù sẽ không phải đi trên chiếc mô tô đáng sợ kia nhưng cô bé nhỏ chẳng thấy vui chút nào. Đi ô tô vừa an toàn vừa ấm áp, mà sao thấy chạnh lòng quá.

Chiếc xe con dừng trước cổng trường An Bình, tiếng ồn áo nhốn nháo của đám học sinh vang vọng.

Sân trường được bao bởi một màu đỏ rực rỡ và ấm cúng. Tất cả học sinh trong trường đều đang tất bật đặt quả lên một dãy bàn dài. Có đứa đứng chỉ trỏ, đứa đứng “ngắm” quả trước để tí lên... giành.

Bình Nhi hôm nay mặc chiếc váy suông màu đen và áo dạ đỏ bên ngoài. Cô bé nhỏ nhẹ nhàng cầm hộp quà màu hường có hoa văn lộn xộn đặt lên mép dãy bàn.

- Ê, Nhi.

Có tiếng gọi, cô bé nhỏ quay người lại. Là Hồng Nhung, và Minh Hiếu.

Hai cô bạn chạy lại, vừa chạy đến, Hồng Nhung đã chụp ngay cái mũ ông già nô-en lên đầu Bình Nhi.

- “Me ri cờ rít mốt”.

Hồng Nhung cười đùa chúc mừng giáng sinh, Minh Hiếu cũng hòa theo.

- “En hép pi niu zia”.

Bình Nhi đỏ mặt, đôi môi chúm chím cười. Cả ba cô bạn cười đùa vui vẻ dưới không khí giáng sinh ấm áp.

Bấy giờ, trong khán đài của buổi lễ đã bắt đầu các tiết mục văn nghệ. Cây thông nô-en đặt bên cạnh dãy bàn dài, hàng ngàn ánh sáng ganh nhau lấp lánh trên nền xanh rêu ấm áp.

Bình Nhi cầm ly nước ép, uống một ngụm rồi tự sướng cùng hai cô bạn kia.

- À, mà Khải... à không, mèo đen không đến cùng Nhi hả?

Hồng Nhung thắc mắc. Câu hỏi tuy bình thường nhưng lại vô tình phá vỡ niềm vui của mèo nhỏ.

- Ủ... mèo đen đi đâu mất rồi.

Minh Hiếu vỗ mạnh lên vai cô bé nhỏ, ưỡn ngực rêu rao.

- Đừng lo, không có anh ấy mi cũng chẳng chết, chỉ cần có tụi tao là đủ rồi, phải không?

Cô bé nhỏ lặng lẽ ngúc đầu. Tuy nói vậy nhưng cô thấy nhớ Khải Hoàng lắm.

Buổi tiệc tiếp tục với bản nhạc giáng sinh vang vọng. Ai nấy đều hòa vào điệu nhảy loạn xạ của mấy đứa học sinh quây phá. Tiếng cười đùa, tiếng cạ ly leng keng của đêm giáng sinh ấm áp chỉ càng khiến con mèo nhỏ nào đó tê tái lòng.

- Ê, anh Khải Hoàng kia.

Hồng Nhung reo lên khi thấy bóng dáng của Khải Hoàng.

Bình Nhi đang buồn rầu, bỗng chốc khuôn mặt trở nên tươi tắn hẳn. Cô quay đầu cố gắng tìm hình bóng của Khải Hoàng theo cái chỉ tay của Hồng Nhung.

- Nhưng sao anh ấy lại đi với Mẫn Nhi?

“Hoang dã” thấy là lạ bèn cất tiếng hỏi. Đúng là Khải Hoàng đang đi cùng Mẫn Nhi. Cô bé nhỏ thoáng dờ dẫm, bước chân vội chạy đến mèo đen.

- Mèo đen.

Bình Nhi cất tiếng gọi. Khải Hoàng đã nhìn thấy cô nhưng anh lạnh nhạt bỏ đi. Bỏ lại cô bé nhỏ với trái tim rỉ máu. Mèo đen đang cầm tay cô học sinh ưu tú.

Mẫn Nhi vênh váo liếc nhìn cô bé nhỏ, đôi mắt cao ngạo lướt qua cô. Cô học sinh ưu tú còn vòng tay qua ôm lấy cánh tay Khải Hoàng.

Mèo nhỏ thẩn thờ, gió lạnh lùa vào chiếc áo dạ đỏ.

Vỡ mất rồi.

Tan nát rồi.

Mèo nhỏ gục ngã.

Trái tim yếu ớt kia đã không chịu nổi sự tuyệt tình của Khải Hoàng.

- Hức... hức...

Cô bé nhỏ khóc, tiếng khóc hòa lẫn vào bản nhạc giáng sinh. Tưởng chừng như hạnh phúc, nhưng thật ra chỉ là điều mong đợi không bao giờ thành hiện thực. Cô đã đợi Khải Hoàng đến bên cô biết bao nhiêu.

- Đừng khóc, Bình Nhi.

Minh Hiếu vỗ nhẹ vào đôi vai đang run lên theo từng tiếng nấc của cô bé nhỏ. Bình Nhi khóc không ngừng nghỉ, đôi bàn tay liên tục cào cấu vào làn da trắng, Hồng Nhung đã cố gắng giữ đôi bàn tay không chủ động được ấy.

-Mi đừng khóc, tao hiểu mi mà. Tao hiểu cảm giác của mi bây giờ...

Minh Hiếu cay đắng cất tiếng. Cô đang nhớ đến hồi ức nào đó. Trái tim “hoang dã” như bị bóp nát, cô như trở về ngày hôm ấy.

Gia đình của “hoang dã” tan gia bại sản. Ba vào tù, mẹ phải đi tha hương cầu thực nơi xứ lạ. Người duy nhất bên cạnh cô cũng bỏ cô mà theo người khác.

Gót giày Mẫn Nhi gõ mạnh sàn nhà rời khỏi nơi có một cô gái nào đó đang ngồi thẩn thờ dưới đất. Đôi môi đỏ hồng nhếch nhếch.

- Tao xin lỗi, cuộc sống của mày phải chấm dứt ngang đây rồi. Anh ấy là của tao, công ty ấy cũng là của gia đình tao. Mày nên biết, chẳng ai chơi lại tao cả.

- Khốn nạn. Mày... dám...

- Hahaha, có gì mà tao chẳng dám.

Mẫn Nhi nhếch lông mày, đôi môi gợn sự đẽo càng.

Mẫn Nhi chính là kẻ đó. Kẻ mà Minh Hiếu căm thù nhất.

Giọt nước mắt “hoang dã” rơi xuống. Cô bây giờ rất hiểu cảm giác của Bình Nhi. Cái cảm giác còn hơn là tự lấy dao đâm vào ngực.

Hồng Nhung khẽ quệt tay, lau dòng nước mắt đau khổ của cô bạn “hoang dã”. Cô cũng đã biết chuyện, cũng là một trong những người căm thù Mẫn Nhi nhất. Nhưng lý do của cô lại khác. Cô ghét Mẫn Nhi chỉ đơn giản, người bạn thân của cô ghét, nên kẻ đó cũng sẽ là kẻ không thể đội trời chung với cô.

- Mi thấy không, tao đang đau đây này, ngực trái tao đau quá.

Minh Hiếu đau đớn nói, đôi mắt đầm lệ tuôn.

Bình Nhi rưng rưng.

- Tổ chẳng thấy vết thương nào cả.

- Con ngốc... Mày sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

- Alo, alo, mấy em trật tự nào, chúng ta sẽ lần lượt lên chọn món quà mà mình thích nhất nhé, nhớ là chỉ một món thôi nhé.

Tiếng thầy hiệu trưởng vang ra từ micro, âm thanh chói tai phá vỡ mọi ồn ào. Tiếng ồ lên vui vẻ, tiếng cười háo hức mong chờ.

Đám đông lần lượt ùa theo dòng tiến lên dãy bàn dài có để hàng trăm món quà to nhỏ khác nhau. Khi ai nấy đã sẵn sàng để “giành giật” thì tiếng nói lạnh lạnh vang lên.

- Thưa thầy, thưa các bạn. Năm nay là năm mà trường chúng ta có thêm một học sinh mới. Tại sao chúng ta không giành món quà đầu tiên cho bạn ấy?

Mẫn Nhi cất tiếng, âm thanh dịu dàng ngăn cản bước chân đang tiến lên trên dãy bàn của tất cả học sinh trong trường.

Tiếng xôn xao từ phía học sinh vang lên. Đồng tình cũng có, phản đối cũng có. Vậy là thầy hiệu trưởng cầm micro lên.

- Được rồi, vậy năm nay, món quà đầu tiên sẽ dành cho học sinh mới. Bình Nhi, mời em lên chọn nào.

Thầy dịu dàng nhìn cô bé nhỏ đứng cách đó không xa.

- Đậu, sướng nhé.

Hồng Nhung ganh tỵ, cô huých vào eo Bình Nhi một cái.

- Lên đi mi, cả trường đang đợi kìa.

Minh Hiếu đẩy đẩy cô bé nhỏ bước lên dãy bàn. Bình Nhi bây giờ cảm thấy rất ngại. Nếu mà lên trên đấy, mọi ánh mắt sẽ đổ dồn về cô. Nhưng mà chưa thể quyết định được, cô đã bị Minh Hiếu kéo tọt lên giữa dãy bàn.

Cô bé nhỏ chậm rãi bước dọc theo đó, đôi mắt chậm chậm lướt qua từng hộp quà.

- Lấy cái hộp to kia kìa.

- Nhi ơi, lấy hộp có hình trái tim ấy, hộp đấy là của mình.

- Trời ơi chọn quà sao lâu vậy má.

Đám học sinh bên dưới đưa chỉ trỏ, đưa cảm râm. Nhưng cô bé nhỏ vẫn chưa chọn được món quà ưng ý.

Nhưng rồi, bước chân cô dừng lại trước hộp quà có giấy bọc in hình mèo đen. Cô bé nhỏ tò mò cầm lên, trên có dòng chữ được viết kèm theo.

Bình Nhi chẳng cần suy nghĩ, cô chọn ngay món quà đó rồi trở về. Đâu đó dưới khán đài có một nụ cười nhếch mép cong lên.

Tới lượt Minh Hiếu và Hồng Nhung, hai cô bạn đã chọn được cho mình món quà ưng ý.

- Trông có gì mi?

Minh Hiếu hỏi Hồng Nhung.

Hồng Nhung từ từ xé toạc lớp giấy bọc kim tuyến lấp lánh.

Khuôn mặt háo hức của cô chuyển thành ỉu xiu.

- Năm cuốn vở mi ơi.

- Hahaha, trời ơi năm cuốn vở cơ đấy.

Minh Hiếu cười lớn khi biết bên trong món quà của Hồng Nhung là... năm cuốn vở viết.

- Mi cười cái khỉ gì. Xem quà mi có ngon không rồi hăng cười.

- Đương nhiên là hơn mi rồi.

Minh Hiếu vừa cười vừa mở hộp quà của mình ra.

- Ế...

Minh Hiếu cứng họng, tiếng cười chế nhạo lúc nãy mắc nghẹn.

- Hahaha.

Hồng Nhung cười phá lên khi thấy hai cục xà bông nằm bên trong hộp quà kia. Minh Hiếu tức lộn ruột.

- Đâu. Thằng nào chơi khăm vãi. Tặng vậy tao lỡ chết mẹ. biết vậy tao đeo bỏ chai nước rửa chén vào rồi.

Hồng Nhung cười ngặt ngẽo trước sự tức giận của cô bạn. Cô phải chào thua trước cái “bẩn tính” của “hoang dã”.

Mặc sự náo nhiệt bên ngoài sân trường, Bình Nhi lén lút trốn hai cô bạn kia đi vào nhà kho.

Hộp quà với giấy bọc in hình mèo đen được cô ôm vào lòng. Khi đã đóng nhẹ cánh cửa nhà đựng chổi, xô rác của bác lao công, cô mới nhẹ nhàng đặt hộp quà xuống.

Bình Nhi hớn hở mở dây ruy-băng, lớp bọc xé nhẹ một cách cẩn thận. Đôi má ửng đỏ.

Bình Nhi ngây thơ nghĩ, mèo đen đã chẳng giận cô. Anh còn tặng quà cho cô nữa cơ mà. Cô bé nhỏ nhút mảnh giấy kẹp trên hộp quà vào túi áo.

Bên trong, Bình Nhi thấy một chiếc Mp3 sáng loáng màu xanh nhạt. Cô bé nhỏ thích thú cầm lên, xăm soi kỹ lưỡng.

“Tích”. Bình Nhi bấm nhẹ vào nút chạy nhạc trên đây. Chỉ là vô tình trúng thôi, chứ thực sự cô bé nhỏ cũng chẳng biết đây là cái máy nghe nhạc.

Trên Mp3 vang ra tiếng nói con trai. Nhẹ nhàng nhưng khiến người nghe đến rùng mình. Một hồi ức vượt thời gian chợt trở về.

“Bình Nhi à, anh đây. Anh nhớ em lắm. Hôm nay em đã nhớ chải tóc chưa đấy? Em có quên mặc áo cài nút kỹ không? Em phải nhớ là đóng cửa cẩn thận nhé. Anh nhớ em. Bình Nhi. Anh đang nghe bài hát ấy. Anh mở em nghe nhé.

Đã có lúc anh mong tim mình bé lại.

Để nỗi nhớ em không thể nào thêm nữa.

Đã có lúc anh mong ngừng thời gian trôi.

Để những dấu yêu sẽ không phai mờ...”

Lời nói chưa dứt, sự sợ hãi đã ẩn hiện trên khuôn mặt tím tái kia. Bình Nhi run run, đôi mắt tròn tròng, gằn lên những đường gân nổi rõ. Cô ném mạnh chiếc mp3 xuống sàn. Nhưng âm thanh ghê sợ vẫn không dứt.

Cô bé nhỏ ôm đầu khóc thét. Tiếng hét vang rộng cả căn phòng tối. Cơ thể run bần bật, đôi môi bặm chặt túa cả máu. Miệng lắp bắp chẳng nên lời.

- Không... không... Đình Hưng... Á... KHÔNG... AAAAAAAAA.

Mặc tiếng khóc đau đớn giăng xé, tiếng hét tuyệt vọng xé toạc bóng tối, bài hát vẫn thản nhiên vang lên. Đâm thẳng trái tim yếu ớt kia, xuyên qua quá khứ để rồi trở về ngày hôm ấy.

- Bình Nhi, em đừng có như vậy, anh chưa từng yêu em.

Đình Hưng tức giận gắt lên khi cô tìm thấy bức ảnh của một cô gái nào đó trong điện thoại. Chiếc điện thoại đã bị cú ném rạch một đường trên màn hình. Anh nói anh sẽ chia tay với cô, anh nói... anh chưa hề yêu cô.

- Không, Đình Hưng, anh... anh nói dối...

Ánh mắt Bình Nhi đau đớn nhìn người con trai trước mặt.

- Anh thật sự chưa bao giờ yêu em, dù chỉ một phút giây nào đó thôi, anh cứ luôn nghĩ về cô ấy...

- AAAA. Anh im đi...

Bình Nhi vò nát mái tóc dài, cơ thể quay cuồng theo từng lời nói như dao ghim vào lòng.

- Anh xin lỗi...

- Vậy còn bài hát đấy... anh đã nói gì với em chứ...?

- Anh....

- Chưa bao giờ sao?... Tất cả là dối trá...

CHOANG.

Bình nước thủy tinh vỡ vụn dưới sàn nhà. Đôi mắt Bình Nhi hằn lên những tia nhìn điên dại. Đôi bàn tay không chủ động được đã cầm con dao nhọn lấy từ bàn ăn trên tay. Mũi dao run run hướng về người con trai kia.

- Đứng, Bình Nhi... em đứng...

- Anh im đi... thì ra... anh thương hại tôi chứ gì? Anh thương hại con điên này chứ gì?

- Anh... xin lỗi... anh...

- Biến đi. AAAAAAAAA.

Bình Nhi thét lên trong tuyệt vọng. Điên rồi. Cô gái này đã không chủ động cơ thể được nữa. Từng giây thần kinh trở nên loạn xạ. Mạch máu gằn lên trên từng thớ thịt.

- Đứng... em hãy nghe anh... không em đừng làm vậy... không... không... Bình... Nhi...

“Keng”. Con dao nhọn rơi xuống sàn nhà đánh một âm thanh chói tai, rạch một đường dài xuyên trái tim.

Từng giọt máu trên con dao nhọn từng giọt từng giọt nhỏ xuống thềm nhà. Bước chân Bình Nhi thụt dần về phía sau. Đôi bàn chân in máu hiện rõ trên nền nhà trắng.

- Đình... Hưng...

Đôi mắt tròn tròng, bàn tay nhuốm máu run run nhìn về phía người con trai đã gục dưới sàn nhà. Máu chảy dài, loang rộng cả căn phòng, mùi máu tanh bốc lên, ám ảnh thính giác của cô. Hai hàm răng đập vào nhau, máu từ trên môi chảy xuống cằm, xuống chiếc áo trắng.

- Không, Đình Hưng... em không... giết... giết... anh... AAAAAA. EM KHÔNG GIẾT ANH. ĐÌNH HƯNGGGGG.

18. Chương 18: Sống Trong Kí Ức.

- Ta nghe nói Bình Nhi nó ngất ở trường. Có chuyện gì sao?

Bà Linh rút dài điều thuốc, lưng tựa vào thành ghế bành.

- Con không biết. Chuyện hôn lễ gì đấy, con từ chối.

- Con...

Bà Linh nghẹn lời, đôi mắt ánh lên vẻ kinh ngạc.

- Đúng vậy. Con chẳng việc gì phải lấy cô gái điên ấy làm vợ.

Khải Hoàng lạnh lùng trả lời. Anh đã có riêng cho mình một quyết định.

- Lý do?

Bà Linh lại hỏi, điều thuốc trên tay bà tàn lụi dần.

Khải Hoàng không trả lời. Anh im lặng, đến anh còn chẳng biết sẽ nói sao với bà.

- Con có người mình yêu rồi sao?

Khải Hoàng chậm chậm gật đầu, anh vẫn giữ ánh mắt không cảm xúc.

- Ta hiểu rồi. Ta hy vọng con sẽ không hối hận về quyết định của mình.

Bà Linh nói trong sự thất vọng. Một làn khói trắng phả vào không khí ngột ngạt. Khải Hoàng bước ra, đôi mắt anh ảm đạm nhìn về phía căn phòng xa xa.

- AAAAAA. Buông ra. Mấy người buông tôi ra.

Tiếng hét thất thanh từ phòng vợ cậu chủ vang ra tận đầu cổng. Bình Nhi quay cuồng trong cơn điên dại mặc mấy cô hầu gái can ngăn đủ cách.

“CHOANG”.

Chiếc bình nước vỡ tan tành. Bình Nhi cứ gồng mình lên thoát khỏi mấy cô hầu gái. Đôi bàn tay điên loạn liên tục cầm lên những vật dụng trong phòng mà ném liên tục.

“XOẢNG”.

- Dừng, xin tiểu thư dừng lại.

- Sẽ bị thương đấy tiểu thư ạ.

- CẦM MỒM. Đám các người là lũ dê tiện. Các người chẳng bao giờ hiểu tôi. AAAAAA. BUÔNG RA, BUÔNG RA.

Bình Nhi vùng vằng trong cơn tuyệt vọng. Âm thanh từ bài hát ấy cứ ẩn hiện trong đầu cô như một bóng ma vật vờ.

- AAAAAA.

Bình Nhi ôm đầu, cơ thể ngời thục xuống sàn nhà. Đầu đau quá, từng dây thần kinh như bầu vịu vào nhau, từng đường gân nổi rõ trên làn da đã có những vết xước cào cào.

Đình Hưng cứ ám ảnh cô, hình ảnh đầy ma mị ấy cứ quẩn quanh trong tâm trí cô. Đau đớn quá, mái tóc bị giật kéo đến rối hết cả lên.

- Xe cứu thương đã đến, mau đưa tiểu thư ra ngoài.

Quản gia Liên mở cửa thất thanh gọi. Đám hầu gái nhanh chóng người ôm sau lưng người giữ cánh tay. Bình Nhi quay cuồng điên dại, cơ thể nhỏ bé vùng vằng trong sự đau đớn. Đôi chân trắng chà mạnh xuống mặt bê-tông trong sân vườn, tạo những vết máu loang lổ đến rợn người. Chiếc xe cứu thương chạy vút qua cánh cổng lớn, mặc những tiếng thét thất thanh của cô gái điên, xe vẫn vút hiên ngang. Vài ba người đi đường tò mò nhìn vào chiếc xe. Ai nấy đều không khỏi giật mình khi thấy một cô gái với mái tóc rối tung che gần nửa khuôn mặt đang cào cào vào cửa kính, đôi mắt trợn tròn điên dại muốn thoát khỏi chốn tù tội.

Nhưng rồi xe vẫn hú còi lao đi. Lao vút qua con đường cao tốc rồi phóng vèo vào bệnh viện đã có y tá chờ sẵn.

Khải Hoàng kéo chiếc ghế trong vườn khu nhà anh, nhẹ nhàng đẩy Tịnh Nhi ngồi xuống. Hôm nay là lần đầu tiên anh dẫn người lạ về nhà. Tịnh Nhi háo hức muốn biết anh sống thế nào nên nhất quyết đòi đến xem nhà anh.

- Tại sao em không nói sớm chứ, Tịnh Nhi?

Khải Hoàng nhẹ nhàng hỏi, đôi mắt anh ánh lên sự nhớ thương da diết. Anh đẩy ly cà phê nóng cho cô học sinh ưu tú.

- Em... muốn giữ bí mật nhưng khi biết tin anh và con... à, Bình Nhi kết hôn với nhau nên em không thể không nói ra được.

Tịnh Nhi giấu nước mắt vào lòng, dịu dàng đáp.

Khải Hoàng gật đầu, anh đưa tay vuốt mái tóc dài mượt.

- Chúng ta sẽ cùng đi tìm mẹ. Anh sẽ không để mất em nữa đâu, Tịnh Nhi à.

Khải Hoàng âu yếm nhìn Tịnh Nhi, anh đã mong ngày gặp lại cô bao nhiêu. Những kỉ niệm về cô quá ít ỏi để anh có thể nhận ra ngay. Kỉ niệm chỉ có tiếng khóc thương bên tảng đá to. Tịnh Nhi mỉm cười nhẹ.

Bất chợt, Tịnh Nhi thấy thấp thoáng đâu đó bóng người khu nhà bên. Cô học sinh ưu tú vội dụi dụi mắt.

- Bụi vào mắt em hả?

Khải Hoàng hỏi, anh lại gần khuôn mặt xinh đẹp thoải phù.

- Em hết rồi.

Tịnh Nhi cười nhẹ, cô học sinh ưu tú cho rằng, bóng người đó là Bình Nhi. Cô muốn cho con điên kia biết, Khải Hoàng là của cô.

Nhưng cô đã lầm. Bà Linh nép mình vào tấm màn cửa sổ, khuôn miệng nhếch một đường cong hoàn mỹ.

- Tịnh Nhi sao?

Đời người cũng có bao lâu mà hững hờ. Chưa kịp nhắm nháp vị tươi của ánh nắng ban mai, chưa kịp làm những gì mà dự định đã định sẵn, chưa kịp sống hết nửa đời hạnh phúc, lại phải chôn vùi kiếp sống ảm đạm với bóng đêm. Cuộc đời cô gái điên ấy cũng chỉ vì lần bộc phát, cũng chỉ vì một tình yêu giả dối, cô bán rẻ cuộc đời của mình cho hai từ “điên loạn”.

Bình Nhi thu mình vào góc tối của căn phòng bệnh. Ánh nắng ảm hiện trên khuôn mặt đã bị mái tóc che hết.

Đằng sau lớp tóc bù xù ấy, một đôi mắt trợn tròn, gắn lên những tia nhìn sợ hãi. Cô bé nhỏ kia chỉ nhìn thấy một màu duy nhất, chỉ ngửi thấy một mùi duy nhất, chỉ nghe được âm thanh duy nhất, chỉ suy nghĩ về một người duy nhất.

Màu máu thẫm, mùi tanh bẩn, bài hát xưa, người chốn cũ. Từng nổi ám ảnh bao quanh tâm trí non nớt của cô bé nhỏ. Cơ thể cô run lên, cô không khóc, cô đang sợ.

Trong đôi mắt kia, cô thấy một người con trai đang từ từ tiến đến. Trên người ghim một con dao vào bụng, từng giọt máu lặng lẽ nhỏ xuống sàn nhà. Đôi môi tím tái cất tiếng gọi Bình Nhi, khuôn mặt trắng bệch nhưng vẫn không thể giấu đi nét đẹp của người chốn cũ.

- Đình... Hưng... anh... ơi...

Bình Nhi lấp bắp khuôn miệng, đôi mắt sợ hãi hướng về ảo giác.

Rồi từ trong phòng bệnh vang ra tiếng hét dữ dội. Các cô y tá nhanh chóng đẩy cửa chạy vào. Ai nấy đều hoảng loạn khi thấy cô bé nhỏ lăn lộn dưới sàn nhà, hai tay ôm đầu vò nát mái tóc rối. Đôi mắt trợn ngược và mạch máu gần lên thấy rõ, miệng sùi bọt mép.

.

- Mau lên, tiêm thuốc an thần cho cô ấy.

Một cô y tá nhanh chóng ra lệnh. Bình Nhi trong cơn điên loạn vùng vằng giữa những cánh tay giữ chặt. Rồi cơ thể ấy từ từ lịm dần, buông thõng rồi chìm vào hôn mê.

Chỉ khi rơi vào vô thức, cô bé nhỏ mới có được sự bình yên.

Trên cổng sau trường An Bình, hai cô bạn Hồng Nhung và Minh Hiếu xách hai túi đồ nhỏ chạy bon bon trên chiếc xe máy Dream của “hoang dã”.

- Mau lên mi, tao muốn gặp con Nhi lắm rồi.

- Mi từ từ, chạy nhanh rồi mình vô nằm đó với hần luôn cũng hay.

Minh Hiếu gắt khi Hồng Nhung hối thúc.

Chiếc Dream phả khói chạy đến bệnh viện nơi cô bé nhỏ đang điều trị.

- Mau lên.

Tiếng Hồng Nhung hét vang vọng cả khu bệnh viện rộng lớn. Những người xung quanh cũng phải giật mình vì tiếng hét.

- Cháu xin lỗi ạ.

Minh Hiếu cúi người xin lỗi thay khi Hồng Nhung đã chạy tít đằng xa.

Hồng Nhung và Minh Hiếu rón rén đẩy nhẹ cánh cửa phòng bệnh. Hai cô bạn đang háo hức muốn nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của Bình Nhi. Trên tay, chiếc túi đồ kê rơi bịch, chai sữa me lăn ra và vỡ toang.

- Bình... Nhi...

“Hoang dã” hốt hoảng chạy đến cô gái nằm dưới sàn nhà, Hồng Nhung chạy vội ra ngoài, tiếng hét thất thanh gọi bác sĩ.

Bình Nhi nằm gục dưới sàn nhà, máu dài chảy loang cả căn phòng tối. Mái tóc dài đã che mất khuôn mặt cô. Minh Hiếu khuôn mặt trắng bệch hoang mang gọi Bình Nhi. Trên cổ tay, bên cạnh vết sẹo vẫn chưa phai, một đường rạch sâu hoắm tuôn ra dòng máu đục.

Minh Hiếu điếng người, hai hàm răng đập vào nhau, bàn chân run run lết từng bước ra phía cửa, thất thanh gọi Hồng Nhung.

- Mau lên, chuyển cô ấy đến phòng phẫu thuật.

Bác sĩ bịt khẩu trang xanh khăn trương bước nhanh đến, chiếc áo bờ-lu vẫn chưa kịp mặc vào hết hai tay.

Hồng Nhung và Minh Hiếu bàng hoàng đứng ngoài phòng, ánh sáng từ bảng thông báo hiện lên, bốp nghẹn trái tim người nhìn. “Đang phẫu thuật”.

“Tích... tích...”

- Sao Khải Hoàng không nghe máy chứ?

Hồng Nhung gất lên, cô đã cố gắng gọi cho anh, chiếc iphone cũng cạn dần pin vì gọi đi cả mấy chục lần.

- Chắc ảnh bận chuyện gì rồi.

Minh Hiếu vẻ lo lắng nhìn vào phòng bệnh, nơi cô bé nhỏ đã nằm hôn mê sâu, cổ tay có dải băng trắng bọc quanh.

Trên khuôn mặt vô hồn, ống thở mờ rồi lại rõ theo từng nhịp thở yếu ớt.

- Mi ngồi đây chờ, tao ra đây mua chút đồ ăn.

Minh Hiếu vỗ vai Hồng Nhung, chỉ đợi cô gật đầu rồi rời đi.

Hồng Nhung tiến đến cánh cửa phòng bệnh, nhìn vào cô bé nhỏ tội nghiệp nằm trên giường, cô bỗng thấy xót thương cho một cô gái yếu đuối.

- Em là người nhà bệnh nhân phòng này sao?

Cô y tá bất chợt từ đâu đến hỏi nhỏ.

- Ô... dạ. Có chuyện gì sao ạ?

- À, bệnh viện cần xét một vài chỗ nên phiền em theo tôi.

Hồng Nhung ngoái đầu nhìn lại Bình Nhi một lần nữa rồi đi theo cô y tá.

Khi bóng dáng của Hồng Nhung khuất sau bức tường trắng, một bóng đen đẩy nhẹ cửa phòng, nơi cô bé nhỏ vẫn còn hôn mê.

Đôi gót nhọn từ từ bước vào phòng, gót nhọn gõ mạnh vào sàn nhà, vang ra âm thanh lạnh lẽo, ghê rợn. Bước chân hiên ngang dừng lại mép giường.

Một nụ cười nhếch miệng cong lên. Đôi bàn tay từ từ đến gần khuôn mặt trắng bệch của Bình Nhi, đặt nhẹ lên ống thở. Đôi mắt của bóng đen gần lê những tia nhìn căm hận, hận đã không giết chết kẻ trước mắt. Đôi bàn tay nhắc ống thở lên, theo lực đà kéo mạnh ra.

“Cạch”. Tiếng cửa phòng mở ra. Bóng đen hoảng hốt quay đầu lại. Đôi mắt tròn tròng kinh ngạc.

- Quần gia Liên?

19. Chương 19: “tôi Không Phải Là Mèo Đen”.

- Anh Hoàng, đến đây.

Tịnh Nhi vẫy tay gọi Khải Hoàng. Anh đang ngồi trên ghế sofa từ từ tiến lại.

- Anh thấy bộ váy này sao?

Tịnh Nhi xoay người, chiếc váy theo chiều tung xòe ra, cô học sinh ưu tú cứ như là một nàng công chúa bước ra từ cổ tích.

Khải Hoàng chống cằm suy nghĩ.

- Ừm... trông cũng đẹp đấy.

Tịnh Nhi nhăn mặt, vờ dỗi.

- Cũng thôi hà?

- À thì, anh thấy cái kia đẹp hơn nhiều.

Khải Hoàng chỉ tay sang chiếc váy trắng bên cạnh, so với chiếc váy Tịnh Nhi đang mặc, nó dài hơn nhiều.

Tịnh Nhi gật đầu, cô học sinh ưu tú cười tươi.

- Em sẽ thử bộ này.

Khải Hoàng gật đầu rồi ra kia chờ Tịnh Nhi.

- Anh Hoàng.

Tịnh Nhi bước ra với bộ váy trắng sau chưa đầy hai phút thay.

Khải Hoàng quay đầu lại, anh lại tiến đến cô.

Khải Hoàng mỉm cười, anh rất hài lòng với bộ váy này. Tịnh Nhi thấy Khải Hoàng cười thì vui tít cả lên. Cô học sinh ưu tú khẽ xoay người cho chiếc váy trắng tung bay.

- Cẩn thận, mèo nhỏ.

Khải Hoàng đột nhiên cất tiếng trước khi chiếc váy trắng vướng vào móc áo bên cạnh, anh đưa bàn tay núp lại cánh tay của Tịnh Nhi.

Tịnh Nhi ngừng xoay. Đôi mắt từ vui mừng sang tối tăm. Khuôn miệng cất giọng chua chát.

- Mèo nhỏ sao?

Khải Hoàng điếng người. Anh đang nói cái gì vậy?

Anh chợt nhớ đến đôi mắt ướt đầm của con mèo nhỏ nào đó khi váy trắng bị vướng vào thành cửa.

- Anh...

Tại sao mèo nhỏ lại xuất hiện trong tâm trí ngay lúc anh đang ở cùng Tịnh Nhi? Khải Hoàng hoang mang, anh cụp mí mắt.

- Anh không...

- Không, chỉ cần anh yêu mình em là đủ. Em chẳng cần biết gì, chỉ cần, anh đừng bao giờ bỏ rơi em.

Tịnh Nhi tối sầm mặt, cô quay người trở vào phòng thay đồ. Để mặc Khải Hoàng bản thân đứng một mình.

“Mày đang nghĩ gì vậy?”

Khải Hoàng chua chát trách thầm bản thân. Rốt cục trái tim anh đang hướng về ai? Thực sự anh chẳng hề muốn đứng trên hai bờ vực của tình yêu, anh chẳng muốn so sánh giữa Tịnh Nhi và Bình Nhi, nhưng anh chẳng thể. Khải Hoàng vò nát mái tóc xù, anh không biết trong phòng thay đồ, giọt nước mắt Tịnh Nhi đã rơi.

- Quần gia Liên sao?

Cô y tá cất tiếng gọi. Thường thì giờ này, quần gia Liên sẽ đến chăm cho cô bé nhỏ. Nhưng cô chẳng thấy ai trong phòng hết. Cô y tá tắc lưỡi nhẹ nhàng tiến đến kiểm tra mạch tim của Bình Nhi. Khi đường nhấp nhô đã ổn định, cô khẽ đóng cửa rồi đi.

“Nữ hoàng” đã biến mất.

Đôi gót nhọn bước lên xe BMW, đóng sầm cửa với sự bực tức.

- Chết tiệt thật.

Chiếc BMW phóng vèo khỏi bệnh viện. Vút qua cô bạn Minh Hiếu đang chật vật xách những túi đồ ăn đầy ụ.

Minh Hiếu đặt hai bịch sữa tươi cỡ lớn lên bàn, đặt những trái cam vào đĩa và lấy hai hộp cơm hộp tiến đến nơi Hồng Nhung đang nhìn chăm chăm vào cô bé nhỏ.

- Ăn đi mi. Ăn có sức mà lo cho cái con báo đời này nữa.

Hồng Nhung gật đầu.

Hai cô bạn chỉ vừa ăn muống cơm, cánh cửa lại mở ra.

- Thưa dì.

Hai cô bạn cùng lúc vừa nhai vừa đứng dậy chào bà Linh.

Bà Linh tăng hăng giọng, bước chân dừng lại mép giường. Đôi mắt bà không cảm xúc, chỉ nhìn và nhìn. Chẳng ai có thể đoán được bà đang nghĩ gì.

- Hai đứa ăn uống xong rồi hãy về nhà nghỉ ngơi, mai còn đi học nữa.

Bà Linh nói, ánh mắt vẫn không chuyển dời.

- Nhưng...

- Dừng cái lời ta.

Hồng Nhung vừa cất tiếng thì đã bị bà chặn ngang.

Minh Hiếu hiểu chuyện liền kéo Hồng Nhung ra ngoài sảnh.

- Thôi mày, ăn đi mà về.

Minh Hiếu nói, miệng nhai nhồm nhoàm miếng thịt nướng.

- Ủ, biết sao giờ.

Hai cô bạn thất thủ ăn hết hộp cơm. Nhanh chóng lấy cặp sách và rời đi ngay. Hai đôi mắt của “hoang dã” và Hồng Nhung vẫn luyến tiếc nhìn Bình Nhi nằm bất động trên giường.

Chiếc Dream nổ máy rời khỏi bệnh viện, phóng vèo qua quần gia Liên đang hốt hải chạy đến.

- Thưa bà, tôi đã tìm cậu chủ rất lâu nhưng vẫn chẳng thấy cậu đâu.

Vừa mở cánh cửa phòng bệnh, quần gia Liên liền chạy đến ghé vào tai bà Linh.

- Cái thằng...

Bà Linh bực dọc, đôi mắt ánh lên sự thất vọng.

- Cháo bò đâu?

- Đây ạ.

Ca-mên đựng cháo bò nóng âm ỉm được quần gia Liên đặt nhẹ lên bàn. Nói đoạn, quần gia Liên hỏi.

- Vậy còn hôn lễ sao hả bà? Chẳng phải hai tuần nữa sẽ tổ chức chính thức sao ạ?

Bà Linh trầm ngâm, đôi môi đỏ bặm qua bặm lại.

- Có lẽ, con bé này chẳng có duyên làm con dâu ta rồi.

Một nụ cười khuyết nhếch lên.

Ngoài trời, gió lùa mạnh hất mọi thứ nghiêng ngã, người đi đường đông loạt dừng hoạt động. Người lái xe thì mở cốp lấy áo mưa, người đi bộ thì tung ô lên trời khi cơn mưa rào đổ xuống. Cơn mưa ập đến, rửa sạch mọi thứ dơ bẩn của chốn đông đúc.

Mặc cơn mưa xối xả, chiếc mô tô chở hai đứa học trò vút qua màn nước lạnh. Khải Hoàng phóng xe với tốc độ cực nhanh, anh còn chẳng thêm mặc áo mưa. Tịnh Nhi ngồi sau ôm chặt eo Khải Hoàng, mặc cho lớp son môi dần phai theo làn nước lạnh, cô vẫn nở nụ cười hạnh phúc.

- ANH HOÀNG, EM VUI LẮM.

Tịnh Nhi hét lên giữa màn mưa trắng xóa, hét cho cả thế giới này biết, cô hạnh phúc đến nhường nào. Chiếc mô tô mặc nhiên phóng điên cuồng, đôi bàn tay của Tịnh Nhi càng siết chặt hơn, nước mưa làm mái tóc dài của cô học sinh ưu tú ướt nhèm, bộ đồng phục cũng bám sát vào da thịt bởi sức mạnh của nước.

Hôm nay, Khải Hoàng đã trốn học cùng Tịnh Nhi. Anh nghĩ, anh muốn gần cô gái này hơn. Anh nghĩ, anh sẽ hạnh phúc lắm. Nhưng anh đã lầm. Khải Hoàng chỉ thấy càng nhớ mèo nhỏ hơn bao giờ hết. Nước mưa tạt thẳng vào khuôn mặt không cảm xúc. Anh đang nhớ về ngày mưa hôm ấy, anh nhớ con mèo nhỏ kia đã đau đớn đến nhường nào. Anh chợt nhận ra, Tịnh Nhi chẳng còn là người anh đang chờ. Tịnh Nhi chỉ là quá khứ, mèo nhỏ mới là thực tại.

- Anh xin lỗi, Tịnh Nhi, anh chẳng thể giữ lời hứa với em được nữa. Anh... đã yêu người khác rồi. Anh xin lỗi.

Khải Hoàng lầm bầm trong cơn mưa. Anh chẳng dám nói với cô gái đang ôm chặt anh sau lưng, chính xác, anh chẳng muốn đối diện với thực tại của mình.

Trên khuôn mặt đau đớn, Khải Hoàng đã rơi giọt nước mắt. Nước mắt mặn chát hòa vào nước mưa lạnh lẽo. Anh là kẻ tồi. Khải Hoàng đau đớn giằng xé chính bản thân mình. Anh là kẻ tồi, kẻ tồi.

Chiếc mô tô vẫn lao mạnh. Lao vào con tim của mèo đen nào đó. Những giọt nước mưa tạo thành những vết xước vào đáy tận con tim.

- Anh về cẩn thận nha.

Tịnh Nhi vuốt mái tóc ướt, mỉm cười chào Khải Hoàng.

- Ủ.

Khải Hoàng nhìn cô thêm lần nữa. Bước chân xoay chuyển đằng sau rời đi. Nhưng rồi, bàn tay của Tịnh Nhi vòng qua ôm sau lưng Khải Hoàng. Anh đứng trơ người.

- Đừng bao giờ bỏ rơi em, nhé.

Khải Hoàng bặm môi.

- Tịnh Nhi em...

- Đừng. Đừng nói gì hết. Em chẳng còn ai bên cạnh nữa. Em muốn, anh là người duy nhất bên cạnh em.

Khải Hoàng điếng người. Cô gái này, đã chờ anh bao lâu. Anh cũng đã chờ cô bao nhiêu năm. Vậy mà giờ đây, anh lại hướng về thứ tình cảm thoáng qua với cô gái điên kia. Khải Hoàng lòng quặn thắt, khuôn miệng cắt lờ chưa chất.

- Anh sẽ chẳng sao giờ rời xa em, Tịnh Nhi.

Bà Linh dứt từng muỗng cháo cho Bình Nhi. Cô bé nhỏ ăn một cách vô hồn, đôi mắt hướng về điểm vô định. Khuôn miệng nhỏ nhắn lầm bầm câu nói không đầu không đuôi.

- Mẹ... mèo đen... hahaha.

Cô bé nhỏ tội nghiệp vừa nói vừa cười. Cứ như một người điên dại nào đó vẩy vung trong mớ kí ức hỗn độn. Bình Nhi liên tục nhổ cháo ra khỏi miệng, rồi lại nhặt bỏ vào miệng.

- Dễ... ngon... hahahaha.

- Con nuốt xuống đi.

Bà Linh buồn rầu nhìn con người như điên như dại trước mắt. Bà như muốn bám vằm cái thằng con trời đánh của mình.

- Bà chủ, cậu chủ đã về. Tôi đã kéo cậu đến đây rồi à.

Quản gia Liên hốt hải vui mừng chạy vào. Từ ngoài cửa, Khải Hoàng bị một anh trông giống xã hội đen giữ hai cánh tay lại.

- Buông tôi ra, buông ra.

Khải Hoàng vùng vằng trước sức mạnh của anh vệ sĩ.

- Được rồi, anh có thể về.

Bà Linh hất tay, ngoắc Khải Hoàng vào.

Khải Hoàng chỉnh lại mớ áo bị gã kia làm nhăn nhúm.

- Con đã đi đâu?

- Đi đâu mặc con. Con chẳng việc gì phải đến đây.

Khải Hoàng bực dọc đáp.

- Mèo đen, mèo đen.

Bình Nhi vừa thấy Khải Hoàng thì hét lên, đôi chân trần nhảy xuống giường bệnh chạy lại ôm lấy Khải Hoàng.

- Buông ra.

Khải Hoàng quát lên, anh hất cô bé nhỏ văng ra xa. Bình Nhi chẳng chịu được lực mạnh, cô ngã nhào ra sàn nhà.

- Không, mèo đen, mèo đen.

Nhưng Bình Nhi vẫn ngoan cố, cô gắng gượng đứng dậy, ôm chặt lấy Khải Hoàng.

- Tôi chẳng phải mèo đen, mèo điếc gì hết.

- Không...

Bình Nhi rưng rưng khi Khải Hoàng phản ứng gay gắt.

- Vì vậy, làm ơn, biến khỏi cuộc đời của tôi.

Khải Hoàng bỏ ra ngoài, cánh cửa đóng sầm.

Bình Nhi gục ngã xuống sàn, khuôn miệng lắp bắp câu nói chẳng rõ lời.

- Mèo đen, mèo đen...

Bà Linh chẳng biết làm sao trước cái tình cảnh này. Quản gia Liên nhanh chóng chạy lại đỡ cô bé nhỏ.

- AAAAAA. MÈO ĐEN, MÈO ĐEN.

Bình Nhi ngửa cổ hét lên, từng ngón tay cào mạnh vào làn da, mái tóc bị chính cô giật đến rối lên. Bình Nhi cứ hét lên trong sự điên loạn. Cơ thể quần quạy dưới sàn nhà, đôi mắt trợn ngược lên, miệng bặm chặt máu chảy cả xuống cằm.

- Mau, kêu y tá.

Quản gia liên liền chạy ngay thất thanh gọi y tá. Bà Linh cố gắng ngăn cô bé nhỏ đang dằn vò chính bản thân mình.

Lần trước, vì có vật thủy tinh trong phòng bệnh nên cô bé nhỏ mới ra có sự này. Nền lần này, trong phòng chẳng có gì ngoài chần mền, một chiếc đĩa nhựa. Thấy chẳng có gì để đập vỡ, Bình Nhi càng điên tiết lên. Cô hét lên điên dại, tay quờ quạng trong không khí. Rồi đột nhiên, cô bé nhỏ đập đầu vào tường rất mạnh. Bà Linh hét lên, nhưng cô bé nhỏ vẫn dúi mạnh đầu mình vào tường.

- HAHHAHA.

Mặc cho máu tuôn ra từ trán, cô vẫn cười điên dại. Bàn tay trái vuốt dòng máu chảy từ trán xuống rồi liếm. Cô gái điên kia liên tục liếm máu trên trán. Bà Linh ra sức ngăn cản, nhưng chẳng đấu lại sức mạnh của một người điên.

- Máu, ngon quá. HAHHAHA.

Bình Nhi vừa cười, lưỡi lè ra liếm liếm máu dính đầy khuôn miệng.

Bà Linh thất thanh gọi y tá. Cô y tá hốt hải chạy vào, trên tay đã cầm sẵn kim tiêm thuốc an thần.

- Giữ cô ấy lại.

Bà Linh cùng quần gia Liên nhanh chóng giữ tay Bình Nhi lại. Nhưng cô gái điên vùng mạnh, hất cây kim tiêm rơi ra xa. Cô y tá chạy lại nhặt, chỉ đợi có thể, Bình Nhi cắn mạnh vào tay quần gia Liên và hất cánh tay vào mặt bà Linh. Rồi cô bỏ chạy trong cơn điên loạn. Vừa chạy cô gái điên vừa liếm máu trên môi, cười lớn một cách điên dại.

- Ai giữ cô ấy lại, giữ cô ấy lại.

Tiếng bà Linh và quần gia hét lên đằng xa. Nhưng cô gái điên ấy quá nhanh, nhanh đến nỗi cô đã chạy ra ngoài cổng bệnh viện.

- MÈO ĐEN, MÈO ĐEN.

Bình Nhi thét lên trong tuyệt vọng, hàng nước mắt trộn lẫn với máu hòa loãng. Bước chân không tự chủ được chạy vụt qua đường rộng.

Trên đường cao tốc, một cô gái điên vừa chạy vừa cười điên dại, bước chân cô cứ chạy, cứ chạy mặc cho chiếc xe tải từ xa hú còi vang vọng.

“KÉTTTTTTTTT”.

Chiếc xe tải trượt dài trên đường cao tốc, cơ thể nhỏ bé đập vào thành xe rồi bay lên cao. Đôi mắt tròn tròng thấm đẫm nước mắt.

- Bình... Nhi...

20. Chương 20: Ánh Đèn Đỏ Lại Sáng.

- Ai giúp tôi với.

Bà Linh hét lên thất thanh, ánh mắt đảo liên hồi tìm kiếm sự giúp đỡ nào đó từ đám người đang vây quanh. Mặc cho cơ thể của Bình Nhi nằm dưới đường bê-tông lạnh ngắt với vũng máu đỏ thẫm, chẳng ai may mắn có ý định giúp đỡ. Cơ thể của cô bé nhỏ dường như biến dạng.

- Mau lên. Phía này ạ.

Quần gia Liên hốt hải chạy từ đằng xa lại.

Vài cô y tá nhanh chóng đưa Bình Nhi vào phòng cấp cứu. Tiếng “tích... tích...” trên máy đo nhịp tim vang lên âm thanh nghe ngạo.

Đèn vàng mở lên, bác sĩ đeo khẩu trang xanh, đeo găng tay vào, bắt đầu xem xét vùng bị thương. Cô y tá cất bỏ lớp áo ngoài, từng mũi dao bắt đầu tiến hành mổ xẻ.

Đã bao lần, cô gái điên kia phải nằm trên bàn mổ, đã bao lần, cô chỉ biết tìm mèo đen. Bởi vì trong tâm trí cô, ngoài mèo đen ra, chẳng có ai bên cạnh.

Nhưng cô bé nhỏ nào biết, hai cô bạn Minh Hiếu và Hồng Nhung cũng lo lắng cho cô bao nhiêu. Nghe tin, Minh Hiếu liền phóng xe đưa Hồng Nhung trở lại bệnh viện.

Nhìn lên ánh đèn đỏ “đang phẫu thuật” rồi lại nhìn xuống. Bốn con người cùng chung một suy nghĩ, một nỗi lo lắng.

Mặc nhiên, không có Khải Hoàng.

Hồng Nhung run run cắn móng tay, Minh Hiếu rung đùi liên tục. Sự lo lắng thể hiện ở mỗi người ngồi trước phòng phẫu thuật.

- Làm... sao... đây...

Bà Linh tay chà mạnh vào nhau, người đứng lên ngồi xuống nhìn vào căn phòng bên trong.

Từng giọt mồ hôi của bác sĩ và y tá bắt đầu rơi, có vẻ, ca phẫu thuật rất khó khăn.

- Không ổn rồi, truyền thêm máu.

Ánh mắt bất ổn của bác sĩ dấy lên, ông nhìn sang nhịp tim, đôi bàn tay càng run hơn. Cô y tá theo lệnh lấy thêm một bình máu khác rồi truyền ngay.

Ca phẫu thuật vẫn được tiếp tục, đã vài ba tiếng đồng hồ trôi qua, cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn chẳng có động tĩnh.

Bấy giờ, hai cô bạn đã tựa người vào nhau ngủ gục lúc nào không hay. Bà Linh và quản gia dựa mình vào thành ghế nhắm hờ mắt.

“Cạch”. Tiếng mở cửa phòng phẫu thuật vang lên. Minh Hiếu và Hồng Nhung giật mình khi nghe tiếng hỏi dồn dập của bà Linh.

- Bác sĩ, cháu... nó sao rồi ạ?

Khải Hoàng tựa người vào thành ghế, mắt nhìn vào cuốn sách trên tay. Mắt anh đảo qua đảo lại về đọc nhưng thật ra, tâm trí Khải Hoàng lại đang ở đâu đó. Tịnh Nhi ngồi bên nhấp nhẹ ly cà phê sữa nóng.

- Có chuyện gì sao?

Khải Hoàng quay sang, nhìn cô học sinh ưu tú với ánh mắt thiết tha.

- Không sao.

Tịnh Nhi gật nhẹ đầu, mắt chuyển hướng sang cuốn truyện ngôn tình trên tay.

Ngoài trời, gió lay lắt lùa vào từng ngõ ngách, mang đến cái lạnh thấp thoáng cho người ngồi trong quán cà phê nhỏ. Tịnh Nhi chỉnh lại chiếc khăn choàng, mắt vẫn nghiêm nhiên đọc truyện.

Mặc cho làn gió lâu lâu lạt lách trên da thịt, Khải Hoàng vẫn lặng lẽ với mớ suy nghĩ lo âu. Anh lo cho cô bé nhỏ nào đó. Anh lo anh sẽ chẳng kịp nén được cảm xúc mà chạy ùa vào ôm cô vào một lúc nào đó.

Mạch suy nghĩ Khải Hoàng bị đứt ngang. Món quà ấy, rõ ràng anh chẳng hề có ý định làm hiệu cho Bình Nhi chọn. Mảnh giấy mà anh đã tìm thấy trong túi khi phát hiện Bình Nhi ngất ở đằng sau trường, cũng không phải của anh. Nếu là người khác, sẽ nhận ra ngay đó không phải là chữ của anh.

Trán nhăn lại, Khải Hoàng cố nhớ đến mọi sự việc vào tối đêm giáng sinh ấy. Ai đã gửi cái Mp3 ấy? Lúc anh thấy Bình Nhi, chiếc Mp3 đã hỏng mất, anh chẳng có thể nghe thấy những điều trong đấy. Ai mới có thể hiểu rõ, Bình Nhi rất thích hình ảnh mèo đen? Một kẻ thâm độc nào đó. Khải Hoàng vò nát mái tóc xù. Thấy lạ, Tịnh Nhi lay lay tay Khải Hoàng.

- Có chuyện gì sao, anh Hoàng?

Khải Hoàng chợt tỉnh, anh mỉm cười lắc đầu với cô học sinh ưu tú.

Tịnh Nhi nhăn trán, anh đã có chuyện gì đó. Cô học sinh ưu tú nhảy bèn nhìn một cách thăm dò.

Tiếng chuông điện thoại Khải Hoàng vang lên, cắt đứt ánh mắt của Tịnh Nhi hướng về Khải Hoàng.

Khải Hoàng rụt rè nhấc máy.

- Có chuyện gì sao mẹ?

Bên kia đầu dây vang lên âm thanh đứt quãng của bà Linh.

- SAO?

Khải Hoàng giật nảy mình, anh nghe bà đang nói, Bình Nhi bị tai nạn. Nhưng rồi lấy lại phong thái, Khải Hoàng chùn người.

- Chuyện đấy... chẳng liên quan gì đến con.

Toan cúp máy, lời nói của bà Linh lại vang lên. Khuôn mặt Khải Hoàng biến sắc, chiếc điện thoại rơi xuống đất vang lên âm thanh nhói lòng.

Khải Hoàng đứng phắt người dậy, anh đẩy mạnh bàn, bước chân trở nên gấp gáp hơn.

Tịnh Nhi liền đuổi theo, cô níu cánh tay đang run run của Khải Hoàng.

- Có chuyện gì sao, anh Hoàng.

Khải Hoàng không đáp, anh gạt tay cô ra, khuôn mặt lộ vẻ hoảng hốt.

Nhưng cô học sinh ưu tú vẫn ương bướng, cô níu cánh tay của anh bằng tất cả sức mạnh của mình.

- Anh đã hứa sẽ bên cạnh em mà.

Tịnh Nhi khóc, giọt nước mắt lo sợ Khải Hoàng sẽ bỏ rơi cô.

Bàn tay Khải Hoàng run run gạt tay cô, miệng mấp máy từng lời nói đau đớn vạn lần.

- Bình Nhi... cô ấy... gặp tai nạn rồi.

- Vậy thì có gì chứ.

Tịnh Nhi gắt lên, đôi môi bặm chặt.

Khải Hoàng hất mạnh cô xuống sàn nhà mặc cho Tịnh Nhi khóc thét điên cuồng. Bây giờ anh chỉ đang nghĩ đến một điều duy nhất. Lời bà Linh nói trước đó, anh như muốn điên lên, anh không tin nó là sự thật. Nhưng sao, anh thấy đau đớn quá, ngực cứ như có ai đó bóp nghẹn. Khó thở quá, bước chân anh trở nên dồn dập. Anh muốn nói, đó không phải là sự thật. Anh nhớ lại lời bà Linh nói hồi nãy.

- Chuyện đó liên quan gì đến con.

- Con... hức đừng nói vậy...

- Con cúp máy đây.

Chẳng đợi lâu được nữa, bà Linh run run, giọng nói nghẹn ngào hơn bao giờ hết.

- Bác sĩ nói... con bé... nó đã... đã tử vong.

21. Chương 21: Tôi Không Phải Là Mèo Nhỏ.

- Con điên kia sao rồi hả mẹ?

Bội Anh mỉm cười thâm hiểm, ánh mắt hướng đến “nữ hoàng” đang hân hoan ngồi trước mặt.

- Hừ, xe tải mà tông không chết cũng tàn phế bại liệt.

- Ôi, mẹ giỏi quá.

Bội Anh xuyết xoa bàn tay vẻ khen ngợi. Cô lấy tay vắn vẹo mái tóc xoăn. Môi khinh khỉnh nhấc lên vẻ thỏa mãn.

- Chúng ta đã trả thù được cho Đình Hưng rồi mẹ à. HAHAAHA.

Bội Anh cười lớn, “nữ hoàng” cũng không giấu nổi vui mừng mà cất tiếng man rợ.

- Hahaha. Đúng rồi, chúng ta đã trả thù được cho Đình Hưng. HAHAAHA.

Tiếng cười nham hiểm của hai con người hòa vào len qua tiếng ồn ào ở trong căn-tin bệnh viện.

- Đình Hưng, anh hát em nghe đi.
- Hát hả? Ừm...
- “Chưa bao giờ” ấy.
- Ừ.

Đình Hưng dứt lời, tiếng hát da diết lại vang đâu đó dưới đêm lạnh. Bình Nhi ngồi tựa mình vào người con trai ấy, đôi mắt nhắm hờ thưởng thức từng câu hát vang vọng cả trái tim. Đình Hưng vừa hát, anh vừa nhìn sang cô bé nhỏ bên cạnh, bàn tay khẽ vuốt mái tóc dài.

- Em nhức đầu.

Bình Nhi khẽ mở mắt, tay xoa xoa vàng thái dương.

- Thuốc an thần em vẫn có đem đấy chứ?
- Có ạ.
- Anh vào lấy nước.

Đình Hưng đứng dậy bước vào nhà lấy cốc nước. Cứ lâu lâu, bệnh của Bình Nhi lại tái phát. Nếu cô không nhức đầu, thì đầu óc sẽ rồi tung lên. Lúc ấy, cô sẽ mất đi ý thức, sẽ làm loạn lên và quấy rầy Đình Hưng. Nhưng lâu dần thành quen, Đình Hưng chẳng hề mệt mỏi, anh dịu dàng đưa cốc nước cho Bình Nhi.

- Em uống đi.

Nói đoạn, anh xoa xoa trán cho cô bé nhỏ.

Ngay lúc nghe nói cô mắc bệnh trầm cảm, cô bé nhỏ kia đã tuyệt vọng biết bao nhiêu. Để rồi cứ hễ căng thẳng, cô lại điên tiết lên, hay gặp người lạ, nước mắt cứ thế chảy dài.

Nhưng rồi Đình Hưng đến, anh xóa tan mọi ưu phiền suốt mười mấy năm qua. Người con trai ấy bên cô, quan tâm cô. Luôn ở bên mỗi lúc cô lên cơn điên, sẽ ngăn cản những người lạ muốn bắt chuyện với cô. Anh biết, cô luôn nhìn anh từ đằng xa khi thấy bóng dáng nhỏ bé lẫm lẫm sau gốc cây. Anh đến thử bắt chuyện, hay làm sao, cô chẳng hề khóc lóc. Vậy là, sau bao lần anh nói chuyện với cô, bài hát kia đã gắn kết hai trái tim non trẻ.

Để rồi hôm nay trong kí ức Bình Nhi, anh gạt tay tuyệt tình như một nhát dao ghim thẳng vào trái tim yếu ớt của cô. Và rồi khi anh nói, anh chưa bao giờ yêu cô, cô vẫn chẳng hề hay biết lí do. Anh là kẻ thích cái mới lạ, để rồi khi chán, anh phủ nhận mọi yêu thương trước đó.

Ngay cái giây phút ấy, Bình Nhi rối loạn ý thức, cô điên tiết lên. Mặc cho lời nói của Đình Hưng vang lên, cô vẫn chẳng thể làm chủ bản thân. Đâm chết con người ấy, cô trở thành kẻ điên kẻ dại hơn bao giờ hết, bệnh trầm cảm chẳng còn, thay vào đó là căn bệnh mang đến cho cô bé nhỏ ấy tai tiếng dữ nhiều lành ít. Bệnh điên, là người điên, là kẻ tâm thần.

Mặc dù đang đứng mấp mé trên bờ vực của sự sống và cái chết, Bình Nhi vẫn chẳng bao giờ quên được bài hát ấy, vẫn chẳng thể nào dứt khỏi nỗi ám ảnh bủa vây trái tim yếu ớt. Trong vô thức, cô nghe thấy đâu đó vang lên bài hát ấy, cô nghe thấy, Đình Hưng đang gọi tên cô. Cơ thể đau nhức như ai đó đè nặng, ngón tay cũng chẳng thể cử động, đôi mắt cô bé nhỏ cô gắng hé mở, ánh sáng đèn vàng hắt vào. Khi trí óc đã dần tỉnh hẳn, cô nghe thấy tiếng la hét bên ngoài.

- BUÔNG RA, TÔI PHẢI GẶP CÔ ẤY, PHẢI GẶP CÔ ẤY.

Rồi sau đó, Bình Nhi thấy, mèo đen đang chạy vào, khuôn mặt anh hớt hải nước mắt giàn giụa ướt đầm mi mắt. Cô cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh, anh ôm cô vào lòng. Mi mắt của Bình Nhi vẫn chẳng thể mở to hơn, chỉ hé đủ nhìn không gian mờ ảo xung quanh.

Khải Hoàng đau đớn ôm lấy cơ thể đầy thương tích. Khuôn mặt của cô băng trắng quẩn kín, chỉ hé ra đôi mắt nhắm hờ. Chân phải bó bột đặt trên chiếc gối dưới cuối giường. Máu đỏ vẫn còn thấm đẫm qua lớp băng quẩn ngang eo. Khải Hoàng khóc, nước mắt anh làm ướt đầm cả mảng tóc cô. Môi anh mấp máy lời nói đã bị nuốt nghẹn.

Dòng nước mắt nóng hổi Bình Nhi rơi xuống, như cảm nhận được, Khải Hoàng liền ngừng khóc, đôi mắt anh ánh vẻ hoang mang.

- Bình Nhi... em...

Bình Nhi từ từ mở mắt to hơn, đôi mắt vô hồn nhìn anh.

Khải Hoàng quay ngay người lại nhìn người phụ nữ sau lưng mình.

- Chẳng phải mẹ nói cô ấy đã...

Bà Linh đang tựa người vào thành cửa chứng kiến cảnh khóc lóc của cậu con trai, bà nhắc người từ từ tiến đến.

- Con vẫn còn quan tâm nó đến thế sao?

Nụ cười nửa môi của bà nhếch lên.

- Con...

Bà Linh nhìn sang cô bé nhỏ nằm trên giường, nhìn cô rồi lại nhìn đứa con trai bỗng bột trước mặt.

- Nó làm sao mà chết được cơ chứ. Cô bé này, nó không thể chết được.

Bà Linh khuôn mặt không cảm xúc hắt hóm nhìn Khải Hoàng.

- Đến rồi thì chăm sóc nó, trên giấy tờ, con bé vẫn còn là vợ của con.

Nói rồi bà Linh quay người bước đi, bỏ lại Khải Hoàng đứng bần thần. Anh vừa vui, lại vừa buồn. Khải Hoàng chợt thở dài, thật may mọi chuyện đã chẳng như mẹ anh nói.

Khi bóng dáng bà Linh khuất sau cánh cửa trắng, anh từ từ quay người nhìn con mèo nhỏ tàn tạ nằm trên giường.

Khuôn mặt Khải Hoàng lộ vẻ đau thương, anh tiến đến ngồi cạnh mép giường, môi mấp máy.

- Bình Nhi... em tỉnh rồi sao?

Đôi mắt cô bé nhỏ ngậy dại, vẻ vô hồn nhìn vào điểm vô định. Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má đã bị băng bó, cô quay mặt sang nơi khác.

Khải Hoàng điếng người. Cô bé nhỏ này sao lại thế? Anh đã nghĩ, cô sẽ kêu tên anh, cô sẽ nhào đến ôm anh chứ. Nhưng không, Bình Nhi nhắm mắt, cô không muốn nhìn thấy con người trước mắt.

Khải Hoàng đóng nhẹ cánh cửa, bước chân anh run run tiến đến phòng bác sĩ.

-Cơ thể bị thương khá nặng. Nội tạng bị ảnh hưởng không ít. Còn nữa, chân phải cô bé có lẽ sẽ tàn phế suốt đời.

Lời của bác sĩ ngồi trước mắt thốt ra khiến Khải Hoàng như ngã khụy. Đôi mắt anh trợn ngược, môi mấp máy hỏi lại.

-Là... thật... thật... sao ạ?

-Là thật.

Lời xác định của bác sĩ càng khiến anh đau đớn hơn. Khải Hoàng buông thõng cánh tay run run, khi anh còn chưa kịp định thần, bác sĩ lại lên tiếng.

- Vấn đề quan trọng ở đây, não bộ bị đập mạnh gây tổn thương cho các mạch máu và thần kinh. Trước đây cô bé đã có chứng rối loạn thần kinh nên bây giờ, cô bé có thể sẽ tỉnh táo hơn, thần kinh sẽ ổn định và không còn thấy căng thẳng khi gặp người lạ.

Lời bác sĩ lại như một ánh sáng le lói cho cuộc đời cô bé nhỏ kia.

Khải Hoàng lăm lũi bước khỏi phòng, anh ngồi thụp xuống dãy ghế dài, mái tóc bị vò nát.

Rốt cục, anh nên vui hay nên buồn?

Minh Hiếu xồng xộc chạy trước, Hồng Nhung leo đèo xách túi đồ trên tay chạy đằng sau.

- Mau lên, cái con chậm chạp này.

Minh Hiếu quay mặt gắt Hồng Nhung, chân vẫn sải dài chạy về phía trước. Hồng Nhung tội nghiệp cố gắng vừa xách đồ vừa chạy, vừa phải trả lời cái đồ “hoang dã” trước mắt.

- Từ từ, tao đang cố. Mi là con khốn, hộc hộc...

Mặc cho Hồng Nhung cản nhand phía sau, “hoang dã” hào hứng chạy vè qua các cô y tá đẩy xe thuốc.

- Bình Nhi.

Minh Hiếu reo lên khi vừa bước vào phòng bệnh, cô thấy Bình Nhi đang nhìn chăm chăm lên trần nhà.

- Mi ỏn. Cho nó nghỉ ngơi chứ.

Hồng Nhung gắt, tay dứ dứ nắm đấm trước mặt.

Hồng Nhung nhẹ nhàng đặt túi đồ lên bàn. Hai cô bạn khẽ khéo ghé ngồi cạnh cô bé nhỏ.

- Mày đau lắm chứ gì.

Minh Hiếu đau khổ an ủi cô bé nhỏ.

- Cố lên nha con bạn. Mi đừng bỏ tụi tao lại nha mi.

Hồng Nhung thút thít nói, cô chẳng kìm nén được cảm xúc khi chứng kiến cơ thể bại liệt của Bình Nhi.

- Mi khóc cái quần què gì. Nó khóc theo giờ.

Minh Hiếu vờ trách Hồng Nhung, nói vậy chứ cô cũng đưa tay quạt giọt nước mắt trên mi.

Bình Nhi nằm trên giường nhìn hai cô bạn, hai dòng nước mắt chảy dài. Cô bé nhỏ thấy nhớ hai con người này biết bao. Cô càng thấy nhớ hai cô bạn này bao nhiêu, cô càng thấy ghét Khải Hoàng bấy nhiêu. Cô muốn, anh biến mất khỏi cuộc đời cô.

Bình Nhi khóc nức nở, hai cô bạn thấy cô bé nhỏ khóc vậy liền ôm nhau mà run run nức liên hồi. Ba trái tim yếu đuối như hòa vào nhau theo từng tiếng nức. Đường như, họ là tri kỉ của nhau.

- Ăn đi, chóng khỏe.

Hồng Nhung dứt muỗng cháo bỏ cho Bình Nhi. Khi đã thôi khóc, hai cô bạn tiếp tục làm nhiệm vụ của “người thăm bệnh”.

- Ăn mau lên mi, tao gọt sẵn táo rồi này.

Minh Hiếu ngồi ngoài sảnh gọt táo rồi bưng vào. Cô chẳng dám đem dao kéo gì vào phòng nữa.

Bình Nhi mỉm cười nhẹ, ngoan ngoãn ăn cháo Hồng Nhung dứt.

Vừa hay, Khải Hoàng bước vào, anh khẽ tăng hắng giọng.

Nghe có động tĩnh, hai cô bạn liền cười gượng chào Khải Hoàng. Trước khi trả lại sự riêng tư cho cô bé nhỏ và cái người mà Hồng Nhung cho là “khốn kiếp” kia, Minh Hiếu liếc xéo anh, rồi quay sang an ủi Bình Nhi.

- Mi cố gắng nhai kĩ rồi nuốt nghe. Đừng vì tên quái nào mà mất ngon.

Hồng Nhung bụm miệng cười, cô khẽ kéo tay “hoang dã”, vờ trách.

- Mi thiệt... được cái nói đúng.

Hai cô bạn nháy mắt với Bình Nhi rồi rời khỏi ngay.

Khải Hoàng chẳng để ý mấy đến mấy lời bông đùa hàm ý kia, anh nhẹ nhàng tiến đến cô bé nhỏ.

Anh cầm muỗng múc cháo đưa lên miệng cô, nhưng Bình Nhi quay đầu đi chỗ khác, ánh mắt chẳng hề tỏ vẻ là anh tồn tại.

- Anh... xin lỗi.

Mặc cho Khải Hoàng độc thoại, Bình Nhi vẫn nhìn vào điểm vô định trong không gian.

- Anh biết... do anh.

- ...

- Em đừng như vậy nữa.

- ...

- Anh không thể phản bội cô ấy.

- ...

- Mèo nhỏ, em đừng như vậy. Chúng ta vẫn có thể...

Bình Nhi quay mặt, đôi mắt đỏ nhìn vào mắt Khải Hoàng với vẻ dứt khoát. Ánh mắt cô hiện rõ sự tuyệt tình.

- Tôi... không phải là mèo nhỏ. Vì vậy làm ơn... biến khỏi cuộc đời của tôi.

22. Chương 22: Anh Chỉ Nhìn.

Khải Hoàng nhẹ nhàng mở cánh cửa căn phòng trắng. Anh lướt nhẹ qua thảm trải, ánh mắt hướng đến cô bé nhỏ đang nằm trên giường.

Bình Nhi vừa được chuyển về nhà vào ngày hôm qua, để phòng có việc gì, bà Linh mời cả bác sĩ riêng về tận nhà. Nếu có biến đổi hay triệu chứng, bác sĩ ở phòng đối diện sẽ chạy qua ngay lập tức.

Khải Hoàng đau đớn, mắt anh rưng rưng nhìn cơ thể đầy thương tật. Cô chẳng còn xinh xắn nữa, chẳng còn lành lặn nữa.

Khuôn mặt với từng đường rạch ngang, máu đã đông lại đóng thành vảy. Hai má cô chẳng còn ửng hồng nữa, chỉ là từng mảng loang lổ ghê rợn. Vẻ đẹp kia nay đã bị vết dơ che mất.

Bình Nhi nằm quay lưng về phía phòng, ánh nắng tinh nghịch đùa giỡn trên mi mắt.

Khải Hoàng chống tay ngồi xuống nệm, anh lặng lẽ quan sát cô bé nhỏ đang say giấc. Anh nhìn sang chân phải cô, chân phải bó bột, chân phải chẳng còn đi được nữa. Anh nhìn chân rồi lại nhìn sang chiếc xe lăn bên cạnh, cảm giác chua xót hơn bao giờ hết.

Cô gái điên kia, cô gái mà anh đã hất hủi để chạy theo mơ cảm xúc riêng của anh kia đã chịu bao tổn thương. Không chỉ là thể xác, cả tâm hồn cô sao có thể chịu được sự thật sắp đến. Bình Nhi sẽ bại liệt suốt đời, cô sẽ như thế nào nếu biết được điều đó?

Khải Hoàng vò nát mái tóc xù, anh thấy sao mà hối hận quá, anh hối hận muốn chết ngay đi. Nhưng anh không thể, anh còn phải sống để mà bù đắp cho cô gái kia nữa chứ.

Đôi bàn tay Khải Hoàng vuốt nhẹ mái tóc dài. Khuôn mặt cô bé nhỏ nhợt nhạt và xấu xí lắm nhưng sao anh thấy cô đẹp đến thế này? Anh thấy cô tựa cảnh hoa hồng đã héo úa. Đã héo nhưng vẻ đẹp vốn có vẫn chẳng hề lụi tàn.

- Đừng.

Đôi môi nhỏ cô cất tiếng, phá tan sự tĩnh lặng của không gian. Bàn tay Khải Hoàng bất động giữa cái vuốt tóc. Bình Nhi mắt vẫn nhắm, nhưng thật ra, cô đang cố gắng kìm nén cảm xúc của mình.

- Bình Nhi... em à.

Cô bé nhỏ mở mắt, ánh mắt không cảm xúc nhìn Khải Hoàng.

- Ra ngoài.

Khải Hoàng điếng người. Cô bé này sao lại cư xử với anh như thế? Giọng nói của Bình Nhi rất nhỏ nhưng lại vô cùng dứt khoát.

- Nhưng...

Cô nhắm mắt lại, tai muốn ù đi để chẳng phải nghe từng lời của Khải Hoàng.

- Bình Nhi, anh sẽ bên cạnh em. Nhất định sẽ bên cạnh em.

- ...

- Lúc ấy, anh sẽ dẫn em đi xem phim, sẽ đưa em đến công viên chơi và anh sẽ hát em nghe bài...

- CÚT. LÀM ƠN... HÃY BIẾN ĐI.

Khải Hoàng chưa dứt lời, Bình Nhi bỗng mở mắt và hét lên, hai tay cô bịt tai lại, đầu quay cuồng.

- Anh hãy cắt ra. Cút ra. Cút ra... AAAAAA.

Bình Nhi vừa hét, cô bé nhỏ vừa quay đầu điên dại, mái tóc dài rối tung lên.

- Em... sao...

- Biến đi. Biến đi...

Chiếc gối trên tay cô đập mạnh vào vai Khải Hoàng, vừa đập cô vừa hét lên như một con thú hoang.

Nghe tiếng hét thất thanh, bác sĩ từ phòng bên chạy lại hốt hoảng.

- Cậu ra ngoài đi.

Bác sĩ nhăn trán đuổi Khải Hoàng ra ngoài, trên tay ông đã sẵn sàng mũi kim tiêm thuốc an thần cho cô bé nhỏ.

Khải Hoàng đau đớn nhìn lại Bình Nhi. Cô gồng mình lên cắn xé gối, từng mảng bông trong gối bay tung tóe dưới sự điên cuồng của Bình Nhi. Tiếng thét vẫn chẳng dứt, tiếng thét vang vọng cả tòa nhà lớn.

Khải Hoàng thất thủ đóng nhẹ cánh cửa phòng trắng. Vài ba cô hầu gái đứng thập thò hóng chuyện thấy cậu chủ bước ra liền hốt hải cúi đầu quay trở lại công việc.

Bước chân Khải Hoàng đặt trên từng viên gạch trong vườn, anh chẳng còn nghe thấy tiếng hét điên dại của cô nữa. Bình Nhi đã được tiêm thuốc.

- Anh xin lỗi.

- Bình Nhi ơi ời, tụi tao đến rồi này.

Minh Hiếu và Hồng Nhung hớn hở xách balo bước vào căn phòng trắng. Hồng Nhung hí hửng đưa chai sữa me ra trước mặt.

- Ta da... Thấy tao thương mi chưa. Chắc mi thèm sữa me lắm rồi chứ gì?

Hồng Nhung lắc lắc chai sữa, cô đổ từ từ vào cái cốc nhựa mà Minh Hiếu vừa lấy.

- Tao có mua bánh tráng trộn cho mi ăn nữa nè.

Minh Hiếu lấy từ trong balo hộp bánh tráng trộn có cái trứng cút.

Bình Nhi thấy hai người bạn đem đến toàn những món cô thích nên vui vẻ hẳn.

- Cảm ơn nha.

Cô bé nhỏ cất lời nhỏ nhẹ. Minh Hiếu đang đổ ra đĩa nghe vậy bĩu môi.

- Giời. Cái mặt tụi tao chưa đủ lầy để mi lầy theo hả. Cảm ơn đồ, mắc mết.

Hồng Nhung cười nghiêng ngả chêm thêm câu.

- Đúng đó, cái con “hoang dã” này lầy lắm. Ăn chục mi mãi giờ mi ăn lại cho huê.

- Đậu.

Minh Hiếu lườm mắt Hồng Nhung. Cô bé nhỏ che tay bịt miệng cười trước hai cô bạn thân này.

Khải Hoàng đứng ngoài cửa sổ nhìn vào, anh thấy con mèo nhỏ thật hạnh phúc. Cô còn cười nữa, từ khi anh hắt ngả cô, anh chưa thấy nụ cười nào của mèo nhỏ. Anh chỉ đứng nhìn, chỉ nhìn mà chẳng dám vào nữa. Anh sợ con mèo nhỏ sẽ lại điên tiết lên.

Khải Hoàng phóng xe khỏi tòa biệt thự, chiếc mô tô dừng lại trên bờ sông rộng. Cơn gió vô tình lùa qua mái tóc anh, lùa vào tâm hồn như vực đáy thăm của anh.

Tiếng chuông điện thoại Khải Hoàng vang lên. Là Tịnh Nhi.

- Anh nghe.

Khải Hoàng nhắc máy e dè.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng khóc nỉ non.

- Anh Hoàng, anh quá đáng lắm. Hic...hic...

- Anh xin lỗi.

- Anh định thất hứa với em sao, Khải Hoàng?

- Anh...

Khải Hoàng nghẹn lời. Mặc cho tiếng khóc của Tịnh Nhi vẫn đều đều vang lên, anh chỉ biết im lặng. Thật ra, Khải Hoàng vẫn chỉ là đứa con trai mới lớn, vẫn chưa có thể quyết định được cho mình. Theo lời bà Linh, anh vẫn chỉ là còn đứa trẻ bồng bột.

- Nếu anh không giữ lời hứa, nhất định em sẽ khiến cô ta đau khổ.

Tịnh Nhi hét lên trong điện thoại với sự uất hận.

- Em... sẽ làm... gì... cô...

Nhưng anh chưa kịp dứt lời, tiếng tút tút trong điện thoại vang lên dài vô tận. Mang đến nỗi hoang mang cho Khải Hoàng.

Tịnh Nhi tức tối nhét điện thoại vào túi xách, cô học sinh ưu tú rú ga mạnh chạy vào đường cao tốc. Chiếc SH gắn mạnh, trượt một đường dài trước cổng tòa biệt thự.

Bước chân Tịnh Nhi tiến vào tòa nhà, đôi môi nhếch nụ cười thâm hiểm.

- Tôi là bạn Bình Nhi, tôi đến thăm cô ấy.

Tịnh Nhi nở nụ cười tươi rói nhìn cô hầu gái. Cô hầu thấy một tiểu thư danh giá lần đầu đến, trên tay lại cầm túi đồ nên chắc chắn là bạn cô chủ. Tịnh Nhi cảm ơn cô hầu gái vì đã dẫn cô đến phòng Bình Nhi. Cô hầu cúi đầu chào rồi rời đi ngay.

Mũi giày cô học sinh ưu tú chạm vào thành cửa trắng, khẽ khàng mở cửa mà không gây ra một âm thanh nào.

- Bình Nhi.

Tịnh Nhi cất tiếng kêu the thé, trong âm thanh ấy là cả sự giằng xé đang cố kìm nén.

Bình Nhi đang nhìn ra ngoài vườn nghe thấy có tiếng gọi liền quay mặt lại. Cô bé nhỏ chẳng hề quan tâm, ánh mắt lại trở về vốn có. Vô hồn tựa xác chết.

Tịnh Nhi từ từ tiến đến cạnh giường, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc dài Bình Nhi.

- Xem ai đang bị gì đây. Ôi, cô bạn của tôi sao ra nông nỗi này?

Tịnh Nhi độc thoại, lời nói toát vẻ mỉa mai hàm ý. Bình Nhi hất tay cô học sinh ưu tú ra, mắt vẫn vô cảm xúc nhìn Tịnh Nhi.

- Mà nhìn cái gì? Mà là ai chứ? Mà là cái giống gì mà phải giữ chân anh Hoàng bằng cái danh phận “vợ” chứ? Vị trí đó là của tao, con khốn, là của tao.

Tịnh Nhi bất ngờ hét lên, mắt cô học sinh ưu tú trợn ngược, gằn lên tia nhìn ác quỷ. Bàn tay đang vuốt liền giật mạnh khiến đầu Bình Nhi ngã ngược về sau.

Bị tấn công bất ngờ, cô giật mình hoảng sợ. Nhưng rồi ánh mắt cô bé nhỏ thay đổi, sự mạnh mẽ trong cô hiện rõ qua bàn tay nắm chặt.

- Có sao?

Ánh mắt Bình Nhi ngênh lên, kiên quyết hơn bao giờ hết. Cô học sinh ưu tú cứng họng.

- Mà...

- Nếu thích, cứ việc lấy.

Bình Nhi thả lỏng người buông câu nói lá lơi, cô tiếp tục nhìn ra vườn.

- Hahaha, mà nghĩ mà là gì? CON KHỐN.

Tịnh Nhi thét lên, bàn tay kéo ngược mái tóc dài ra sau. Bình Nhi chẳng nhận được nữa, cô nhanh tay quàng qua vai Tịnh Nhi, kéo giật lại mái tóc uốn lộn của cô ta. Bình Nhi giật mạnh mái tóc mềm ngược trở lại, bàn tay siết mạnh vào từng mớ tóc. Mặc Tịnh Nhi ré lên đau đớn, Bình Nhi vẫn trợn trừng vấy nát mái tóc rối.

Bình Nhi vẫn ngồi trên giường nhưng sức mạnh của người điên thì không ai đủ lại. Cô giật càng lúc càng mạnh, da thịt bị kéo dần tróc cả lên, đầu óc Tịnh Nhi quay cuồng. Đến khi một nhúm tóc của Tịnh Nhi nằm gọn trên tay cô, Bình Nhi nhếch nụ cười nửa môi.

- Đừng tưởng tôi hiền.

Tịnh Nhi đau đớn vuốt lại mái tóc rối. Cô ta vẫn ngoan cố, tiếng cười nham hiểm vang lớn.

- Mà... Hừ. Mà nghĩ tao sẽ cho mà cái bạt tai không?

Tịnh Nhi hất cằm, ánh mắt cao ngạo hướng về Bình Nhi. Bình Nhi chuyển ánh mắt vô hồn nhìn cô ta, đôi môi cắt lờ nhẹ nhàng.

- Vậy cô nghĩ một người đã từng giết người có thể giết thêm người nữa không?

Tịnh Nhi điếng người, ánh mắt trợn ngược.

- HAHAAHA. CÁI CON ĐIÊN NÀY, MÀY NÓI CÁI GÌ? ĐƯỢC THÔI. VẬY MÀY NGHE CÁI NÀY NHÉ.

Chẳng đợi lâu, Tịnh Nhi lôi từ trong túi ra chiếc Mp3 màu vàng tương tự cái lần trước.

Bình Nhi thoáng đần người. Cô học sinh ưu tú cười đều một cái, ngón tay dài bấm vào nút chạy trên máy.

Từ trong chiếc Mp3, bài hát ấy lại vang lên. Từng câu hát ẩn hiện mập mờ, xen lẫn tiếng cười nham hiểm của Tịnh Nhi. Bài hát ngày càng to lên, âm thanh cào xé màn nhĩ cô bé nhỏ, đầu óc cô bắt đầu quay cuồng. Là Đình Hưng, là con dao đó, là vũng máu. Bình Nhi ôm đầu thét lên, từng hình ảnh trong quá khứ dần hiện về, bao trọn tâm trí non nớt của cô.

Thấy Bình Nhi như điên lên, Tịnh Nhi ngửa cổ cười thỏa mãn.

- HAHAAHA. Mà nghe xem, hay không? HAHAAHA.

- AAAAAAAAAA.

Bình Nhi hét lên trong điên dại. Cô bé nhỏ quay cuồng trong mớ kí ức ám ảnh. Cơ thể quằn quại trên giường, rồi cô ngã nhào xuống sàn, đôi mắt tròn trợn ngược đau đớn, mạch máu gằn lên như con thú điên.

Móng tay cào cào xuống sàn nhà đến gãy, môi bặm chặt túa máu. Cơ thể cô bé nhỏ cứ quằn quại trên đất lạnh.

Tịnh Nhi thấy thể vênh vang, cô ta còn vắn âm thanh hết cỡ, tiếng cười hòa lẫn tiếng hét điên dại của Bình Nhi.

Rồi từ ngoài cửa đám hầu gái và bác sĩ hốt hải chạy qua. Hai cô hầu nhanh chóng giữ tay Tịnh Nhi, một cô nhanh nhẹn đập nát cái Mp3.

- BUÔNG RA. TAO PHẢI DẪM CHẾT CÁI CON KHỐN NÀY.

Tịnh Nhi hét lên với sự uất hận tột độ, bàn tay vùng vẫy trong cái lôi đi của hai cô hầu.

Bác sĩ nhanh chóng tiêm thuốc cho cô bé nhỏ, khi cơ thể đã ngấm thuốc, bàn tay từ từ ngừng cào cào, cơ thể nhỏ bé lịm dần.

- Buông ra, buông tao ra mấy con khốn này.

Tiếng chửi bới của Tịnh Nhi vang ra tận đầu cổng. Phía xa, Khải Hoàng đã phóng xe về.

Thấy Khải Hoàng chạy đến, cô học sinh ưu tú vờ nỉ non.

- Anh Hoàng, mấy đứa này...

- Buông ra.

Khải Hoàng ra lệnh lập tức mấy cô hầu gái buông tay, cúi đầu chào rồi rời đi.

- Anh Hoàng...

- Em làm gì ở đây?

Khải Hoàng nắm vai Tịnh Nhi.

- Em...

- NÓI. EM LÀM GÌ CỒ ẤY.

Khải Hoàng gần mạnh vai cô học sinh ưu tú. Tịnh Nhi cứng họng, từ khi quen anh đến giờ, Khải Hoàng chưa bao giờ tức giận với cô đến như thế.

- Em... Hừ. Chỉ là dạy dỗ lại con điên kia chút thôi.

- Em...

- Nếu muốn trách, anh hãy trách cái đám hầu ngu dốt của anh ấy kia. Hahaha. BẠN Ơ? Hahaha. Bọn chúng tin em là bạn cô ta kìa.

- Chính em là kẻ đứng sau vụ Mp3 vào đêm giáng sinh phải không?

- Em...

Khải Hoàng gần mạnh vai cô hơn, sự tức giận anh dồn hết vào bàn tay bóp mạnh. Tịnh Nhi đau đớn nhắm mắt nhìn Khải Hoàng.

- Tất cả là tại anh. Anh nói sẽ cùng em tìm mẹ mà? Anh nói sẽ bên cạnh em mà?

Tịnh Nhi hét lên trong uất hận. Nước mắt cô chảy dài.

Khải Hoàng dẫn người thừa lũng vai của Tịnh Nhi rồi bỏ đi. Cô nhắm mắt xoa bờ vai ửng đỏ. Ánh mắt đau khổ nhìn theo bóng dáng của Khải Hoàng.

Khải Hoàng hé cửa nhìn vào căn phòng trống. Anh chỉ nhìn rồi rời đi ngay.

“XOẢNG”. Khải Hoàng hất nguyên bàn ăn xuống sàn. Đám hầu gái run run nhìn cậu chủ.

- TÔI ĐÃ NÓI Đám CÁC NGƯỜI TRÔNG BÌNH NHI CẦN THẬN CHƯA HẢ?

Đám hầu gái cúi người run lập cập. Chẳng cô nào dám ho he gì. Bỗng từ xa, bà Linh bước vào khiến nỗi sợ trong họ phóng vèo đi đâu mất.

- Con theo ta.

Bà Linh ngoắc tay Khải Hoàng, trước khi đi anh hậm hực đám hầu. Khi bóng dáng hai người đã khuất, đám hầu gái thì nhau thở dài thườn thượt.

Khải Hoàng ngồi xuống ghế, anh đưa ánh mắt e dè nhìn bà Linh trước mặt.

- Con nói xem. Cái con bé hồi nãy đến làm loạn là ai?

Khải Hoàng nghen họng, tại sao bà Linh lại hỏi vậy? Nếu có chuyện gì chắc Tịnh Nhi chẳng sống nổi với bà Linh.

- Mẹ không cần biết.

- Hử? Con nói ta không cần biết sao? Cái đứa lấy danh phận “Tịnh Nhi” trói buộc con trai ta ta không cần biết sao?

Khải Hoàng điếng người, màn nhĩ anh như ù đi.

- Mẹ... nói sao?

- Con nên biết ai mới là người con đang tìm chứ. Đến người đã thề thốt hẹn ước con cũng chẳng nhớ nổi thì sao đây?

- Con...

- Con đã nhận ra ai là người con cần tìm chưa? Chính con hồi đó đã nói với ta con nhất định sẽ cưới cô bé ở cô nhi viện làm vợ mà? Chẳng phải ta đã thực hiện rồi sao?

23. Chương 23: Kẻ Giết Người.

Trong quán bar với ánh đèn chập chờn, một người đàn bà ngồi trên ghế cao, môi nhâm nhi ly rượu vang đỏ, bà hí hửng nhìn ra mấy chàng trai trẻ nhảy nhót dưới ánh đèn xoay, tay vỗ vỗ về khoái chí. Tiếng nhạc sàn đánh xình xịch vào màn nhĩ người nghe, nhưng đối với đám người đang nhảy nhót đó lại là thứ âm thanh mang đến khoái cảm thăng hoa.

Rời từ ngoài cánh cửa cách âm nặng trịch, một người phụ nữ tóc xoăn tít vận chiếc váy ôm sát, tay mang túi hàng hiệu đồng đánh bước vào. Người đàn bà đang ngắm trai thấy thế liền đưa tay lên kêu gọi.

Như thấy được sự có mặt của bà bạn, người phụ nữ tóc xoăn tít vênh vang tiến đến ghế cao.

- Ối giời, cũng lâu lắm rồi mới gặp lại bà đó. Có vẻ... bà giàu hơn nhĩ.

Người đàn bà môi đỏ choét như nhai trầu vận vẹo nói. Ánh mắt dò xét trên cơ thể đầy hàng hiệu.

- Hừ. Cuộc đời mà, đâu ai nằm dưới đáy vực mãi.

Đôi mắt người phụ nữ tóc xoăn tít dẩu môi khinh khỉnh nói.

Người đàn bà thôi ghanh tị, đổi chủ đề.

- Cái con bé mà bà nhận nuôi ở cô nhi viện giờ nó sao rồi?

Người phụ nữ tóc xoăn ngừng nhìn xung quanh, ánh mắt chuyển sang vẻ nghi ngờ.

- Nó sao có liên quan đến bà?

-Thì bà cứ nói, tôi nào dám động đến một phu nhân giàu có như bà.

Người phụ nữ chỉnh lại mái tóc xoăn, lưng ngồi thẳng uốn éo về sang chảnh.

- Bà nói đi, có một phi vụ cần đến con bé.

Nghe đến vụ làm ăn nào đó, “tóc xoắn tít” khẽ nhăn trán.

- Vụ nào?

- Thì bà nói tôi nghe xem.

- À... ừ... Tôi bán nó cho một bà đại gia rồi.

- CÁI GÌ?

Nghe đến đấy, người đàn bà hét toáng lên, rượu vang đỏ văng tứ tung từ miệng.

- Cái bà này.

“Tóc xoắn tít” hậm hực, lau lau vết rượu trên chiếc váy đắt tiền.

-Ôi...

- Thì có sao. Thấy nó xinh xắn tôi nhận về nuôi để nó lo việc nhà cho đỡ cực thân, ai dè trông vậy mà nó bị điên, tôi cũng định vứt quách nó cho rồi. Tự dưng có bà đại gia muốn gả con gái cho con bả, vậy là tôi tiễn nó đi luôn. Vừa đỡ cực nợ mà lại được thêm cục vàng.

Người đàn bà nghe vậy càng điên tiết hơn.

- Bà này, thế bà ta cho bà bao nhiêu?

- Tôi có cần phải nói với bà không?

-Sao không. Cái con bé đó, có người đến tìm và ra cái giá là muốn bao nhiêu đều có được, chỉ cần tìm ra. Ôi, tiền của tôi.

“Tóc xoắn tít” nghiêng người, vẻ hoang mang.

- Muốn... bao nhiêu đều được sao?

- Đúng vậy. Hic, hic.

Người phụ nữ khóc méo đầu khổ vì mất tiền. “Tóc xoắn tít” bặm môi.

- Người đó là ai? Tại sao lại cần con bé điên kia và lại ra cái giá đắt như thế?

- Còn ai nữa chứ. Là mẹ nó, mẹ nó.

Trong căn phòng trắng, Bình Nhi nằm quay lưng về phía cửa sổ, cô cứ nhìn vô hồn lên tường nhà. Nhìn hoài nhìn mãi mà chẳng dứt. Nếu cô chỉ một lần nhìn ra ngoài cửa sổ, cô sẽ thấy mèo đen nào đó đang đứng bồn thần.

Khải Hoàng lặng lẽ quan sát Bình Nhi qua ô cửa kính phát phơ tấm màn, anh nhìn vào mái tóc dài của cô. Đúng là mái tóc dài mượt năm ấy, đúng là bờ vai nhỏ chthon ấy, tại sao anh chẳng nhận ra?

Tiếng khóc gọi mẹ của cô bé ngồi trên tầng đá to vẫn luôn day dứt tâm hồn Khải Hoàng. Tiếng khóc lần đầu anh gặp cô sao lại quen đến thế? Anh cảm nhận như anh đã nghe nó vài ba lần, tiếng khóc gọi mẹ của cô gọi cho anh một nỗi nhớ mơ hồ. Và trong vô thức lúc ấy, bước chân Khải Hoàng quay ngược trở lại tìm cô.

Thì ra, lời hứa nhất định sẽ cưới cô bé khóc bên tầng đá to không chỉ hai người biết. Anh thấy lòng quặn thắt, anh đã không nhận ra cô sớm hơn để rồi tin lời ai đó hắt hủi cô, xa lánh cô. Giọt nước mắt Khải Hoàng lăn dài trên má, anh khóc, khóc cho chính cô bé tội nghiệp kia.

Cánh tay vô tình đưa lên không trung, anh muốn ôm lấy cô bé kia, cô bé mà anh đã đợi bao năm. Nhưng anh chẳng thể gần cô được nữa. Con mèo nhỏ đã ghét anh mất rồi.

Mặc thời gian lặng lẽ trôi qua, Khải Hoàng vẫn đứng từ xa nhìn cô bé nhỏ.

Cánh cửa phòng mở ra, cô hầu gái bưng bát cháo vào.

- Thừa tiểu thư, đến giờ ăn rồi ạ.

Cô hầu nhẹ nhàng đặt bát cháo nóng hổi lên bàn, khẽ khàng đỡ cô bé nhỏ tựa vào thành gối.

Bình Nhi ngoan ngoãn ăn bát cháo cô hầu gái đưa, thấy tiểu thư có vẻ ổn, cô hầu cúi đầu lui xuống.

Khi cánh cửa trắng đóng lại, Bình Nhi buông thìa, đặt bát cháo trở lại khay trên bàn. Thấy cô bé nhỏ làm trò gian dối, Khải Hoàng chạy vào phòng lấy mảnh giấy viết dòng chữ rồi xếp thành máy bay.

Máy bay giấy phóng vèo qua khung cửa sổ nhỏ, đáp ngay ngắn trên nệm. Bình Nhi thấy lạ nhìn ra cửa sổ, thấy Khải Hoàng cười nhe răng ngoài kia, cô bé nhỏ chẳng buồn cười lại. Bình Nhi mở máy bay giấy khiến ai đó ngoài kia thấp thỏm chờ đợi. Nhưng rồi Khải Hoàng chưa kịp mừng, cô bé nhỏ đã lấy mảnh giấy nhỏ hết cháo còn trong miệng vào đó rồi vò lại liệng ngay xuống thùng rác cạnh giường. Đắp mền và xoay mặt đi nơi khác. Khải Hoàng muốn hét lên cho đỡ tức.

- A. Con mèo ngọc này, chẳng thèm đọc nữa chứ. Muốn vào đánh cho một trận ghê.

Bỗng Khải Hoàng chợt ngừng gắt, có chuyện gì đó. Trước mắt anh, Bình Nhi đang ói mửa liên tục, môi ú ớ nói chẳng nên lời. Khải Hoàng hoảng hốt mở cửa sổ bay vào.

- Bình Nhi, em bị gì vậy?

Khải Hoàng hoang mang nhìn cô bé nhỏ ói mửa liên hồi, môi tê cứng lại.

-Đ... au... đầu... u...

Tiếng nói đau đớn như có như không vang lên từ hai bờ môi đã cứng đờ của cô. Khải Hoàng hét lên thất thanh gọi bác sĩ. Ngay liền sau đó, bác sĩ nhanh chóng chạy vào.

- Cậu tránh ra.

Bác sĩ thận trọng kiểm tra nhịp tim, rồi ngửi ngửi bát cháo còn hầy nóng, ánh mắt ông dần chuyển sang kinh ngạc.

- Là độc tố từ cá nóc.

- Cá... nóc?

- Mau lên, tôi cần cô bé nôn ngay lập tức. Đặt cơ thể nằm nghiêng, lấy gối ra.

Bác sĩ căng thẳng ra lệnh, Khải Hoàng nhanh chóng làm theo lời ông. Ngay lập tức sau đó, cô nôn liên tục, người vã mồ hôi như mưa.

- Gọi cấp cứu.

“Ồ... e... ồ... e”. Tiếng còi xe cứu thương hú như điên vào tiếng ồn ào nơi đông đúc. Rồi những lo âu, thấp thỏm của người con trai ngồi trước cửa phòng đứng ngồi không yên cứ ẩn hiện mập mờ. Đến khi bác sĩ mở cửa phòng phẫu và nói năm chữ “đã qua cơn nguy kịch” thì Khải Hoàng mới thở phào nhẹ lòng.

Khải Hoàng rú mô tô về nhà, đánh rầm một cái vào cánh cửa phòng bếp.

- AI ĐÃ NẤU MÓN CHÁO TRƯA NAY?

Tiếng thét tức giận lôi đình của Khải Hoàng vang ra tòa nhà rộng. Cứ hễ thấy cậu chủ, đám hầu gái lại run lập cập không ngừng. Mặc cho Khải Hoàng cố đe dọa nhưng chẳng ai dám ho he nhận tội.

- VẬI CÒN NGOAN CỐ?

Anh lại hét lên lần nữa, bàn tay chước hận lên cô hầu đứng gần nhất. Cô hầu bị Khải Hoàng túm cổ mặt nhăn nhúm lại vẻ khó thở.

Khải Hoàng hất cô hầu xuống sàn nhà, miệng day nghiêng từng lời.

- Cứ chờ đi, tôi nhất định sẽ tìm ra kẻ đó.

Khải Hoàng nói rồi quay lưng bước đi để lại trên đôi vai mỗi cô hầu gánh nặng và sự thấp thỏm không yên.

Bình Nhi ngồi trên xe lăn ngắm nhìn những bông hoa khoe sắc trong vườn. Cô nhẹ nhàng lướt điện thoại nhận cuộc gọi từ Hồng Nhung.

Bên đầu dây, tiếng Minh Hiếu hét lên oai oái.

“Ôi cái con bé này sao mà mi khổ đến thế. Hết tai nạn xe cộ rồi đến ngộ độc cá nóc, mi sống kiểu gì mà khổ thế, trời ơi”.

“Này, đời mi là cái gì mà sao đầy chông gai thế mi ơi...”.

Tiếng Minh Hiếu than trời than đất vang lên, tiếng Hồng Nhung chen vào vẻ tang thương. Bình Nhi mỉm cười, cô thấy vui vì có hai người bạn như thế.

- Không sao rồi mà.

Cô bé nhỏ nhẹ nhàng trả lời cho hai cô bạn yên tâm.

“Tao biết rồi. Mà nhớ là ăn uống đầy đủ nhé. Bài vở thì khỏi cần học luôn cho đỡ cái óc”.

“Ừ, đúng đấy, khỏi học luôn đi. Tụi tao đang bận thi ở câu lạc bộ nhảy nên chắc sẽ không đến thăm mi được”.

-Không sao, không sao. Hai cô bạn của tôi nhớ thi cho tốt nhé, đạt giải thì nhất luôn.

Bình Nhi hào hứng chúc may mắn cho Hồng Nhung và Minh Hiếu. Bên kia đầu giây lời từ biệt day dứt luyến tiếc mãi không ngừng.

Khải Hoàng trầm ngâm nhìn chiếc xe lăn trong vườn, chợt thở dài một cái rồi anh phóng mô tô đến tòa biệt thự sang trọng khi vừa nhận tin nhắn từ “Tịnh Nhi”.

- Anh Hoàng.

Tịnh Nhi vui vẻ từ trong sân chạy đến Khải Hoàng, cô học sinh ưu tú còn có ý định sẽ ôm lấy anh, nhưng anh đã nhanh chóng né sang một bên, lạnh lùng nhìn cô.

- Sao... sao thế?

Khải Hoàng mắt vô cảm nhìn Tịnh Nhi, thấy lạ cô cầm tay Khải Hoàng lắc lắc. Anh buông tay cô, miệng mấp máy từng lời đầy ẩn ý.

- Em là Tịnh Nhi?

Cô học sinh ưu tú sững người.

- Thì là em. Anh hỏi gì kì.

Ánh mắt cô chuyển dần lúng túng, hai ngón tay bấu chặt gấu váy.

- Ừ. Em là Tịnh Nhi mà.

- Đương nhiên rồi anh Hoàng.

Tịnh Nhi vẻ thờ phào tươi cười nhìn Khải Hoàng.

- Nhưng không phải là Tịnh Nhi tôi đang tìm.

Cô học sinh ưu tú điếng người, hai bàn tay trở nên run run.

- Anh... nói... nói...

- Cô thật là kẻ nham hiểm.

Ánh mắt sắc lạnh Khải Hoàng hướng đến cô rồi anh dứt khoát bỏ đi. Tịnh Nhi chạy theo níu cánh tay anh.

- Anh... Hoàng... có ... có hiểu lầm...

-BUÔNG TÔI RA.

Khải Hoàng quát lên, anh hất mạnh tay Tịnh Nhi. Ánh mắt giận dữ qua từng đường gân nổi rõ.

- Cái gì mà “Tịnh Nhi” chứ. Cô là Tịnh Nhi, nhưng không phải là người tôi tìm. Cô hiểu không?

- Em...

- Hừ. Giả danh ư? Tình tiết này quá cũ rích trong phim truyện rồi sao mà tôi vẫn mắc phải nhỉ? Tại sao tôi lại tin cô chứ? TẠI SAO?

Khải Hoàng gồng mình trút hết những tức giận lên đầu cô học sinh ưu tú. Tịnh Nhi run run nhìn anh.

- Cô biết không? Bình Nhi là Tịnh Nhi đấy, là Tịnh Nhi mà tôi đang tìm đấy. Vậy mà tôi lại đi tin cô để rồi cô ấy phải chịu đau khổ. Có phải trông tôi giống thằng ngu lắm sao?

Tịnh Nhi đứng chết trân trước từng lời buộc tội của Khải Hoàng, anh dứt khoát quay lưng bỏ đi. Đằng sau, tiếng cô học sinh ưu tú hét lên.

- Em biết chứ, em biết cô ta là Tịnh Nhi mà anh đang tìm. Vì vậy, em mới làm như thế. Em ghét cô ta, ghét cô ta.

- Nếu đã biết vậy, xin cô hãy rời khỏi cuộc sống của tôi và cả... cô ấy.

Tịnh Nhi bật khóc nức nở, ánh mắt chuyển dần sang uất hận.

- Nếu biết cô ta là người như thế nào, anh sẽ vẫn còn bên cạnh cô ta sao?

Tịnh Nhi khinh khỉnh dẫu môi vênh vang.

- Cô nói... sao?

- Hahaha. Anh đúng là ngốc mà. Cô ta ấy, cái người mà hứa hẹn gì với anh ấy, cô ta là kẻ giết người, là kẻ giết người đấy. HAHHAHA.

- Sao... có thể chứ.

Tịnh Nhi vuốt hàng nước mắt trong đau khổ, ánh mắt cười cợt tang thương.

- Cô ta là kẻ giết người. Cô ta đã giết Đình Hưng, chính cô ta là người đã giết Đình Hưng.

Bàn tay bấu chặt của Khải Hoàng buông thõng giữa không trung. Đình Hưng, là người mà anh đã từng nghe qua. Cái tên rất quen, nhưng anh chẳng tài nào nhớ nổi.

- Anh không biết cô ta sao?...

Tịnh Nhi tiếp lời, tiếng cười thâm hiểm vẫn chưa dứt.

- ... Đình Hưng là người mà Bình Nhi yêu hơn ai hết, là người mà cô ta có thể dễ dàng giết chết anh ấy để giữ cho riêng mình. Cô ta chỉ yêu mỗi Đình Hưng, anh biết không? Cô ta sẽ không bao giờ yêu anh đâu, Khải Hoàng à.

24. Chương 24: Bên Anh Thôi, Đùng Bên Ai Khác!.

- Cái gì? Đám các người làm ăn kiểu gì lại không thể tìm lại con bé chứ?

Là người được cho là mẹ của cô bé mắc bệnh trầm cảm được nhận về cô nhi viện vào mấy năm trước. Bà quát ầm cả căn phòng nhỏ.

- Xin bà thứ lỗi, chúng tôi không thể tìm lại đứa bé đó, thông tin về người nhận nuôi nó được xác nhận là giả...

Người đứng đầu cúi đầu về ăn năn, chính bà cũng chẳng thể làm gì được nữa.

Người phụ nữ kia bực tức đứng dậy, đôi gót nện mạnh xuống sàn nhà gỗ rời khỏi cô nhi viện. Bà tay lướt điện thoại gọi cho ai đó.

- Cho người tìm con bé, bất kể ai tìm được, muốn bao nhiêu cũng có. MAU LÊN! Nhất định phải tìm ra con bé, nhất định.

Người phụ nữ tắt điện thoại, hàng nước mắt chảy dài trên mi, khuôn miệng bà lẩm bẩm từng lời nói đau khổ.

- Mẹ sẽ tìm thấy con, Tịnh Nhi à. Nhất định phải chờ mẹ, con nhé!

Rồi chiếc xe lặng lẽ đưa người phụ nữ lên một mảng đất cao sâu trong núi. Bước chân run run bà dừng lại trước hai nấm mộ đã lâu chưa ai nhỏ cỏ dại.

Lăng mộ rất đẹp, xung quanh từng bông hoa sen khắc quanh lăng đá. Đến đá trải trên mộ cũng là sỏi đất tiền.

Đôi mắt bà ướt nhèm nhìn xuống từng mảng đất chôn vùi hai con người mà bà yêu thương nhất. Bàn tay khô nứt theo dòng tên trên bia mộ. Một nỗi đau giằng xé trái tim yếu ớt của người phụ nữ đã đánh mất gia đình mình.

- Em nhất định sẽ đem con đến gặp mình...

Rồi bà nhìn sang nấm mộ bên cạnh, nước mắt chan hòa mặn chát.

- ... Lúc đấy gia đình ta sẽ đoàn tụ.

Con mèo nhỏ nằm ngủ ngay ngắn trên giường, khuôn mặt bình yên của cô khiến Khải Hoàng thấy yên tâm hơn. Anh lặng lẽ quan sát từng đường nét trên khuôn mặt cô, bàn tay đưa lên không trung như muốn chạm vào cô. Nhưng anh không thể, anh chỉ có thể nhìn gần cô như thế này khi Bình Nhi đang ngủ say.

Anh thấy lòng đau đốn lạ kì, anh đã không biết cô bé nhỏ kia đã phải chịu nhiều ám ảnh như thế. Trái tim yếu đuối kia sao có thể chịu đựng được chứ?

Khải Hoàng toan bước đi trong im lặng, anh sợ cô sẽ thức giấc vì tiếng khóc của anh. Nhưng đôi môi nhỏ bé cất lời trước khi anh rời đi.

- Anh vẫn còn muốn gần em đến thế sao?

Khải Hoàng bất ngờ quay lại trước lời nói đột ngột của cô. Bình Nhi ngồi dậy dựa lưng vào gối. Ánh mắt cô sắc lạnh nhìn vào Khải Hoàng.

- Cho dù có chuyện gì, anh cũng sẽ bên em.

Khải Hoàng dứt khoát buông lời, bàn tay bấu chặt vào gấu áo.

- Làm ơn... làm ơn hãy để em đi.

- Không.

Bình Nhi ngược mắt nhìn khi giọng Khải Hoàng khẳng định quá chắc nịch.

- Tại sao? Kể tận nguyên như em thì chỉ làm khổ người khác. Tại sao không để em đi?

- Vì em như vậy nên mới cần anh.

Bình Nhi điên tiết lên, Khải Hoàng vẫn cứ lì lợm cho dù cô đã nêu lí do mà cô nghĩ anh sẽ để cô đi ngay lập tức. Chẳng thể kìm nén cảm xúc, Bình Nhi bỗng hét toáng lên, cổ họng như gào lên hết mức.

- NẾU KHÔNG ĐỂ EM ĐI THÌ HÃY GIẾT EM ĐI.

Bàn tay Bình Nhi lại tự mình làm tổn thương, đầu óc quay cuồng như điên như dại.

- Không, không bao giờ. Em hãy nghe anh...

- KHÔNG... KHÔNG...

Bình Nhi hét lên điên cuồng, mặc Khải Hoàng níu cánh tay cô lại, cô vẫn cứ vùng vằng trong cơn tuyệt vọng.

- Nếu không giết em... một ngày nào đó... em sẽ... giết anh mất...

Bình Nhi mấp máy , tiếng khóc len giữa sự ghen ngào khó nói. Khải Hoàng lặng người.

- EM LÀ KẺ GIẾT NGƯỜI. EM LÀ KẺ GIẾT NGƯỜI ĐẤY. EM ĐÃ GIẾT ANH ẤY, HUHUHU.

Cô bỗng gào lên như con thú hoang, cơ thể quay cuồng điên dại. Rồi cô ngã xuống giường, chân phải vẫn còn bó bột đập mạnh xuống sàn nhà. Bàn tay cô tự đập vào ngực mình.

Khải Hoàng hốt hoảng ôm chầm lấy cô, hàng nước mắt thấm đẫm cả mái tóc dài.

- Là kẻ giết người thì sao chứ. Là kẻ giết người mà anh yêu nhất. Nhất định, sau này nếu có giết ai, em hãy giết anh, có được không?

Khải Hoàng nước mắt tràn mi nhìn cô bé nhỏ trong lòng, Bình Nhi như khựng lại, môi bặm chặt không thành lời.

- Nhất định... chỉ giết mỗi anh thôi.

Mặc cho Bình Nhi khóc liên hồi, Khải Hoàng vẫn ôm chặt lấy cô không buông.

- Bất cứ lúc nào em thấy đau, hãy gọi anh. Anh sẽ chịu hết mọi đau đớn của em. Nghe anh... đừng bao giờ xa lánh anh... có được không?

Bình Nhi bật khóc trong đau khổ, hai vai nhỏ bé run lên nhẹ tựa mình vào lòng Khải Hoàng.

Trên thềm nhà, hai trái tim bé bỏng ôm lấy nhau mà khóc nức nở. Một mối tình tưởng chừng như sẽ đẹp như hoa nhưng rồi cũng chỉ là chông gai đầy trước mắt. Hai con người, hai trái tim nhưng cũng một nhịp đập, một nỗi đau đớn không ai hiểu được.

“Xa lánh anh, chính là lúc em đã giết chết anh”.

Phía sâu trong bóng tối căn bếp rộng, một bàn tay khê rắc ống thuốc nhỏ vào bát cháo còn nóng hổi, bàn tay độc ác lắc mạnh cho tất cả chỗ thuốc trong đó vào hết. Môi nhếch nụ cười hiểm, đặt nhẹ bát cháo nóng vào khay sẵn sàng giết chết con mồi.

“Cộp... cộp...”. Tiếng gót giày gỗ mạnh xuống sàn nhà, vang lên âm thanh ghê rợn giữa dãy hành lang dài hun hút.

- Thú vị nhỉ. Dám đầu độc con dâu ta thì người cũng gan to rồi đấy.

Nụ cười tắt ngúm, giọng nói đầy quyền lực của bà Linh vang lên thánh thót sau lưng.

“Ác quỷ” quay đầu lại bắt gặp ánh mắt cao ngạo của bà Linh.

- Bà... bà chủ...

- Ta nên làm gì người đây, cô hầu bé bỏng?

Hàng lông mày bà Linh nhếch lên kiêu ngạo, ánh mắt lướt dọc theo cơ thể run rẩy của Bội Anh.

- NÓI! Cô có hiểm khích gì với con dâu nhà này, tại sao lại muốn đầu độc con dâu ta?

Tiếng bà Linh bắt ngờ hét lên, Bội Anh giật bắn người quỳ xuống sàn.

- Con... con biết tội rồi, thưa... thưa bà. Mong bà trách phạt!

Bội Anh cúi gập người, hai vai run lên dưới ánh nhìn như tia điện của bà Linh.

- Trách phạt?

Bà Linh ngồi xuống, bàn tay thon dài nâng cằm cô hầu gái lên, ánh mắt đầy suy xét lướt dọc trên từng đường nét khuôn mặt.

- Cô nên biết... Khải Hoàng nó rất giống tôi. Một khi đã làm nó tức giận thì...

“CHẤT”.

- ... đừng hỏi tại sao nó tàn nhẫn.

Bội Anh ôm mặt khóc ré lên. Năm ngón tay dài bà Linh tát mạnh vào bên má hồng. Một bàn tay đỏ in dấu rõ trên má, có vẻ dần dần chuyển sang tím tái.

- Con... biết... biết... lỗi...

- CÂM MỒM.

Bà Linh thét lên, giọng nói sắc lạnh vang cả tòa nhà, thu hút đám hầu gái khác tò mò đến.

- Chắc cô muốn lết bằng một chân hay là... à mà thôi. Hạng người thâm độc như cô... chỉ có độc mới trị được. Phải không nào?

- Không... không... bà chủ... con biết tội rồi, mong bà tha mạng. Huhuhu.

Bội Anh gào rú điên cuồng, nước mắt giàn giụa khuôn mặt. Cô quỳ xuống chân bà Linh mà vuốt lấy vuốt để.

Chân phải bà hất mạnh cô hầu gái ra xa, bàn chân đập vào cánh mũi đến chảy máu. Đám hầu gái xôn xao hốt hoảng trước sự tức giận của bà Linh.

- Đem bát cháo kia đến đây.

Ngay lập tức sau lệnh của bà, một cô hầu khác nhanh chóng run lập cập mang bát cháo trên bàn đến tay bà.

- Ăn đi.

- Không... không bà chủ...

Bội Anh gào khóc liên tục, răng cắn vào nhau đến chảy máu. Máu mũi máu miệng và cả nước mắt hòa vào nhau đau đớn. Mặc cho Bội Anh khóc thét hoảng sợ, bàn tay bà Linh dứt khoát cạy miệng cô ra, đổ bát cháo độc vào miệng.

Bội Anh sặc sụa, cháo trào cả ra ngoài. Cô ta ho sù sụ, miệng lảm lem cháo trắng.

“CHOANG”. Bà Linh ném mạnh bát cháo xuống sàn bà. Bát cháo đã hết vỡ vụn thành từng mảnh to mảnh nhỏ. Rồi bước chân từ từ dừng lại, bàn tay bà khê nhạt mảnh vỡ to.

Bội Anh nhìn vào mảnh vỡ trên tay bà chủ, ánh mắt càng sợ sệt hơn.

- Dừng... dừng...

- Dừng sao?

Bà Linh nhếch nụ cười khinh bỉ.

- Chẳng phải chính cô đã đập vỡ bình thủy tinh, rồi buộc con dâu ta cứa vào tay sao? Bây giờ ta làm lại có gì sai?

Bội Anh tái mặt, cơ thể cứng đờ.

- Sao... sao bà biết... biết...

- Hahaha. Nực cười thật. Chuyện con dâu ta sao ta không thể biết?

Bà Linh ngửa cổ lên trời cười lớn.

- HÃY RẠCH VÀO TAY CÔ ĐI. CÒN KHÔNG, ĐẾN CÁI MẠNG ĐỂ CÔ LẾT RA NGOÀI XE BIỂN ĐI CŨNG CHẴNG CÒN NGUYÊN VẸN.

Lời hăm dọa của người đàn bà đầy quyền lực thét lên trong tức giận. Đám hầu gái nhẩn mặt sợ sệt thay cho cô hầu đang run lập cập dưới đất.

Không thể không làm được, để có thể giữ cái mạng này, Bội Anh buộc phải làm theo lời bà Linh. Cô run run cầm lên mảnh vỡ mà bà ném xuống, rạch từng đường túa máu trên cánh tay trắng nõn. Hai mắt nhắm chặt, hàm răng cắn đến sưng mếu.

Tiếng cười bà Linh vang lên, gót giày uy thế nghiêng trời rời khỏi căn bếp.

Bội Anh đau đớn ôm bàn tay tràn máu cực nhọc chạy đến căn phòng khác sâu trong vườn tòi biệt thự.

- Ai đã làm con ra nông nổi này?

“Nữ Hoàng” rống lên khi thấy Bội Anh nằm gục dưới sàn nhà đầy bụi.

- Là... là bà ta.

Bội Anh cất tiếng khàn khàn, từ miệng một dòng máu đục trào ra. Độc tố từ trong bát cháo đã phát huy tác dụng.

- Bà ta dám...

Ánh mắt “Nữ Hoàng” chuyển dần sang căm hận, bàn tay nắm chặt run run.

- Ta sẽ trả thù cho con. Bà ta... được lắm. Nếu bà đã thế, con dâu quý hóa của bà sẽ chết dưới tay ta. Chờ đấy!

“Tôi là Tịnh Hải, là giám đốc của công ti XX, được biết công ti bà Thiên Linh đây cần nhà đầu tư nên tôi muốn nhận một chân trong dự án tiếp theo. Chúng ta có thể gặp nhau không?”.

Email từ một địa chỉ lạ gửi đến, bà Linh cau mày suy nghĩ. Đúng là người bà cần tìm ngay lúc này. Công ti XX vốn là một nhà đầu tư có tiếng trong giới. Bàn tay khẽ gõ gõ vào bàn phím.

“Rất vui được gặp bà. Chúng ta sẽ gặp nhau vào lúc 18h ngày x/y/z tại khách sạn công ti chúng tôi. Hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ và mang lại hiệu quả tốt”.

“Ting”. Tiếng báo hiệu tin nhắn đã được gửi đi, bà Linh hài lòng vì sắp được một nhà đầu tư lớn vào dự án dự định của công ti bà.

Ngay lúc đấy, tin nhắn hồi đáp được gửi đến lập tức. Bà Linh mở lên, nụ cười nửa có nửa không ẩn hiện.

“Tôi nhất định sẽ đến”.

25. Chương 25: .

- Để em tự đi.

Bình Nhi gạt tay Khải Hoàng khỏi tay cầm đẩy nơi xe lăn. Anh nhăn mặt, miệng lẩm bẩm.

- Anh đẩy cũng được.

Mặc dù là xe lăn tự động nhưng Khải Hoàng cứ thích làm màu, đòi đẩy cho bằng được. Bình Nhi cũng chẳng nói lại, cô quay đầu ngồi yên lặng mặc cho anh cố sức đẩy lên cái dốc ban công.

Hôm nay trời mát mẻ lạ thường, không mưa lùng phùng, không chút nắng len, không buồn không vui. Từ ban công nhìn xuống là cả một khu vườn đầy hoa, phía xa xa quần gia Liên đang chỉ huy đám người cắt tỉa.

- Anh hát em nghe đi.

Đôi môi nhỏ cô cất tiếng, làn gió mát lùa qua mang đến cảm giác lâng lâng khó tả.

- Ừm...

Khải Hoàng dần do giây lát, cái giọng “vịt ực” bắt đầu “rống” lên.

- Anh chàng đẹp trai ngồi trong quán uống ly cà phê... thấy một cô...

Bình Nhi bật cười vì cái điệu hát quái dị.

- Thôi, thôi, em xin. Khỏi hát đi anh ạ.

Khải Hoàng ngệt mặt, môi nhếch nhếch.

- Gì? Phũ phàng thật mà.

Khải Hoàng vờ dỗi, anh quay người nhìn đi nơi khác. Bình Nhi bụm miệng cười khi, cô cố gắng mở lời trong tiếng cười cổ kìm nén.

- Kể chuyện em nghe cũng được.

Anh thôi dỗi, quay qua nhìn cô bé nhỏ trước mặt, khuôn mặt dấy lên vẻ suy nghĩ.

- Chuyện gì bây giờ nhỉ?

- Chuyện gì cũng được.

Khải Hoàng dăm chiêu, rồi anh như nghĩ ra được, miệng bắt đầu cất lời.

- Ngày xưa ấy, xưa ời là xưa. Xưa từ cái thời cha chưa sinh mẹ sắp đẻ, cái thời lon sũa lấy dép liệng, cái thời đội quần xì lên đầu chạy lon ton, cái thời... thôi cái thời gì thì kệ nó. Trước khoảng đất trống của một cô nhi viện có tảng đá to ời là to...

Khải Hoàng nuốt nước miếng lấy hơi, anh nhìn sang cô bé nhỏ, có vẻ cô đang chăm chú nghe anh kể.

- ... to như cái tòa nhà này, to như trái đất tròn vo, to như...

Khải Hoàng khựng lời, ánh mắt liếc xéo của Bình Nhi khiến anh cười hề.

- Được rồi. Anh kể đây nè.

- Ừ.

Khải Hoàng tăng hăng lấy khí thế.

- Trên tảng đá to ngày ấy, có một cô bé hay khóc nhè cứ đòi gặp mẹ. Rồi tình cờ cậu bé đẹp trai nào đó tạt ngang, thấy cô bé xấu xí kia cứ khóc hoài khóc mãi không thôi đành ghé lại an ủi. Cứ ngày qua ngày, cô bé vẫn khóc, cậu bé đẹp trai kia vẫn “vô tình” đi ngang qua đó, để rồi ngày mà cô bé rời xa, lời muốn nói vẫn chưa nói ra hết. Trước khi chiếc xe lăn bánh, cậu bé chỉ kịp chạy theo hỏi tên. Trong cơn gió lùa qua, cô bé xấu xí kia hét lên rằng tên là...

- Tịnh Nhi...

Bình Nhi ngắt lời Khải Hoàng, anh thoáng bất ngờ, ánh mắt trở nên hoang mang.

- ... rồi cô bé rời khỏi nơi đó để đến một căn nhà nằm sâu trong con hẻm. Trước nhà có vườn hoa giấy và vài ba con mèo đen lảng vảng. Cô bé đó rất sợ, sợ đến nỗi chỉ cần nhìn thấy chúng, cô bé sẽ run lên lập cập...

Hàng nước mắt Bình Nhi chảy dài, đôi môi nhỏ tiếp lời anh trong ghen ngào.

- ... để rồi ngày nào đó, cô thấy trước mắt mình một người con trai lạ lùng. Người con trai ném giày đuổi con mèo đen đi, người con trai ấy còn đọc sách cùng cô bé, chơi xích đu cùng cô, còn dẫn cô đi học và người con trai ấy đẩy ngã cô, người con trai ấy bỏ đi, rồi lại quay trở lại. Người con trai ấy, rất giống với cậu bé ngày xưa...

- Bình Nhi... em...

Cô bé nhỏ đưa bàn tay quệt giọt nước mắt lăn dài, hàng mi cố gắng ngăn tuyến lệ nhưng vẫn chẳng thể được. Khải Hoàng bỗng ôm lấy cô, bờ vai run run lên.

- Tại sao em chẳng nói cho anh biết chứ? Tại sao chứ?

Bình Nhi chẳng đáp, nước mắt đua nhau mà tuôn rơi, cô bé nhỏ áp mặt vào măng áo của Khải Hoàng mà khóc nức nở. Bàn tay của anh vuốt nhẹ đôi má cho nước mắt vơi đi.

- Vậy bây giờ anh gọi em là Tịnh Nhi nhé?

Khải Hoàng nhỏ nhẹ nói, ngón tay hất nhẹ cọng tóc ướt. Bình Nhi lắc đầu, môi lẩm bẩm.

- Em thích anh gọi là Bình Nhi hơn.

- Tại sao?

- Tên đó... chỉ có bố mẹ gọi em thôi.

- Ừ...

Khải Hoàng ậm ừ, anh áp trán mình lên trán của cô, môi nhếch cười.

- Anh sẽ cùng em đi tìm mẹ, nhé?

- Ừ.

Bình Nhi khẽ gật đầu, đôi mắt đã khô ráo nước mắt lúc nào không hay, trong lòng muộn phiền cứ thế tan biến.

Bà Linh bước xuống xe trước cái cúi đầu của anh tài xế. Bước chân hiên ngang đi dọc thảm đỏ vào khách sạn.

Bóng dáng sang trọng, quý phái của bà nổi bật giữa đám đông. Váy ôm sát người với đường xẻ bên từ dưới eo xuống làm tôn lên đường cong tuyệt mỹ của bà. Kính mắt khẽ đẩy nhẹ, bà tiến đến bộ bàn ghế sa-lông bên cạnh ban công.

-Thưa tổng giám đốc, người được mời vẫn chưa đến. Mong bà đợi trong giây lát.

Một cô tiếp tân mang đến ly rượu vang đỏ theo đúng sở thích của bà Linh cúi đầu nói.

- Được rồi.

Bà khua tay, cô tiếp tân liền cúi chào rồi nhẹ nhàng quay trở lại bàn tiếp tân.

Ánh mắt bà Linh hướng ra ngoài hồ bơi lộng lẫy dưới ánh đèn đêm bắt đầu chiếu rọi. Phía trong khách sạn, người ra vào vẫn nhộn nhịp, vài ba bà Tây xúng xính váy áo đến rồi đi. Mặc cho không gian có ồn ào xôn xao đến mấy, nơi bà Linh ngồi đã có tường cách âm nên không có bất cứ tạp âm nào có thể lọt qua.

“Cạch”. Cánh cửa kính khẽ đẩy vào. Ánh mắt bà Linh chuyển hướng đến người vừa bước vào. Là một cô gái trẻ với bộ váy body ôm sát và chiếc túi Chanel Boy đính đá sành điệu. Bà Linh đứng thẳng người, tay phải đưa ra.

- Rất vui được gặp cô.

- Rất vui được gặp bà.

Sau màn chào hỏi đầy lịch sự với cái bắt tay, bà Linh chỉ tay mời cô gái ngồi xuống ghế đối diện. Cô tiếp tân nhanh chóng đem thức uống mà cô gái yêu cầu.

- À... Tôi xin giới thiệu, tôi là Nguyễn Hương Lan, là thư kí riêng của bà Tịnh Hải.

Bà Linh thoáng bất ngờ.

-Ồ. Tôi cứ ngỡ cô đây là chủ tịch Tịnh Hải chứ.

- Vâng. Mong bà thông cảm, hôm nay chủ tịch chúng tôi có việc bận đột xuất nên đã thay đổi mà không báo trước với bà.

Bà Linh xua tay, đôi môi đỏ cất tiếng.

- Không sao. Tôi cũng hiểu mà. Chủ tịch trăm công nghìn việc.

Cô Hương Lan mỉm cười đầy thân thiện.

- Bây giờ chúng ta có thể bàn đến công việc được chưa ạ?

- OK.

Phía xa xa đó, một người phụ nữ khoác bên mình chiếc áo lông thú sành điệu cùng túi Dior sang chảnh cất bước rời đi.

- Mau lên, đến đó ngay.

Bà Tịnh Hải lớn giọng ra lệnh cho anh tài xế. Chiếc xe con hạng sang lặn bánh rời đi ngay.

Qua vài ba con ngõ, chiếc xe dừng lại trước con hẻm tối thui, tiếng chó sủa từ đâu vang lại mang đến cảm giác bất an.

Đôi gót đất tiền đình đá bước xuống đường đánh lên âm thanh “cộp” vang xa vào con hẻm nhỏ. Bà Tịnh Hải từ từ bước sâu vào con hẻm, anh tài xế theo sau lưng.

Đến khi đôi giày đính đá dừng lại trước ngôi nhà có hai hàng hoa giấy rụng lá tã, bà mới nhìn quanh nhìn quất tìm kiếm bóng người. Vài ba con chó nhà bên ngửi thấy mùi lạ sủa ồm ồm. Bà Tịnh Hải khẽ nhăn mặt, tay day day vàng thái dương.

- Đám chó ồn ào.

Bà lẩm bẩm, mắt vẫn đảo liên tục nhìn vào ngôi nhà nhỏ tối thui bên trong.

- Cô tìm ai?

Một bà già nghe thấy tiếng chó sủa liền ra xem.

-Ồ, chào bà.

Bà Tịnh Hải thấy có người liền lịch sự kính cẩn chào bà già.

- Cô tìm ai?

Bà Già kia hỏi lại, ánh mắt có phần khó chịu.

-À... cháu muốn tìm cô bé khoảng mười bảy tuổi ở trong ngôi nhà này, bà có biết...

- Con bé điên ấy à, nó đi lấy chồng rồi.

Chưa kịp dứt lời, bà già kia cắt ngang. Bà Tịnh Hải thoáng bất ngờ, ánh mắt chuyển sang hoang mang.

- Bà... bà nói sao? Sao nó phải lấy chồng khi chưa đủ tuổi chứ?

- Thôi, cô về đi, muốn biết thì tôi đây cũng chả biết mà trả lời.

Nói đoạn bà già còng lưng chống gậy bỏ đi.

- Bà... bà ơi, cô bé đó sao bị điên... điên...

Bà già chìm dần vào bóng tối, để lại sự hoang mang tột cùng trên khuôn mặt bà Tịnh Hải.

Chiếc xe hạng sang lặng lẽ vượt qua bóng đêm nơi huyện nghèo nàn, người ngồi trong xe về trầm ngâm suy nghĩ. Bà Tịnh Hải hướng ánh mắt vô hồn vào dòng xe đông đúc ẩn hiện bên cửa kính, bà đang lo âu, mang một nỗi ngờ vực lớn.

Ánh đèn đường mờ ảo dưới đôi mắt ướt đầm của người phụ nữ ngồi trong xe, khuôn miệng đau đớn lẩm bẩm.

- Bình Nhi... nhất định mẹ sẽ tìm thấy con. Chờ mẹ nhé.

Sâu trong đôi mắt đục ngầu vì nỗi buồn, Tịnh Hải đang nhớ về ngày này mười năm trước, ngày mà bà đã thất lạc đứa con gái bé bỏng.

Chiếc xe hạng sang vẫn vút hiên ngang, bà đâu biết rằng, nếu ngày đó, chỉ cần bà đọc bài báo ấy thôi, bà sẽ tìm được đứa con gái bé bỏng.

Một năm trước.

- Bình Nhi. Con cẩn thận đấy.

Tịnh Hải tươi cười nhìn đứa trẻ đu trên cái sào gỗ trong công viên. Chiếc váy trắng của đứa trẻ tung bay theo chiều lắc lư.

- Con biết rồi ạ.

Bình Nhi cất đôi môi nhỏ nhắn đáp lời mẹ. Tịnh Hải tiến đến cái ghế đá bên cạnh, bà lướt điện thoại nhận cuộc gọi.

- Vâng, tôi nghe.

Bình Nhi vẫn tiếp tục đu sào, hai chân vẩy vẩy trong không trung. Cô bé nhỏ buông hai tay, đáp phịch xuống bãi cát dưới chân.

- Mẹ ơi, Nhi ra ngoài này chơi nhé.

Mặc cho cô bé nhỏ hét lên nhưng Tịnh Hải chẳng hề nghe thấy. Nghĩ là mẹ đã đồng ý, cô bé nhỏ chạy vút qua đường bên cạnh, chiếc xe tải có đồng rơm êm ái thu hút ánh nhìn Bình Nhi. Cơ thể nhỏ bé cố gắng nhảy lên phía sau xe, nơi đồng rơm vàng vàng trải đầy.

- Hihi. Êm quá.

Bình Nhi vừa cười vừa nhún nhảy trên đồng rơm lớn. Rồi cô bé đập đập cho đồng rơm gọn gàng, đặt lưng xuống và phủ lên người lớp rơm.

- Hihihi. Chăn này. Nhi có chăn êm quá.

Cô bé nhỏ thích thú vùi mình vào đồng rơm vàng. Vì mãi vui chơi, chiếc xe tải lăn bánh lúc nào không hay.

Chiếc xe tải lòn lách qua bao con đường nhựa, rồi đường đất, cuối cùng nó cũng dừng lại.

- Huhuhu mẹ ơi... mẹ đâu rồi...

Bình Nhi vừa phốc xuống xe và chạy dọc theo con đường đất. Cô bé nhỏ vừa đi vừa khóc gọi mẹ, nước mắt giàn giụa cả khuôn mặt. Bước chân cứ thế dừng lại trước hàng rào của một ngôi nhà lớn. Đó chính là cô nhi viện.

Một cô nuôi thấy vậy liền đưa vào phòng hiệu trưởng.

- Con tên gì?

Bà hiệu trưởng hỏi, nhưng cô bé nhỏ chỉ sợ sệt run lên.

- Tên mẹ con là gì?

- ...

- Vậy con có nhớ số điện thoại mẹ không nè?

Mặc cho ba cố gắng khai thác thông tin từ Bình Nhi, nhưng cô bé nhỏ vẫn không chịu trả lời, nước mắt cứ chảy dài mà chẳng khóc.

Bà hiệu trưởng đành đăng báo tìm kiếm nhưng vẫn chẳng có ai hồi đáp.

Rồi cứ thế, một năm trôi qua, cô bé nhỏ ấy lớn lên trong sự nuôi dạy của các cô nuôi. Một ngày, một người đàn bà lạ đến và dắt cô đi. Bình Nhi đã rất vui vì cứ ngỡ là được gặp mẹ. Nhưng rồi đến cả tên mẹ hay là một chút về khuôn mặt mẹ, cô bé nhỏ tội nghiệp cũng chẳng thể nhớ.

Tiếp đó là những chuỗi ngày cô độc trong bóng tối không người, không tiếng cười cũng chẳng có nước mắt. Cô độc và cô độc. Cô bé nhỏ ấy chẳng mấy chốc lớn lên với vẻ đẹp nghiêng thành, nhưng cô gái xinh đẹp ấy lại bị mọi người ghét bỏ. Người ta gọi cô là con điên.

Và đến khi trở thành vợ của một nhà giàu có. Người ta gọi cô là “vợ điên”.

26. Chương 26: Giá Như Em Không Phải Là Cô Ấy.

- Cúc cu... người yêu ơi em đang ở chốn nào?

Khải Hoàng thò đầu vào căn phòng trắng, ánh mắt lảo liên đảo qua đảo lại tìm Bình Nhi. Cái giọng vẻ ngọt ngào cất lên. Nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng cô chủ nhà này đâu.

- Ô hay, cái con mèo ngốc này đâu rồi nhỉ?

Bước chân dẫm lên thảm trải, đầu quay như chong chóng tìm kiếm cô bé nhỏ.

- Em đây.

Khải Hoàng quay đầu lại, là tiếng mèo nhỏ. Bình Nhi điều khiển xe lăn điện tiến lại gần anh, đôi môi nhỏ chu lên.

- Suốt ngày cứ tìm em, quấy rầy chẳng để cho người ta yên ổn chút nào.

Khải Hoàng gãi đầu, miệng cười hì hì.

- Thì...

- Thôi, cho tôi nhờ.

Khải Hoàng đẩy Bình Nhi ra ngoài vườn để hưởng làn gió mát.

- Anh muốn mua em món quà, cơ mà chả biết em thích gì nên chạy sang hỏi em í mà.

Bình Nhi bĩu môi, giọng vẻ ngờ vực.

- Thôi anh ạ, anh mà tặng quà thì có mà trời sập.

Khải Hoàng giẫy dánh dạch, tay khua khua phân bua.

- Này, đừng có mà khinh thường anh đây nha cô bé. Nào, muốn gì anh mua cho.

Khải Hoàng vênh vác nhìn cô bé nhỏ, Bình Nhi nín cười lắc đầu. Khải Hoàng ức lắm, mặt nặng trịch cổ ra vẻ.

- Nào, thích gì nói đi.

- Không.

Khải Hoàng nhăn trán, suy nghĩ đắn đo.

- Son Louboutin?

- Không.

- Túi Dior, Hermes, Lyn?

- Không.

- Nước hoa?

- Không.

- Giày, áo quần?

Vẫn là cái lắc đầu của cô bé nhỏ. Khải Hoàng nhận xị đau khổ, anh đã cố tra “gu-gò” về những thứ mà con gái thích, thậm chí anh còn lên hỏi mấy cô bạn cái gì đang là trào lưu mà các cô gái thích mê nhưng chỉ là “đổ sông đổ biển”. Như nghĩ ra, Khải Hoàng ồ lên.

- À, vậy là em thích trang sức bạch kim?

- Không.

- Nhẫn kim cương?

- Không.

- Vậy tóm lại em thích gì chứ?

- Em thích anh.

Bình Nhi quả quyết. Khải Hoàng nghệt mặt, hai má đỏ bừng, vẻ cảm động mắt rưng rưng.

- Ôi, con mèo nhỏ của anh.

- Em thích anh. Thích tất cả mọi thứ về anh. Em thích son môi, túi xách hàng hiệu, thích nước hoa và cả áo quần hay kim cương vàng bạc. Tóm lại em thích tất cả những gì mà anh có.

Bình Nhi bụm miệng cố ngăn tiếng cười khi thấy cái mặt trông ngu ngu của Khải Hoàng. Anh liếc xéo cô bé.

- Nàng ơi, như vậy “cư dân mạng” gọi là “đào mỏ” đấy nàng.

- Hahaha.

Bình Nhi cười lớn, đôi má đỏ hồng hồng dưới ánh nắng.

- Cái đồ...

- Đồ gì?

Bình Nhi chu môi.

- Đồ...

Cô bé nhỏ thích thú nghiêng đầu chờ đợi Khải Hoàng “chửi” vì tội ham “vật chất” hơn là ham “anh”.

- Đồ... dễ thương.

Nói rồi anh chạy vụt vào nhà, để lại cô bé nhỏ cười sảng khoái trong không khí lạnh lạnh buổi sáng. Ánh nắng chiếu rõ lên đôi má ửng đỏ của Khải Hoàng.

Trong căn nhà nhỏ phía sâu con hẻm, trước nhà vài bông hoa giấy rơi lả tả.

- Bà xem sao để đưa con bé điên kia về đi.

Là bà bạn của “tóc xoắn tít”. Bà ta vẻ tức tối vì hụt mất “món mồi ngon”. “Tóc xoắn tít” uống ngụm cà phê đắng, ánh mắt vẻ xa xăm.

- Muốn gì được nấy sao?

- Chứ còn gì nữa.

Bà bạn vẫn còn ức, tức tối nhìn người bạn giàu sang trước mắt.

- Chắc tôi phải nhờ đến thằng Năm sẹ rồi.

Bà bạn thoáng bất ngờ, ánh mắt khó hiểu nhìn “tóc xoắn tít”.

- Là sao?

- Là tôi sẽ kêu thằng Năm sẹ bắt cóc nó chứ sao.

- À... Vậy sao bà không đưa địa chỉ cho mẹ con điên đó, vậy là mình cũng tìm được rồi gì nữa.

“Tóc xoắn tít” nhăn mặt, uống ngụm cà phê.

- Sao bà ngu quá vậy. Đưa địa chỉ cho bà ta chẳng khác nào tố cáo tôi buôn bán người bất hợp pháp. Lúc đấy thì đúng là “lạ ông tôi ở bụi này”.

Bà bạn à một tiếng thiệt dài, tay gãi gãi mái tóc.

- Công nhận, bà mưu mô thiệt.

- Hừ.

“Tóc xoắn tít” nhắc điện thoại gọi cho cái thằng có tên là “Năm sẹo”.

- Này, tao có vụ này. Mà làm trót lọt thì sẽ có món hời lớn đấy.

Bà bạn lắng nghe cuộc nói chuyện, có vẻ cái thằng nó rất hào hứng khi nghe đến “món hời lớn”. “Tóc xoắn tít” tắt máy, miệng cười đều.

- Hahaha. Đúng là gặp may mà.

- Ôi bạn tôi... Xong xuôi mà trót lọt chia tôi tí đỉnh nhé.

Ánh mắt bà bạn vẽ nịnh nọt, “tóc xoắn tít” bĩu môi.

- Thì được. Ít ra bà cũng có công trong chuyện này.

Rồi từ trong căn nhà nhỏ, tiếng cười thỏa mãn của hai bà bạn cất ha hả.

Một năm trước.

Chiếc SH e dè dềng lại bên hàng rào cô nhi viện. Người con trai cưỡi mũ bảo hiểm rồi thận trọng bước vào bên trong. Anh khẽ mở cánh cửa phòng hiệu trưởng, ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn khung cảnh xung quanh. Cánh cửa đóng lại khi có tiếng mời của người ngồi trong đó.

Đình Hưng cúi đầu chào hiệu trưởng, anh khẽ khàng ngồi xuống ghế gỗ đối diện bà.

- Người tôi cần tìm bà đã tìm được chưa.

- Cậu yên tâm, tôi đã có hình cô bé ấy. Đây là tấm duy nhất mà tôi chụp được đấy.

Đình Hưng run run cầm bức ảnh trên tay. Đôi mắt anh chuyển dần sang bất ngờ.

Trên nền trắng, một cô gái khoảng mười mấy tuổi với mái tóc dài ngang lưng, ánh mắt đượm buồn vẽ vô hồn. Đôi môi nhỏ chẳng buồn cười lấy.

Bức ảnh trên tay Đình Hưng rơi xuống, cơ thể anh run run lên. Ánh mắt trở nên hoảng sợ hơn bao giờ hết. Lấy hết chút sức lực còn lại, anh chỉ kịp cầm bức ảnh rồi rú xe điên cuồng vào màn đêm.

“Mẹ ơi em ấy đâu rồi hả mẹ?”.

“Đình Hưng, con à. Lớn lên con hãy cố gắng tìm ra em nhé. Tịnh Nhi nó chắc là đau khổ lắm. Đình Hưng à, con nhất định phải cùng ta tìm nó, con nhé”.

Từng lời nói trong kí ức chọt ủa về, tâm trí của anh dường như bị bằm vằm thành từng mảnh.

- Làm... làm sao đây? Bình Nhi... sao em phải là Tịnh Nhi chứ. Tại sao em lại là em gái anh chứ.

Đình Hưng hét lên điên cuồng trong đau đớn, tiếng khóc hòa lẫn với tiếng nấc nghẹn ngào. Người em gái mà bao lâu nay anh tìm, lại chính là người con gái mà anh yêu. Số phận thật trớ trêu, tại sao lại phải là Bình Nhi cơ chứ?

- Không... Bình Nhi em à... KHÔNG... HUHUUH.

Đình Hưng như vỡ hòa, trái tim bị ai đó bóp nghẹn đến khó thở.

- Đình Hưng, anh sao vậy?

Ánh mắt Bình Nhi long lanh nhìn người con trai tàn tạ trước mặt.

- Anh vào nhà đi, em đã gọt sẵn táo mà anh thích rồi này.

Cô bé nhỏ ngây thơ kéo Đình Hưng vào, cô không hề biết, anh đến đây là để nói ra sự thật.

- Bình Nhi... em...

- Sao vậy?

Đình Hưng đau đớn nhìn cô em gái thất lạc lâu nay, nước mắt anh chảy dài trên má. Giọng trở nên kiên quyết hơn, ánh mắt chẳng còn đau khổ nữa, thay vào đó là sự khinh bỉ. Nhưng đó chỉ là đóng kịch. Đình Hưng đang cố đẩy Bình Nhi ra khỏi mối tình đang nồng cháy này.

- Chúng ta chia tay đi.

Bình Nhi khựng người, ánh mắt hoang mang nhìn người con trai trước mặt.

- Anh... nói sao?

- Chia tay đi.

- Không, Đình Hưng, anh... anh nói dối...

Ánh mắt Bình Nhi đau đớn nhìn Đình Hưng.

- Anh thật sự chưa bao giờ yêu em, dù chỉ một phút giây nào đó thôi, anh cứ luôn nghĩ về cô ấy...

- AAAA. Anh im đi...

Bình Nhi vò nát mái tóc dài, cơ thể quay cuồng theo từng lời nói như dao ghim vào lòng.

- Anh xin lỗi...

- Vậy còn bài hát đấy... anh đã nói gì với em chứ...?

- Anh....

- Chưa bao giờ sao?... Tất cả là dối trá...

CHOANG.

Bình nước thủy tinh vỡ vụn dưới sàn nhà. Đôi mắt Bình Nhi hằn lên những tia nhìn điên dại. Đôi bàn tay không chủ động được đã cầm con dao nhọn lấy từ bàn ăn trên tay. Mũi dao run run hướng về người con trai kia.

- Đừng, Bình Nhi... em đừng...

- Anh im đi... thì ra... anh thương hại tôi chứ gì? Anh thương hại con điên này chứ gì?

- Anh... xin lỗi... anh...

- Biến đi. AAAAAAA.

Bình Nhi hét lên trong tuyệt vọng. Điên rồi. Cô gái này đã không chủ động cơ thể được nữa. Từng giây thần kinh trở nên loạn xạ. Mạch máu gằn lên trên từng thớ thịt

- Đừng... em hãy nghe anh... không em đừng làm vậy... không... không... Bình... Nhi...

“Keng”. Con dao nhọn rơi xuống sàn nhà đánh một âm thanh chói tai

Từng giọt máu trên con dao nhọn từng giọt từng giọt nhỏ xuống thềm nhà. Bước chân Bình Nhi thụt dần về phía sau. Đôi bàn chân in máu hiện rõ trên nền nhà trắng.

Bình Nhi đâm chết Đình Hưng, cô bé nhỏ kia đã không hề biết rằng, Đình Hưng chính là người anh trai của mình. Cô bé nhỏ hét lên trong điên cuồng, bước chân thụt dần về phía sau.

- Không, Đình Hưng ơi...

Rồi cô gái ấy bỏ chạy, dưới sàn nhà, Đình Hưng cố gắng cất tiếng đau đớn gọi Bình Nhi, nhưng cô đã chạy đi mất rồi.

- Tịnh Nhi, anh xin lỗi, xin lỗi.

Bàn tay nhuốm máu đưa lên không trung rồi buông thõng giữa màn đêm. Hơi thở đứt quãng, chấm dứt cuộc đời của một người con trai.

- Quần gia Liên, bà chưa ngủ sao?

Một cô hầu gái thấy quần gia liền chào, quần gia Liên chỉ gật đầu rồi bước nhanh vào phòng. Khi cô hầu gái đã khuất sau bức tường. Quần gia liền bước ra với một phong thái hoàn toàn khác. Không còn là bộ áo quần già nua, không có chiếc kính cận nào. Thay vào đó, một bộ đồ đen trông rất đắt tiền. Đôi gót nhọn có một không hai nện mạnh xuống sàn nhà đi sâu vào bóng tối.

Trong bóng tối căn nhà rộng, một bóng đen chậm chậm mở cánh cửa căn phòng trắng. Con dao nhọn trên tay lóe sáng dưới ánh đèn ngủ. Ánh mắt bóng đen hiện lên sự uất hận rõ rệt. Bàn tay bấu chặt chuôi dao, mũi nhọn chìa về phía cô bé nhỏ đang ngủ say trên giường. Khuôn miệng bóng đen nhếch, dưới ánh trăng chiếu rọi, khuôn mặt ác quỷ của “nữ hoàng” ẩn hiện mập mờ như một bóng ma.

Người đàn bà kia đã quá mù quáng. Vì muốn trả thù cho con trai mình, bà đã quên mất đứa con gái bé bỏng tội nghiệp của bà.

Tịnh Hải chính là “nữ hoàng”. Đôi gót nhọn đắt tiền có một không hai chỉ có chủ tịch như bà mới có được. Một con người đã bị hận thù bao lấy. Người chỉ sống với mối hận của con trai quá cố.

Tịnh Hải cười nham hiểm chìa mũi dao nhọn về phía Bình Nhi. Cô bé nhỏ không hề hay biết vẫn ngủ say dưới “hơi thở” của thần chết cận kề. Mũi dao đưa lên cao rồi sẵn sàng đâm mạnh vào người con gái. Bà không biết, người con gái mà bà đang cố gắng giết chết lại chính là đứa con gái mà bà đã tìm kiếm lâu nay.

Tịnh Hải hét lên với nỗi hận thù đã kìm nén lâu nay.

- Mày đã giết con trai tao, mày... mày... MÀY HÃY CHẾT ĐI.

27. Chương 27: Tẩu Thoát.

“Tách”. Ánh đèn điện bỗng bật sáng choang. Con dao nhọn trên tay Tịnh Hải đột nhiên dừng lại giữa không trung. Hai mắt bà nhìn về phía hai con người đứng trước cửa phòng.

- Hừ. Nếu trễ chút nữa thì con dâu tôi nó đi chào ông bà rồi cũng hay, quần gia Liên nhỉ?

Bà Linh tựa người vào thành cửa, vẻ mặt vênh vang nhìn quần gia Liên đang trợn mắt bất ngờ. Khải Hoàng vội vã chạy đến bên mèo nhỏ, ánh mắt lo lắng nhìn cô. Mọi chuyện đã được bà Linh sắp đặt và đúng như dự đoán của bà, kẻ muốn làm hại Bình Nhi sẽ lộ mặt ngay.

- Không sao rồi, em à.

Khải Hoàng cố gắng an ủi khi nhìn thấy hàng nước mắt chảy dài trên má Bình Nhi.

- Sợ... sợ... em sợ...

- Mọi chuyện ổn rồi.

Khải Hoàng ôm lấy cơ thể bé nhỏ, đôi vai cô run run theo từng tiếng nấc nghẹn. Bình Nhi đã cố nằm im dưới lưỡi dao của quần gia Liên, cô bé nhỏ đã làm rất tốt vai diễn mà bà Linh sắp đặt.

- HAHHAHA.

Tịnh Hải bỗng cười lớn, đôi môi đỏ thẫm nhếch lên vẻ huyênh hoang, bà đang nghĩ rằng, bà Linh kia chỉ là một con rối, nếu biết người muốn giết con dâu bà chính là chủ tịch đang đầu tư vào công ty Thiên Linh thì phản ứng sẽ như thế nào? Tiếng cười thích thú cất lên ha hả.

- Trò chơi kết thúc mất rồi.

Tịnh Hải cười khẩy, ánh mắt lộ vẻ đắc thắng.

- Vẫn chưa kết thúc đâu. Nói đi, tại sao bà muốn giết Bình Nhi. Chẳng phải ta đã rất tin tưởng bà, để bà làm quần gia suốt mấy tháng qua sao? Vậy chẳng lẽ ta đang “nuôi ong tay áo”?.

Bà Linh cất lời, cái giọng đầy quyền lực tối cao của bà vang ra cả tòa nhà rộng. Ánh mắt có chút thất vọng, bà đã tin tưởng quần gia Liên đến nhường nào.

- Hahahaha. Bà có biết ta đã chờ cái ngày này này bao lâu rồi không? Vài tháng? Vài tháng đối với bà cũng chỉ là mấy trăm ngày, nhưng đối với tôi, nó là cả một cuộc đời đấy. Tôi đang cố lấy lại cuộc đời đó. Tôi muốn lấy mạng của con điên này.

Tịnh Hải hét toáng lên, ánh mắt trợn ngược, vẻ thù hận hiện qua từng cái chỉ tay vào mặt Bình Nhi.

-Bà biết không, tôi vào đây, làm quản gia cho cái nhà này, cũng chỉ vì tôi biết, bà sẽ cưới cái con điên khốn nạn này cho thằng con bà. Tôi biết vậy nên mới phải còng cái lưng này ra mà phục vụ cho cái nhà này. Cũng với một điều thôi. **TÔI NHẤT ĐỊNH PHẢI LẤY MẠNG CON ĐIÊN KHỐN KIẾP NÀY.**

Bà Linh sững người trước lời nói đầy khó hiểu của quản gia Liên. Bình Nhi nghe từng câu nói đầy hăm dọa của Tịnh Hải thì càng sợ sệt hơn, cô bé nhỏ không ngờ lại có người đang muốn giết hại mình. Khải Hoàng đứng bên cạnh cố đưa Bình Nhi ra khỏi phòng để tránh cô lại mất bình tĩnh.

- Bà... bà đang nói cái gì vậy?

Bà Linh hoang mang nhìn con thú điên trước mặt, quản gia Liên cứ như thể muốn ăn tươi nuốt sống Bình Nhi.

- Hahaha. Nếu biết con điên đó là kẻ giết người thì bà còn có ý định sẽ nhận nó làm con dâu không?

- Kẻ... kẻ giết người?

Tịnh Hải gõ gõ mũi gót nhọn xuống sàn nhà, môi đỏ nhếch lên đường cong khinh bỉ.

- Muốn biết sao? Vậy bà hãy tự đi mà tìm hiểu.

Tịnh Hải vừa dứt lời, ánh đèn điện bỗng tắt phụt, bóng đêm bao trùm cả căn phòng.

- Tạm biệt.

Giọng nói như quỷ ám của Tịnh Hải vang trong bóng tối.

- Sao... mở đèn lên ngay.

Bà Linh cố hét lên, nhưng khi hầu gái hốt hãi chạy đi tìm cầu dao và mở đèn thì Tịnh Hải đã biến mất.

Tịnh Hải chạy dọc con đường trong khu vườn, đôi gót nhọn dừng lại trước căn nhà nhỏ sâu trong tòa biệt thự.

Bội Anh ho khê, lét thân xác tiều tụy hốt hoảng nhìn Tịnh Hải.

- Mẹ ồn chứ?

- Ta ồn. Con làm tốt lắm. Mau lên, rời khỏi đây ngay.

Ngay lúc Tịnh Hải đã rơi vào tròng thì Bội Anh đã khôn khéo tắt cầu dao gây sự chấn động để tạo cơ hội cho Tịnh Hải trốn thoát.

Cánh cửa xe BMW đóng rầm với sự tức tối.

- Trở lại biệt thự Hoa Hồng.

Tịnh Hải ra lệnh, chiếc xe lăn bánh len sâu vào bóng đêm. Người đàn bà mù quáng kia đang điên tiết lên, ánh mắt trừng trừng nhìn vào điểm vô định, môi bặm chặt túa cả máu. Tịnh Hải như con thú điên vồ đến con mèo nhỏ một cách điên cuồng, đối với bà bây giờ, giết chết Bình Nhi là điều cuối cùng bà có thể làm cho đứa con trai tội nghiệp đã khuất.

Bà bỗng nhớ đến chuyện một hôm trước đó.

Một ngày trước đó, Tịnh Hải đã trở lại ngôi nhà có giàn hoa giấy trước sân, bà đứng lặng lẽ trầm ngâm nhìn sâu vào bên trong căn nhà tối thui.

- Dì gì đó ơi, dì tìm ai?

Một chị tầm hai mốt, hai hai tuổi thấy lạ bèn hỏi. Tịnh Hải đang mang nỗi lo lắng thấy có người liền quay sang gấp gáp trả lời.

- À, con có biết cô bé tầm mười bảy tuổi từng được nhận nuôi trong nhà này không?

Tịnh Hải hoang mang chỉ về phía ngôi nhà nhỏ, ánh mắt chờ đợi câu trả lời của chị gái kia.

- À dạ. Cháu biết thừa rồi.

-Ồ, hay quá. Vậy có phải cô bé ấy bị... điên không?

Chị gái kia vẻ đắn đo một hồi, tay khua vào không khí.

- Ôi dào, sao đi lại tin ba cái tin đồn nhảm ấy chứ. Cô bé ấy hoàn toàn bình thường.

Nghe đến đây, Tịnh Hải có phần thở dài, bà gặng hỏi.

- Vậy... nó đi lấy chồng rồi sao?

Chị gái tắc lưỡi, lễ phép trả lời.

- Không dì ạ. Chắc dì lại nghe bà nội cháu nói chứ gì. Bà cháu không được tỉnh táo lắm nên hay nói bậy ạ. Cô bé kia hoàn toàn bình thường, với cả nó cũng được một nhà khác nhận nuôi chứ không lấy chồng gì đâu.

Tịnh Hải bỗng trở nên vui vẻ hơn, ríu rít cầm tay chị gái kia mà cảm ơn.

- Vậy con cầm ít này cho dì vui.

Tịnh Hải mở túi lấy ra tờ năm trăm nghìn dúi vào tay chị gái. Chị gái kia bối rối từ chối, giọng nói gấp gáp.

- Không đâu ạ, cháu chỉ nói những gì cháu biết thôi. Nếu cháu không nói thì cũng có người khác nói. Dì đừng làm vậy.

Trước sự từ chối một mực và dứt khoát, Tịnh Hải đành cảm ơn chị gái thêm lần nữa rồi rời đi nhanh sau đó. Mỗi ngõ vực giữa đứa con gái và cái người mà bà thù hận nay đã không còn. Bà chắc chắn rằng, con gái bà không thể là người đó được.

Nhưng đến bà đâu biết khi bóng dáng chiếc BMW khuất sau con ngõ, chị gái tắc lưỡi, vênh vang nhìn theo.

- Hừ, tôi nói sự thật cho mấy người bắt Bình Nhi vào viện tâm thần à. Tôi đâu có ngu. Ôi Bình Nhi em ơi, chắc em đang sống vui vẻ bên nhà chồng nhỉ?

Chị gái thở dài quay trở lại vào nhà. Chị có vẻ vui hơn khi đã giúp được Bình Nhi. Nhưng đâu ai ngờ, chị đã vô tình phá hoại một gia đình sắp được đoàn tụ.

Phía ngoài bức tường cao của tòa biệt thự, một bóng dáng của tên to con nào đó lớn vờn xung quanh. Hắn nhìn quanh nhìn quất rồi lại trèo lên thò đầu nhìn vào biệt thự. Trên khuôn mặt bặm trợn, một vết sẹo rạch ngang từ lông mày phải theo dọc sống mũi. Hắn chính là Năm sẹo mà “tóc xoắn tít” đã nhắc đến. Năm sẹo liếc mắt láo liên tìm cách trà trộn vào đám công nhân ra vào đang xây hồ bơi trong sân vườn. Hắn đành đội chiếc mũ lưỡi trai đen, cúi gầm mặt rồi lẩn vào đám thợ hồ đang đẩy xe rùa.

Bước chân Năm sẹo dừng lại trước một khu vườn rộng, hắn đã thấy được “con mồi”. Bình Nhi ngồi thơ thẩn trên ghế đá dưới giàn hoa giấy, cô lẩm bẩm đếm từng cánh hoa rơi nhẹ nhẹ.

Ánh mắt Năm sẹo chuyển dần sang nham hiểm, hắn vờ đẩy chiếc xe rùa đứng sát tiến đến mấp mé nơi gần ghế đá mà Bình Nhi đang ngồi. Một vài bông hoa giấy rơi nhẹ xuống chiếc xe lăn điện để bên cạnh.

Năm sẹo dần dần càng tiến sát hơn xe lăn, tay vờ lấy xẻng đổ cát ra đất. Nhưng cô bé nhỏ quá ngây thơ, vẫn hồn nhiên ngửa cổ đếm từng cánh hoa giấy rơi.

- Ôi chết!

Năm sẹo bỗng hét lên the thé, hắn đã đổ cát đầy cả xe lăn. Khuôn mặt hắn vẻ bất ngờ lắm, hắn vờ ríu rít xin lỗi.

- Xin lỗi cô chủ, tôi lỡ tay.

Bình Nhi thấy vậy cũng chỉ gật đầu nhẹ, nếu không có xe lăn, cô biết chắc lúc Khải Hoàng quay lại, anh sẽ có cách đưa cô trở lại phòng.

Nhân lúc đám thợ hồ đang loay hoay làm việc đằng xa, Năm sẹo bắt chuyện.

- Ôi người đẹp, cô bé đây là Tịnh Nhi phải không?

Bình Nhi có phần bất ngờ khi khuôn mặt của Năm sẹo bỗng ngửa lên nhìn cô, đường sẹo rạch ngang mặt vẻ ghê rợn. Bình Nhi vội quay mặt đi nơi khác, cô nhớ Khải Hoàng đã dặn không được nói chuyện với người lạ. Nhưng Năm sẹo vẻ lì lợm.

- Đây, Tịnh Nhi là người đẹp đây chứ gì.

Thấy Bình Nhi vẫn chẳng thèm trả lời, hắn điên tiết lên nhưng cố kìm nén để mọi việc trót lọt.

- Tịnh Nhi à, mẹ cô đang tìm cô đấy, người đẹp.

Vẻ mặt vênh vang có phần thâm hiểm của hắn cười khẩy. Bình Nhi bất ngờ quay qua nhìn hắn, ánh mắt vẻ hoang mang.

- Mẹ?

- Ủ, mẹ cô đấy. Bà đang tìm cô.

Năm sẹo nói, ngón tay gãi gãi mép râu.

- Người đẹp muốn gặp mẹ không?

Thấy Bình Nhi có phần bất ngờ và ánh mắt lay động. Biết cá đã cắn câu, hắn bắt đầu “tròng dây”.

- Mau lên, bà đang ở ngoài kia kìa.

Nói đoạn, hắn chỉ tay phía cánh cổng sau.

- Mẹ... mẹ... Nhi muốn mẹ.

- Đúng rồi đấy, mau lên.

Năm sẹo vẻ hối hả, nhưng thấy Bình Nhi có phần e dè, hắn tặc lưỡi.

- Gì nữa, sao không đi mau nếu không mẹ cô sẽ đi mất đấy.

Nghe hắn dọa, Bình Nhi cố gắng đưa cơ thể sang xe lăn.

- Xe bắn mất rồi, tôi bế cô cho.

Năm sẹo cứ thế tiến theo kế hoạch đã định.

- Nhưng...

- Còn nhưng nhị gì nữa. Không mau là mẹ cô đi mất đấy.

Bình Nhi không đợi được nữa đành để cho hắn bế lên. Khuôn mặt cô nhăn nhúm vì mùi hôi từ cơ thể hắn, nhưng cô bé nhỏ cố gắng chịu đựng. Cô còn cười nữa, cô sắp gặp được mẹ.

Năm sẹo khôn khéo lòn lách qua đám thợ hồ đến gần bức tường đã có sẵn một sợi dây. Hắn vừa bế Bình Nhi vừa trèo qua sợi dây dừa rất khó khăn. Đến sát mép tường, hắn phả mùi hôi từ miệng dặn dò Bình Nhi.

- Không được hét, nếu cô hét, mẹ cô sẽ đi mất đấy.

Bình Nhi ngoan ngoãn gật đầu. Rồi hắn bỗng thả cô từ trên thành tường bên này xuống mảnh đất phía ngoài. Bình Nhi như sắp hết lên nhưng nhớ lời hắn, cô bịt miệng chặt cho cơ thể rơi tự do.

“BỤP”. Cô nằm gọn trên đám bao rác mà Năm sẹo đã đặt sẵn. Tuy êm ái nhưng toàn mùi hôi thối, Bình Nhi nhăn mũi vì mùi hôi chua thừ đồng rác cứ xộc vào mũi.

Hắn cũng từ trên cao nhảy xuống, nhanh chóng bế thốc cô lên rồi nhảy vào chiếc ô tô cũ dựng sẵn. Chiếc ô tô cũ rời đi ngay, phía sau, bảng số xe đã được hắn lấy một cái túi ni-lông đen bao lấy. Năm sẹo đã biết chắc chắn xung quanh đây ít nhiều cũng có camera.

- Tốt lắm.

“Tóc xoăn tít” reo lên khi thấy Năm sẹo trở về với “con mồi có gì được nấy”. Thấy người phụ nữ quen thuộc, Bình Nhi có phần bất ngờ.

- Đây không phải mẹ, là dì nuôi.

Bình Nhi ngây thơ nói với tên Năm sẹo.

- Thì dì tìm mẹ cho con đây này. Mau, vào đây đi con.

Thấy người dì nuôi, cô bé nhỏ bớt sợ hơn, cô ngoan ngoãn ngồi trên tay của hắn mà theo chân bước vào căn nhà gỗ. Xung quanh là cả cây cỏ hoang dại, tiếng gió rít lửa vào cánh cửa gỗ kêu kót két.

Bình Nhi ngoan ngoãn ngồi trên ghế, cô nghe thấy dì nuôi đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

- Vâng, con bé đang ở đây ạ. Bà mau đến nhé.

Dì nuôi khuôn mặt hào hứng hơn bao giờ hết. Bà ta quay lại dặn dò Năm sẹo trước khi rời đi.

- Tao còn có vụ khác, mày trông nó cẩn thận, đến khi nào bà ta chuyển tiền, tao sẽ chia cho mày mười phần trăm.

- Cái gì? Tôi làm cho bà đến thế mà có mười phần trăm? Hai mươi đi.

Năm sẹo trả treo, ánh mắt vẻ hung tợn.

- Cái thằng khốn này, mười lăm phần trăm, được chưa hả?

“Tóc xoăn tít” dẫu môi khinh khỉnh rồi rời đi cùng chiếc xe con đắt tiền. Khi xe con vừa đi vào con đường cao tốc thì từ đằng xa, chiếc BMW chạy với tốc độ hối hả.

- Mau lên, Tịnh Nhi con ơi. Con ơi...

Tịnh Hải hốt hãi chạy vào căn nhà gỗ. Đằng sau, Bội Anh cũng cố gắng lết thân xác vào căn nhà gỗ.

Đôi gót nhọn Tịnh Hải gõ mạnh vào sàn nhà gỗ, vang lên tiếng “cộc, cộc” gấp gáp.

“Két”. Cánh cửa gỗ mở ra, Tịnh Hải bất ngờ khi nhìn vào căn nhà gỗ tối thui.

- Tịnh... Nhi...

28. Chương 28: Người Mang Em Rời Khỏi Những Đau Khổ.

- Thưa cậu chủ, trong nhà kho không có cô ấy ạ.

Một cô hầu gái hốt hãi chạy từ đằng xa lại. Khải Hoàng nghe vậy càng điên tiết hơn, anh chạy khắp nơi của tòa biệt thự nhưng vẫn chẳng thể tìm thấy mèo nhỏ.

- Đúng rồi, camera. Chắc chắn sẽ biết được về kẻ đó.

Khải Hoàng vừa nói, anh chạy nhanh vào phòng của quản lý. Khải Hoàng vội vã bật camera, tay trái vuốt trán lấm tấm mồ hôi.

- Chết tiệt!

Khải Hoàng bực tức chửi bới, thật là kẻ nham hiểm. Biển số xe đã bị túi ni-long đen che mất. Mặc dù trong vườn cũng có camera nhưng khuôn mặt của tên bắt cóc Bình Nhi vẫn không thể nhìn rõ, chỉ có thể thấy cơ thể đô con của hắn. Khải Hoàng đập mạnh nắm đấm xuống bàn, ánh mắt như tóe lửa với từng đường gân nổi rõ trên bắp tay.

- Thằng khốn... mày dám...

Khải Hoàng gần từng lời nói đầy nghiến, anh như phát điên lên. Anh sợ con mèo nhỏ kia sẽ sợ sệt rồi sẽ gặp chuyện gì không hay. Anh nhìn sang hộp quà lẩn lóc dưới sân vườn, anh còn chưa kịp tặng nó cho cô mà cô đã biến mất.

- Mẹ.

Khải Hoàng kêu lên khi thấy bà Linh bước vào.

- Mẹ có nghĩ, người bắt cóc Bình Nhi là quản gia Liên không ạ?

- Không.

Bà Linh quả quyết. Ánh mắt lay động vẻ suy tư.

- Nếu là bà ta thì sẽ không cần bắt cóc nó làm gì, bà ta có thể giết nó ngay lúc đó. Nhưng theo như camera ghi lại, hẳn không bật thuốc mê hay làm tổn hại đến con bé, chứng tỏ, thằng đó không phải thù địch gì mà là hẳn chỉ làm theo chỉ thị của ai đó.

Khải Hoàng thở phào khi nghe bà Linh nói.

- Vì vậy con không cần phải lo lắng quá. Chúng ta sẽ tìm thấy con bé ngay thôi.

Từ trong căn nhà gỗ, tiếng thét điên tiết của một người phụ nữ vang lên.

- Bà nói con tôi ở đây sao tôi chẳng thấy ai?

Tịnh Hải chửi bới vào máy điện thoại, ánh mắt đảo xung quanh căn phòng tối, và không có một ai ngoài bóng tối.

Năm sẹo và Bình Nhi đã biến mất.

Từ trong điện thoại vang ra tiếng “tóc xoắn tít” hớt hải.

“Thưa bà... rõ ràng tôi đã tìm thấy nó và có cả thằng Năm sẹo canh chừng nữa nhưng...”.

- Câm ngay. Nếu bà không tìm thấy nó, một xu tôi chẳng thèm bố thí.

Tịnh Hải đe dọa “tóc xoắn tít”. Bà ta rối rít xin lỗi với lời hứa nhất định sẽ tìm lại Tịnh Nhi và đem về cho bà.

Tịnh Hải bực tức tắt điện thoại, môi đỏ bặm chặt vẻ cam tâm.

- Đi thôi, ta tốn công vô ích rồi.

Bội Anh gạt đầu theo chân Tịnh Hải lên xe BMW rồi rời đi ngay.

Chiếc BMW chạy ra đường cao tốc, vút qua một chiếc xe cũ kĩ.

- Câm mồm. Mà mà không im lặng là tao đập chết mẹ mày.

Năm sẹo đưa nắm đấm lên đe dọa Bình Nhi. Cô bé nhỏ sợ sệt bặm miệng, nước mắt chảy dài dây ra mông áo trắng.

- Hừ, con bà già khốn nạn kia. Tôi đeo ngu đến nỗi giao nó cho bà. Nếu tôi giao nó cho mẹ con điên này thì một trăm phần trăm số tiền sẽ thuộc về tôi. Đại gì tôi phải giao cho bà để rồi hai mươi phần trăm bà còn kể cả với tôi. Tất cả là do bà.

Năm sẹo lăm bắm, nhếch môi cười đều nhìn vào màn hình điện thoại đang có cuộc gọi đến từ “tóc xoắn tít”. Hắn vênh vảo tắt điện thoại, rô ga phóng vào con đường đất nào đó.

Năm sẹo đóng rầm cánh cửa xe, hẳn mạnh bạo bế Bình Nhi lên mặc cho cô gào thét sợ hãi.

- Câm mồm con khốn. Mà mà còn thét nữa tao đập chết mẹ mày.

Đôi mắt hăm dọa trợn ngược của hắn làm cô bé nhỏ run sợ. Bình Nhi hai mắt túa lệ nhưng vẫn không dám cất tiếng khóc nữa, đôi môi nhỏ bặm chặt ngăn tiếng nấc nghẹn ứ họng.

Hăm dọa thì nói mạnh miệng vậy chứ tên Năm sẻo đó chẳng dám động đến “món mồi đáng giá bạc tỷ” này. Hăm cũng là kẻ khôn ngoan, róc đời. Biết nín nhịn để rồi thu về món hời lớn.

Hắn bấu chặt cánh tay cô bế vào căn nhà dột nát sâu trong rừng tre. Bình Nhi run run đảo mắt nhìn xung quanh, mọi thứ thật ghê rợn. Không một bóng người lui tới, chỉ có tiếng xào xạc lá tre lung lay trước gió.

“Bịch”. Năm sẻo thô thiển ném Bình Nhi xuống chiếc nệm đen thui và bốc mùi.

- Mày nên ngoan ngoãn ngồi im lặng, tao đi mua chút đồ ăn rồi về ngay. Nếu mày còn có ý định hét lên cho thiên hạ biết thì mày lắm rồi, xung quanh đây chẳng có ai ngoài mấy con chó hoang lang lang vãng. Mày mà kêu lên chúng nó mà nghe thì tới xé xác mày ra. Hiểu chưa hả?

Năm sẻo gằn giọng ra sức đe dọa Bình Nhi. Thấy “món mồi ngon” run sợ, hắn càng ra vẻ hơn.

- Chỉ cần qua đêm nay thôi, cả tao và mày ai đi đường này. Tao cũng đeo ngu đến nỗi hăm hại con điên như mày, nên cứ yên tâm mà chờ đợi.

Bình Nhi lặng lẽ gật đầu trong nước mắt. Biết là “món mồi đáng giá bạc tỷ” không thể bỏ trốn nên hắn yên tâm rồi đi.

Khi chiếc xe cũ kĩ nổ máy khuất sau dãy tre dài, Bình Nhi đau khổ đảo mắt xung quanh tìm lối thoát. Cô bé nhỏ mạnh mẽ vượt hàng nước mắt chảy dài, hai vai gồng lên cố lết cơ thể bằng một chân. Chân phải xiêu vẹo chà mạnh vào sàn nhà xi măng gồ ghề. Bình Nhi nhăn mặt vì chân phải bị đá sỏi làm tóa máu. Nhưng cô bé nhỏ kia gồng mình lên tiến đến cửa chính. Thật may làm sao, cửa không khóa. Tên Năm sẻo kia đã quá khinh thường cơ thể cô, cho dù có bại liệt nhưng với hai tay và một chân, cô vẫn có thể bò đi.

Bình Nhi lồm cồm chống hai tay trên đất sỏi, hai đầu gối đè mạnh trên nền đất từ từ bò khỏi căn nhà gỗ. Hai đầu gối dần dần chảy máu, đất hòa vào máu khiến chúng rất vô cùng. Bình Nhi run run đưa bàn tay phải lên, là mảnh nhọn.

Mảnh nhọn ghim vào lòng bàn tay đến nhức nhối, máu cứ thế tuôn ra khi cô cố gắng cắn chặt răng giật mảnh nhọn đó ra. Nhưng rồi cô bé nhỏ vẫn kiên cường lết cơ thể tàn tật ấy qua đám gai, qua bụi tre và cái dốc rất cao. Đến khi đã bò được một quãng rất xa, có lẽ đây là đường nhựa vì vậy nên cô mới thấy hai đầu gối và hai bàn tay càng nóng rát hơn. Mái tóc dài che hết gần khuôn mặt ướt đầm vì mồ hôi và nước mắt.

Bình Nhi chợt giật mình khi có tiếng chó sủa đằng xa. Làm sao đây, cô bé nhỏ run lập cập cố bò nhanh hơn khi một con chó đen với hàm răng chảy dài háu đói sắp vồ đến. Con chó ngoan cố sải từng bước chân dài lao đến cô chực ăn thịt, tiếng hú lên điên dại càng khiến Bình Nhi sợ hãi hơn. Ánh mắt cô trợn ngược lên khi con chó lao đến như một con thú điên.

Bình Nhi nhắm chặt mắt, hai tay đầy máu đưa lên che mặt, cô đã đầu hàng số phận vì cơ thể tật nguyền này không thể đưa cô thoát khỏi con thú điên kia. Nhưng không, không có điều gì xảy ra. Cô bé nhỏ chỉ nghe thấy tiếng “bịch” và tiếng “ăng... ăng” của con chó điên. Mở mắt ra, Bình Nhi bất ngờ khi con chó có giò chạy ngược trở lại, tiếng sủa ai oán vang lại.

Khuôn mặt lấm lem bùn đất của cô nhìn sang chiếc xe máy trước mặt. Hai mắt rưng rưng nhìn sang bóng người từ xa. Có ai đó đã giúp cô. Nhưng rồi, mọi thứ dần mờ nhạt đi, cô chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng của một người con trai đang từ từ bước đến. Mọi thứ trở nên mơ hồ, tai cô ù đi và rơi vào bất tỉnh hoàn toàn.

Ánh sáng lùa vào khe cửa, len lỏi qua sàn nhà rồi ẩn hiện mập mờ trên chiếc chăn màu bạc. Dưới lớp chăn ấy, một cô gái khẽ động đậy thoát khỏi cơn say vì chói mắt. Bình Nhi cố gắng mở mắt nhìn mọi thứ xung quanh, cơ thể đau nhức mỗi khi cô cố ngồi dậy.

Là một căn phòng lạ. Bình Nhi hoang mang nhìn xung quanh, tất cả mọi thứ đều lạ lẫm.

Nhìn xuống hai bàn tay, đầu gối và cả chân phải đều được băng bó kĩ lưỡng. Trên cơ thể đầy vết thương, Bình Nhi nhận ra chiếc váy trắng cô mặc đã được thay bằng một bộ đồ trông khá già. Có lẽ nó của một người phụ nữ nào đó. Điều kì lạ ấy càng làm cô bé nhỏ kia sợ hãi hơn, ánh mắt dè chừng nhìn xung quanh thêm lần nữa.

Phải chăng, người đã cứu cô là “soái ca” như lời của hai cô bạn đã từng nhắc đến? Bình Nhi lắc đầu nguây nguây, cô chắc chắn rằng điều đó là không thể, bởi vì trên cuộc đời này không bao giờ tồn tại “soái ca”, nếu có, thì người đó chắc chắn sẽ là... Bình Nhi khựng người, ánh mắt trở nên hoang mang hơn bao giờ hết. Là ai? Là người nào đó mà trong suy nghĩ cô đã nghĩ đến, nhưng vẫn chẳng thể nào nhớ nổi. Sao thế này, Bình Nhi day day vàng thái dương, dường như cô chẳng thể nhớ gì về mọi chuyện trước đó.

Cô bé nhỏ cố gắng lục lại kí ức, đến tên của hai cô bạn mà trước đó cô nghĩ đến còn chẳng thể nhớ. Chẳng lẽ, cô đã mất trí nhớ?

Bình Nhi run run sợ hãi nhìn xung quanh, hai tay bầu chặt vào nhau lo lắng tột cùng.

Giữa lúc cơn sợ hãi bủa vây, cánh cửa khẽ mở ra. Bình Nhi bất ngờ nhìn người vừa bước vào.

Là một người con trai. Người con trai hơi quen quen. Cô nhăn trán suy nghĩ và cố nhớ lại. Đúng rồi, là con chó đen. Người con trai đấy đã cứu cô khỏi cơn đói khát của con chó đen. Cô khẽ reo lên trong mừng rỡ.

- Mèo đen...

Người con trai khẽ sững người. Lạ thay cô gái trước mặt anh sao lại gọi anh như thế. Người con trai ấy nhẹ nhàng tiến đến bên cô, nhìn sâu vào đôi mắt đắm ướt.

- Em... gọi tôi?

Bình Nhi gật đầu, môi chúm chím mỉm cười. Cô bé nhỏ tội nghiệp ấy đã lẫn lộn mất rồi. Kí ức về Khải Hoàng cứ lờn vờn trong trí óc cô, nhưng khuôn mặt của anh, cô đã quên mất rồi. Bình Nhi đã gọi người con trai chưa từng gặp là mèo đen, cô đang nhầm lẫn giữa mớ kí ức như có như không, quá mơ hồ trong tâm trí non nớt của cô bé nhỏ.

Bình Nhi bỗng ôm chầm lấy người con trai lạ ấy, cô vùi đầu vào mảng áo của anh mà khóc.

- Hức... em sợ... sợ lắm...

Người con trai kia vội buông cô ra, ánh mắt bất ngờ nhìn cô.

Bình Nhi thấy như vậy càng khóc to hơn, hai cánh tay băng bó đưa ra níu lấy cánh tay anh. Nhưng rồi người con trai ấy bỏ đi, để lại nỗi đau đớn cho cô bé nhỏ tội nghiệp kia. Y như lúc lần đầu tiên Khải Hoàng gặp cô, anh cũng đã lạnh lùng bước đi. Nỗi đau ấy lại lần nữa dày vò trái tim lạc bờ của Bình Nhi.

- Thưa cậu, tôi sẽ hỏi thông tin về cô gái ấy và đưa cô ấy trở về nhà ngay.

Cô giúp việc thấy người con trai ấy vẻ dẫn đo liên chạy vào phòng nơi Bình Nhi đang thổn thức khóc trong đấy.

- Thưa... thưa cậu. Có lẽ cô gái ấy bị gì đó, sao mà... mà cô ấy chẳng nhớ gì hết, cứ hét lên gọi “mèo đen”. Làm sao đây cậu?

Cô giúp việc lại hốt hãi chạy ra khi Bình Nhi bỗng thét lên điên dại. Người con trai vẻ khó xử. Anh dẫn đo hồi lâu rồi bỗng trở lại căn phòng đấy.

Thấy người con trai ấy, cô bé nhỏ bỗng ngừng hét, môi nở nụ cười tươi.

- Mèo đen... mèo đen...

Người con trai ấy bỗng chạy đến, nắm lấy cánh tay cô, ánh mắt kiên quyết hơn bao giờ hết.

- Từ bây giờ, em hãy gọi tôi là Vĩnh Phúc.

29. Chương 29: Tìm Lại Ký Ức

Chiếc BMW đỗ xích giữa chốn đông đúc. Từ trong xe, một người phụ nữ sang chảnh bước ra, vẫn là đôi gót nhọn lấp lánh có một không hai. Trên tay bà, bó oải hương gói gọn lung lay theo từng bước chân. Hôm nay là ngày giỗ của chồng bà.

Tịnh Hải dừng bước trước hai ngôi mộ. Bàn tay đưa lên khẽ tháo kính râm, sâu trong đôi mắt ướt đầm là cả một nỗi đau không thể thấu. Tịnh Hải lặng lẽ quan sát hai nấm mộ đã mọc đầy cỏ dại, giọt nước mắt rơi khẽ khàng trên từng bông oải hương.

- Đình Phong, anh nói sẽ cùng em đi tìm con mà, vậy tại sao vẫn chưa tìm thấy anh lại rời bỏ em?

Tịnh Hải đau đớn miết nhẹ theo từng đường khắc trên bia mộ, bàn tay run run cố kìm nén cảm xúc. Bà lặng lẽ nhìn xuống đôi gót nhọn lấp lánh dưới ánh nắng chiếu vào, là món quà kỉ niệm ngày cưới mà Đình Phong đã tặng bà.

- Anh nói... đôi giày này sẽ dẫn em đến những nơi tốt đẹp, sẽ đưa em đến những vùng đất hạnh phúc. Anh còn nói... chúng ta nhất định sẽ tìm thấy Tịnh Nhi... vậy mà sao đây?

Tịnh Hải gần như điên tiết lên, bà ném mạnh bó oải hương xuống nấm mộ. Giọng nói trở nên lớn hơn, gấp gáp hơn và chứa đầy sự uất hận.

- Đến con gái em vẫn còn chưa thể tìm ra, còn Đình Hưng... có cũng tòi tệ như anh. Nó cũng bỏ em mà đi. Em đau lắm... Đình Phong à... sao hai người có thể để em lại một mình như vậy chứ. Huhuhu.

Tịnh Hải đập mạnh vào ngực, đôi mắt ướt nhèm nhòe mascara.

- Hai người phải cùng em đi tìm Tịnh Nhi. Đã hứa rồi tại sao lại không giữ lời chứ?

Ánh mắt bà đau đớn nhìn sang dòng chữ khắc trên hai bia mộ. “Đình Hưng”, “Đình Phong”. Nước mắt cứ thế tuôn rơi như vỡ lệ.

Đằng sau một người phụ nữ hào nhoáng ấy cũng chỉ là một trái tim đau khổ và cô độc. Làm sao đây, bà càng muốn tìm lại con gái bao nhiêu thì nỗi hận đối với kẻ đã giết chết con trai bà càng lớn bấy nhiêu. Tịnh Hải bặm chặt môi ngăn tiếng nấc nghẹn ứ họng, bà quay lưng bỏ đi một cách mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Bước chân cứ thế tiến về trước mà không một lần ngoái đầu nhìn lại.

Bó oải hương lăn lóc trên nấm mộ khẽ rung rinh trước cơn gió nhẹ. Một giọt, hai giọt, ba giọt, nước mưa chợt tí tách rơi xuống trên những tán cây cỏ dại, hình như, một ai đó đang khóc.

- Tại sao ta không thể tìm kiếm được hình ảnh của chủ tịch Tịnh Hải?

Bà Linh đang gọi cho thư kí riêng, bên đầu dây, tiếng nói nhỏ nhẹ vang lên.

- Thưa bà, thật ra chủ tịch Tịnh Hải rất nổi tiếng trong giới, nhưng chưa một lần nào xuất hiện trước công chúng, mấy nhà báo cũng không thể tìm ra tung tích của bà ấy, cũng chỉ có vài thông tin cơ bản là được cập nhật. Còn về hình ảnh thì...

- Ta hiểu rồi.

Bà Linh ngắt lời tắt máy. Ánh mắt đắm chiêu về nghĩ ngợi.

- Rốt cục bà là ai, Tịnh Hải?

Trong lúc đó, tại ngôi nhà nhỏ trước sân có giàn hoa giấy, bóng dáng sang trọng của chủ tịch Tịnh Hải tiến vào ngôi nhà.

- Đến giờ vẫn chưa tìm được sao?

Tịnh Hải mất bình tĩnh mà quát tháo lên. “Tóc xoắn tít” thấy vậy hoảng hồn, ríu rít bưng nước mời ngồi.

-Bà cứ bình tĩnh đi ạ. Tôi nhất định sẽ tìm thấy nó.

Tịnh Hải lườm bà ta, bà chẳng thèm uống cốc nước dơ bẩn vừa được “tóc xoăn tím” đặt trên bàn.

- Rốt cục Tịnh Nhi đang ở nơi đâu chứ? Mà bà có chắc nó là đứa bé tôi đang tìm không đấy?
- Chắc chắn thưa bà. – “Tóc xoăn tím” vội phân bua. Nó là đứa bé có mái tóc dài, nước da trắng.
- Nó có xinh không? – Tịnh Hải tò mò hỏi “tóc xoăn tím”.

Bà ta vẻ bất ngờ, ánh mắt ngờ vực nhìn người phụ nữ sang trọng trước mặt.

- Chẳng lẽ đến con gái mình mà bà cũng không biết nữa sao? Nó từ nhỏ đến lớn cũng chẳng thay đổi nhiều. Nó rất xinh đẹp, trong xóm này có những mười mấy thằng mấy lần ve vãn muốn làm người yêu con bé mà tôi nào có cho.

- Vậy à...

Tịnh Hải vô hồn đáp.

- Được rồi, lúc nào có tin tức hãy gọi tôi ngay. Nếu tìm thấy nó, tôi sẽ chuyển cho bà số tiền mà bà đã yêu cầu.

“Tóc xoăn tím” dạ dạ vâng vâng ngọt ngào tiễn Tịnh Hải ra ngoài xe.

Khi đã ngồi ngay ngắn trên xe, Tịnh Hải chợt xúc động. Nước mắt lăn dài trên mi, bà ôm mặt mà khóc rưng rức.

- Huhuhu, con ơi. Đến khuôn mặt của con mà ta còn chẳng thể biết. Làm sao đây, huhuhu.

Nước mắt rơi lã chã, rơi vào một quá khứ đầy đau đớn.

Trước lúc sinh Tịnh Nhi, đôi mắt ấy đã trở nên mờ nhạt. Mọi thứ xung quanh lúc ấy dường như Tịnh Hải không thể nhìn rõ. Chỉ có những mảng nhạt nhào trước mắt. Và rồi trong suốt bảy năm khôn lớn của Tịnh Nhi, bà chỉ có thể nghe giọng nói của nó, khuôn mặt của đứa con gái ấy, bà chưa từng một lần nhìn thấy. Tất cả những bức ảnh chụp về Tịnh Nhi đều đã tan biến theo ngọn lửa từ chiếc ô tô con. Cũng chính ngọn lửa ấy đã cướp mất người chồng mà bà yêu thương nhất.

Ngày hôm ấy, Đình Phong hào hứng chuyển đồ đạc về ngôi nhà mới. Đó chính là biệt thự Hoa Hồng, nhưng rồi gia đình chưa kịp đoàn tụ, tai nạn giao thông xảy đến, ngọn lửa ấy đã biến tất cả những kỉ niệm của một gia đình đã từng hạnh phúc thành tro bụi. Thiêu đốt người đàn ông của bà, thiêu đốt mọi điều hạnh phúc của bà, thiêu đốt con tim tưởng chừng như đang thối thức về một cuộc sống như mơ. Nào ngờ đâu, chẳng mấy chốc sau đó người con trai cũng từ đã Tịnh Hải mà đi, để lại nỗi đau đớn cho bà. Tất cả tan vỡ, người phụ nữ ấy đã sống trong tòa biệt thự Hoa Hồng ấy cho đến bây giờ, một mình với bóng đêm.

“Mẹ ơi, làm ơn, hãy nhận con làm con nuôi. Mẹ ơi, con không thể chấp nhận được rằng Đình Hưng đã chết... mẹ ơi, huhuhu, con yêu anh ấy lắm mẹ ơi... huhuhu”.

Mối thù ấy, nỗi hận ấy, không chỉ có mỗi bà chịu đựng và nuôi hận. Bội Anh chính là người đã bước vào cuộc sống đầy thù hận của bà, đứa con nuôi ấy... cũng yêu Đình Hưng biết bao nhiêu, tình yêu lớn lao ấy dường như sánh bằng tình yêu mà bà dành cho đứa con trai.

Rồi cứ thế, số phận đưa đẩy khi bà nhớ lại lời kể của Đình Hưng, nó kể về người con gái mà nó yêu. Bà vui lắm, bà còn nói nó hãy dẫn người con gái ấy về. Nhưng mọi chuyện lại chẳng như số phận an bài, ngã rẽ đây đã khiến niềm hạnh phúc của người làm mẹ tan vỡ.

“Mẹ ơi, cô ấy kể với con rằng cô ấy đã từng “đính hôn” với người khác lúc còn nhỏ. Người ấy còn nói rằng nhất định sẽ cưới cô ấy làm vợ”.

“Người ấy” chính là Khải Hoàng. Khi bà biết được điều này, mối hận thù trong bà nổi dậy. Dấu đi thân phận của mình, trở thành một quân gia hiền hậu, bà đã sắp thực hiện được sự trả thù của mình nhưng rồi số phận lại một lần nữa rẽ ngã, làm sao đây, bà phải làm sao đây?

Nhưng ngã rẽ ấy lại cứu sống cuộc đời của một người con gái. Số phận đã cố gắng đưa người con gái trở lại bên cạnh mẹ, đoàn tụ với gia đình.

Tịnh Hải đau đớn nhớ lại quá khứ đắm nước mắt. Bà cố gắng hình dung hình ảnh người đàn ông của cuộc đời mình, nhưng tất cả quá mờ nhạt.

Từ một người phụ nữ hiền hậu, Tịnh Hải trở thành một người đàn bà với trái tim ác quỷ. Một con người đã bị thù hận bao trọn, nhấn chìm trái tim yếu đuối xuống vực thẳm. Bà đang sợ rằng, Đình Phong sẽ ghét con người bà lúc này. Bởi vì, bây giờ bà đã thật sự trở thành một kẻ nham hiểm, chỉ với mục đích là trả thù. Tịnh Hải khóc, đau đớn quá, bà đã nhận ra, mình không còn là người vợ hiền nữa, không còn là người phụ nữ đôn hậu như người đời hay ca tụng. Nước mắt lăn dài trên gò má, đôi môi bà cay đắng cất lời. Nói với Đình Phong, nói với chính bà của hiện tại.

- Em vẫn là em, chỉ là... nước mắt đã rơi quá nhiều, em cần phải mạnh mẽ hơn.

- Theo như tình trạng hiện tại, cô bé không phải bị mất trí nhớ.

Bác sĩ đẩy nhẹ gọng kính, nhìn cậu con trai trước mặt. Vĩnh Phúc căng thẳng nhìn cô bé nhỏ nằm ngủ yên trên giường, ánh mắt có phần lo lắng.

- Vậy rốt cục cô ấy bị gì ạ? Tại sao mọi thứ cô ấy chẳng thể nhớ?

- Cô bé bị rối loạn thần kinh, những kí ức có thể xáo trộn và nhầm lẫn với nhau. Còn phần kí ức về gia đình hay tất cả thứ khác, có lẽ chính cô bé đã không có hoặc đang muốn quên đi. Khả năng nhớ lại mọi chuyện là rất thấp. Nếu là kì tích thì trong vòng hai tháng có thể nhớ lại mọi chuyện. Nhưng đã gọi là kỳ tích, thì sẽ rất khó để xảy ra.

Bác sĩ ôn tồn giảng giải, ông đặt nhẹ một túi đầy cả thuốc lên bàn, không quên dặn dò trước khi ra về.

Khi bóng dáng bác sĩ đã khuất sau cánh cổng, Vĩnh Phúc nhẹ nhàng tiến đến cạnh giường lặng lẽ nhìn cô bé nhỏ.

- Em là ai chứ hả? Tại sao tôi lại tìm thấy em để rồi bây giờ... tôi chẳng muốn để em rời xa...

Bàn tay Vĩnh Phúc đặt nhẹ lên trán Bình Nhi, ánh mắt da diết nhìn cô.

- ... hãy quên hết mọi chuyện có được không? Tôi không biết trước đây em là ai, là người như thế nào hay là người đã chịu những đau đớn gì đến nỗi trên cơ thể lại có nhiều vết sẹo đến vậy. Tôi chỉ biết, bây giờ em là của tôi. Tôi sẽ mang đến mọi điều hạnh phúc cho em, cho dù có là gì đi nữa, em sẽ là của riêng tôi.

Vĩnh Phúc đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, ánh nắng chiếu lấp lánh chiếc khuyên tai hình đinh lấp ló dưới mái tóc.

Chiều hôm ấy, Bình Nhi đã cùng Vĩnh Phúc rời khỏi Việt Nam để đến một đất nước khác.

Nước Mỹ.

Ca phẫu thuật cho chứng bại liệt của chân phải Bình Nhi diễn ra ngay sau khi chuyến bay vừa đáp mặt đất. Vĩnh Phúc căng thẳng nhìn ánh đèn đỏ trước phòng chờ, ánh mắt sụp xuống rồi lại cố gắng nhướn lên chờ đợi cánh cửa mở ra. Bác sĩ đã nói, xác suất để chứng bại liệt của Bình Nhi lành khỏi là bốn mươi phần trăm, hoặc nếu ca phẫu thuật thất bại, chân phải sẽ có thể vĩnh viễn mất cảm giác. Vĩnh Phúc đang đặt cược tính mạng của Bình Nhi lên ván cờ giữa “số phận” và “thần chết”. Anh chấp tay lại áp vào trán, ánh mắt như đang cầu xin chúa trời sẽ xót thương cho cô gái tội nghiệp kia bình an.

Gần bảy giờ đồng hồ trôi qua, cánh cửa cuối cùng cũng mở ra, một bác sĩ tây với cơ thể cao to, áo bờ-lu trắng lay động theo từng bước chân. Vĩnh Phúc thấy vậy liền đứng dậy, ánh mắt lo lắng và đầy hoang mang ẩn hiện, anh cố mở lời trong nghẹn ngào.

- She okay? (Cô ấy ổn chứ?).

Vị bác sĩ cởi khẩu trang xanh, ánh mắt chứa đựng niềm vui thoáng qua, môi nở nụ cười tươi đáp trả lời Vĩnh Phúc.

- The surgery was successful. (Ca phẫu thuật đã thành công).

30. Chương 30: Thời Gian Sẽ Chữa Lành Mọi Vết Thương

Bóng tối bao trùm cả căn phòng trắng, không một ánh sáng nào có thể lọt vào. Dưới sàn nhà lạnh, một người con trai tựa người vào mép giường, ánh mắt xa xăm nhìn vào điểm vô định. Hộp quà trên tay khẽ rơi xuống, đánh lên âm thanh nhói lòng khôn tả.

Đã gần một tuần trôi qua, mọi tin tức về Bình Nhi vẫn biệt tăm. Làm sao đây, anh như muốn điên lên. Con mèo nhỏ ấy, anh sợ rằng cô sẽ gặp nguy hiểm mất. Khải Hoàng bấu chặt bàn tay vào con gấu bông, nước mắt rơi khẽ ướt đầm bộ lông mềm mại của con gấu.

Là món quà anh định sẽ tặng cô, là con gấu bông chứa đựng tất cả những yêu thương, những điều hạnh phúc anh dồn vào. Nhưng giờ sao đây? Cô bé nhỏ ấy đi mất rồi, rời xa anh mất rồi. Khải Hoàng đau đớn vùi mình vào nhớ nhung, anh muốn chìm sâu vào bóng tối, để bóng tối có thể nhấn chìm nỗi nhớ vô hạn của anh.

- Bình Nhi... em đang ở nơi nào? Tại sao chứ? Anh đã nói nhất định sẽ không bao giờ để em rời xa anh mà. Anh thật tệ. Phải không?

Khải Hoàng cố gắng kìm nén cảm xúc, hai bàn tay vò nát mái tóc rối. Ôi thật chết tiệt, anh như muốn nổ tung lên. Anh đã cố chạy khắp nơi tìm cô, tìm cô như một con thú điên khát máu. Nhưng rồi sao đây? Bình Nhi vẫn biệt tích. Làm sao đây?

Khải Hoàng hét toáng cơn, cơ thể quay cuồng trong hồi hận. Tại sao lúc đấy anh lại trở vào nhà chứ? Nếu lúc ấy, anh chỉ cần ở bên cạnh cô, thì mọi chuyện đã khác.

Bà Linh lặng lẽ đứng ngoài cửa phòng đau đớn nhìn thấy đứa con trai quần quai. Bà chỉ có thể đứng nhìn nó như thế. Bà đã làm tất cả những gì có thể, nhưng mọi việc vẫn chẳng thể tốt hơn.

Bà Linh lặng lẽ nhìn vào tin nhắn vừa được gửi đến hồi nãy, giọt nước mắt xót thương lăn dài trên má.

“Thưa bà chủ, tôi đã vừa xác nhận ở sân bay về. Đúng như bà đoán, Bình Nhi đã xuất ngoại”.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua. Mùa xuân, mùa hạ, mùa thu rồi mùa đông cứ đến rồi đi. Để lại trong lòng mỗi người sự tiếc nuối, sự nhớ nhung và cả sự hoài mong về một điều gì đó ở quá khứ. Chỉ mong một ngày nào đó, điều cần đến sẽ đến.

Đâu đó tại một căn nhà nhỏ ở nước Mỹ tươi đẹp, một người con trai rón rén mở cánh cửa căn phòng trên gác.

- Cô bé ơi, đến giờ dậy rồi nào.

Vĩnh Phúc ngồi trên nệm, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc dài. Anh nhìn cô bé nhỏ nằm ngủ say trên giường, mi mắt lâu lâu khẽ lung lay vì ánh nắng.

- Ưm... em muốn ngủ. – Bình Nhi nũng nịu, hai mắt vẫn nhắm tịt.

- Có dậy không nào? – Vĩnh Phúc nhăn trán, âu yếm nhìn Bình Nhi ngái ngủ. - Không dậy là anh đi một mình đấy.

Bình Nhi vẫn ngủ, cô còn quay mặt đi nơi khác tránh tiếng gọi ồn ào của Vĩnh Phúc.

Vĩnh Phúc gần như bất lực trước cái tính bướng bỉnh của cô bé nhỏ, nhưng anh vẫn kiên trì tiếp tục “hành trình”.

Vĩnh Phúc bỗng nảy ra sáng kiến. Ánh mắt lờm lờm về gian manh nhìn Bình Nhi. Anh chọt lấy hai ngón tay cầm lấy chiếc mũi nhỏ xinh của cô, cười khúc khích thích thú.

Bình Nhi đang ngủ nhưng mũi bị chặn liền dần dần đỏ mặt. Sao khó thở quá này, cô bé nhỏ nhăn trán cố hất ngón tay ác độc của Vĩnh Phúc ra nhưng anh quá mạnh. Đến khi hơi thở dần như sắp tắt đi, cô bé nhỏ mới hét toáng lên. Vĩnh Phúc thôi không đùa nữa, thả tay ra cười sảng khoái.

- Hahaha. Xem em còn ngủ nữa không nhé.

- Hừ. Anh ác lắm. chặn ngang mũi ta vậy làm sao thở hả? Đồ ác độc, đồ quỷ già xấu xí, đồ s@#\$.

Bình Nhi tức giận ra sức “chửi bới” Vĩnh Phúc. Thấy thái độ của cô nhóc đáng yêu này, anh càng cười lớn hơn.

Bình Nhi tức lắm, cô lấy gối chọi vào mặt anh, ánh mắt trợn lên cổ đập mạnh. Vĩnh Phúc vờ ré lên.

- Á. Đau quá. Đau quá.

Thấy Vĩnh Phúc vẻ đau đớn, lại hét to đến thế nên cô bé nhỏ ngây thơ dừng lại, lo lắng hỏi.

- Anh đau lắm hả? Em không đánh nữa đâu.

Vĩnh Phúc dường như chẳng thể kìm nén trước ánh mắt long lanh vẻ lo lắng cho anh của cô, anh thấy thật cảm động. Vĩnh Phúc ôm lấy cơ thể bé nhỏ, môi hôn nhẹ lên mái tóc dài.

- Ôi cô bé của anh ạ. Em phải luôn ở bên anh đấy nhé. Một bước cũng không được rời đi, nhớ chưa hả?

Bình Nhi vui mình vào người anh, mùi thơm từ áo khiến cô càng say đắm hơn. Hai bàn tay siết chặt lưng Vĩnh Phúc, môi nhỏ khê cất tiếng.

- Em không bao giờ đi đâu hết, mèo đen...

Vĩnh Phúc khựng người, anh hoang mang nhìn cô bé nhỏ. Ánh mắt anh chuyển dần sang tức giận.

- Em... anh đã dặn phải gọi anh là Vĩnh Phúc. Nghe chứ hả. Em phải gọi anh là Vĩnh Phúc.

Vĩnh Phúc bất ngờ quát ầm lên, hai tay bấu chặt vai cô đến đau đớn.

- Em... em... đau...

Bình Nhi đau đớn nhìn Vĩnh Phúc, cô bé nhỏ ngây thơ khóc không biết vì sao “mèo đen” lại làm thế với mình.

Thấy cô bé nhỏ chột khóc thút thít, anh bỗng nhận ra mình đã quá tức giận.

- Anh xin lỗi.

Bình Nhi lắc đầu nguầy nguậy, hai tay vuốt lấy đôi má ửng đỏ.

- Từ bây giờ, em hãy gọi anh là Vĩnh Phúc, được không nào?

Vĩnh Phúc cố gắng dỗ dành, nhẹ nhàng nói với cô. Bình Nhi nghe vậy ngoan ngoãn gật đầu, môi nhỏ cất tiếng gọi “Vĩnh Phúc”. Như chưa chắc chắn, anh còn hỏi.

- Em tên gì nào? – Ánh mắt Vĩnh Phúc có phần kiên quyết.

- Tên... tên... em... - Bình Nhi cố gắng lục lại trí nhớ.

- Em là Hạ Dương. Là Hạ Dương Biết chưa hả? – Vĩnh Phúc cắt lời cô, giọng nói vẻ chắc nịch.

Bình Nhi bất ngờ nhìn anh, nhìn thấy ánh mắt như tóe lửa của Vĩnh Phúc, cô bé nhỏ lặng lẽ gật đầu chấp nhận cái tên mới.

- Em là Hạ Dương, anh là Vĩnh Phúc. – Bình Nhi cố gắng nhắc lại cho Vĩnh Phúc bớt căng thẳng.

Nhìn thấy sự ngoan ngoãn của cô bé, anh gật đầu, ánh mắt trở nên hiền hòa hơn.

- Đi thôi nào, anh sẽ dẫn em đi mua sắm.

Bình Nhi mỉm cười gật đầu nhìn anh. Chiếc ô tô con rời đi ngay sau đó.

Vĩnh Phúc nhẹ nhàng dìu Bình Nhi ra xe, anh sợ cô bé nhỏ sẽ đau khi di chuyển nhanh nên chỉ dám để cô đi một cách chậm nhất có thể. Bình Nhi cực khổ nhếch từng bước chân, trán nhả lại vì có phần khó khăn khi nhấc chân phải. Tuy ca phẫu thuật đã qua hơn một năm rồi nhưng chứng bại liệt vẫn không lành hoàn toàn. Cô bé nhỏ có thể tự đi lại, nhưng tốc độ đi sẽ hết sức chậm rãi.

Chiếc ô tô con chở Vĩnh Phúc và Bình Nhi đi sâu vào lòng thành phố, khung cảnh ở đây thật đẹp, lộng lẫy và sa hoa chốn giàu sang. Nhưng chiếc ô tô không đi thẳng mà rẽ vào một sa-lon làm đẹp.

Vĩnh Phúc nắm tay Bình Nhi mở cửa bước vào, một dàn nhân viên đồng loạt dàn sang hai bên cúi chào lịch sự.

- Welcome to our sa-lon! (Chào mừng đến với sa-lon của chúng tôi!).

Vĩnh Phúc tươi cười đáp lại lời chào, anh kéo cô bé nhỏ ngồi xuống chiếc ghế xoay, phía trước là một tấm gương rất lớn, lớn đến nỗi cô có thể nhìn thấy toàn bộ nhân viên đứng đằng sau.

Thấy có vẻ rất nhiều người nhìn chằm chằm vào mình, Bình Nhi khẽ kéo tay áo Vĩnh Phúc, đôi mắt sợ sệt nhìn anh. Vĩnh Phúc như hiểu ra nên cúi xuống nói nhỏ vào tai cô.

- Em yên tâm, họ không phải là người xấu.

Nói đoạn anh trao đổi gì đó với người chủ nhưng Bình Nhi không thể hiểu là họ đang nói gì. Cô bé nhỏ nhả trán cô lắng nghe những mọi âm thanh đều giống như tiếng hót của những chú chim.

Cô bé nhỏ nhìn vào gương, cô nhìn thấy mái tóc dài xõa đằng sau, cô nhìn vào đôi mắt của mình, có chút gì đó buồn rầu.

Bất chợt hình ảnh trong gương xuất hiện một người đàn ông Tây với kiểu tóc under-cut sành điệu cười hiền với cô. Bình Nhi quay sang nhìn Vĩnh Phúc, anh gật đầu về mọi chuyện sẽ ổn.

Bình Nhi ngồi lại ngay thẳng khi người thợ xem xét mái tóc dài của cô. Rồi ổng nói cái gì đó, anh nhân viên khác nhanh chóng đem đến kéo và các dụng cụ cắt tỉa.

Một sợi, hai sợi, ba sợi, cả ngàn sợi tóc dần dần theo đường cắt của kéo mà rơi lả tả xuống sàn nhà. Bình Nhi cố gắng quay đầu nhìn theo tiệt nuối, nhưng mỗi lần cô cố quay lui thì ông Tây lại đẩy đầu cô trở lại tư thế nhìn thẳng.

Vĩnh Phúc đứng bên bật cười vì cái điệu bộ ngổ tào của Bình Nhi. Cô cứ hết quay sang bên phải rồi lại quay bên trái khiến ông thợ Tây phải cực khổ lắm mới cắt xong mái tóc dài. Sau vài chục phút cắt tỉa trong khó khăn, ông Tây xoay cái kéo một vòng rồi cất tiếng thở phào.

- Done! (Xong rồi!).

Nghe ổng nói mà Bình Nhi nào có hiểu, cô ngơ ngác nhìn mái tóc của mình đã bị người mà cô cho là “tên ác ôn” cắt hết. Có phần tiếc nuối không hề nhẹ. Nhưng chưa kịp nói gì, một cô Tây khác lại đẩy một xe đựng đầy hộp tròn, vuông, méo gì gì đó.

- It will be fine (Sẽ ổn thôi).

Cô Tây xinh đẹp mới mái tóc dài nhuộm nâu đỏ cố gắng trấn an cô bé nhỏ. Bàn tay thon dài cố đẩy đầu Bình Nhi trở về tư thế nhìn thẳng.

Bình Nhi cảm thấy đầu ươn ướt, cô Tây kia cứ bôi cái nước gì đó lên đầu cô, rồi lấy nước xả đi. Cảm giác nóng bỏng trên đầu khi máy sấy cứ phả hơi nóng vào mái tóc. Bình Nhi kêu lên, đau khổ nhìn Vĩnh Phúc.

- Vĩnh Phúc... nóng lắm, em nóng.

- Ngoan nào, sẽ xong ngay thôi.

Vĩnh Phúc trù mến nhìn cô bé nhỏ, anh bật cười vì độ trẻ con của cô, cố trấn an tinh thần.

Qua vài giờ đồng hồ mái tóc Bình Nhi bị cô Tây hết kéo đuôi rồi uốn éo đến tước da đầu, cũng đã hoàn thành.

Bình Nhi bất ngờ nhìn mái tóc mới của mình trong gương. Cô nhìn sang Vĩnh Phúc rồi lại nhìn mái tóc mình, sự bất ngờ không giấu đâu hết.

Vĩnh Phúc tươi cười đặt hai tay lên vai cô, nhìn gương mặt đã có phần thay đổi của Bình Nhi trong gương.

Mái tóc dài màu đen nay đã không còn nữa. Thay vào đó, một mái tóc ngắn trên cả vai bông bênh uốn lượn sóng và màu nâu trông rất “Tây”. Thật sự, Bình Nhi rất đẹp. Trông cô không còn vẻ yếu đuối của một cô gái “hiền lành” nữa, cô trông càng thêm cá tính và rất “hợp thời” với mái tóc mới.

- Hạ Dương, em thích chứ?

Vĩnh Phúc cúi mặt xuống, hôn nhẹ vào má cô, ánh mắt hài lòng nhìn cô bé nhỏ. Bình Nhi không khỏi ngạc nhiên, mặc dù mái tóc mới rất đẹp, nhưng cô thấy lòng dấy lên sự tiếc nuối vô hạn. Cô miễn cưỡng trả lời.

- Đẹp... đẹp lắm ạ.

Vĩnh Phúc gạt đầu vui vẻ, anh quay sang cảm ơn người chủ và cả nhân viên đã giúp Hạ Dương có mái tóc mới.

Bình Nhi nhanh chóng ra xe chờ đợi Vĩnh Phúc thanh toán tiền. Cô bé nhỏ thẫn thờ nhìn vào gương chiếu hậu, cô đã thay đổi. Chỉ với một mái tóc ngắn, cô gái ngày nào đã không còn nữa.

Rồi chiếc ô tô con lại lao vào đường cao tốc, dừng lại trước một chuỗi cửa hàng dài đằng đằng.

Vĩnh Phúc kéo tay Bình Nhi vào cửa hàng thời trang nữ ngay đầu đường.

Cũng giống như trong sa-lon làm đẹp, tất cả các nhân viên đồng loạt cúi chào vị khách quý.

Vĩnh Phúc thì thầm gì đó với cô nhân viên xinh đẹp, cô ấy gạt đầu ngay và kéo Bình Nhi vào dãy áo váy sang trọng.

Cô nhân viên hết lấy áo dây đính hạt lấp lánh rồi lại lấy váy ôm sát cơ thể. Bình Nhi ngệt mặt nhìn những bộ cánh quá ư hở hang mà cô nhân viên đưa. Cô lắc đầu nguây nguây bỏ chạy lại Vĩnh Phúc, ánh mắt long lanh nhìn anh.

- Em không thích... không thích đâu.

Vĩnh Phúc bất ngờ nhìn cô, anh hỏi về điệu dáng.

- Vậy em thích gì hả? – Anh âu yếm nhìn cô.

- Em... - Bình Nhi đắn đo suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi chẳng ra. – Em chẳng thích gì hết.

- Sao thế được, nếu không mua thì sao em có đồ mà mặc chứ.

Vĩnh Phúc vẽ dở đành, hai tay nắm vào vai cô.

- Được rồi, để anh chọn cho Hạ Dương xinh đẹp của anh nhé!

Bình Nhi ngoan ngoãn gạt đầu, ánh mắt trở nên hào hứng hơn.

Vĩnh Phúc kéo cô ra khỏi cửa hàng thời trang đó, anh đưa cô đến rất nhiều nơi. Từ áo quần cho đến giày dép, túi xách và cả mỹ phẩm, tất cả đều tự tay anh chọn. Bình Nhi “cực khổ” nhìn đóng túi đựng toàn hàng hiệu trước mắt, có phần ái ngại. Mặc dù một năm vừa qua cô chỉ ở nhà mà không đi đâu hết nên chỉ toàn mặc đồ bộ mà cô giúp việc mua cho. Nay tự đứng Vĩnh Phúc lại mua nhiều đồ đẹp đến vậy khiến cô rất khó xử.

- Mua nhiều vậy sao em dùng hết chứ?

- Có sao. Nếu em thích gì, anh sẽ mua thêm cho em. – Vĩnh Phúc véo đôi má hồng, vẻ nựng yêu.

Vĩnh Phúc chợt nắm lấy tay cô, ánh mắt trở nên kiên quyết.

- Đi thôi.

- Đi... đi đâu ạ? – Bình Nhi ngây thơ nhìn anh, vẻ hoang mang.

Vĩnh Phúc nhếch miệng cười, vẻ đều đặn càng làm sức hút của anh bật lên, ánh nắng chiếu lên khuyên tai đính lấp ló dưới mái tóc. Đôi môi đầy mê hoặc cất lời.

- Em có nhớ Việt Nam không?

31. Chương 31: Xin Hãy Gọi Anh Là Mèo Đen

Trước chiếc gương lớn, bóng dáng của một người con trai lịch lãm trong bộ vest đen xám phản chiếu. Nụ cười khê nhếch lên, Khải Hoàng vuốt lại mái tóc under-cut đã thoa keo kĩ càng, chỉnh lại caravat và lặng lẽ đứng nhìn mình trong gương.

- Bình Nhi ơi, em nhìn anh có đẹp trai không nào?

Khải Hoàng nhìn vào đôi mắt của mình trên gương, môi lẩm bẩm nói chuyện một mình. Suốt một năm qua, không khi nào Khải Hoàng quên được Bình Nhi, hình ảnh về cô cứ ẩn hiện trong tâm trí anh như một nỗi ám ảnh. Nhưng càng ngày, khuôn mặt của Bình Nhi cũng nhạt nhòa dần, anh đang sợ một ngày nào đó, anh sẽ quên cô mất.

Khải Hoàng cay đắng nhắm mắt quay lưng đi, anh biết, có hỏi cô bao nhiêu thì đáp trả vẫn chỉ là sự lặng câm.

Giữa chốn đông đúc, chiếc xe con hạng sang dừng lại một khách sạn đang nhộn nhịp người ra vào. Từ trong cửa chính là một thảm đỏ trải dài, hai dàn nhân viên lễ tân mặc đồng phục của khách sạn Thiên Linh đồng loạt cúi chào khi nhìn thấy tổng giám đốc – bà Linh và Khải Hoàng bước xuống xe.

Hôm nay, khách sạn Thiên Linh tổ chức một buổi tiệc lớn dành cho tất cả những nhà đầu tư vào dự án lần này. Lễ là dự án đã hoàn thành xuất sắc, đem lại lợi nhuận hàng chục tỷ đồng cho Thiên Linh nên đây cũng được coi là buổi tiệc cảm ơn sự tài trợ và nỗ lực hết mình của các nhà đầu tư.

Bà Linh hôm nay là chủ của buổi tiệc nên tất nhiên, bà dường như nổi bật giữa hàng chục phu nhân quý phái. Bà Linh diện một chiếc váy ôm sát, xẻ tà ngay từ dưới eo xuống đến chân váy, để lộ một thân hình tuyệt mỹ ai ai cũng ngược nhìn. Trên tay, bà cầm một chiếc túi cầm tay đính đá lấp lánh, và chiếc vòng cổ kim cương lóe sáng dưới vầng cổ trắng trẻo.

Bà Linh sang chảnh bước vào cùng Khải Hoàng bảnh trai đi đằng sau. Chỉ vừa bước vào, ai nấy đều đồng loạt vỗ tay chào mừng quý phu nhân của tập đoàn Thiên Linh với một chuỗi khách sạn hùng hậu.

Không gian trong buổi tiệc thật khiến người ta thư thái. Ai nấy đều váy áo xúng xính, trò chuyện rôm rả trước khi buổi tiệc chính thức bắt đầu. Từ phu nhân cho đến các quý ông lịch lãm đều cầm một ly rượu vang cùng chúc mừng cho chiến thắng lần này.

Rồi buổi tiệc cũng bắt đầu khi MC thông báo qua micro. Bà Linh bước lên sân khấu và tăng lắng lấy giọng.

- Chào mừng tất cả các quý ông, quý bà cùng đến dự buổi tiệc ngày hôm nay.

Bà vừa dứt lời, tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên. Trong lúc bà Linh phát biểu, không may một tiếng xì xầm nào vang lên khiến buổi tiệc càng trở nên trang trọng hơn.

- Để có được ngày hôm nay, tập đoàn Thiên Linh chúng tôi thật sự cảm ơn rất nhiều đến các nhà đầu tư. Với lợi nhuận lên đến hàng chục tỷ đồng, các quý ông, quý bà ở đây đã phải nỗ lực và phấn đấu rất nhiều. Đặc biệt, một trong các nhà đầu tư giúp tập đoàn có thành công lớn như ngày hôm nay thật sự không thể không nhắc đến chủ tịch Tịnh Hải. Bà có thể phát biểu đôi chút về thắng lợi trong dự án này không ạ?

Bà Linh vừa hỏi, ánh mắt đảo quanh tất cả các khách mời. Tiếng rì rầm bắt đầu xôn xao khi đã mấy giây trôi qua vẫn không thấy ai bước lên.

- Ô, vốn đã biết chủ tịch Tịnh Hải chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng, nhưng tôi vẫn hy vọng ngày nào đó chủ tịch có thể xuất hiện một lần để mọi người có thể biết nhiều hơn về bà. Tôi không nói nhiều nữa, kính mời quý ông quý bà nhập tiệc.

Một tràng pháo tay vang lên như vỡ òa, bà Linh cúi người chào rồi bước xuống chào mời từng vị khách. Trong lòng bà dấy lên một nỗi nghi ngờ. Phải chăng chủ tịch Tịnh Hải đang có điều bí ẩn gì đó đến nỗi chỉ một lần xuất hiện tại buổi tiệc lớn cũng không được?

Khải Hoàng chán nản lắc ly nước ép trên tay. Mặc dù anh đã mười chín tuổi rồi nhưng vẫn chẳng bao giờ đụng đến rượu. Anh sợ trong cơn say, hình bóng về Bình Nhi sẽ nhạt dần. Anh rất sợ cái cảm giác chỉ nhìn thấy một mảng mờ ảo trong trí óc mình về một người con gái.

Khải Hoàng lơ đãng nhấp ly nước ép rồi lại huýt sáo về thờ ơ. Đến khi cơn gió lạnh lùa qua anh mới nhận ra, mình đang ở ngoài hồ bơi. Nhìn vào không khí nhộn nhịp ẩm cúm bên trong buổi tiệc, anh thấy ngoài này thật dễ thở.

Khải Hoàng nhấp ly nước ép. Anh ngồi xuống cạnh chiếc ghế dài đặt cạnh đó. Không khí buổi đêm thật khiến người ta sảng khoái. Khải Hoàng ngửa cổ nhìn trời. Hôm nay trời đêm thật đẹp, lòng anh lại dấy lên một nỗi nhớ nhung nào đó. Miệng lẩm bẩm đếm từng vì sao trên trời.

- Một sao, hai sao, ba sao...

Ánh mắt u buồn cứ nhìn lên bầu trời đêm, miệng cay đắng cười khê. Anh biết, có đếm bao nhiêu ngôi sao thì Bình Nhi sẽ mãi mãi không trở về.

“Một trăm hai mươi ba sao, một trăm hai mươi bốn sao, một trăm hai mươi lăm sao...”.

Khải Hoàng ngừng đếm, anh chợt khựng người khi nghe giọng nói của ai đó, rất quen. Anh hoang mang nhìn xung quanh, ánh mắt trở nên gấp gáp hơn. Giọng nói đó, chẳng lẽ...

Khải Hoàng đứng dậy, bước chân khê tiến đến đám cỏ, bàn tay run run lùa những cành lá sang một bên.

- Bình... Nhi.

Môi anh không chủ động được khê kêu lên, như nhận ra là quá lộ liễu, nhớ như đó không phải là Bình Nhi thì sao? Khải Hoàng lấy tay bịt chặt miệng.

Anh lặng lẽ đứng đằng sau cô gái đang ngửa cổ đếm sao. Cô gái đó, mái tóc ngắn, chiếc váy xòe hồng phấn xòe dài cả ghế đá và đôi gót dính đá rất cao để bên cạnh.

Rất khác, hoàn toàn khác so với hình ảnh về Bình Nhi trong kí ức của anh. Khải Hoàng thất vọng quay lưng bước đi. Trong lòng thầm nghĩ người đó chắc chắn không phải là Bình Nhi. Bình Nhi... luôn để tóc dài, Bình Nhi sẽ chẳng bao giờ chịu mặc váy khác màu trắng. Cô ấy... chắc chắn sẽ chạy đi tìm anh.

Khải Hoàng cay đắng nuốt nước bọt, bước chân toan trở về mép hồ bơi.

- Mèo đen ơi... anh đi đâu mà lâu quá vậy à... em đợi lâu quá... lâu quá...

Bước chân dừng lại, Khải Hoàng có đang nghe lầm không? Anh vội vàng quay đầu. Tại sao cô gái đó lại gọi là “mèo đen”? Trái tim anh bỗng đập nhanh hơn, gấp gáp hơn. Khải Hoàng lặng lẽ bước gần đến cô gái, ánh mắt hoang mang nhìn vào khuôn mặt dưới mái tóc ngắn bồng bênh.

“Choang”. Ly nước ép trên tay Khải Hoàng vỡ tan dưới sàn gạch hoa văn. Làm sao đây, là... là Bình Nhi.

- Bình Nhi... em... em...

Khải Hoàng bất ngờ nhìn người con gái trước mặt. Đôi môi ấy, chiếc mũi nhỏ ấy. Khải Hoàng run run nhấc từng bước chân nặng nề lại gần cô.

Hạ Dương giật mình vì tiếng vỡ của ly nước, cô vội đứng bật dậy. Ánh mắt ngỡ vực nhìn người con trai trước mặt, tại sao anh ta lại khóc?

Khải Hoàng đau đớn nhìn cô, dường như bao nhiêu nhớ mong suốt một năm qua dồn nén nay vỡ òa. Anh ôm chầm lấy cô, ôm chặt hơn bao giờ hết.

- Bình Nhi à... em đã đi đâu chứ, em đã đi đâu suốt một năm quá chứ...

Khải Hoàng cay đắng cất tiếng gọi cô trong nước mắt. Bàn tay siết chặt lưng cô, anh cố vùi đầu mình vào mái tóc ấy, nhưng làm sao đây, tóc cô đã ngắn mất rồi. Bình Nhi bất ngờ đẩy Khải Hoàng ra, ánh mắt sợ sệt nhìn anh.

Khải Hoàng điếng người, tại sao Bình Nhi lại đẩy anh ra? Anh cứ ngỡ, nếu gặp lại cô ấy sẽ ôm anh chứ. Khải Hoàng hướng ánh nhìn hoang mang vào Hạ Dương.

- Em...

Mặc cho cô có cố gắng đẩy anh ra, Khải Hoàng lại ôm cô vào lòng, bàn tay siết chặt hơn, anh sợ cô sẽ lại rời xa anh.

Bình Nhi không biết tại sao người con trai lạ lùng này lại ôm cô, anh ta còn khóc và gọi cô là “Bình Nhi”. Đầu óc thoáng nhức nhối vì một cái tên rất quen gọi cô. “Bình Nhi”? Nhưng cô bé nhỏ ấy lại cố đẩy anh ra bằng tất cả sức mạnh của mình. Nhưng rồi Khải Hoàng vẫn ngoan cố, anh cứ ôm cô vào lòng.

Như chẳng thể chịu nổi nữa, Bình Nhi bỗng hét toáng lên.

- Buông ra... buông ra... huhuhu...

Bình Nhi khóc mất rồi, Khải Hoàng giương đôi mắt ướt đẫm nhìn người con gái ấy. Cô ấy đã thay đổi rồi. Bàn tay nới lỏng, Hạ Dương vội vã thở hổn hển, người cúi xuống cầm đôi gót trên ghế đá.

- Bình Nhi. Em không được đi đâu hết. Em chẳng nhớ anh sao, anh là mèo đen, là mèo đen đây mà?

Khải Hoàng cố níu lấy cô trong vô vọng, ánh mắt khẩn thiết cầu mong cô sẽ nhận ra anh.

Bình Nhi bỗng yên lặng nhìn anh, Khải Hoàng thấy vậy nắm tay cô chặt hơn.

- Anh là mèo đen, mèo đen đây mà.

- Không... mèo đen, huhu, mèo đen... - Hạ Dương đột nhiên khóc to lên, ánh mắt run sợ nhìn anh.

- Đúng rồi... anh là mèo đen, là mèo đen mà em đang gọi đấy.

Hai hàng nước mắt Khải Hoàng lăn dài trên má, làm sao đây? Cô ấy đã nhận ra anh rồi. Bình Nhi đã gọi anh là mèo đen.

-Không. Mèo đen, mèo đen...

Bàn tay đang nắm bỗng buông lơ lửng giữa không trung. Hạ Dương đã bỏ chạy, cô ấy chạy lại một người con trai nào đó.

- Vĩnh Phúc... em sợ... em sợ...

Người con trai ấy ôm cô vào lòng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Khải Hoàng.

Khải Hoàng sững người, bàn tay vẫn còn buông thả trong không trung. Tại sao Bình Nhi lại gọi người con trai lạ lẫm kia là “mèo đen”?

- Không... Bình Nhi à, anh mới là mèo đen, em đã gọi anh là mèo đen mà.

Chẳng đợi Khải Hoàng cố níu lấy, Vĩnh Phúc lạnh lùng bế cô vào lòng và cất bước rời đi. Bình Nhi ngoan ngoãn vùi đầu vào mảng áo vest của Vĩnh Phúc mà nức nở.

Khải Hoàng đứng bần thần từ đằng sau nhìn bóng dáng Vĩnh Phúc mờ dần. Mờ dần trong nước mắt.

Vĩnh Phúc lạnh lùng nhìn lại “mèo đen” đang cố vẫy vùng trong cơn đau, anh cũng đang đau lắm. Anh sợ một ngày nào đó, Hạ Dương sẽ nhận ra, anh không phải là mèo đen.

- Tại sao hả mẹ? Mẹ đã nói là Bình Nhi sẽ không bao giờ đi được mà. Mẹ đã nói cô ấy sẽ bại liệt suốt đời mà. Vậy tại sao vừa nãy con lại gặp cô ấy, cô ấy còn có thể đi được nữa mẹ à. Tại sao chứ?

Khải Hoàng hét lên trong tức giận nhìn bà Linh. Dường như bao nhiêu uất hận anh đều đổ hết lên đầu bà.

- Tại sao chúng ta không thể khiến Bình Nhi đi được nhưng thằng khốn kia lại có thể làm cho cô ấy đi được chứ?

Khải Hoàng đau đớn nói trong nước mắt. Anh thật tội tệ. Nếu biết trước cô ấy có thể sẽ không bại liệt suốt đời, anh sẽ làm tất cả những gì để trả lại tự do cho Bình Nhi.

- Con muốn cô ấy có thể tự do bay nhảy, muốn cô ấy có thể đi lại như bao người. Vậy tại sao mẹ lại nói dối con chứ? – Khải Hoàng gào thét như con thú điên, anh đang hận chính bản thân mình, chẳng bao giờ giúp được gì được cho người con gái ấy.

- Tất cả là vì con đấy.

Bà Linh bất ngờ quát lên, giọng nói quyền lực vang ầm cả tòa nhà lớn.

- Nó nói chỉ có như vậy con mới chịu buông tha cho nó. Vậy mà sao? Con đã quá ích kỷ khi cứ giữ con bé cho riêng mình. Con bé ấy, nó đã nói với ta rằng, nó rất sợ... cảm giác giết chết người mà nó yêu thương. Con có hiểu không hả. Con bé ấy, nó không phải người bình thường.

Bà Linh nghẹn ngào nói, trái tim bà cũng đau đớn khi nhìn thấy mọi chuyện thật quá tội tệ.

- Một năm trước, chính ta đã để con bé xuất ngoại đấy, ta đã muốn con bé quên hết mọi chuyện và có một cuộc sống mới ở bên người con trai khác không phải con. Con biết không? Nếu con bé còn ở đây... nó có thể đã chết dưới lưỡi dao của bà ta đấy... bà ta, vẫn luôn muốn giết con bé. Vì vậy làm ơn... con đừng bao giờ tìm nó nữa, được không?

32. Chương 32: Nếu Có Gặp Lại?

Từ chương này về sau tác giả sẽ gọi Vĩnh Phúc là “hắn” nhé, để khỏi nhầm lẫn với Khải Hoàng. Bạn nào chưa like thì lúc nào cuối chương hãy like ủng hộ tinh thần viết truyện của tğ nhé. Truyện đăng tại , hãy vào web trên để cập nhật chương mới nhanh nhất nhé. Chúc các bạn đọc truyện vui!

~~

Dưới cái lạnh lạnh của cơn mưa rào ngoài trời, màn đêm u tối ngự trị khắp bầu trời, điểm vào đó đôi chút ánh sáng yếu ớt của hai ba vì sao vẫn kiên trì chiếu sáng. Trong căn phòng trắng, Khải Hoàng lặng lẽ ngồi bệt dưới sàn nhà, ánh mắt ủ dột nhìn vào con gấu bông trên tay.

Con gấu bông vẫn nhìn anh nhe răng cười, vẫn là cái điệu cười mà mỗi lần anh nhớ Bình Nhi, Khải Hoàng đều lấy nó ra mà ngắm. Con gấu bông đã cũ hơn rồi, chiếc mũi đen của nó chẳng còn sáng loáng như hồi mới mua. Cũng đúng rồi nhỉ, một năm còn gì. Một năm cũng đủ để anh nhớ cô đến điên cuồng. Bất kể ngày hay đêm, nắng hay mưa, có buồn hay là đang vui, anh đều nghĩ về cô. Bình Nhi như dòng máu chảy trong người anh, nếu không còn cô trên cái cõi đời này nữa, có lẽ anh cũng chẳng đủ mạnh mẽ để sống tiếp và chờ đợi ngày cô trở về. Nhưng rồi sao đây? Con mèo nhỏ ấy... quên anh rồi.

Khải Hoàng cay đắng nuốt nước mắt vào đáy lòng, bàn tay run run vuốt bộ lông mềm mại con gấu bông, miệng mấp máy lời nói chẳng người nghe.

- Nếu đã quên, sao còn gọi là “mèo đen”? Nếu đang sống tốt, sao lại còn quay về?

Khải Hoàng đau đớn lắm bầm như kẻ điên. Ánh mắt tràn lệ cứ mập mờ dưới ánh đèn vàng. Anh khóc, khóc cho người con gái ấy. Khóc cho mối tình đầu đã vỡ tan.

Khóc để vùi lấp mọi chuyện vào quá khứ.

Bàn tay đặt nhẹ con gấu bông vào một chiếc hộp màu xám, giọt nước mắt rơi khê khàng minh chứng cho sự đau đớn của khổ chủ. Lần cuối thôi, chỉ lần này nữa thôi, Khải Hoàng ôm chầm lấy con gấu bông trong nước mắt nghẹn ngào. Rồi ngay sau đó, anh dứt khoát để nó trở lại vào hộp xám, mở cánh cửa tủ và nhét sâu vào bên trong. Với lời hứa, nhất định sẽ không bao giờ lấy ra, sẽ không bao giờ nhìn thấy con gấu bông ấy nữa.

Sẽ không bao giờ gặp lại Bình Nhi nữa.

Cánh cửa phòng mở ra, ông quản gia mới vừa vào làm khê tiến đến nơi Khải Hoàng đang ngồi. Anh nhanh chóng chùi nước mắt đầm trên má.

- Thưa cậu chủ, tôi vừa điều tra xong ạ.

- Nói. – Anh lạnh lùng cất tiếng.

Quản gia tăng hắng lấy giọng, nuốt nước bọt về căng thẳng.

- Thưa, cậu ta tên là Trần Vĩnh Phúc, là con trai của một nhà đầu tư trong dự án của bà chủ vừa qua. Cậu ta được mệnh danh là “hoàng tử lai” bên một trường Đại Học Mỹ, tức là con lai ạ. Cậu chủ cũng thấy rồi đấy, cậu ta rất đẹp trai và lịch lãm...

Đúng như ông quản gia nói. Thật sự Vĩnh Phúc rất đẹp, mái tóc nâu không hề qua chất nhuộm hóa học. Mũi hắn ta rất cao, đặc biệt, ánh mắt như hút hồn và lạnh băng.

Khải Hoàng trầm ngâm, anh đắn đo suy nghĩ về cái tên Vĩnh Phúc.

- Còn gì nữa không? – Anh hỏi.

- Thưa, lẽ là cha cậu ta bận việc đột xuất nên về Việt Nam dự tiệc thay. Còn cô gái đi cùng cậu ta... là bạn gái...

- Được rồi, ông có thể ra ngoài. Cảm ơn ông.

Khải Hoàng cất lời, ánh mắt vô cảm nhìn vào điểm vô tận. Quản gia vội cúi đầu rời đi. Ông đã bước ra khỏi ngưỡng cửa trước khi nghe thấy một lời nói cay đắng. Khải Hoàng nhếch miệng cười đều, vẻ đau đớn hiện rõ.

- Em sẽ tốt mà, phải không?

Ánh bình minh lấp ló ửng hồng cả bầu trời vào ban sáng. Tiếng chim hót vang lên đầu đó, tiếng rì rào của những cơn gió vút bay qua. Không khí trong lành buổi sáng thật khiến người ta khoan khoái.

Khải Hoàng vươn mình vươn vai hít thở bầu không khí sáng khoái. Ánh mắt chao đảo tận hưởng khung cảnh ngoài vườn.

Tối hôm qua, anh đã ngủ ngon làm sao. Quên đi được Bình Nhi, thật sự anh thấy thật thoải mái. Nhưng sao đây, thoải mái mà anh nghĩ chỉ là đang che giấu một trái tim đã tan vỡ.

Tiếng tăng hắng của quản gia đằng sau lưng vang lên khiến anh thoát khỏi mớ cảm xúc hỗn độn.

- Thưa cậu chủ, hôm nay là buổi học đầu tiên.

- Tôi sẽ đi ngay.

Khải Hoàng không quên. Hôm nay là ngày đầu tiên anh đi học tại trường Đại Học Kinh Tế với số điểm gần như tuyệt đối. Mặc dù phải cố quên bao chuyện, anh vẫn chuyên tâm học hành, không bao giờ để bà Linh thất vọng.

Không lâu sau đó, chiếc SH đen vút qua cổng lớn, hiên ngang phóng vào con đường cao tốc lắm xe cộ.

Khải Hoàng gạt chân chống xe, cởi mũ bảo hiểm một cách “mê hoặc” trước bao cô gái tình cờ đi ngang qua và... đổ mắt. Cái vẻ lãng tử ấy cho dù có trải qua bao nhiêu chuyện, nó vẫn luôn “trường tồn” mãi mãi.

Vài ba cô gái đồng lứa cố nhìn trộm anh, Khải Hoàng cũng thấy... oai oai. Được bao cô mê thế mà. Anh vờ... chẳng, lạnh lùng bước qua các cô bạn nhí nhố.

Nói thì vậy, chứ thật ra anh cũng chẳng thuộc dạng đào hoa. Chỉ là cái “mã” quá đẹp khiến ai cũng ngược nhìn nên đành chịu thôi. Hôm nay Khải Hoàng vận chiếc áo pull trắng, bên ngoài khoác chiếc bomber jacket màu đen rất chất. Kèm thêm đôi giày Converse cổ cao và chiếc balo đen càng khiến anh “bụi bặm” hơn. Rất đẹp, rất rất đẹp trai. Thảo nào ai chẳng nhìn, bởi các cô gái luôn nghĩ rằng, đại gì mà không ngắm trai đẹp, vì nó miễn phí nên cứ tha hồ mà nhìn.

Mặc cho mình đang vô tình gây chú ý, Khải Hoàng vẫn bước đều về phía phòng học ồn ào. Anh không muốn buổi học đầu tiên lại bị đánh vắng vì tội đi trễ.

Cánh cửa mở ra, mở ra một cuộc sống mới của Khải Hoàng, mở ra một số phận mới không mang tên “Bình Nhi”.

Anh khê khàng len qua đám ghế và chọn vị trí gần cuối lớp để ngồi. Vì là trường Đại Học nên phòng rất rộng, sinh viên rất đông và vô cùng ồn ào. Khải Hoàng lấy chiếc tai phone đeo vào tai, mở một bài nhạc Âu Mỹ nào đó để giải tỏa căng thẳng.

- E hèm. – Một giảng viên tăng hắng khi vừa bước vào lớp. Chốc sau đó, tiếng ồn ào biến mất.

Giảng viên lớp này là một người phụ nữ trung niên, cặp kính cận đẩy xuống liếc nhìn tất cả các học viên trong phòng.

- Được rồi. Các em đã đăng kí lớp giảng của tôi tức là đã biết về quy định ở đây. Nếu một trong các em có ý định vi phạm thì tốt nhất nên rời khỏi đây ngay lập tức.

Cái giọng nhỏ nhẹ nhưng chứa đầy sự nghiêm túc của bà giảng viên vang vọng cả lớp học. Ai nấy đều im re chẳng buồn ho he. Cái quy định mà bà ta nói tức là quy định “ba không”. “Không vắng, không trễ, và không van xin”. “Van xin” ở đây tức là không nài nỉ về chuyện đi trễ hay vắng mặt. Bà giảng viên nghiêm túc gõ thước lên bảng, ánh mắt như “sát thủ” bủa vây mọi ánh nhìn của các học viên.

- Bài giảng bắt đầu!

Có vài tiếng thở phào the thé vang lên. Khải Hoàng thôi nghe nhạc, tháo tai phone nhét vào balo. Anh nghiêm nhiên ngồi nghe bà giảng viên luyên thuyên nói, tay chẳng buồn viết đôi ba chữ vào cuốn tập để dưới.

Khải Hoàng trầm ngâm chống cằm nghe giảng, nghe một hồi lại thấy mệt mỏi nên đành lơ đãng nhìn xung quanh. Ánh mắt dừng lại tại một điểm. Hai mắt trợn ngược lên, vẻ ngạc nhiên hiện rõ qua cái mồm há to như cái bát.

Là Bình Nhi. Khải Hoàng hoang mang nhìn vào hai người đang ngồi trước mình một dãy bàn. Đúng là Bình Nhi, và cái tên Vĩnh Phúc chết tiệt.

- Sao cái thằng khốn ấy biết chọn lớp học thế không biết.

Khải Hoàng bĩu môi, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Vĩnh Phúc tuy không thi Đại Học năm nay nhưng với vài cái bằng xuất sắc cả thành tích học bên Mỹ quá tầm kiểm soát nên được nhận vào trường Kinh Tế này. Mặc dù chỉ có mình hấn đi học nhưng lại dẫn theo cả Bình Nhi vào lớp. Lẽ là cái tính mè nheo của cô khiến hấn chẳng cầm lòng được.

Vĩnh Phúc ngồi bên nhìn cô bé nhỏ vẻ suy tư, có vẻ cô đang chăm chú nghe giảng.

- Em hiểu không? – Hấn hỏi, ánh mắt thích thú nhìn cô.

- Không ạ. Chẳng biết cô đang nói gì. – Bình Nhi ngây thơ chuyển ánh mắt sang Vĩnh Phúc.

- Thấy em chăm chú cứ tưởng em hiểu chứ.

- Thì sao. Em nghe cho vui thôi.

Bình Nhi đáp gọn lỏn, mắt vẫn chăm chú nhìn bà giảng viên. Vĩnh Phúc trông cái vẻ ngốc ngốc của Hạ Dương lại thấy dễ thương biết bao. Bàn tay không chủ động được đưa lên má cô véo một cái thiệt đau.

- Á. Đau quá, anh điên hả?

Bình Nhi tức giận nhìn Vĩnh Phúc cười khoái chí, nhìn cái vẻ “hạnh phúc” khi véo má mình của hấn, cô lại điên tiết lên. Tay khoanh trước mặt quay lưng về phía khác đổi. Vĩnh Phúc thấy cô đổi thì càng phần khởi hơn, anh giật giật đuôi tóc của cô, cắt cái giọng eo éo.

- Ôi, cô công chúa của tôi ơi, tôi xin lỗi nhé nhé.

Bình Nhi quay mặt lại nhìn thẳng vào mặt hắn, môi chu lên.

- Cô công chúa này chẳng rời đi chơi với cái đồ quỷ già xấu xí như người, hứ!

Vĩnh Phúc cất tiếng cười the the, cánh tay vòng qua vai cô, miệng cười đều.

- Cô công chúa đừng dối nha. Quỷ già xấu xí này sẽ khóc mất.

Rồi hắn vờ khóc huhu, Hạ Dương thấy vậy cười lớn lên, tay ghì vào trán hắn cái rõ đau.

- Đẹp đi, em còn nghe cô giảng.

Vĩnh Phúc tươi cười gật đầu nhìn cô, cánh tay vẫn choàng qua vai, nghịch nghịch mái tóc ngắn.

Đằng sau, ánh mắt như tóe lửa của Khải Hoàng đốt cháy mọi thứ.

- Thằng... thằng khốn đó...

Tức thật mà, Khải Hoàng đập mạnh bàn tay xuống bàn nuốt giận. Nhưng chỉ vừa mới đập xong, anh khẽ ré lên the the vì đau.

- Cái bàn chết tiệt.

Và từ cuối lớp, tiếng rên rỉ vì đau của một kẻ nào đó nện cái tay tội nghiệp lên bàn lần nữa vì tức... cái bàn.

- Không nhìn, không nhìn, không nhìn, không nhìn... ôi cái thằng chết tiệt còn véo mũi cô ấy nữa chứ, ôi tức chết mất.

Khải Hoàng ré lên trong “đau đớn” thảm liệt. Anh đã cố không nhìn nhưng ánh mắt vẫn cứ di chuyển về hai con người ấy. Bàn tay đưa lên vò nát mái tóc rối. Cái cơ thể bắn loạn lên của Khải Hoàng lại vô tình khiến mấy cô sinh viên xung quanh âu yếm nhìn ngắm.

Vậy là Khải Hoàng quyết định bỏ ra ngoài lớp học, khuôn mặt tưng tức trông đến khó coi. Mấy cô sinh viên thở dài vì hụt mất trai đẹp.

Khải Hoàng lòn qua hàng rào, phóc lên một phiến đá rất cao đằng sau sân vận động ở trường. Anh nằm xuống, balo kê đầu thờ ơ ngắm nhìn những tầng mây trôi lững lờ, cảm xúc phiêu theo từng điệu nhạc xập xình.

Ánh mắt mờ dần, mi mắt sụp xuống và ngủ lúc nào không hay. Làn gió mát lùa qua khe ru hò.

Đến khi từ đằng xa nghe thấy tiếng thét rõ to, Khải Hoàng mở mắt bực mình ngồi dậy nhìn vào chủ nhân tiếng thét khiến anh mất ngủ.

Ánh mắt trợn ngược lên. Là Bình Nhi, và một đám thanh niên bu quanh cô ấy. Khải Hoàng vội phóc xuống chạy lẹ đó. Hèn gì anh thấy cái tiếng nó quen quen.

- À, mấy bạn gì đó ơi, để cho con ta đi cho rồi, bắt nạt gì mấy đức con gái ông ọ này. Đập bậy với bạn này đi, được không?

Khải Hoàng cất tiếng, đám thanh niên, ừ thì chúng cũng là sinh viên với nhau cả cùng quay lui. Một thằng trông vẻ “dân chơi” bước ra.

- Sao, mày định làm “Gu-dun-bi-ô” cứu “Gum-zan-đi” à?

Cái thằng vênh râu nói, vẻ cao ngạo hất cằm nhìn Khải Hoàng.

- Mày nói cái vẹo gì tao đéo hiểu.

Khải Hoàng thắc mắc nhìn tên sinh viên ra oai đấy. Bình Nhi đứng bên cất tiếng the the.

- Là Gu Jun Pyo và Geum Jan Di trong phim Vườn Sao Băng ấy ạ, em có xem phim đấy.

Cái vẻ sợ sệt của Bình Nhi cất tiếng. Khải Hoàng bật cười, vuốt hàm râu vài sợi ra vẻ.

- Chậc tao tưởng sao. Thì ra dân chơi cũng xem ba cái phim của mấy đứa con gái. Đúng là...

- Mày ... mày nói gì? – Thằng sinh viên kia tức ộc máu trợn ngược mắt lên. – Đập nó.

Thằng dân chơi kia hét lên, ba bốn thằng khác bay vào hùng hổ.

Khải Hoàng vội đẩy Bình Nhi ra xa, cánh tay nhanh chóng đưa lên đỡ cú giáng của một tên ốm như mướp. “Bịch, bốp, chát”. Sau vài phút gì đó, mấy thằng kia co giò bỏ chạy. Miệng còn ngoan cổ để lại lời đe dọa.

Khải Hoàng vuốt khoe miệng dính máu. Đánh với bốn thằng oắt kia khiến anh cũng bị thương không ít.

- Anh gì đó... sao không ạ?

Bình Nhi vội chạy đến nhìn Khải Hoàng đang nhăn mặt vì mấy vết bầm trên cánh tay.

- Không... không sao.

Nói rồi anh bỏ đi, nếu còn ở lại chắc anh sẽ ôm chầm lấy cô mất. Bình Nhi vội vàng chạy theo, níu giữ cánh tay của anh.

- Á, đau! – Khải Hoàng thét lên khi Bình Nhi chạm vào vết bầm.

- Ế, xin lỗi, em không cố ý.

Thấy cái dáng vẻ cuống quýt thả tay của con mèo nhỏ, trái tim anh khẽ đập mạnh. Khải Hoàng buông tay rồi dứt khoát bỏ đi.

- Anh tên gì ạ? – Bình Nhi đứng đằng xa cất tiếng hỏi.

Làn gió lùa qua mang tiếng nói trong treo vang đến tai anh. Giống như ngày hôm ấy, Khải Hoàng đã chạy theo hỏi tên cô. Như một mảng kí ức ủa về. Khải Hoàng dằn lòng, sẽ không bao giờ gặp cô nữa. Anh quay mặt lại, tươi cười nhìn cô, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt chưa chút.

- Khải Hoàng.

Trong một buổi sáng lành lạnh, người con gái thờ thẫn nhìn bóng dáng người con trai từ đằng xa mờ nhạt dần. Cô nhóc ngây thơ nào biết, có lẽ định mệnh một lần nữa lại rẽ ngã. Cũng như ngày hôm ấy, cô bé ngày xưa đã nói tên rồi biến mất. Khải Hoàng cũng đang mong, lời nói cất ra sẽ vùi lấp mọi thứ. Anh mong, định mệnh hãy đưa anh rời xa người con gái ấy. Như ngày xưa, đừng bao giờ gặp lại!

Đâu đó dưới cái sương lành lạnh, giọt nước mắt nóng hổi của người con gái lặng lẽ rơi xuống, đôi môi nhỏ run run cất tiếng, lời nói đã bị gió cuốn đi, cuốn đi vào vô tận.

- Mèo... mèo đen?

33. Chương 33: Em Muốn Trả Ôn!

Tịnh Hải lặng lẽ nhìn ngắm ánh hoàng hôn buông xuống đỏ rực cả một trời, cảm thấy lòng như ai đốt cháy. Nhấp ngụm rượu vang đỏ, ánh mắt bà có phần lay động. Từ trong chiếc ví đã cũ lấy ra một tấm ảnh nhàu nát. Tịnh Hải trầm ngâm nhìn hồi lâu.

Trên nền trắng, một cô gái tầm mười mấy tuổi với mái tóc dài xõa đằng sau, ánh mắt u buồn và không chút cảm xúc nhìn vào máy ảnh.

Là tấm ảnh mà lúc chuẩn bị đám tang cho Đình Hưng, Tịnh Hải đã nhìn thấy. Người đàn bà vì quá đau khổ khi mất đi đứa con trai bé bỏng đã quá mù quáng trước mọi việc. Bà cho rằng đó là tấm ảnh về đứa con gái mà Tịnh Hải đã bắt gặp trước cửa nhà với bàn tay đầy máu. Ngày hôm ấy, Tịnh Hải đã nhìn thấy Bình Nhi. Đúng như vậy, là đứa con gái đã giết chết con bà. Bà căm hận nó, căm hận kẻ đã làm bà phải rời xa con trai. Trách sao được, bà luôn muốn kẻ đã hại chết con trai mình phải tù tội, nhưng sao đây? Cô gái ấy điên, cô ấy bị điên. Pháp luật chẳng thể làm gì với người điên.

Tịnh Hải gần tia nhìn uất hận, bàn tay bóp nát bức ảnh nhàu nát. Đã bao lần, bà nhớ về đứa con trai quá cố tội nghiệp, thì lúc đây nỗi hận trong bà lại càng lớn hơn. Với Tịnh Hải bây giờ, pháp luật không thể bắt kẻ đã giết Đình Hưng, nhưng bà thì có thể. Bà có thể giết nó để trả thù cho Đình Hưng.

Nhưng rồi một năm dài đằng đẵng cứ lặng lẽ trôi qua, bà vẫn chưa giết được kẻ đó. Tịnh Hải càng đau đớn hơn, cứ sống trong thù hận khiến bà chẳng thể có giây phút nào yên bình. Nhưng số trời đã định, không ai có thể thay thế.

Nhấn chìm vào nỗi tuyệt vọng, Tịnh Hải đắm mình trong nỗi nhớ da diết về đứa con gái thất lạc. Bà nào biết, ngày hôm ấy, Đình Hưng đã cố gắng để nói cho bà biết về chủ nhân của bức ảnh. Nhưng lời chưa kịp dứt, hơi thở đã lụi tàn.

Tịnh Hải ngã mình sau lưng ghế, nhắm hờ mắt nhìn vào một điểm vô định trên trần nhà. Nước mắt cứ thế chảy dài theo gò má, mi mắt run nhè nhẹ rồi đắm chìm vào giấc ngủ. Mong sao có thể tìm kiếm chút gì đó của hạnh phúc trong mơ hồ.

Trước trường Đại Học Kinh Tế, một cô gái đứng thập thò sau cánh cửa sắt cứ ngoái đầu tìm kiếm bóng dáng của ai đó. Bình Nhi hôm nay vận chiếc sơ mi rộng, jean rách và đôi neaker đen, chiếc balo nhỏ đeo lác lư trên vai. Cô bé nhỏ cứ nhìn phải rồi nhìn trái xem xem người ấy đã đến chưa. Đúng như dự đoán, Bình Nhi vội chạy ra trước mũi xe khi chiếc SH đen sắp phóng vào sân trong.

Khải Hoàng bất ngờ phanh kít xe, mém chút nữa là anh đã tông mạnh vào cô bé ngốc trước mặt. Anh bực mình vội ngừng đầu chửi cho cái đứa nào chơi ngu một trận, ai lại đột nhiên nhảy ra trên đường xe chạy như thế. Nhưng đôi môi vừa định cất tiếng, lời nói định nói nghẹn lại nơi cổ họng.

- Bình... À không, em làm gì vậy, sao tự nhiên nhảy phóc ra đường đi như vậy?

Khải Hoàng bỗng nhiên gất um lên, quát ầm cái đứa đang đứng trước mặt. Bình Nhi ngu ngơ gãi gãi đầu, ánh mắt ngây thơ về vô tội.

- Em có làm gì sai đâu?

- Sai... sai gì mà sai. Tránh ra đi, anh đây còn phải vào học. – Khải Hoàng ra vẻ phũ phàng cố đuổi Bình Nhi đi.

Khải Hoàng rồ ga mạnh khiến cô bé nhỏ giật mình tránh ra, anh nhanh chóng chạy xe vào sân trong, chẳng buồn nhìn lại cô bé nhỏ đang thần thờ đứng đằng sau.

Khi Khải Hoàng xốc lại balo chuẩn bị vào lớp, Bình Nhi từ xa lóc cóc chạy lại, mặt vẻ hờn hờ nhìn anh.

- Anh ơi, em muốn mời anh ăn bữa sáng.

Ánh mắt long lanh của cô nhìn Khải Hoàng, bắt giắc trái tim anh đập mạnh. Cái cô ngốc này, đã cố tránh rồi sao mà lại tìm đến thế không biết.

- Không, anh đây không ăn sáng. Mà mặc gì em phải mời? – Khải Hoàng hất cằm.

- Thì... hôm bữa anh giúp em nên giờ em muốn trả ơn anh. – Bình Nhi nghiêng đầu nói.

- Đẹp! Ôn iếc gì đây, tránh ra cho anh vào học.

Bình Nhi ngoan cố chạy theo níu cánh tay Khải Hoàng, ánh mắt van nài nhìn anh.

- Không... không muốn đâu. Anh ăn sáng với em đi.

- Bạn trai em đâu? – Khải Hoàng đổi chủ đề, hỏi với thái độ cay cú.

Bình Nhi đắn đo hồi lâu, đôi mắt tinh nghịch nhìn anh.

- Theo em rồi em nói cho nghe.

Nói rồi cô kéo tay anh tiến vào căn tin mà chẳng biết Khải Hoàng có đồng ý không. Thật ra, cô bé nhỏ kia chẳng đủ sức để kéo anh đi, chỉ cần anh hất cho một cái là đã lăn đùng ra đất. Chỉ là con tim của Khải Hoàng lại thôi thúc bước chân anh đi theo.

Bình Nhi hớn hở mang hai bát mì tôm nóng hổi từ từ tiến lại.

- Trả ơn mà chỉ có mì tôm thôi hả? Sao không mua phở ấy. – Khải Hoàng vờ tức tối.

Cô bé nhỏ đặt hai bát mì xuống bàn, bát có hành đẩy về phía anh.

- Em chỉ có đủ tiền để mua nhiều đây thôi à, nhưng thật ra em còn dư bốn nghìn đấy ạ. – Bình Nhi thất thểu đáp.

Khải Hoàng thoáng bất ngờ, mắt ngờ ngệt nhìn cô.

- Bạn trai em chẳng phải giàu lắm sao? Chẳng lẽ hán không cho em tiền để ăn sáng sao?

- Không phải ạ. Vĩnh Phúc lúc nào cũng cho em ăn ở nhà rồi mới đến trường. Tiền này là tiền em bán túi xách cho một bạn gái trong lớp ạ.

Bình Nhi lắc lư cái đầu vừa nói vừa gấp một miếng mì cho vào miệng nhai nhồm nhoàm.

- Cái túi nào cơ? – Khải Hoàng tiếp tục hỏi.

- À, cái túi gì mà “Chà-neo” gì đấy, Vĩnh Phúc mua cho em nhưng em không xài nên bán cho bạn ấy.

- Túi Chanel mà chỉ đáng giá hai bát mì?

- Sao ạ, bạn ấy đưa em hai mươi nghìn nên em cầm luôn. Miễn sao có tiền mời anh ăn sáng là được. Hì hì.

Khải Hoàng nhếch nhếch môi nhìn Bình Nhi nhe răng cười, đúng là cái đồ ngốc mà.

- Mà sao thằng đó đâu em đi một mình vậy?

Bình Nhi nghe hỏi đến đấy bỗng giật mình, ánh mắt lảo liên nhìn xung quanh, ngón tay đưa lên môi vẽ bí mật.

- Xuyt. Em nói anh nghe đừng nói với ai hết nhé. Em trốn Vĩnh Phúc đi đấy. Hôm nay anh ấy không đến lớp đâu ạ.

- CÁI GÌ? – Khải Hoàng giãy nảy lên. – Vậy em đến trường bằng cách nào, chẳng lẽ...

- Đúng rồi ạ, em đi bộ ạ. Hì Hì.

Khải Hoàng cứng họng nhìn cô bé nhỏ cười cười ăn bát mì nóng. Tại sao cái thằng khốn kia lại không trông nom cô kĩ càng chứ.

- Mà này, lần sau không được tự ý đi đâu hết nghe chưa hả? Nếu gặp mấy thằng ơn trời thì hán bắt cóc cho đấy, còn lòi vào đánh đập và đe...

- Không sao, lúc ấy anh sẽ đến cứu em mà, phải không?

Bình Nhi ngây thơ nhìn anh, nhìn cái vẽ tin tưởng của cô, Khải Hoàng chợt thấy lòng quặn thắt. Cô đã từng tin tưởng anh đến thế sao?

- Không, anh đây chẳng rồi hơi mà lúc nào cũng cứu người khác. – Khải Hoàng lạnh lùng đáp.

- Nhưng...

Chẳng đợi cô nói hết lời, Khải Hoàng kéo cánh tay cô rời khỏi căn tin.

- Mau lên, anh đưa về.

Khải Hoàng chỉ vào yên sau chiếc SH vừa lấy ra.

- Không. – Bình Nhi xụ mặt.

- Không không gì. Lên mau!

Nghe anh quát lên như thế, Bình Nhi thất thểu lặng lẽ trèo lên xe.

- Em chẳng muốn về đâu.

Bình Nhi bỗng cất tiếng khi Khải Hoàng đang quay lưng cố cài dây mũ bảo hiểm cho cô.

- Vì sao?

- Ở nhà chán lắm ạ. Vĩnh Phúc đi rồi nên chẳng ai chơi với em.

Khải Hoàng khựng người nhìn khuôn mặt xám xịt của cô. Bỗng từ trong đáy sâu đáy lòng dấy lên một nỗi xót xa da diết.

Khải Hoàng bất chợt rồ ga, tay trái quàng lui sau cầm lấy bàn tay Bình Nhi, mắt ánh lên niềm vui hơn bao giờ hết.

- Đi thôi!

- Nhưng đi đâu ạ? – Bình Nhi cố cất tiếng khi nhìn xuống bàn tay bị anh nắm chặt.

- Đi chơi!

Chiếc SH phóng vút qua đám sinh viên đang chuẩn bị vào học. Vài ba cô sinh viên lén nhìn khi thấy anh chàng đẹp trai hôm qua lại đang chở một cô gái. Sự ghen tị hiện rõ.

Khải Hoàng nắm chặt bàn tay Bình Nhi, ánh mắt trở nên kiên quyết hơn. Chỉ hôm nay thôi, anh muốn bên cô bé nhỏ ấy. Chỉ lần này nữa thôi, nhất định sẽ để cô ấy trở về với Vĩnh Phúc.

- OA. – Bình Nhi reo lên khi nhìn thấy trước mắt mình một rạp phim 3D.

- Mau đi thôi.

Khải Hoàng kéo tay cô bước vào phòng chiếu, anh đặt nhẹ hộp bắp rang ở giữa và đưa cho cô cốc nước.

- Sao anh biết em thích sữa me vậy? – Cô bé nhỏ nhấp ngụm sữa.

- Ủ... thì anh mua đại. - Khải Hoàng lấp lửng.

Bình Nhi gật gật đầu, miệng chóp chép nhai bắp.

- Đeo vào này.

Chiếc kính 3D được anh cẩn thận đeo vào cho cô, Bình Nhi thích thú nhìn vào bên trong kính. Bộ phim với kỹ thuật tiên tiến đưa người xem vào khung cảnh thật trong phim.

- OA.

- Em thích chứ hả?

- Thích lắm ạ. To quá.

Bình Nhi phấn khởi hòa mình vào bộ phim. Khải Hoàng thấy vậy lòng chợt vui vẻ hơn hẳn, môi nở nụ cười tươi rói.

- Ui, lạnh thật. – Bình Nhi rên khẽ khi răng chạm vào cây kem quế.

- Lạnh lắm hả? – Khải Hoàng đi cạnh đang nhăm nháp cây kem socola quay sang hỏi.

- Nhưng ngọt quá ạ. Kem gì đâu ngon quá, em muốn ăn thêm.

- Thôi đi cô, một cây còn chưa xong đòi cây khác hả?

Bình Nhi ngúng nguẩy ăn tiếp, lâu lâu nhẩn mặt vì cắn miếng kem.

- Này, lấy cái này mà múc ăn.

Khải Hoàng đưa ra trước mặt cô cái muỗng nhựa, là của quán bán đồ vặt bên cạnh anh vừa chạy qua xin.

- Hi, anh tốt ghê.

Cô bé nhỏ nhe răng cười khi, tay dùng muỗng múc kem cho vào miệng. Cảm giác đầu lưỡi ngòn ngọt vì vị kem, cô nhắm mắt tận hưởng vị kem lạnh.

- Trông cái mặt. – Anh bĩu môi, nhéo vào đôi má ửng đỏ.

- Anh này, ngày mai anh lại đi chơi với em tiếp nhé.

Bình Nhi bất chợt cất tiếng, ánh mắt xa xăm nhìn vào bầu trời xanh. Khải Hoàng không trả lời, cổ họng dường như ứ nghẹn. Anh lặng lẽ nhìn qua cô bé nhỏ, trái tim dấy lên sự xót xa khó tả.

- Đương nhiên rồi. Ngày mai... chúng ta sẽ đi chơi tiếp.

- Dạ.

- Mà này, anh có quà cho em đây. – Khải Hoàng như nhớ ra điều gì đó.

- Quà gì ạ? – Bình Nhi nghiêng đầu tò mò.

- Đợi anh nhé.

Nói rồi anh ấn mạnh cô ngồi xuống ghế đá bên đường.

- Đợi anh ở đây, không được đi đâu hết, nhớ chưa hả? Anh sẽ quay lại ngay.

Khải Hoàng nghiêm trọng nhìn cô, cô bé nhỏ ngây thơ gật đầu rồi nhìn bóng dáng mờ dần trong dòng người qua lại. Khải Hoàng đã đi mất rồi.

Cô bé nhỏ chán nản ăn hết cây kem, mắt lơ đãng nhìn dòng người đông đúc qua lại. Nhìn thấy xe bán kẹo tơ đăng xa, mặc dù rất thích và muốn chạy ngay lại đây để mua, nhưng nhớ lời ai đó dặn, Bình Nhi ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế đá.

- Bình Nhi?

Có tiếng gọi đằng sau, cô bé nhỏ quay đầu lại.

Vĩnh Phúc ngạc nhiên nhìn Hạ Dương, ánh mắt chuyển dần sang tức tối. Hắn nắm chặt bả vai cô, lay mạnh khiến Bình Nhi nhắm mắt vì đau.

- Sao em lại đi lung tung vậy hả? Anh đã nói là ở nhà ngoan rồi mà.

- Em... em... - Bình Nhi ấp úng, mắt nhìn phía sau tìm kiếm bóng dáng của Khải Hoàng.

Vĩnh Phúc cất tiếng gọi cô thêm lần nữa khi thấy Hạ Dương cứ nhìn qua nhìn lại.

- Em đang chờ ai?

- Không... không ạ.

- Ừ. Ngoan nào, anh đưa về nhà. Em thích ăn gì không, anh mua phở ăn nhé?

Thấy vẻ mặt chờ đợi của Vĩnh Phúc, cô bé nhỏ ngoan ngoãn gật đầu.

- Vâng ạ!

- Ngoan lắm.

Nói rồi hắn quàng qua vai cô, ánh nhìn hướng về phía trước.

- Lần sau là không được đi lung tung đâu đấy. Anh dặn thì lo mà nhớ đấy.

- Em biết rồi mà.

- Được rồi, mình đến quán phở nào.

Bàn tay Bình Nhi bầu chặt gấu áo Vĩnh Phúc cố trèo lên chiếc SH trắng. Đầu ngoảnh phía sau mong rằng sẽ thấy được Khải Hoàng. Nhưng không, anh vẫn chẳng xuất hiện, cô đã mong chờ món quà ấy biết bao nhiêu. Chiếc SH trắng rồ ga rồi đi, làn gió lạnh lùa qua mái tóc ngắn.

Từ đằng xa, người con trai đứng lặng sau bức tường lớn, đôi mắt đau khổ hiện rõ. Khải Hoàng tựa người vào tường, mắt nhắm hờ cố ngăn mở cảm xúc hỗn độn. Bình Nhi... người con gái ấy không còn là của anh nữa rồi. Bàn tay anh bấu chặt con gấu bông, món quà của một năm trước vẫn chẳng thể trao đi. Con gấu bông ấy, có lẽ cô chẳng cần nữa rồi. Bình Nhi đã có một người con trai tốt ở bên cạnh. Khải Hoàng cay đắng nuốt dòng lệ vào tim, bước chân lặng lẽ tiến về phía chốn đông người.

Trong nỗi thất vọng tràn trề, bàn tay Khải Hoàng đã buông con gấu bông ấy giữa lòng đường. Anh muốn quên cô. Nhất định sẽ không bao giờ nhớ đến người con gái ấy nữa. Làm ơn, hãy đẩy lùi mọi thứ vào quá khứ. Anh không muốn tự dày vò bản thân mình trong nhớ nhung nữa, anh muốn giải thoát. Khải Hoàng rồ ga phóng vào đường lớn, mong cơn gió lạnh sẽ xua tan tất cả.

Giữa lòng đường qua lại, con gấu bông tro tro nằm sấp. Một bàn tay nhăn nheo nhặt lên, đôi mắt ánh niềm hy vọng nào đó.

- Chắc cô chủ sẽ thích lắm!

34. Chương 34: Ngày Gặp Lại

- Sao anh ném đi chứ?

Bình Nhi gắt lên khi Vĩnh Phúc nắm con gấu bông ném mạnh xuống sàn nhà. Bà giúp việc đứng bên run lập cập.

- Con gấu bông này em lấy làm gì chứ? Nếu thích, anh sẽ mua cho em con to hơn con này gấp mấy lần. - Vĩnh Phúc nắm vai cô, ánh mắt kiên quyết nhìn.

- Nhưng em thích con gấu này. - Bình Nhi gân cổ cố cãi lại.

Trước cái vẻ bướng bỉnh của Hạ Dương, Vĩnh Phúc phải thở dài ra sức giải thích. Ánh mắt liếc sang bà giúp việc đứng gần đấy.

- Nghe anh, anh sẽ mua con gấu khác, to và đẹp hơn rất nhiều. Nếu em còn có ý định cãi lại, đừng trách anh.

Vĩnh Phúc gằn giọng, đôi mắt đáng sợ nhìn vào Bình Nhi. Cô bé nhỏ khẽ rùng mình, môi mấp máy chẳng nói nên lời. Đây là lần đầu tiên Vĩnh Phúc tức giận cô đến thế.

- Đem vứt đi, lần sau tôi mong đi đừng đem những thứ vớ vẩn như này về nữa. - Vĩnh Phúc lạnh lùng nói, mắt chẳng buồn nhìn bà ấy.

- Vâng... vâng ạ. - Bà giúp việc khom lưng nhặt con gấu bông rồi lặng lẽ bước đi.

Vĩnh Phúc bước khễ đến khung cửa sổ, dang cánh tay dài kéo tấm màn xanh lại, ánh trăng sáng cứ thế bị bỏ lại ngoài khu vườn. Hắn lại bước trở về nơi Bình Nhi đứng, đôi môi cất giọng.

- Bây giờ Hạ Dương của anh đi ngủ ngoan nhé. Ngày mai, anh sẽ mua cho em con gấu bông khác, được không? - Ánh nhìn của hắn có phần chiều chuộng.

Bình Nhi lặng lẽ gật đầu, bàn tay đưa lên quệt giọt nước mắt lăn dài. Thật sự, cô đã rất sợ. Tại sao Vĩnh Phúc lại tức giận cô đến thế?

Thôi không suy nghĩ, Vĩnh Phúc kéo tay cô lại chiếc giường êm, ấn nhẹ vai cô.

- Em ngủ ngoan nhé!

Bình Nhi ngoan ngoãn nằm xuống giường, mắt giường lên nhìn khuôn mặt của Vĩnh Phúc. Hắn kéo chiếc mền trắng đắp lên người cô, trước khi rời đi không quên đặt nhẹ một nụ hôn lên trán.

Mi mắt dần sụp xuống, Bình Nhi lặn vào giấc ngủ ngay sau đó.

Phía sau cánh cửa phòng khép hờ, Vĩnh Phúc lặng lẽ đứng nhìn vào cô bé nhỏ nằm ngủ ngoan trên giường. Vĩnh Phúc đã nhìn thấy, con gấu bông ấy là của Khải Hoàng. Hắn đã thấy Khải Hoàng hớn hờ chạy xe đi đâu đó với con gấu bông đặt trước xe. Hắn vò mái tóc xù, môi bặm chặt vẻ cam tâm. Tại sao “mèo đen”

mà Hạ Dương luôn gọi lại là tên con trai kia? Vĩnh Phúc chìm vào mớ hỗn độn trong suy nghĩ. Thật sự, hắn không muốn Hạ Dương nhớ ra. Hắn không hề muốn Hạ Dương biết được, hắn đã lừa dối cô.

Suốt một năm qua, Vĩnh Phúc đã sống dưới cái lốt của “mèo đen”. Cái cảm giác phải dựa vào hơi người khác mà sống, thật sự hắn rất ghét. Nhưng hắn lại muốn ở bên Hạ Dương, hắn muốn bảo vệ cô gái ấy.

Vĩnh Phúc cay đắng bước đi, ánh mắt đau thương nhìn lại bóng dáng mập mờ dưới ánh đèn điện một lần nữa.

Khi cánh cửa căn phòng khép lại, đôi mắt nhỏ khê lay động rồi mở ra. Bình Nhi chăm chăm nhìn lên trần nhà, một nỗi băn khoăn không giấu đâu hết. Cô nhớ đến cái tên “Khải Hoàng”. Cô bỗng nhiên nhớ đến người con trai ấy. Khải Hoàng ấy, cô nhớ đến từng khoảnh khắc cùng người con trai lạ. Nói sao nhỉ, anh ta ăn mì tôm cùng cô, dẫn cô đi xem phim, biết cả thức uống mà cô yêu thích. Những điều đấy, Vĩnh Phúc không hề có.

Vĩnh Phúc không bao giờ cho cô ăn mì tôm, không bao giờ dẫn cô đi chơi đâu đó, không bao giờ biết được sữa mẹ là thứ mà cô thích uống nhất. Vĩnh Phúc lúc nào cũng dẫn cô đến các nhà hàng sang trọng, lúc nào cũng đưa cô đến các shop áo quần hàng hiệu, luôn đem đến cho cô nước ép hoa quả. Chưa bao giờ Vĩnh Phúc có thể làm cô mãn nguyện. Lúc nào hắn cũng luôn muốn làm theo ý mình, ép buộc cô phải chấp nhận cái tên mới, buộc cô sống một cuộc sống dưới cái lốt của một tiểu thư.

Bình Nhi khê cựa mình trong mớ cảm xúc mơ hồ. Tại sao người con trai ấy lại thân thuộc đến thế? Khi ở bên người ấy, cô lại thấy mình thoải mái hơn bao giờ hết. Bỗng nhiên một nỗi ngờ vực dấy lên đáy sâu tâm hồn, tại sao ngày hôm ấy cô lại vô tình gọi người con trai ấy là “mèo đen”?

Mi mắt dần khép lại chìm vào cơn say, mong sao thời gian sẽ trôi đi thật nhanh. Bình Nhi không thể không thừa nhận rằng, cô muốn gặp lại người con trai ấy.

- CÁI GÌ? – Giọng nói của một cô sinh viên bỗng hét lên khiến cả quán ăn giật mình ngược nhìn.

- Gì mà hét to vậy mi, be bé cái mồm kéo tao không chết vì điếc tai cũng chết vì xấu hổ mất.

Hồng Nhung e dè nhìn mọi người trong quán, ánh mắt vẻ xin lỗi thảm thê van nài.

- AAAAAAAAAA. MI ƠI, MI ƠI, VUI QUÁ ...

- Cái con điên này, mi có chịu cầm mồm cho tao không hả?

Minh Hiếu tắt điện thoại rồi tự nhiên ré lên vui mừng, bàn tay nắm chặt lay lay cánh tay Hồng Nhung.

- Cái gì vậy? – Hồng Nhung nhăn mặt hỏi, tay bị cái con khốn kia lay đến đỏ hết lên.

- Mi biết không, cái con Diệu hồi học cấp ba với mình ấy...

- Nó sao?

- Nó... nó... - Minh Hiếu lấp bắp.

-Thì nói đi, nó sao?

Minh Hiếu nuốt nước miếng, đập bốp một cái vào vai Hồng Nhung.

- Nó thấy Bình Nhi ở bên trường Kinh Tế đấy.

- HẢ?

Hồng Nhung ngạc nhiên đứng bật dậy thét lên.

- Mi nói tao sao cái mồm mi cũng to thế.

Minh Hiếu ấn vai Hồng Nhung xuống, cô bạn vẫn còn rất bất ngờ.

- Sao... sao mà...

- Thôi đừng nói nữa, mau qua đó đi kẻo không gặp được nó nữa.

- Ừ, mau lên.

Nói rồi hai cô bạn chạy trả tiền cho bà chủ rồi phóng chiếc Liberty ra khỏi trường Đại Học sư phạm.

- NÓ KÌA! – Hồng Nhung hét lên khi thấy bóng dáng nhỏ bé của Bình Nhi đứng thập thò trước cổng trường.

- Nhưng sao tóc nó ngắn thế kia?

- Tao cũng chả biết, chạy mau lên.

Chiếc Liberty dừng bên đường, Hồng Nhung vội vã chạy lại gần Bình Nhi, vỗ mạnh vào vai cô bé nhỏ.

- NÀY!

Bình Nhi bất ngờ quay lưng lại, lúc ấy Minh Hiếu cũng chạy đến.

- CON CHÓ, MI ĐI ĐÂU SUỐT NĂM QUA HẢ?

Minh Hiếu vừa đến đã cất cái giọng như ai đánh trống vào mặt Bình Nhi.

Thấy cái vẻ mặt ngơ ngơ của cô bé nhỏ, hai cô bạn nhìn nhau.

- Nó sao thế? Sao hỏi mà chẳng trả lời gì.

- Tao cũng éo biết.

- Đây, mi không nhớ tụi tao sao? – Minh Hiếu hất cằm nhìn cô.

Bình Nhi lắc đầu.

- Mấy bạn là ai?

- Đỡ... đỡ tao mi.

Hồng Nhung đặt tay lên trán, cơ thể mèm nữa té xỉu.

- Ô hay, cái con này. Mi bị gì vậy, đến tụi tao còn chẳng nhớ nữa hử? – Minh Hiếu đỡ lưng cô bạn kia, vẻ hoang mang nhìn Bình Nhi.

- Ai? – Bình Nhi ngây thơ hỏi lại.

- Qua đây mau. – Minh Hiếu nói khẽ với Hồng Nhung, kéo cô bạn cách xa Bình Nhi khoảng hai bước.

- Tao nghi nó mất trí nhớ mi à. Mi thấy trong phim nữ chính hay bị mất trí nhớ gì đó không?

Hồng Nhung bấu môi, xua tay trước mặt.

-Ôi dào, hơi đâu tin ba chuyện ấy. Phim cũng chỉ là phim.

- Vậy tại sao nó không nhớ tụi mình? – Minh Hiếu cắt ngang.

- Ờ ha.

-Thôi lại hỏi nó sao.

Minh Hiếu với Hồng Nhung dắt nhau trở lại đứng trước mặt Bình Nhi.

- Tao tên gì? – Cả hai đồng thanh.

- Ờ... tớ không biết hai bạn là ai cả.

Bình Nhi ngây ngô đáp, ánh mắt kì lạ nhìn hai cô bạn.

- Đây, thấy chưa con, nó đúng là bị... - Minh Hiếu vỗ vào vai Hồng Nhung, lớn giọng hất cằm.

- Im mi. – Hồng Nhung ngắt lời, véo nhẹ tay “hoang dã”. – À... cái đó, nói chung tụi này là bạn thân của Nhi đấy.

Nhưng cho dù có nói sao đi nữa, Bình Nhi vẫn cứ gãi đầu, cái mặt nghệt ngơ ngơ.

- Thôi, nói làm gì nữa, chắc nó vậy rồi đấy. – Minh Hiếu tặc lưỡi, không ngờ sau một năm gặp lại, cái con bạn kia lại quên cô mất.

- Mà này, hai bạn là bạn thân của mình phải không?

Bình Nhi bỗng cất tiếng hỏi.

- Chứ còn gì nữa. – Đồng thanh.

- Vậy... hai bạn biết Khải Hoàng không?

Hồng Nhung và Minh Hiếu quay sang nhìn nhau.

- Nó có bao giờ gọi anh ấy là Khải Hoàng đâu?

- Ủ ha, nó toàn gọi là “mèo đen” không à. Chẳng lẽ...

- Đấy, mi thấy chưa, đến thằng chồng độc nhất mà nó còn quên nữa nói chi là tụi mình.

Minh Hiếu kéo dài câu nói khẳng định mọi việc. Hồng Nhung gãi gãi đầu, ậm ừ chấp nhận sự việc đã rành rành trước mắt.

- Tụi này biết, mà sao?

- À... tớ muốn hỏi nhà của anh ấy ở đâu.

Tên ten, hai cô bạn mém nữa là té xỉu ngay tại chỗ. Trời ơi, đến cái nhà mà nó sẽ phải ở suốt đời còn chẳng nhớ nữa là.

- Thì biết...

- Vậy hai bạn dẫn mình đến nhà anh ấy nhé.

Bình Nhi nắm lấy cánh tay của hai cô bạn, ánh mắt van nài như một con cún.

- Mi không nói tụi này cũng dẫn mi về. – Minh Hiếu nói.

- Thật hả? Vậy mau đi thôi.

Bình Nhi hào hứng kéo kéo hai cô bạn, Hồng Nhung tặc lưỡi chán nản với cái cô nhóc mất trí này.

Chiếc Liberty chở ba nổ máy phóng vào con đường hẻm, Minh Hiếu sợ công an bắt nên đành chấp nhận chui rúc vào cái đường đầy ổ gà. Hồng Nhung ngồi sau hạm hực vì cơ thể bị xóc liên hồi. Chỉ có Bình Nhi ngồi giữa là cứ nhe răng cười.

Bình Nhi đứng tần ngần trước cánh cổng lớn. Hai cô bạn vừa nãy vì phải có việc gấp ở trường nên đành để lại cô bé nhỏ một mình, phóng xe chạy mất tiêu. Thật ra hai cô bạn muốn tạo giây phút bất ngờ và lãng mạn cho Khải Hoàng, nhưng họ nào hay anh đã biết từ trước rồi.

Nhưng cứ đứng nhìn mãi thì cánh cửa vẫn không mở ra, cô bé nhỏ đưa bàn tay nhỏ khẽ lay lay cánh cửa sắt, tiếng leng keng vang ra xa.

- Anh ấy đâu nhỉ, ở nhà gì mà rộng thế không biết. Kêu hoài chả nghe.

Bình Nhi bực mình khoanh tay bất lực nhìn vào sân rộng trong tòa biệt thự. Cô đã cố hết sức để gọi tên anh những mãi vẫn chẳng có biến chuyển gì.

- Cô chủ?

Một cô hầu gái đang tỉa cây đằng xa trông thấy bóng dáng quen quen nên lại gần xem, không ngờ đó lại chính là cô chủ nhà này thật.

- Cô... cô chủ. Là cô sao?

Cô hầu gái ngạc nhiên nhìn cô gái lạ lẫm nhưng cũng rất quen thuộc phía sau cánh cổng. Mặc dù với mái tóc ngắn, thật sự cô hầu đã không thể nhận ra, nhưng với cái giọng quá quen thuộc, không gì có thể nhầm lẫn được.

- Chị gì ơi. Em hỏi chút ạ. Trong nhà có anh Khải Hoàng không ạ? – Bình Nhi lễ phép hỏi.

- Gì... gì ạ. Cậu chủ... à đúng rồi...

Cô hầu như nhớ ra nên nhanh chóng mở cổng, vẻ vui mừng lộ qua cái cằm tay.

- Cô ơi, cô về rồi thì chúng tôi vui lắm, cô mau vào nhà đi ạ.

Cô hầu sung sướng nắm tay Bình Nhi mà kéo cô vào tòa biệt thự. Nếu như Bình Nhi mãi vẫn không về thì chắc cậu chủ nhà này sẽ mãi mãi không nở nụ cười mất. Suốt một năm qua, không cãi nhau với bà Linh thì Khải Hoàng cũng bức mình đập phá mọi thứ trong nhà, đôi lúc trút giận lên các cô hầu gái. Vì vậy, đám hầu gái trong nhà nghe tin vội vội vàng vàng chạy ra quần quýt chào cô chủ. Chỉ cần Bình Nhi trở về, căn nhà sẽ lại như xưa.

Bình Nhi không hiểu chuyện gì đang xảy ra rụt rè bước theo các cô hầu. Bây giờ trong đầu óc của cô chỉ nghĩ đến Khải Hoàng.

Cô bé nhỏ ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa theo lời mấy cô hầu gái dặn là phải ngồi ở đây đợi Khải Hoàng. Từ trong chiếc balo nhỏ, Bình Nhi lôi con gấu bông cũ mềm ra, mắt hí hững hờ yêu con gấu.

Mặc dù Vĩnh Phúc đã mua cho cô con gấu bông màu xám rất to, to bằng cả người cô nhưng cô vẫn chỉ thích con gấu này. Nhân lúc Vĩnh Phúc đi vắng, cô bé nhỏ đã lên xuống bếp và xin lại con gấu bông từ bà giúp việc. Bà giúp việc vì thấy tội nghiệp cho cô chủ nên đành chiều đưa luôn, mặc cho sự mắng nhiếc hay là đuổi việc của Vĩnh Phúc khi hắn biết chuyện.

- Sao lâu thế mà anh chưa ra nhỉ?

Bình Nhi dáo dác nhìn căn nhà rộng, vẫn chẳng thể thấy bóng dáng Khải Hoàng đâu. Bước chân không kịp được nữa đành tiến nhẹ đến căn phòng có cánh cửa khép hờ. Bàn tay cô khẽ đẩy nhẹ.

“Bịch”. Con gấu bông trên tay Bình Nhi rơi khê, ánh mắt tròn vo ngạc nhiên nhìn vào căn phòng, đôi môi nhỏ mấp máy không nên lời.

- Khải... Khải Hoàng.

35. Chương 35: I Love You

Trên sàn nhà lạnh, Khải Hoàng nằm úp về thê lương, mái tóc rũ rượi che mất khuôn mặt. Cơ thể chẳng buồn động đậy. Bình Nhi thấy vậy hốt hoảng chạy lại, bàn tay nhỏ khê lay lay.

- Anh... anh Khải Hoàng...

Bình Nhi vừa lay vừa gọi, nước mắt chảy dài vì gọi mãi mà Khải Hoàng vẫn chẳng động đậy. Làm sao đây, cô bé nhỏ khóc liên hồi, nước mắt rơi khê lên mái tóc anh.

- Huhuhu, anh ơi, anh ơi...

Giọng nói khê của cô chứa ngẹn đầy tiếng nấc, làm sao đây, Bình Nhi sợ lắm.

- Gì vậy? – Khải Hoàng bỗng ngẩng đầu dậy, thấy cô bé nhỏ khóc như vậy lấy làm lạ.

Bình Nhi ngưng khóc, môi mấp máy hỏi.

- Anh chưa chết à?

- Cái gì, em trù anh chết hả? – Khải Hoàng gất um, tay đưa lên chùi chùi mi mắt.

- Không, không ạ.

- Vậy sao khóc như có người chết vậy?

Bình Nhi ấp úng, vẻ khó xử hiện qua đôi mắt.

- Em... mà chưa chết sao nằm dưới sàn nhà trông ghê vậy. - Bình Nhi đổi chủ đề sang đổ lỗi cho anh.

- Ô hay, cái con người này, anh nằm ngủ nên lăn xuống đây chứ bộ.

- Vậy sao không lên đây nằm lại? – Bình Nhi gân cổ cãi.

- Lỡ nằm dưới này thì nằm cho luôn, lên đây chỉ cho giấc ngủ bị gián đoạn.

Khải Hoàng tặc lưỡi nói, như nhận ra sự có mặt của Bình Nhi, mới hốt hoảng kêu lên.

- Mà sao em ở đây? Lại còn vào phòng nữa chứ.

- Em... em đến chơi. – Bình Nhi nghiêng đầu nói, miệng nhe răng cười khi khi.

Khải Hoàng đứng phốc dậy, kéo cô ra ngoài cửa phòng, phũ phàng đuổi đi.

- Đi, đi mau đi. Kéo thằng kia nó lại tìm nữa. Về nhà em đi.

- Không, không, em không về đâu.

Bình Nhi dùng hết sức mạnh gạt tay Khải Hoàng ra, chạy lại chiếc nệm êm mà ngã người lên đấy.

- A, nệm êm thật ấy, em ngủ chút nha, lát gọi em dậy. – Cô bé nhỏ nói chuyện hết sức “tĩnh”, mắt lim dim chuẩn bị ngủ.

- Cái... cái gì?

Khải Hoàng cứng họng, mắt trợn ngược lên nhìn cô gái tùy tiện đàng kia. Định sẽ chạy ra khỏi phòng gọi mấy cô hầu gái vào để cùng “hợp sức” đuổi cái đứa con gái không biết xấu hổ này đi. Nhưng bước chân mấp mé ngưỡng cửa bỗng dừng lại, Khải Hoàng cảm con gấu bông lên, miệng tự hỏi.

- Sao con gấu bông nằm đây nhỉ?

- A, con gấu đấy dì ở nhà cho em đấy. – Bình Nhi thấy vậy chạy lại, ánh mắt tinh nghịch nhìn con gấu trên tay Khải Hoàng.

Cô bé nhỏ vuốt vuốt bộ lông mềm mại, đôi môi nhỏ cất tiếng.

- Mà anh biết con gấu này à?

- Không... không. – Khải Hoàng ấp úng.

- Thôi anh ạ, em biết đây là quà anh tặng mà. – Bình Nhi liếc anh, môi cười cười.

- Sao... sao biết?

Bình Nhi lật ngược con gấu bông, từ trong cái lưng con gấu, cô ấn nhẹ lên đấy. Con gấu bông phát ra điệu nhạc.

“Ting, ting, tính, tình, ting, ting... Bình Nhi à, em có thích con gấu này không? Anh biết em thích mà, hihihì. Bình Nhi à, anh cũng chẳng biết nói gì, thôi thì mình hãy cùng đi đến hết cuộc đời luôn nhé. I LOVE YOU!”.

- Đấy, chẳng phải giọng anh thì là giọng ai.

- Ô mà em đâu phải “Bình Nhi”. – Khải Hoàng cổ cãi.

- Thôi anh ạ, em là Bình Nhi đây mà, em biết, em đã từng có tên là “Bình Nhi”, mặc dù em không nhớ anh đã từng là gì với em, nhưng anh đã rất quan tâm đến em. – Bình Nhi vừa nói, nhe răng cười.

Khải Hoàng cũng chẳng biết nên lấp liếm ra sao đành ậm ừ cho qua.

- Mà anh này, cái câu “ai lớp zu” anh nói ở cuối là sao vậy, em hông hiểu? – Bình Nhi chột hỏi.

Khải Hoàng điếng người, ôi cái cô bé ngốc này, anh đã cố cho qua sao còn nói lại làm chi không biết.

- Ủm... - Anh ấp úng.

- Mà sao nói ghét em còn tặng quà cho em vậy? Hồi nãy còn đuổi em đi. – Bình Nhi dẩu môi, vẻ cam tâm.

- À thì cái đó... I love you là... là... - Cổ họng Khải Hoàng như nghẹn lại.

- Là gì?

- Là... là ghét đấy. Anh ghét em nên mới nói là “ai lớp zu”.

Bình Nhi mém nữa ngã ngửa lui sau, mắt kì lạ nhìn anh.

- Kỳ vậy. Hồi ở bên nước kia em còn thấy người ta nói “ai lớp zu” với nhau xong còn hôn nhau nữa mà. Chẳng lẽ nói ghét xong hôn hả? – Bình Nhi ngờ vực nhìn anh.

Khải Hoàng bặm tay, mắt lác liêu nhìn quanh.

- Thì đó, họ ghét nhau nên hôn nhau cho bỏ ghét.

- Thì ra là vậy, kỳ ghê ha. – Bình Nhi gật đầu chấp nhận cái nghĩa của câu nói.

- Ủ... kỳ ghê nhỉ. Mà thôi, em về nhà đi, anh gọi tài xế đưa về.

Khải Hoàng bỗng nổi cơn lên lại đuổi cô về, Bình Nhi ngúng nguẩy không chịu về, chạy lại chiếc nệm êm và trườn mền ngủ như... đúng rồi.

Khải Hoàng đứng ngây người ra, chẳng biết nên làm gì với cô ngốc này.

- Thưa cậu chủ, cô Mỹ Ái đến chơi ạ. – Một cô hầu gái đứng ngoài gõ cửa khẽ nói.

- Tôi ra ngay.

Khải Hoàng nhìn lại cô bé nhỏ lần nữa rồi ra khỏi phòng. Bình Nhi thấy lạ bèn mở mền ra, Khải Hoàng chẳng còn ở đây nữa đành rón rén đứng ở mép cửa nhìn ra ngoài phòng khách.

- Anh Hoàng! – Mỹ Ái reo lên khi Khải Hoàng vừa bước ra, cô chạy lại ôm chầm lấy anh.

- Ôi, cô em của tôi, sao “Rồng lại đến nhà Tô” nhỉ, lạ quá. – Anh vui mừng khi thấy Mỹ Ái.

Mỹ Ái là em họ của Khải Hoàng, hôm nay vừa đáp chuyến bay nên ghé luôn vào nhà anh.

- Gì chứ, em đến chơi không được hả. – Cô dẫu môi nói.

- Được chứ sao không, cưng quá cơ.

Khải Hoàng vừa nói vừa véo má cô em họ. Mỹ Ái tuy là bà con hơi xa nhưng từ nhỏ đã chơi rất thân với anh. Cũng cùng nhau đến trường mẫu giáo rồi cả trường trung học nên tính ra tình cảm cũng khá thân thiết. Khải Hoàng phấn khích gọi cô hầu gái đem nước giải khát. Anh ngồi xuống ghế sofa cùng xem mấy cái ảnh trong điện thoại mà Mỹ Ái chụp được lúc ở bên Pháp.

- Tháp Eiffle này! – Anh reo lên khi nhìn thấy một bức ảnh trong điện thoại.

- Còn nhiều nơi đẹp nữa anh à, ở bên ấy em ăn bánh Crepe này, bánh Macaron này, sườn cừu nướng này, còn cả gan ngỗng nữa anh ạ. Tất cả mấy món ngon ở Pháp em đều thưởng thức hết.

Mỹ Ái hào hứng kể luyên thuyên về chuyến du lịch Châu Âu vừa rồi của mình. Cả hai cùng nhau lướt lướt điện thoại, tiếng reo lên thích thú của Khải Hoàng vang lên. Nhưng lại vô tình khiến cô bé nhỏ nào đó hậm hực.

Bình Nhi cầm con gấu bông trên tay, từ từ tiến lại.

- Khải Hoàng. – Cô cất tiếng gọi.

Nhưng anh mãi chú tâm vào những điều thú vị trong điện thoại nên chẳng nghe thấy Bình Nhi gọi.

- Khải Hoàng. – Cô gọi thêm lần nữa, giọng có phần lớn hơn.

- Gì hả? – Lúc này anh mới nghe rõ, bất ngờ đáp lại cô nhưng mắt vẫn chú tâm vào mấy cái ảnh đó.

Mỹ Ái thấy có người lạ bèn hỏi nhỏ.

- Đây là “vợ” mà anh kể với em sao?

- Cái đó... - Khải Hoàng ấp úng.

- Khải Hoàng, sao anh không trả lời em? – Bình Nhi gắt lên.

Nghe cái giọng trách cứ của cô, Khải Hoàng bưng tỉnh vội đứng dậy.

- Ủ sao? Anh nghe này.

- Anh ác lắm. – Cô bé nhỏ nhăn trán nhìn anh.

- Sao ác? Anh có làm gì đâu. – Khải Hoàng ngây ngô hỏi.

- Anh thích chơi với bạn ấy chứ gì.

Bình Nhi hậm hực chỉ về phía Mỹ Ái đang ngơ ngơ vì bị lôi vào cuộc “ghen tức”.

- Ô... anh... - Khải Hoàng gãi đầu.

- Vậy em về đây, trả anh.

Bình Nhi vội đôi bực lại con gấu cho Khải Hoàng, anh luống cuống chụp lấy con gấu, mặt trông ngu ngu vẫn chẳng hiểu vì sao con mèo nhỏ lại giận.

Bình Nhi hậm hực dậm mạnh chân bước ra phía cửa kính, trước khi đi quay đầu lại hét to lên với sự tức giận không giấu vào đâu được.

- I LOVE YOU, I LOVE YOU.

Rồi bóng dáng nhỏ bé chạy đi, sự bực tức hiện rõ qua từng bước chân đập đập mạnh vào mấy cái lá vô tội dưới sân vườn.

- Ô hay, haha. – Khải Hoàng cứng họng, bật cười thành tiếng.

Mỹ Ái thấy lạ, bèn hỏi.

- Sao cô ấy nói “I love you” mà cái mặt như muốn giết anh thế?

- Hahahaha. – Khải Hoàng cười lớn đến chảy cả nước mắt, cái cô này đúng là đồ ngốc mà.

- Có phải cô ấy là “vợ”? – Mỹ Ái hỏi lại.

Đâu đó trong ánh mắt Khải Hoàng ánh lên niềm tiếc nuối.

- Đúng là vậy, chỉ là... đã từng mà thôi.

Bình Nhi bực dọc chạy theo con đường dẫn ra cánh cổng lớn, miệng luôn mồm chữ “I love you”.

Mặc dù miệng thì nói “I love you” nhưng trong lòng thì... “I love you” thiệt. Thật ra cô bé nhỏ muốn chữ Khải Hoàng lắm, cô đang rất ghét anh, nhưng trong lòng lại thấy... thương. Cô ngốc kia cứ tưởng “I love you” là “ghét” nên cứ ngửa cổ hét cho đỡ tức. Nhưng đến khi cổ họng đã mệt mỏi, cô mới loay hoay tìm đường về.

Đúng là ngu thiệt mà. Bình Nhi gõ mạnh vào trán mình. Lúc này Khải Hoàng nói sẽ nhờ tài xế đưa về nhưng không chịu, bây giờ lấy đâu ra taxi trong cái khu nhà giàu này chứ.

Bình Nhi cầm đầu đi thẳng, rồi quẹo trái, đi đến mỗi nhứ chân nhưng rồi điểm dừng lại chính là điểm xuất phát. Cánh cổng lớn nằm sừng sững như đang trêu ngươi. Vậy là hết cách... cô bé nhỏ đành lủi thủi trở lại căn biệt thự lúc bóng tối dần ập đến.

Bình Nhi rón rén gọi cô hầu đi ngang qua, cô hầu có vẻ bất ngờ nhưng cũng mở cửa cho Bình Nhi vào. Bình Nhi rồi rít cảm ơn rồi chạy ngay vào khu nhà của Khải Hoàng.

Thì ra là Khải Hoàng đang ăn cơm dưới bếp, nhân lúc anh không để ý, cô bé nhỏ lén vào phòng ngủ rồi mở cái tủ gỗ đựng áo quần ra, trèo vào trong đấy. Bình Nhi hí hửng cuộn tròn mình trong cái áo dạ của Khải Hoàng. Thật sự cô rất muốn nằm trên cái giường êm ái ngoài kia nhưng lúc chiều lỡ “I love you” Khải Hoàng rồi nên lòng tự trọng không cho cô bé nhỏ ra ngoài kia. Đành lẳng lẽ ngủ ở đây một giấc rồi sáng mai sẽ lẳng lẳng ra đi mà Khải Hoàng không biết. Bình Nhi cười khì vì “kể ở nhờ” quá tuyệt của mình.

Cơn buồn ngủ ập đến, cô bé nhỏ lim dim đôi mắt rồi rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Cánh cửa căn phòng ngủ mở ra, bước chân tiến đến cái tủ gỗ hết sức khê khàng như sợ ai đó thức dậy. Khải Hoàng nhẹ nhàng mở cánh cửa tủ, đôi mắt cười hiền nhìn vào cô bé nhỏ vùi mình trong áo dạ của anh. Khải Hoàng dịu dàng bế Bình Nhi lên, bàn tay ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé.

Đặt cô xuống chiếc giường nệm êm ái, Khải Hoàng vén chiếc chăn ấm đắp lên, bàn tay vuốt mái tóc rối.

Bằng tất cả những sự yêu thương nhớ mong lâu nay dồn nén, anh đặt nhẹ một nụ hôn lên bờ môi nhỏ. Rồi Khải Hoàng nằm xuống cạnh Bình Nhi, cùng đắp chung một cái chăn, cùng chung một nhịp thở bình yên. Đôi môi đầy mê hoặc cất lời.

- Cứ ngủ đi rồi em sẽ thức dậy. Ngày mai rồi sẽ lại đến, chúng ta sẽ lại bên nhau, phải không?

36. Chương 36: Về Bên Anh

Tịnh Hải dừng xe trước căn nhà có giàn hoa giấy, đôi gót nhọn hiền ngang bước vào.

- Tại sao đến giờ vẫn chẳng thể tìm Tịnh Nhi chứ? – Tịnh Hải đau khổ giương mắt nhìn “tóc xoăn tít”.

- Thưa bà, tôi đã nói rồi mà, cũng tại cái thằng Năm se hết ạ. – “Tóc xoăn tít” áy náy đáp.

Tịnh Hải cười khẩy, ánh mắt như đâm sâu vào “tóc xoăn tít”.

- Vậy thì còn ảnh về con bé. Chỉ cần một bức ảnh về nó thôi, tôi sẽ tự đi tìm nó. Mười mấy năm đã quá dài cho con bé, hẳn nó đã đau khổ lắm.

- Nhưng... - “Tóc xoăn tít” ập ứng.

- Bà đừng lo, chỉ cần có tấm ảnh thôi, tôi vẫn sẽ trả cho bà tất cả những gì bà muốn.

- Nhưng...

“Tóc xoăn tít” vắn vẹo mấy ngón tay, môi bặm chặt.

- Thật ra nó cũng có chụp một bức lúc mười sáu tuổi, nhưng... tôi đã đưa nó cho bà hiệu trưởng ở cô nhi viện.

Tịnh Hải nghe đến đấy mắt trợn ngược lên, tay đập mạnh xuống bàn đánh lên tiếng “rầm” giật nẩy mình.

- Đến bây giờ bà còn nói láo với tôi ư? Tôi đã đến đấy và bà hiệu trưởng nói không còn bức ảnh nào khác về con bé.

Tịnh Hải quát lên, ánh mắt tức giận nhìn bà ta. “Tóc xoăn tít” xua tay ra sức biện minh.

- Không phải là...

- Câm mồm, bà nên nhớ, mọi chuyện vẫn không hoàn thành tốt thì đến một cái tôi chẳng thêm bớt tí. – Tịnh Hải gằn lên rồi rời đi.

“Tóc xoăn tít” run run nhìn theo bóng dáng chiếc BMW rời đi. Ánh mắt tiếc nuối, bà ta tặc lưỡi rồi trở lại vào nhà. Miệng lẩm bẩm về âm ức.

- Thật ra thằng con bà đến lấy rồi đấy chứ. Sống sao mà cả chồng con đều chết hết thế không biết, còn mỗi đứa con gái mà tìm mãi không ra. Đúng là... Mà trời ơi, tiền ơi là tiền, mày ở đâu hả? - “Tóc xoăn tít” ngửa cổ kêu trời.

Có những bí mật mà mãi mãi sẽ không ai hay biết. Thật ra, bà hiệu trưởng trước đây đã mất vì bệnh hoạn không lâu sau khi Đình Hưng đến lấy bức ảnh đi, nên mọi việc về cô bé nhỏ đi lạc ngày ấy cũng sẽ mãi mãi chìm vào quá khứ. Mãi mãi về sau.

“XOẢNG... CHOANG”. Tiếng đổ vỡ từ tòa biệt thự vang ra xa. Bà giúp việc đứng bên run lập cập, còn đám vệ sĩ môi chẳng dám ho he.

- MAU LÊN, TÌM BÌNH NHI VỀ ĐÂY CHO TÔI. TÔI ĐÃ DẶN LÀ PHẢI CANH CHỪNG CÔ ẤY CẦN THẬN RỒI MÀ.

Vĩnh Phúc vừa hét, tay lửa hết tất cả những chai rượu đặt trên bàn. Tiếng loảng xoảng vang lên đến kinh sợ.

- Thưa cậu chủ, cậu say rồi ạ, hãy vào nghỉ ngơi đi ạ. Tôi sẽ gọi người tìm cô ấy ngay. – Bà giúp việc run run nói.

- TÔI ĐÃ NÓI ĐẾN NHÀ THẲNG KHỐN KIA TÌM RỒI MÀ, MAU LÊN, ĐƯA CÔ ẤY VỀ ĐÂY. – Vĩnh Phúc chẳng thèm nghe bà giúp việc can ngăn, giọng tức giận hét với anh vệ sĩ đứng bên.

Anh vệ sĩ hàm răng va vào nhau, đau khổ cất lời giải thích.

- Thưa... thưa cậu chủ, thông tin về tập đoàn Thiên Linh thì có... nhưng địa chỉ nhà riêng thì không hề cập nhật nên... nên chúng tôi không biết nên đến đâu để tìm...

- CÂM MỒM.

Vĩnh Phúc hét lên, ánh mắt như thú dữ muốn ăn tươi nuốt sống anh vệ sĩ. Hắn bóp mạnh bàn tay, gân nổi rõ trên từng thớ thịt.

- Thằng khốn đó... mày... mày – Vĩnh Phúc gằn giọng, môi bặm chặt với sự tức giận không giấu vào đâu hết. Ngay khi hắn định đâm cho anh vệ sĩ một cái thì một tên vệ sĩ khác chạy vào.

- Thưa cậu chủ, tiểu thư đã về.

Vĩnh Phúc dừng nắm đấm ngay chớp mũi anh vệ sĩ, mặt anh vệ sĩ cắt không còn giọt máu.

- Hạ... Dương...

Hắn cất tiếng khàn khàn, hạ nắm đấm xuống rồi bước chân xiêu vẹo tiến ra cánh cửa lớn.

Bình Nhi hớn hở nhảy chân sáo bước vào, môi nở nụ cười tươi hơn bao giờ hết. Cô bé nhỏ cất giọng nhỏ nhẹ gọi Vĩnh Phúc.

- Vĩnh Phúc, Vĩnh Phúc em về rồi này, hihhi. – Bình Nhi vô tư nhe răng cười chào Vĩnh Phúc.

Nhìn thấy khuôn mặt hầm hầm của hắn, nụ cười cô bé nhỏ tắt ngúm.

- Vĩnh... Phúc.

- Em đã đi đâu suốt đêm qua hả. – Hắn quát lên, hai tay bấu chặt vai Bình Nhi.

Nhìn xuống hai bờ vai bị Vĩnh Phúc gằn đến đau nhói, cô bé nhỏ nhăn trán cố vùng vằng thoát khỏi bàn tay Vĩnh Phúc.

- Buông em ra... đau... đau...

- EM ĐÃ Ở Đâu HẢ?

Vĩnh Phúc càng hét to hơn, ánh mắt đáng sợ nhìn vào Bình Nhi. Cô bé nhỏ run run, khóe mắt bắt đầu đỏ lên. Thấy cô vẫn không chịu trả lời, hắn nắm mạnh cơ thể nhỏ bé mà hất ngay xuống sàn nhà. Bình Nhi không chịu nổi sức mạnh của Vĩnh Phúc mà ngã lăn ra dưới sàn nhà đầy mảnh vỡ, bàn tay chống xuống lại trúng ngay một mảnh chai to. Máu bắt đầu túa ra.

- Đau... đau quá.

Bình Nhi nhìn bàn tay đầy máu, nước mắt rơi dài, môi mấp máy run run nói trong sợ sệt.

Rồi từ đâu đó trong mảng kí ức nhạt nhòa, vũng máu ấy, vết chai ấy. Bình Nhi bỗng hét toáng lên, bàn tay đầy máu giữ lấy mái tóc ngắn, đầu quay cuồng hỗn loạn.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA.

Cô hét lên trong đau đớn, đau quá, đau quá. Từng mảng kí ức về Đình Hưng cứ thế ẩn hiện mập mờ như một bóng ma bầu lấy tâm trí non nớt của cô bé nhỏ. Lại nữa, hình ảnh về người con trai đầy máu me đang đâm con dao vào bụng cô. Bình Nhi trợn ngược mắt, môi bặm chặt túa cả máu đỏ. Máu chảy dài xuống cằm, xuống chiếc áo sơmi trắng.

Vĩnh Phúc thấy cô bé nhỏ đột nhiên như vậy, hoảng hồn ôm lấy cơ thể bé nhỏ.

- Hạ Dương... em... sao vậy chứ...

- AAAAAAAAAAAAA, ĐAU QUÁ... ĐAU QUÁ...

Bình Nhi vẫn hét lên, cơ thể không ngừng quằn quại trong cơn đau nhức. Những vết chai nhọn ngày hôm ấy đã ghim vào lưng cô, vết chai ấy, cứ một đường dài trên cổ tay. Rất đau. Cô thét lên như một con thú điên, máu hòa lẫn với nước mắt tạo cái vị tanh đáng sợ.

Rồi đột nhiên, cô vùng mạnh khỏi tay Vĩnh Phúc, cơ thể điên dại chạy ngay ra ngoài sân vườn. Bước chân của người điên nhanh hơn bao giờ hết. Đám vệ sĩ hò hét chạy theo phía sau, nhưng vẫn không thể đuổi kịp cô bé nhỏ. Bình Nhi điên loạn vừa chạy vừa cất tiếng cười ha hả.

- HAHHAHA... ĐAU QUÁ... HUHUHU...

Cứ khóc rồi cười, cười rồi khóc. Mặc cho đường đầy xe cộ qua lại, Bình Nhi vẫn cứ lao đi như con thiêu thân. Tiếng còi xe phát lên ỉn ỏi, tiếng vài người chửi bới bủa vây quanh con phố nhỏ.

Bình Nhi vẫn cứ chạy, bước chân đau khổ chạy về phía căn nhà nhỏ nào đó.

Bước chân run run dừng lại, cô bé nhỏ hướng ánh nhìn đầy thương đau về phía ngôi nhà với cánh cửa gỗ. Ngôi nhà rất nhỏ, phía trước nhà còn để một tấm biển “nhà cho thuê”.

Đôi mắt đầm lệ khẽ nhìn vào căn phòng trống qua cửa sổ hé mở. Bàn tay bấu chặt vào thành cửa sắt, hồi ức về người con trai ấy dường như quay trở lại.

“Bình Nhi à em có hiểu bài hát ấy không?”

“Bình Nhi à, anh nhớ em lắm!”

“Bình Nhi à, chúng ta đừng bao giờ rời xa nhau, có được không?”

“Bình Nhi à... em đừng đi”

Bình Nhi khóc, hàng nước mắt chảy dài trên đôi má hồng. Từng kỉ niệm về người con trai ấy cứ ẩn hiện bầu lấy trí óc non nớt. Đôi môi nhỏ khẽ cất tiếng trong tiềm thức.

- Đình Hưng à... em... em xin lỗi.

Từng lời nói cất lên giữa sự nghẹn ngào, tiếng nấc nghẹn vang vào căn nhà nhỏ. Tiếng khóc mang bao đau thương vùi lấp vào quá khứ.

Bước chân cô dứt khoát chạy đi, chạy về một tòa biệt thự xa hoa nào đó. Bây giờ cô rất muốn gặp Khải Hoàng, cô đã nhớ lại từng mảng quá khứ, nhưng những gì về anh vẫn còn quá nhạt nhòa. Cô rất muốn gặp anh, một người con trai quá đỗi lạ lẫm nhưng lại luôn mang đến cho cô những giây phút bình yên.

Bước chân chập chững dừng trước khu biệt thự. Cũng như bao lần, cô hầu gái “vô tình” đi ngang qua và mở cửa cho cô. Bình Nhi cúi đầu cảm ơn rồi chạy nhanh vào trong đấy. Cô hầu gái đã làm rất tốt việc mà Khải Hoàng đã giao. Chỉ việc mỗi ngày hãy đợi cô bé nhỏ trước cổng, nhất định cô sẽ đến.

Chỉ cần chút kiên nhẫn, nhất định Bình Nhi sẽ nhớ lại mọi chuyện, mặc dù lí trí thì không bao giờ muốn con mèo nhỏ ấy quay trở lại với những hồi ức đau khổ ấy, nhưng trái tim của anh thì luôn mong ngày nào đó Bình Nhi sẽ trở lại.

Cô bé nhỏ đau đớn lết thân xác tàn tạ vào khu nhà Khải Hoàng, ánh mắt như van nài ông trời đừng để Khải Hoàng đi đâu hết.

Nhưng rồi ngay chính lúc ấy, Bình Nhi đã nhớ ra. “CON ĐIÊN”.

Bình Nhi ôm đầu trong đau nhức, ngày hôm ấy, Khải Hoàng đã lạnh lùng rời xa cô, còn nói cô là “con điên”. Đau đớn quá, trái tim như bị ai cào xé đến rách toạc. Bình Nhi ngã khụy xuống đất, bàn tay cố giữ đầu đang quay cuồng trong đau đớn.

Người con trai ấy là Khải Hoàng. Là người đã hắt hủi cô, là người đã ghét bỏ cô. Bình Nhi cố gắng đứng dậy nhưng vẫn chẳng thể chống lại cơn đau nhức đến nổ tung đầu óc.

Rồi từ đằng xa, một con mèo đen với hai con mắt tròng lên nhìn cô cất tiếng “meo” kinh sợ.

Bình Nhi co người lại, tại sao ngay lúc này con mèo đen lại xuất hiện chứ. Con mèo hiếu chiến từng bước hăm dọa “con mồi”, bộ móng vuốt cào cào xuống đất nhằm đe dọa.

“MEO”. Con mèo đen lấy đà phóc lên cao, vồ lấy “con mồi” đang e sợ dưới đất.

Bình Nhi hét toáng lên, cánh tay đưa ra trước để đỡ nhưng rồi cũng như bao lần. Tiếng “bịch” ấy vang lên, cô mở đôi mắt ướt đầm nhìn con mèo kêu lên tiếng ai oán rồi quay ngược trở lại. Bất giác trong mớ kí ức hỗn độn đã khiến ánh mắt cô chuyển hướng về phía gốc cây to.

Khải Hoàng tựa người vào cây to, vẫn là cái vẻ lẳng tử nhưng lạnh lùng như bao lần. Cho dù có trải qua bao nhiêu chuyện đi chăng nữa, anh vẫn mãi là anh.

Nước mắt lăn dài trên khóe mi. Bình Nhi run run nhìn người con trai đằng kia. Cô nhớ rồi, người con trai ấy...

“Tôi sẽ luôn bảo vệ cô ấy, bởi vì... cô ấy là vợ tôi”.

“Bình Nhi à, em đừng quên anh nhé!”.

“Bình Nhi à, anh có quà cho em này, đợi anh nhé!”.

- MÈO ĐEN.

Bình Nhi cất tiếng thều thào, nở nụ cười chạy về phía anh. Ký ức về Khải Hoàng như ùa về.

Dường như bao niềm yêu thương, bao sự nhớ mong dồn nén bấy lâu nay, cô chạy nhanh đến người con trai ấy mà ôm vào lòng. Vui quá, Bình Nhi muốn hét lên rằng, cô rất nhớ “mèo đen”.

Dưới tán cây to, Khải Hoàng ôm chặt Bình Nhi trong lòng, đầu vùi vào mảng tóc ngắn mà khóc. Vẫn như năm nào, anh vẫn luôn yêu cô, chưa bao giờ quên cô.

- Mèo đen à, em về rồi, em về rồi.

Bình Nhi nói trong sự nghẹn ngào. Đầu vùi vào mảng áo anh mà cố tìm lấy một mùi hương quen thuộc.

- Em về là tốt rồi. – Khải Hoàng cay đắng cất lời.

Bình Nhi nhớ lại rồi, anh sợ, cô sẽ lại trở về những ngày tháng khổ đau. Nhưng định mệnh luôn trêu người, không bao giờ theo sự sắp xếp của anh.

- Chúng ta sẽ lại bên nhau, có phải không? – Bình Nhi thều thào hỏi anh, bàn tay ôm chặt lấy lưng Khải Hoàng như sợ anh lại một lần nữa rời xa cô.

- Đúng vậy, mãi mãi.

Đâu đó trong căn phòng tối, bà Linh lặng lẽ nhìn hai bóng người đang ôm nhau mà khóc cho số phận trớ trêu. Bà đã thất bại rồi, hoàn toàn thất bại.

Phả làn khói thuốc vào không gian ảm đạm, ánh mắt đau thương nhắm chặt lại, môi cay đắng cất lời.

- Nếu đã không thể chạy trốn, vậy thì xin con... hãy giữ Bình Nhi thật chặt, ta sẽ làm tất cả, cho con và cả Bình Nhi. Chỉ mong sau tất cả, mọi chuyện sẽ ổn.

37. Chương 37: Vết Thương Lại Rỉ Máu

Ngày mới lại đến, xóa tan mọi nỗi buồn không tên của ngày trước. Ánh nắng ban mai len lỏi qua từng lớp lá, những giọt sương vẫn còn vương vấn muốn bầu lấy chiếc lá xanh nhưng vẫn không thể chống lại sức mạnh của cơn gió nhẹ lùa qua. Sương rơi, rơi xuống như một viên pha lê, vỡ tan dưới mảng đất trong sân vườn.

Cánh cửa phòng mở ra, Bình Nhi rón rén tiến lại chiếc giường nệm êm ái. Quỳ gối xuống sàn nhà mà nhìn ai đó ngủ đến ngã lộn chẳng chịu trở lại giường.

- Mèo đen – Cô cất tiếng thều thào gọi Khải Hoàng.

Nhưng có lẽ anh ngủ quá say, còn phát ra tiếng ngáy khiến cô bé nhỏ nhăn trán.

- Mèo đen... em này – Cô lay nhẹ vai anh.

- Ừm...

Khải Hoàng khẽ cử động, mắt vẫn nhắm tịt chẳng buồn mở ra. Trông cái bản mặt ngủ ngáy của con mèo đen kia, Bình Nhi như muốn đấm cho một phát vì gọi mãi mà vẫn chưa chịu dậy. Cô bé nhỏ chột chạy đi đâu đó giây lát rồi trở về với vẻ mặt hí hửng.

- Một sợi này, hai sợi này, ba sợi này... - Bình Nhi lẩm bẩm đôi môi nhỏ, vẻ thích thú ánh lên đôi mắt sâu.

Cảm thấy đầu nhồn nhột, Khải Hoàng đang ngái ngủ phải cố gắng mở mắt ra, trong đôi mắt... đầy ghen, anh thấy một “con” gì đó đang nhe răng cười, tay cầm cái nhíp.

- NÀY! – Khải Hoàng giật nảy mình hét lên, bật người dậy nhìn trưng trưng con mèo nhỏ đang ngồi trước mắt.

Nhìn xuống bàn tay nhỏ xinh ấy, một nắm tóc nằm gọn.

- Tóc... tóc... tôi – Khải Hoàng lắp bắp, tay sờ lên đầu có mảng... da đầu.

- Hì, em nhổ tóc sâu cho anh đấy – Bình Nhi gãi gãi đầu vì ngứa, cô bé nhỏ tưởng là Khải Hoàng khen mình.

Khuôn mặt anh ánh vẻ hoang mang, ngón tay liên tục mò mẫm trên đầu.

-Tóc sâu cái gì chứ, này là tóc đen đấy, đen đấy. Nhìn thấy không hả?

Khải Hoàng tức giận quát lên, nhưng nhìn cái vẻ mặt ngây ngô đang cười sa sả của con mèo nhỏ trước mắt, cơn giận lại tăng lên ngàn ngạt.

- Cười gì mà cười?

- Hahahaha... - Cô bé nhỏ miệng vẫn cất lên tiếng cười sảng khoái.

- Cũng may anh đây kịp thời thức dậy, không thì một sợi cũng không còn – Anh chột rùng mình khi nghĩ đến cái đầu trọc lóc lảng cồng.

Bình Nhi đứng dậy chạy ra phía ngoài nhà, miệng vừa cười vừa hát điệu nhạc kì quái, vẻ rất phấn khích.

- Mèo đen trọc lóc... mèo đen trọc lóc... trọc lóc là mèo đen...

- Cái... - Khải Hoàng cứng họng, hết cách với con mèo nhỏ này, thật đúng là...

Anh thôi suy nghĩ nữa, chạy vào nhà vệ sinh giải quyết vấn đề nhạy cảm, mồm há hốc khi nhìn một bên đầu nắm tóc đã bay về chốn nào.

- BÌNH NHI...

Đâu đó tiếng khóc thét của ai đó vang ra xa, Bình Nhi nhìn lại từng tằm cười, cô bé nhỏ tiếp tục chạy ra sau vườn rộng. Rõ ràng cô hầu gái đã nói là chiếc xích đu gỗ ấy đặt trong nhà kho mà sao cô bé nhỏ loay hoay mãi vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu. Đôi chân trần dẫm lên mớ bụi bặm dưới đất, cô bé nhỏ đưa tay bịt mũi lại vì mùi ẩm ỉm đâu đó bốc lên rất khó thở.

Bước chân dừng lại bên một cái bàn phủ đầy bụi. Bình Nhi tò mò nhìn chiếc hộp nhỏ màu xanh trời đã phai màu, trông nó rất cũ kĩ. Cô nhẹ nhàng mở nắp hộp và lật ngược nó cho vật nằm trong đấy rơi ra.

Bình Nhi nghiêng đầu nhìn vào vật màu xanh nhạt bằng nhựa. Từ trong mớ kí ức mơ hồ, một điều gì đó le lói trong đầu. Ngón tay mò mẫm trên vật nhựa màu xanh, giống như bao lần, tiếng “bíp” vang lên kinh động lòng người.

Là... là bài hát ấy. Bình Nhi thoáng giật người vì thứ âm thanh quen thuộc ủa về. Giai điệu như thôi thúc đầu óc mụ mị của cô, từng âm thanh trầm bổng lúc cao lúc thấp như đang trêu ngươi, quẩn lầy đầu óc hỗn loạn của cô. Trong phút chốc, cô bé nhỏ bỗng nhiên bật cười ha hả, tâm trí đã bị hình ảnh ai đó siết chặt đến đau nhức. Bình Nhi ôm đầu gục xuống sàn nhà đầy bụi, thật sự rất đau.

- HAAAAAAAAA.

Mặc cho cơn đau giằng xé, cô vẫn cất tiếng cười vô hồn, âm thanh ghê rợn từ Mp3 vang ra hòa lẫn tạo thành thứ âm thanh của thần chết. Bước chân run run đứng dậy, mắt chẳng còn chút đau thương gì, chỉ có sự tập niệm bủa vây lấy đôi mắt sâu. Rồi cô đột nhiên chạy nhanh ra khỏi căn nhà kho, tiếng cười điên loạn vẫn nghiêm nhiên vang lên giữa sự quay cuồng của khổ chủ.

Bước chân run run chạy dọc con đường nhỏ, môi vừa cười vừa phát ra lời nói ngẹn ngào.

- Hahaha... giết... tôi đã giết người... hahaha...

Bình Nhi lết thân xác tiều tụy cố tìm một lối thoát cho mớ hồi ức đau khổ, nhưng sao chạy mãi vẫn chẳng thể thoát khỏi bóng người đầy máu me đang chạy chậm chậm sau lưng. Đôi mắt hoảng loạn cố nhìn lại sau lưng. Không có ai hết, nhưng sâu trong tiềm thức, Bình Nhi thấy người con trai ấy, Đình Hưng đang đuổi theo sau lưng cô, với con dao nhọn ngày xưa.

- Không... không... đừng giết em... đừng... giết...

Cô ngã khụy dưới nền đất, tay chấp lên đầu mà van vái cầu xin, nước mắt chảy dài đôi má nhỏ, môi bặm chặt đến tứa cả máu. Cơ thể bé nhỏ cố gượng dậy chạy tiếp khi bóng dáng máu me kia cứ bầu vuu lấy cô. Bình Nhi chạy mãi, chạy mãi, lúc cười, lúc khóc như kẻ điên. Kẻ điên ấy thật tội nghiệp.

Đằng sau bức tường trắng, Bội Anh nhếch nụ cười khuyết, bấm máy gọi cho ai đó.

- Mẹ à, con điên nó sắp chạy ra gần cổng rồi mẹ à, mau tiến hành đi ạ. Thật là thú vị, chỉ cần cho nó nghe bài nhạc ấy là nó lại khóc lóc rồi cầu xin với ma quỷ nào đó, đúng là đồ điên, hahaha.

Bàn chân trần tứa máu vì sỏi hai bên đường, khi nhận ra mình đang ở ngoài đường, cô bé nhỏ giật mình vì một ai đó chụp lấy miệng cô, phút chốc sau đó rơi vào hôn mê.

Trên con đường rộng, chiếc Liberty ngang nhiên phóng vèo. Minh Hiếu điều khiển lạng lách về “dân chơi”.

- Đi cẩn thận đi mi. Có chuyện gì thì khôn. – Hồng Nhung ngồi sau véo nhẹ vai “hoang dã”.

- Tao biết chứ, lâu thử lại cảm giác “phiu” khi đường vắng như thế này chứ. Mà công nhận, mới năm nào tao chở mi đi bằng chiếc Dream cùi bắp của ba tao mà bây giờ lại được đi kè chiếc xịn như này của mi kể cũng sướng.

Minh Hiếu nói, cười cười nhớ về những tháng ngày còn học cấp ba.

- Thì đó, chiếc Dream đó cũng bị mụ “giận cá chém thớt chém luôn cả lớp” tịch thu vài lần chứ ít. Còn dọa là sẽ đình chỉ học hai đứa mình luôn ấy chứ, vậy mà bây giờ... - Hồng Nhung hồi tưởng về những kỉ niệm đã qua.

- Thôi mi ơi, dù sao cũng lâu rồi nhỉ. Mới đó mà một năm mấy tháng rồi, nhanh thật! – Ánh mắt “hoang dã” phản chất chứa.

- Thôi, mi chạy nhanh cho rồi, tao nóng lòng gặp con Nhi quá – Hồng Nhung hối thúc.

Chiếc Liberty rồ mạnh ga. Bất chợt, Minh Hiếu bóp phanh xe, nhìn chiếc ô tô con màu đen phóng vút qua.

- Mi thấy ai không? – Minh Hiếu hỏi, ánh mắt hướng theo chiều xe chạy.

- Tao thấy, con Nhi nó ngủ say quá hén, chắc anh Hoàng chở nó đi chơi đấy.

- Ủ, trông cái mặt tựa vào thành cửa ngủ ngon vãi ra. Lần này đến mất công rồi, về thôi.

Minh Hiếu tặc lưỡi nói, định sẽ rẽ tay lái đi về nhưng rồi Hồng Nhung thét lên.

- Mi xem, anh Hoàng kia!

Theo cái chỉ tay của Hồng Nhung, “hoang dã” đột nhiên thấy Khải Hoàng đang điều khiển mô tô phóng vèo đường xa chẳng mấy chốc lướt qua hai cô bạn như tên lửa.

- Sao... sao anh Hoàng... - Hồng Nhung lắp bắp.

- Chết rồi, con Nhi – Minh Hiếu giật nảy mình, rẽ tay lái chạy theo Khải Hoàng.

Chiếc Liberty rồ ga mạnh phóng vút theo con đường phủ đầy khói bụi. Màn rượt đuổi diễn ra ngay trên đường cao tốc.

Chiếc xe đang chở Bình Nhi đạp hết ga, bóp còi ầm ỹ đám xe máy chạy trước mắt, lạng lách qua con xe tải lớn rồi ngang nhiên vượt đèn đỏ.

Khải Hoàng vặn mạnh ga lao ngay phía sau, anh còn chẳng kịp đội mũ bảo hiểm liền mình chạy với tốc độ ánh sáng. Nỗi lo lắng cực độ ẩn hiện qua khuôn mặt căng thẳng.

- Bình Nhi, đợi anh, hãy đợi anh.

Anh cố mở lời trong nghẹn ngào. Tại sao mọi chuyện gần như đã ổn nhưng bây giờ lại trở nên phức tạp đến vậy? Anh thấy quyết định đưa Bình Nhi về bên mình thật sai lầm, nếu ở cạnh Vĩnh Phúc, có lẽ cô đã không phải chịu đau khổ như bây giờ.

Trên con đường cao tốc lăm xe cộ, chiếc xe con chạy như con thú hoang xổng chuồng. Đằng sau, chiếc mô tô lòn lách qua mấy chiếc xe con rồ ga mạnh khiến đường nhựa bốc cả khói vì ma sát. Và đằng sau nữa, hai cô bạn Minh Hiếu và Hồng Nhung cũng cuống quýt vất vả chạy theo.

- Mau lên mi, sao tao thấy ớn lạnh quá.

Hồng Nhung nhón người đưa mắt nhìn bóng dáng của cuộc rượt đuổi phía trước, Minh Hiếu gồng mình cố vượt lên mấy chiếc xe máy cản đường đằng trước, ánh mắt căng thẳng như đang trong cuộc chạy đua marathon.

Bất chợt, chiếc mô tô mà Khải Hoàng đang điều khiển mất tay lái. Một chiếc xe tải chở gạo vô tình va phải do anh đã cố vượt lên. Chiếc mô tô chà mạnh xuống mặt đường kéo dài mấy mét, cơ thể anh theo đà mà lăn trên đường nhựa.

- Anh Hoàng! – Hồng Nhung thét lên thất thanh.

Chiếc Liberty hốt hoảng dừng lại, Hồng Nhung vội vàng chạy lại Khải Hoàng, đỡ anh dậy trong lo lắng.

- Anh có sao không hả? – Cô hỏi, ánh mắt nhìn anh rồi lại nhìn chiếc xe đen đã biến mất sau dòng xe cộ.

Khải Hoàng nắm mạnh tay xuống đường, máu từ trán chảy dài xuống sống mũi. Minh Hiếu từ xa chạy lại, vội vàng lấy giấy mềm lau vết thương cho anh, Khải Hoàng miệng thì chửi bới điên cuồng.

- Chết tiệt!

- Anh Hoàng, Bình Nhi nó... - Hồng Nhung e dè hỏi.

- Có lẽ do bà Tịnh Hải bắt đi rồi... - Khải Hoàng nói trong tức giận, anh thấy mình thật bất tài.

Minh Hiếu như hiểu ra, nhanh chóng mở điện thoại.

- Để em gọi 113 nhé – Tay cô bấm đến số một thứ hai thì dừng lại.

- Đừng gọi, cho dù có gọi thì cũng không có bằng chứng, nếu để cảnh sát dây vào thì phức tạp lắm, anh sẽ tìm cô ấy, mấy em về nhà đi.

Khải Hoàng ngất lời “hoang dã”, anh chống tay gượng cơ thể đau nhức dậy và phóng chiếc mô tô đi ngay sau đó. Hai cô bạn sững người nhìn theo, Hồng Nhung chợt ôm mặt khóc.

- Huhuhu, tao không biết nó có bị gì không nữa, tao lo quá...

- Mi yên tâm đi, ông trời không để đứa tội nghiệp như nó gặp chuyện gì đâu, anh Hoàng nhất định sẽ tìm thấy nó mà – Minh Hiếu cố an ủi cô bạn, trong lòng dấy lên nỗi lo lắng cực độ.

Trong căn phòng tối, Bình Nhi nằm gục trên ghế sofa, ánh mắt hé hé mở ra vì ánh sáng từ căn phòng đột nhiên bừng lên. Cô bé nhỏ gượng cơ thể mệt mỏi ngồi dậy, đầu cảm thấy nhưng nhức liền đưa ngón tay day day vầng thái dương. Khi nhận ra xung quanh thật lạ lẫm, cô mới hốt hoảng tìm kiếm sự quen thuộc. Bóng dáng ai đó từ đằng xa tiến lại, màn đêm từ phía ngoài vây lấy khuôn mặt, Bình Nhi cố giương mắt nhìn kẻ đó. Khi ánh sáng hòa nhập vào bóng tối, khuôn mặt của người đó hiện ra, nụ cười nửa môi nhếch lên sự đều đặn.

- Em dậy rồi sao, anh nhớ em lắm đấy, Hạ Dương ạ.

38. Chương 38: Rời Xa Em Là Điều Tốt Nhất Anh Có Thể Làm

- CÁI GÌ?

Bội Anh hét lên thất thanh nhìn bà Tịnh Hải ngồi trầm ngâm trên ghế sofa. Cô lắp bắp trong bất ngờ.

- Chẳng phải lúc đó nó đã ra đến cửa và bị một thằng nào đó đưa lên xe rồi sao? Chẳng lẽ thằng đó không phải tay sai của mẹ?

- Không – Tịnh Hải đáp, ánh mắt đang suy nghĩ về điều gì đó.

Bội Anh như điên tiết lên, nhấp ngụm nước trong cốc giận rồi lại nhìn bà Tịnh Hải.

- Vậy ai đã bắt nó hả mẹ?

- Ta cũng không biết, thời cơ đã đến nay lại để hụt mất, tức thiệt.

Tịnh Hải gằn mạnh lời nói, tay đập xuống bàn vang lên tiếng “bộp” đầy tức giận.

- Lần này lại vỡ kế hoạch, đúng là số con điên kia hên thật mà – Bội Anh tặc lưỡi nói, môi vắn vẹo về cam tâm.

Bà Tịnh Hải không nói gì, chỉ mở túi xách và lấy ra hai chiếc vé máy bay.

- Đây... đây là gì hả mẹ? – Bội Anh thắc mắc hỏi.

- Nhật Bản, ta phải qua bên đấy, con mau xếp hành lý rồi đi ngay. Chuyến bay sẽ cất cánh sau hai giờ nữa.

Vĩnh Phúc hướng ánh mắt thiết tha nhìn Bình Nhi, cô bé nhỏ khẽ co người, vẻ sợ sệt hiện rõ.

- Sao vậy, em sợ anh sao? – Vĩnh Phúc giương ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

- Không... mèo đen... mèo...

Hắn đứng thẳng người dậy, bước chân tiến đến bàn và bê bát cháo nóng.

- Em ăn đi, cháo bò em thích đấy – Hắn đưa bát cháo lại gần cô, hơi khói bốc lên nghi ngút.

Bình Nhi nhìn bát cháo rồi nhìn hắn, môi nhếch lên nụ cười khó hiểu.

“Choang”. Bát cháo trên tay Vĩnh Phúc rơi vỡ xuống sàn nhà. Hắn bất ngờ nhìn cô. Bình Nhi chợt cất tiếng cười rất lớn, cười như một kẻ vô hồn. Cô vừa cười, đôi môi quặn rũ gào thét điên dại.

- MÈO ĐEN... MÈO ĐEN... MÈO ĐEN ĐAU RỒI...

Vĩnh Phúc chợt sững người vì thái độ lạ lùng và kì quái của Hạ Dương. Hắn nắm lấy vai cô, lo lắng hỏi với giọng gấp gáp.

- Em sao vậy, Hạ Dương, em sao vậy chứ?

- HAHAHA... TÔI KHÔNG PHẢI HẠ DƯƠNG, KHÔNG PHẢI, AAAAAAAAAAAAAA.

Bình Nhi đột nhiên hét toáng lên, đầu đập mạnh vào đầu Vĩnh Phúc rồi đứng dậy cầm những mảnh vỡ mà cười.

- Hahaha, nhìn này, mảnh chai này, máu này... hahaha.

Cô vừa nói, mảnh chai trên tay cửa rạch một đường sâu hoắm phía trên cổ tay, máu chảy xuống sàn nhà. Vĩnh Phúc thấy vậy hốt hoảng hất mảnh chai khỏi tay cô, ánh mắt căng thẳng nhìn cô.

- Em sao vậy, Hạ Dương?

- TÔI KHÔNG PHẢI LÀ HẠ DƯƠNG...

Cô hét lên, mắt trừng lên nhìn hắn đầy tức giận, vùng vằng khỏi cái ôm của hắn. Cô lại cười, điệu cười như muốn chế giễu cuộc đời đầy rẫy đau thương, vẻ khinh bỉ nhìn hắn.

- Tôi là kẻ giết người đấy, hahahaha, giết người đấy...

Bình Nhi vừa nói, tay lại cầm mảnh chai hướng về phía Vĩnh Phúc, mắt trợn ngược nhìn hắn.

-Tôi sẽ giết anh, giết chết anh.

Lời vừa dứt, Bình Nhi điên dại lao vào Vĩnh Phúc với mảnh nhọn trên tay. Hắn nhanh chóng cầm cổ tay cô, ánh mắt hoang mang.

- Hạ Dương à, em sao vậy chứ.

- CÂM MỒM! TÔI KHÔNG PHẢI LÀ HẠ DƯƠNG, KHÔNG PHẢI...

Rồi cô dùng hết sức lực của mình để thoát khỏi Vĩnh Phúc, trong cơn vùng vằng, một đường rạch trên tay Vĩnh Phúc rỉ máu.

- HAHAHA, MÁU KÌA, MÁU KÌA...

Cô bé nhỏ sung sướng chỉ tay vào đường máu chảy dài trên tay Vĩnh Phúc. Hắn nhăn mặt vì rát, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh ôm lấy Hạ Dương.

- GỌI BÁC SĨ, MAU GỌI BÁC SĨ.

Hắn hét lên thất thanh, bàn tay dính máu ôm chặt cơ thể Bình Nhi, cô bé nhỏ vẫn điên dại vùng vằng la hét, mái tóc rũ rượi càng làm cho khuôn mặt tiêu tụy hơn.

Chẳng mấy chốc sau đó, ông bác sĩ chạy lại và tiêm cho Bình Nhi một liều thuốc an thần trong sự la hét và cố gắng thoát khỏi mũi kim của Bình Nhi. Rơi vào cơn mê và chìm đắm vào giấc ngủ, bây giờ thì Vĩnh Phúc mới yên tâm hỏi bác sĩ.

- Cô ấy bị gì vậy bác sĩ? – Hắn lo lắng hỏi, mắt nhìn sang cô bé nhỏ đang ngủ yên trên giường.

Ông bác sĩ khẽ tăng hằng kiểm tra nhịp tim của Bình Nhi.

- Loạn thần kinh, mất ổn định trong việc điều khiển cơ thể, có lẽ căn bệnh đã ngày càng trầm trọng hơn do phải chịu đựng một cú sốc nào đó. Tốt nhất hãy làm những gì mà bệnh nhân cảm thấy bình yên và thoải mái thì may ra bệnh tình sẽ giảm đi.

Lời bác sĩ vừa dứt, Vĩnh Phúc lặng lẽ gạt đầu trong cay đắng. Chẳng lẽ khi ở bên cạnh hắn, Hạ Dương lại không hề thấy bình yên? Hắn tiến lại giường mà nhìn người con gái ấy, một năm trôi qua rồi mà Hạ Dương vẫn không hề yêu hắn.

Trong chuyện tình này, hắn cảm thấy mình thật tội nghiệp. Như một kẻ chờ đợi mỗi mòn tình yêu từ phía khác, trong vô vọng.

Hắn vẫn lặng lẽ nhìn cô ngủ ngoan trên giường, cứ thế nhìn và đồng hồ đã chỉ điểm hai tiếng rưỡi sau lúc nào không hay.

Bình Nhi mở mắt the thé, rồi lại nhắm lại vì ánh sáng hắt vào đột ngột. Cô bé nhỏ chống người dậy với cánh tay đã băng bó, dụi dụi mắt nhìn hình ảnh người con trai mờ nhạt trong đôi mắt sâu.

- Hihhihi – Cô cất tiếng thều thào, môi trở nên hồng hào hơn.

Vĩnh Phúc thấy cô vậy càng yên tâm hơn, hắn ân cần vuốt lấy mái tóc ngắn.

- Em ổn chứ?

Bình Nhi không đáp, cô đột nhiên ôm chầm lấy hắn, cái ôm chặt hơn bao giờ hết. Vĩnh Phúc thoáng dờ dẫm, lòng thầm reo lên vì Hạ Dương đã biết người quan trọng của cô chính là anh.

Nhưng nỗi niềm chưa kịp thấm, đôi môi nhỏ cất tiếng xé nát coi lòng ai đó.

- Mèo đen à, em nhớ mèo đen, em nhớ mèo đen...

Cái ôm của Vĩnh Phúc buông thõng giữa không trung. Đau đớn quá, trí óc như bị ai cào xé đến mù mịt, tai hắn như ù đi khi nghe đến đó. Là “mèo đen”. Hạ Dương luôn nghĩ đến người con trai ấy, không phải anh. Vĩnh Phúc cay đắng nuốt nước mắt vào lòng, cánh tay siết chặt cơ thể bé nhỏ, môi mấp máy trong tiềm thức.

- Hạ Dương à, tại sao người em luôn nghĩ đến không phải là anh? Tại sao suốt một năm qua, anh dường như không để lại chút gì đó trong tâm trí em? Hạ Dương à...

Hắn khóc, hắn ôm người con gái ấy vào lòng mà khóc cho kẻ tội nghiệp như hắn. Vĩnh Phúc biết, không ai có thể quan trọng đối với cô ngoài Khải Hoàng. Hắn biết, hắn mãi mãi là kẻ đến sau.

- Mèo đen à, đừng khóc, mèo đen khóc là hư lắm, mèo đen khóc làm ướt áo em này, mèo đen mà khóc là em khóc theo luôn đấy.

Lời nói ngây thơ của cô càng khiến hắn đau đớn hơn, bàn tay siết chặt giữ lấy miệng ngăn tiếng nấc nghẹn, hắn thều thào hôn lên mái tóc ngắn.

- Hạ Dương à, anh không khóc đâu, anh không khóc đâu – Hắn nhìn cô với đôi mắt tang thương.

- Ủ, mèo đen ngoan lắm, em thương.

Bình Nhi vỗ vỗ vào lưng hắn, miệng nho nhẹ cất lời an ủi. Nhưng cô bé nhỏ nào biết, cô càng nói, hắn lại càng đau.

Đợi đến khi bóng tối ủa đến, cô bé nhỏ lại lăn vào giấc ngủ với khóe mi còn vương lệ, hắn bế thốc cô lên ôm vào lòng. Như sự nhớ thương nào đó, hắn hôn nhẹ lên mái tóc ngắn.

Chiếc xe con màu đen lao vào bóng tối điên cuồng, vé máy bay đặt trên ghế lưng lay theo chiều lắc lư của xe.

Đêm hôm ấy, chuyến bay từ Việt Nam sang nước Mỹ lại cất cánh. Mang nỗi niềm của một quá khứ đau thương vui lấp vào vô tận. Mãi mãi về sau, sẽ không còn điều gì có thể khiến cô bé nhỏ ấy đau khổ nữa.

Ánh bình minh lấp ló làm ửng hồng cả bầu trời ban sáng, từng giọt sương vương nhẹ tinh khiết như viên pha lê đọng trên tán lá. Đâu đó tiếng chim chiến chiến hót vang vút bay ngang nền trời, để lại dư vị của lời ca không tên.

Bình Nhi khẽ tựa mình trên chiếc nệm êm, ánh mắt mờ mịt từ từ hé ra nhìn khung cảnh xung quanh. Cảm thấy đầu đau nhức, cô bé nhỏ đưa tay day day vầng thái dương. Xung quanh thật lạ lắm, không một điều gì quen thuộc khiến cô thấy an tâm. Rồi ánh mắt chuyển về phía người con trai đang quay lưng loay hoay bê bát cháo, gương mặt vừa quay lại reo lên vui mừng.

- Bình Nhi, em dậy rồi hả, ăn cháo bò nè.

Khải Hoàng tươi cười nhìn cô, tay bê bát cháo nóng lại gần và hơ hơ trước chiếc mũi bé xinh.

- Đây, cháo thơm chưa này, ăn không này, không ăn là anh ăn hết này.

Khải Hoàng thích thú đùa nghịch bát cháo, Bình Nhi nhìn bát cháo rồi lại nhìn “con khỉ” đang nhe răng cười trước mắt.

- Mèo đen? – Cô bé nhỏ nghiêng đầu hỏi.

- Thì anh đây này, “mèo đen” của em này – Anh cười, tay véo nhẹ đôi má hồng.

Anh lấy cái muỗng nhỏ, múc miếng cháo rồi đưa lên miệng thổi phù phù.

- Nói “a” nào – Anh đưa muỗng cháo lên gần đôi môi nhỏ xinh, miệng thì diễn tả “a” như đúng rồi.

- Nhưng chưa đánh răng – Cô lí nhí đáp.

- Mặc kệ, chưa đánh răng ăn mới ngon, nào...

Bình Nhi ngoan ngoãn há miệng đón lấy muỗng cháo rồi nhai chóp chép.

- Ngon – Cô nở nụ cười nhìn anh.

- Biết chứ, cháo anh đây nấu sao không ngon được chứ - Khải Hoàng ba hoa, thật ra là cháo đầu bếp nhà anh nấu.

Cô bé nhỏ nhăn trán, môi chu lên.

- Xạo.

- Thiệt, anh nói dối cái gói đập đầu anh ngay – Khải Hoàng đưa tay thề thốt một cách... xạo.

Nhưng lời chưa cất lên hết, một cái gói bay vào đầu Khải Hoàng.

“Bịch”, hai cô bạn Hồng Nhung và Minh Hiếu hớn hờ chạy vào.

- Ta – da!

- Bình Nhi ới ời, tao mua cho mày “con” gói hình mèo đen này, đẹp không... hả?

Minh Hiếu cứng họng, nhìn thấy cái gói hình con mèo đen nằm chễm chệ dưới đất, còn cái con “mèo đen” thật thì đơ người, đầu tóc vuốt keo đằng hoàng này xù lên một bên.

- Í, có chút nhầm lẫn ở đây mày ha – Minh Hiếu cười nhẹ nhàng nhìn Hồng Nhung.

- À... hình như vậy... có lẽ... trúng đầu ai rồi chẳng?

Hồng Nhung ậm ừ nói, nhìn cái bản mặt tối sầm của Khải Hoàng, hai cô bạn khẽ rùng mình ớn lạnh.

- À... tao định làm mi bất ngờ cơ mà sự cố ngoài ý muốn, thôi thì tội tao... - Minh Hiếu lấp bắp.

-Vọt lẹ - Hồng Nhung hét lên về sau rồi hai cô bạn xách dồ chạy cong dít.

Khải Hoàng bật cười nhìn chiếc Liberty ngoài sân vườn cuống quýt nổ máy rời đi. Thật ra anh định đùa hai cô bạn thôi ai ngờ hai đứa kia lại sợ đến vậy.

-Hai bạn đi rồi, tại anh hết đây.

Bình Nhi tức giận nhìn anh. Khải Hoàng khom người nhặt “con” gói mèo đen lên đưa ra trước mặt cô.

- Vậy là từ nay khỏi phải nhớ khi anh vắng mặt rồi nhé.

Anh nhe răng cười khì, cô bé nhỏ ôm lấy “con” gói.

- Đây là bạn em tặng, đừng có mà “thó” mất đấy.

- Ai thèm – Anh chu mỏ như vịt gà.

- Hứ!

- Thôi ăn đi này, ngại mất.

Khải Hoàng múc tiếp cháo cho cô, Bình Nhi ngoan ngoan ăn, nhìn anh cười cười như kẻ ngốc.

- Cười gì hả? Ăn mau đi.

- Đang ăn nè, làm dữ - Bình Nhi ngúng nguẩy đáp, tay ôm chặt “con” gối mèo đen.

Từ đằng xa trên chiếc bàn gỗ, một xấp giấy đỏ xếp chồng trên đấy, ba chữ vàng lóe sáng dưới ánh nắng ban mai.

“Lễ Vu quy”.

(Còn tiếp)

Thật ra thì còn khoảng mười ngày nữa là “cuộc thi sáng tác truyện năm 2015” tại Santruyen sẽ kết thúc, nhưng ta vẫn muốn dự thi (có mất mát gì đâu nên thi đại) vì truyện cũng sắp hoàn. Bạn nào đang đọc và thích truyện của ta thì hãy vào link: .com/vo-dien.html like và để lại comment tích điểm giúp ta nhé, sau đó ta sẽ viết thêm ba chương ngoại truyện nữa, mong các bạn đón đọc, hãy vào s a n t r u y e n nếu không thì vào web đang có cuộc thi sáng tác truyện ấy, đây là trang ta đăng truyện chính thức nhé, cảm ơn các bạn nhiều!

39. Chương 39: Ngày Hạnh Phúc

Cái gọi là “ngày mai” lại đến, dường như mọi đau khổ tiếc nuối của ngày hôm trước như chưa từng xảy ra. Trong tòa biệt thự lớn, chiếc ô tô vút qua cánh cổng hiên ngang chen vào lòng xe cộ đông đúc. Rồi chiếc xe hạng sang ấy phanh kít trước một công ty thời trang hoành tráng, cơ sở là cả một tòa cao ốc đồ sộ.

Khải Hoàng mở cửa rồi nắm tay Bình Nhi, ánh mắt thiết tha nhìn cô.

- Nào, đi thôi.

Bình Nhi mỉm cười gật đầu, đôi môi nhỏ cất tiếng gọi.

- Đây, hai bạn ra đi.

Cô vừa cất lời, hai cô bạn Minh Hiếu và Hồng Nhung hớn hở mở cửa xe, vừa trông thấy tòa cao ốc liền ngửa cổ reo lên thích thú.

- Cha mẹ ơi, lần đầu tiên tao thấy cửa hàng bán đồ cô dâu chú rể lại to đến thế mi ạ – Minh Hiếu trầm trồ, vẻ bất ngờ không giấu đâu hết.

Hồng Nhung cũng ngạc nhiên không kém, cô bạn xuýt xoa khen lấy khen để.

- Công nhận nó to thiệt, tao đây cũng đi nhiều nơi rồi cơ mà lần đầu tiên thấy cái cửa hàng thời trang cưới hỏi lại to đến thế.

Minh Hiếu huých vai Hồng Nhung, mắt liếc liếc trông gian manh.

- Lúc nào mi với tao lấy chồng cũng tới đây nghe – Minh Hiếu ồm ồm nói.

- Hứ... mi thì ai thèm lấy chứ – Hồng Nhung dẩu môi khinh khỉnh.

- Cái con này...

Minh Hiếu đưa nắm đấm dợn dợn, cô bé nhỏ cất tiếng cười can ngăn hai cô bạn.

- Thôi nào, vào kéo trẻ đấy – Bình Nhi nháy mắt cười hai cô bạn.

- Ủ, vào nhanh thôi, kéo cái ông thiết kế ông đi ấy chứ – Khải Hoàng tiếp lời.

Hồng Nhung và Minh Hiếu lườm sang đôi bạn trẻ, “thì thầm” với nhau một cách mà ai... cũng có thể nghe được.

- Giời ạ, trông đôi vợ chồng kia ăn ý với nhau chưa kìa, “gato” thật mà.

- Ủ, đúng đấy. Thật là “gato” quá. Đến tụi này còn chưa có người thương mà chúng nó lại lấy nhau cả rồi. Lạc hậu quá, lạc hậu quá – Hồng Nhung thở dài thườn thượt.

- Thôi nào, đi thôi – Bình Nhi mỉm cười chạy lại quàng tay qua hai cánh tay của Hồng Nhung và Minh Hiếu.

- Đi mau rồi chúng ta đi ăn nè, hôm nay anh đãi nhé – Khải Hoàng hào hứng “dụ dỗ” ba cô nàng.

Minh Hiếu nghe đến từ “đãi” giấy đành đập lên vỗ tay sung sướng.

- Ô zê, hôm nay em ăn nhiều lắm đấy, anh lo hết thiệt không hả?

- Thiệt chứ, đi thôi.

Bốn con người với những niềm vui riêng cùng nhau đi vào tòa cao ốc. Thang máy dừng lại tầng hai mươi ba, một cô thư kí nhẹ nhàng chào hỏi.

- Là cậu Khải Hoàng và cô Bình Nhi phải không ạ?

- Vâng, đúng vậy – Khải Hoàng lịch sự đáp.

- Mời theo tôi.

Theo bước chân cô thư kí, bốn người cùng dừng lại trước một căn phòng rộng. Mở cửa bước vào, từng cái mềm không ngừng há to hết mức lộ vẻ ngạc nhiên tột đỉnh.

- Trời... trời ơi. Tao có đang mơ không hả mi? – Minh Hiếu trợn tròn mắt hỏi Hồng Nhung.

Cô bạn kia cũng không khỏi bất ngờ, lấp bắp trả lời.

- Trên... trên đời này còn có chỗ đẹp thế này sao?

Khải Hoàng không có gì là lạ lắm cho lắm, anh kéo tay Bình Nhi, cô vẫn còn đang mải mê với từng chiếc váy cưới treo trên lồng kính.

Căn phòng với hàng trăm tủ kính trải dài, bên trong ánh đèn sáng càng làm cho từng bộ váy thêm lung linh hơn. Váy xòe cũng có, váy ôm cũng có, váy đuôi cá cũng có nốt. Tất cả một chuỗi váy cô dâu với màu trắng chủ đạo, điểm vào đó đôi ba hạt cườm lấp lánh. Chính giữa căn phòng là một bộ ghế sa lông màu xám sang trọng, dưới sàn nhà là một tấm thảm được làm từ lông thú hàng hiếm.

Cô thư kí bưng khay thức uống gồm bốn lon coca ướp lạnh và bốn cốc thủy tinh bóng loáng.

- Xin vui lòng đợi ông ấy trông giấy lát – Cô thư kí nhẹ nhàng nói rồi cúi đầu rời đi.

Đám bạn cùng cảm ơn cô thư kí rồi mở nước uống một cách khí thế.

- Tao mong đến ngày mai ghê, có bộ váy mà để trong tủ đến mòn cả vải – Hồng Nhung hào hứng nói với Minh Hiếu.

- Ủ, tao cũng mới mượn được bộ váy ôm đẹp dã man, hóng quá trời ơi.

Minh Hiếu ngửa cổ kêu trời trong thích thú, Bình Nhi bĩu môi.

- Đám cưới của tớ mà cứ như của hai bạn không bằng.
ng.

Hai cô bạn nghe đến đấy nhặng xị.

- Làm dữ, đám cưới của mi thì tụi tao cũng được hưởng chứ bộ, tao nhất định sẽ chụp được bó hoa của mi – Minh Hiếu đành hãnh nói, đầu óc mơ tưởng đến cảnh bó hoa cô dâu bay lên trời.

- Còn lâu nhé, tao mới là người chụp được, mi không có cửa đâu con ạ – Hồng Nhung héch mui.

Bình Nhi nghe vậy cười lên, xua tay.

- Không sao mà, tớ sẽ mua hai bó hoa luôn.

Khải Hoàng nghe vậy nổi sồn lên.

- Này, định lấy hai tấm chồng hay sao mà hai bó luôn hả?

- Hahaha.

Minh Hiếu và Hồng Nhung ôm bụng cười khi thấy thái độ của Khải Hoàng, trông cái mặt nặng xị, liếc nhìn cô bé nhỏ đến dễ thương hết chỗ nói.

- Đâu dám, một tấm cũng đủ hành cả đời em rồi anh ạ – Bình Nhi cũng không thua đáp trả lại.

- Đúng, quá đúng – Minh Hiếu và Hồng Nhung đồng thanh cất tiếng đồng tình.

Cánh cửa mở ra cắt đứt cuộc nói chuyện giữa bốn người, ông thiết kế cất tiếng chào hỏi.

- Ôi, rất vui khi gặp các quý cô xinh đẹp này đây.

Nghe đến đấy, cả bốn người cùng đứng dậy cúi đầu chào.

- Đây có phải là con dâu tương lai của tập đoàn “Thiên Linh”? – Ông thiết kế quay sang nhìn cô bé nhỏ đang đỏ mặt vì được hỏi.

- Đúng nó rồi bác ạ, mà cũng không phải tương lai đâu ạ, ngày mai rồi còn đâu.

Minh Hiếu cười cười nhìn ông thiết kế, ông ta bật cười gật đầu thích thú.

- Nào, bây giờ thì đến đây, cả trang phục cho chú rể và cô dâu đã có sẵn.

Ông thiết kế bước đến một cái tủ kính, nhưng chỉ có thể nhìn hình phản chiếu bên ngoài, còn bên trong không để lộ chút gì.

“Két”, cánh cửa bóng loáng mở ra, mấy cái mồm cùng há rộng khi nhìn vào bên trong, cứ như thể một luồng sáng hào quang nào đó hắt ra khiến cả lũ phải nheo mắt vì chói.

Ngày hôm nay, trên tuyến đường dài bỗng nhiên một đám đông nào đó tụ tập rất đông. Không nơi nào khác đó chính là một khách sạn hoành tráng với biển vàng “Thiên Linh”. Trước cổng vào, thảm đỏ trải dài với vài ba bông hoa hồng rơi rụng, các quý ông quý bà xúng xính váy áo sang chảnh bước vào lễ cưới. Trên chiếc bàn trải thảm hồng, Minh Hiếu và Hồng Nhung đang tươi cười cúi đầu chào từng vị khách, hai cô bạn đảm nhiệm trọng trách nhận bì thư nên luôn miệng cảm ơn, cảm ơn khi một bì thư được thả vào hộp hình trái tim đỏ chói.

Đúng như dự định, hôm nay Hồng Nhung diện chiếc váy ôm từ trên xuống dưới, phía đuôi váy xòe ra làm tôn lên dáng vẻ mảnh mai của cô. Minh Hiếu tuy có hơi “hoang dã” chút xíu với chiếc áo sọc free size đính bông hoa và váy ôm nhưng vẫn rất “chất” với áo khoác jean bên ngoài. Từng vị khách lịch sự chào hỏi, đặt bì thư vào hộp rồi tiến vào lễ đường. Phía bên ngoài, đám vệ sĩ nỗ lực khéo léo kiểm tra giấy mời của từng vị khách tránh có kẻ lạ thâm nhập.

Bước vào lễ đường, không ai có thể không trầm trồ khen ngợi, nếu không khen thì cũng gật gù vì độ hoành tráng nơi đây. Thảm đỏ trải dài từ cửa vào cho đến sân khấu. Hai bên đường là hai dãy trụ đá cao thắt nơ hồng, trên đấy đặt các bình hoa hồng tuyệt đẹp. Cả căn phòng rộng với từng tiếng nhộn nhịp với màu chủ đạo là màu trắng, điểm vào đó đôi chút màu hồng phấn của các chùm bong bóng. Các cô phục vụ vận áo dài truyền thống tất bật bê các món đồ sơn hào hải vị đặt trên dãy bàn dài. Là buổi tiệc Bufeet nên hầu hết tất cả các món ăn đều rất nhiều. Từ món mặn với tôm hùm, súp nóng,... cho đến các món ngọt với các loại bánh được trang trí rất công phu. Phía xa xa là một chiếc bàn khác đặt muống đĩa sang trọng, tất cả như lấp lánh dưới ánh đèn trần quý phái.

Phía chính giữa sân khấu, một chiếc bánh cao năm tầng với các dải ruy băng bằng kem bọc xung quanh, trên cùng là một hình nộm về cô dâu và chú rể đang uống rượu giao bôi. Chiếc bánh thật sự rất bắt mắt khiến mỗi ai đi ngang cũng không thể kìm nén mà ngược nhìn.

Khi tất cả bà con, dòng họ và cả các nhà đầu tư là khách mời đã ngồi đông đủ, trên sân khấu rộng anh MC xuất hiện bảnh trai nói vào micro.

- Alo, chào mừng quý ông quý bà đến với buổi tiệc cưới ngày hôm nay. Trước khi bắt đầu, tôi xin mời chủ tịch Thiên Linh hay cũng chính là mẹ của chú rể lên phát biểu đôi lời.

Lời anh MC vừa dứt, tiếng vỗ tay rầm rộ từ phía khán giả vang lên. Bà Linh quý phái diễm lệ bước lên sân khấu, bộ váy xẻ lưng khiến cánh đàn ông không khỏi ngước nhìn. Khuôn mặt thanh tú có phần sắc sảo của bà khiến không ít quý phu nhân dưới kia ghen tị.

- Trước hết, tôi xin cảm ơn tất cả mọi người đã dành thời gian quý trọng cho buổi tiệc cưới của con trai tôi...

Bà Linh ngừng nói khi tiếng vỗ tay ầm ầm, đầu đó tiếng huýt sáo của mấy cậu con trai bạn của Khải Hoàng vang lên.

- Vì vậy, để chúc mừng cho ngày vui hôm nay, tôi kính mời quý vị hãy cùng nâng ly chào đón cô dâu và chú rể.

Bà Linh nói, môi nở nụ cười tươi nhìn về phía cánh cổng được treo đầy bong bóng, anh MC tiếp lời.

- Nào, xin mời cô dâu và chú rể tiến vào lễ đường.

Anh MC dứt lời, tất cả mọi ánh nhìn đều hướng về phía cổng vào, ai nấy đều đang rất hồi hộp muốn nhìn thấy mặt con dâu của tập đoàn Thiên Linh.

Khi chiếc váy cưới chạm vào thảm đỏ, đồng loạt âm thanh như vỡ òa vang lên, tiếng vỗ tay cùng tiếng pháo nổ càng khiến sự xuất hiện của hai nhân vật chính hoành tráng hơn

Phía ngoài ánh sáng kia, một chú rể bảnh trai bước vào với mái tóc under-cut sành điệu vuốt keo, bộ vest kia càng làm phát lên vẻ lãng tử của anh. Khải Hoàng khoát tay cô dâu xinh đẹp và lộng lẫy đi bên cạnh. Bình Nhi hôm nay thật mỹ miều, vẻ đẹp trong veo và thánh thiện khiến ai cũng trầm trồ khen ngợi. Chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi chuyển động theo từng bước chân của cô. Chiếc váy ấy khoét dài sau lưng, phía trước là từng dải ren bao trọn lấy cơ thể không quá cầu kì. Bình Nhi đội chiếc khăn ren dài xuống tận chân váy, từng cánh hoa hồng rơi nhẹ trên lớp vải ấy. Bình Nhi cười rất tươi, đôi môi nhỏ son màu đỏ quý phái, khuôn mặt không cần đánh phấn nhiều nhưng lại lộng lẫy hơn bao cô gái có mặt trong lễ đường. Trên tay cô, bó hồng với chiếc nơ ruy băng dài càng khiến hình ảnh của cô dâu hoành tráng hơn.

Khải Hoàng nhìn sang cô bé nhỏ, môi mỉm cười hạnh phúc. Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất cuộc đời anh, nhưng cũng là ngày cuối cùng của tuổi thanh xuân cô gái kia. Có chút hồi hộp và lo lắng, nhưng trên hết, cô biết rằng, sẽ không có ngày nào hạnh phúc hơn ngày hôm nay.

Từ tron khán phòng, bản nhạc cung hỉ vang lên chúc mừng cho đôi trẻ. Cô dâu và chú rể tiến đến sân khấu lớn, tiếng reo hò thích thú vang lên.

Đối lập với sự náo nhiệt bên trong ấy, phía ngoài sảnh vài ba anh vệ sĩ thở dài tiếc nuối vì không được vào bên trong. Theo lệnh của bà Linh thì vẫn phải canh chừng cho đến khi kết thúc.

- Giời ạ, lúc này thì còn khách nào nữa đâu mà cứ biểu tụi mình canh chừng, chán thật – một anh vệ sĩ chán nản nhìn vào bên trong.

- Tao thèm mấy món kia ghê, ngon thấy mẹ nó luôn – Anh vệ sĩ khác chằm chằm món tôm hùm trên bàn mà chảy dãi.

Bất ngờ, một bóng hồng xuất hiện khiến bốn anh vệ sĩ ngạc nhiên.

- Thưa bà, bà vui lòng cho tôi kiểm giấy mời ạ – Anh vệ sĩ hồi nãy nhanh chóng vào công việc, lịch sự đề nghị.

Ba anh kia cũng đứng thẳng cúi đầu chào “bóng hồng” kia.

“Bóng hồng” nhếch môi.

- Có cần phải kiểm tra giấy mời không, các người sợ tôi gắn bom trong đây à?

- Không... không ạ, tôi chỉ làm theo lệnh, mong bà thông cảm – Anh vệ sĩ vẻ lắp bắp.

“Bóng hồng” cười khẩy, bàn tay sơn móng đỏ ve vẩy tấm thiệp mời.

- Như vậy được chưa? – Lòng mảy “bóng hồng” khinh khỉnh nhếch lên.

Anh vệ sĩ nhanh chóng cầm kiểm tra, khi đã thấy ổn, anh ta cúi đầu.

- Được ạ, xin mời quý bà vào trong.

“Bóng hồng” chẳng buồn đáp lại, sang sảnh bước vào bên trong chốn nhộn nhịp.

- Bà ta là ai mà cao ngạo thiệt mà, cứ tưởng đẹp rồi ưa làm mẹ thiên hạ sao? – Anh vệ sĩ đứng bên tỏ vẻ bực bội nhìn theo bóng dáng “bóng hồng”.

- Mày... mày có biết bà ta là ai không?

- Là ai?

- Lần... lần đầu tiên trong suốt mười mấy năm lập nghiệp, bà ta nào xuất hiện giữa công chúng cơ chứ.

- Nhưng là ai – Anh vệ sĩ kia gắt lên.

- Là chủ tịch Tịnh Hải đấy.

40. Chương 40: Đau Khổ Tiếp Nối Đau Khổ

- Xem kia, sao đi dự đám cưới mà mặc đồ đen thế kia.

- Đám cưới chứ có phải đám ma đâu mà bà kia vận đồ gì kì.

Tiếng xì xầm vang lên khi Tịnh Hải chậm chậm bước vào. Chiếc váy đen huyền bí chạm vào thảm đỏ, hiện ngang tiến đến nơi lễ đường đang diễn ra.

- Quần... quần gia Liên? – Bà Linh lấp bắp.

Tịnh Hải nhếch nụ cười hiểm, ánh mắt sắc lạnh quét qua Bình Nhi, Khải Hoàng thấy vậy liền ôm cô vào lòng.

- Bà muốn gì? – Khải Hoàng nghiêm trọng nhìn Tịnh Hải.

- Vệ sĩ đâu, mau bắt bà ta ra khỏi đây – Bà Linh hét lên trong tức giận.

Có vẻ đám vệ sĩ kia đã trốn đi đâu mất, đợi mãi vẫn chẳng có bóng dáng anh nào chạy vào, bà Linh bước đến gần Tịnh Hải trong lo lắng.

- Bà muốn gì?

- Hahahaha – Tịnh Hải bật cười lớn, đôi môi cất tiếng như đang khiêu khích đôi phương – Chẳng phải bà mời ta đến dự lễ cưới sao?

Tịnh Hải hướng ánh mắt ngờ vực với sự khinh bỉ nhìn bà Linh.

- Bà nghĩ người như bà tôi mời đến sao? – Bà Linh cũng không vừa, hách dịch đáp lại bằng điệu cười nửa môi.

Tiếng cười khó hiểu Tịnh Hải lại vang lên.

- Chẳng phải tẩm thiệp hồng “kính mời chủ tịch dành chút thời gian tham dự lễ cưới của con trai tôi” đã gửi cho tôi sao?

- Cái... cái gì? – Bà Linh ngạc nhiên.

- Hahaha, thật tội nghiệp. Chẳng phải tôi đã dành chút thời gian và đến đây rồi sao? Sao bà có thể dám thất lễ với nhà đầu tư cho công ty mình như thế chứ – Tịnh Hải vừa nói, điệu bộ kiêu ngạo nhìn bà Linh.

Đầu óc bà Linh trở nên hoang mang.

- Chẳng lẽ...

- Hahaha, tôi đây chứ ai nữa chứ. Cái người mà giới báo chí lúc nào cũng lăm le moi móc thông tin tôi ấy, được rồi, tôi xin nói lại, tôi-là-Tĩnh-Hải.

Tĩnh Hải gằn giọng, ánh mắt vẻ chiến thắng ánh lên. Dứt sau lời bà ta, đám nhà báo từ đâu xuất hiện đưa máy ảnh lên chụp lia lịa.

Tiếng “tách, tách” cùng với ánh đèn flash càng làm bà Linh điên tiết hơn.

- Bây giờ thì bà có là ông trời đi chẳng nữa, nếu có ý định ác độc nào đó thì tôi sẽ là người giết bà trước – Bà Linh trợn mắt, đôi môi cất giọng đầy quyền lực.

- Hahahaha, tôi nào dám đối đầu với bà chứ. Chỉ là... muốn chung vui với cô gái xinh đẹp đằng kia thôi mà.

Tĩnh Hải vừa nói, ánh mắt liếc nhìn Bình Nhi và nở nụ cười khó hiểu.

Khải Hoàng thấy vậy càng ôm cô chặt hơn, biết Bình Nhi có vẻ run sợ, anh nói nhỏ an ủi cô.

- Không sao hết, anh sẽ bảo vệ em.

Cô bé nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, giọt nước mắt sợ hãi thấm đẫm vào áo anh. Sâu trong đôi mắt ấy, một điều gì đó thoáng qua.

- Mau đưa Bình Nhi ra ngoài – Bà Linh hét lên nhìn Khải Hoàng.

Anh nghe vậy gật đầu, dìu cô bé nhỏ rời khỏi sân khấu.

- ĐỨNG YÊN – Tĩnh Hải hét lên, con dao từ trong túi xách chìa mũi nhọn về phía Bình Nhi.

Đám đông bỗng hét lên khi nhìn thấy con dao và khuôn mặt đáng sợ của Tĩnh Hải. Bà ta nắm chặt con dao nhọn trong tay, sự thù hận hiện rõ qua đôi mắt đỏ ngầu.

-Mày... mày giết con trai tao... chính mày đã giết con tao.

Tĩnh Hải hét lên trong oán hận, nước mắt lưng tròng khi nghĩ đến đứa con trai tội nghiệp.

- Không, cô ấy không giết ai cả – Khải Hoàng cất tiếng lạnh lùng, bàn tay nắm chặt tay Bình Nhi kiên định.

- Hahahaha, mày thì biết gì chứ – Tĩnh Hải trợn ngược, chìa mũi dao về phía Khải Hoàng.

Đám đông lại hú hét lên vì hoảng sợ, nhưng chẳng ai dám chạy vào can ngăn, người đàn bà kia đã hóa điên rồi, bà ta lại chìa về phía Bình Nhi.

- Mày... giết con tao rồi, mày giết đứa con trai tội nghiệp của tao rồi mà mày có thể hạnh phúc đám cưới như thế này hả? Hahahaha, thật nực cười.

Tĩnh Hải vẫn tiếp tục lăm lē mũi dao về phía cô bé nhỏ, Khải Hoàng nắm chặt tay cô, nhưng ngay lúc ấy Bình Nhi lại gạt tay anh.

- Em... em làm gì vậy? Khải Hoàng hốt hoảng níu cô lại khi Bình Nhi có ý định bước về phía người đàn bà đó.

- Buông em ra – Bình Nhi vô hồn nói, ánh mắt có chút tang thương nhìn Tĩnh Hải.

Tĩnh Hải bật cười ha hả.

- Mày nghĩ mày ngon sao, hôm nay là ngày giỗ của mày đấy con ranh.

- Em không được đến đây – Khải Hoàng hét lên ôm chặt Bình Nhi.

Nhưng cô lại vùng vằng đẩy anh ra, đôi môi nhỏ cay đắng hét lên.

- BUÔNG EM RA.

Bàn tay Khải Hoàng buông thõng giữa không trung, chưa bao giờ Bình Nhi gắt lên với anh như thế.

Chiếc váy cưới chậm chậm lướt trên thảm đỏ, bước chân run run dừng lại gần đôi gót nhọn.

Bình Nhi nhìn bà ta, ánh mắt rưng rưng có chút đau thương, bàn tay đưa lên không trung cố chạm lấy Tịnh Hải.

Tịnh Hải trợn ngược mắt hất bàn tay ấy, con dao vô tình rạch ngang làn da trắng, Bình Nhi nhăn mặt khi thấy một đường máu chảy dài trên cánh tay.

Khải Hoàng giật mình cố chạy đến nhưng lại thất bại khi tiếng hét của Bình Nhi vang lên.

- DỪNG ĐẾN ĐÂY.

Tịnh Hải cười khẩy.

- Thứ dơ bẩn như mày lại dám động vào tao ư? – Tịnh Hải giương mắt oán hận nhìn cô.

Bình Nhi lặng lẽ nhìn bà ta, có chút gì đó thoáng qua đôi mắt ướt đầm.

- Hức... hức... hức... – Tiếng khóc đau khổ của cô vang lên, đôi môi run run cố cất lời nhưng cứ như ai đó đã cắt đi lời nói của cô.

Tịnh Hải thoáng dờ dẫm, tại sao con điên kia lại khóc chứ? Bà thoáng động lòng khi nghe thấy tiếng khóc rất quen, bà nhắm đôi mắt sâu, cô moi móc kí ức cũ.

- Mẹ à.

Âm thanh đó, Bình Nhi đã gọi Tịnh Hải là mẹ. Tịnh Hải choàng mở mắt ra, âm thanh quá đỗi quen thuộc. Đôi mắt sâu bất ngờ nhìn người con gái trước mắt.

- KHÔNGGGGGGGGGGGGGGGG.

Khải Hoàng hét lên. Nhưng đã quá muộn, Bình Nhi đã chạy lại ôm bà ta. Con dao nhọn trên tay Tịnh Hải đâm mạnh vào bụng cô. Làm... làm sao đây. Cô bé nhỏ nhăn mặt, dòng máu đỏ tuôn ra, thấm đẫm chiếc váy trắng.

- Mẹ... mẹ ơi.

Bình Nhi thiết tha nhìn Tịnh Hải cố gọi trong đau đớn, dòng nước mắt chảy dài cho sự nhớ nhung suốt mấy năm qua. Tịnh Hải như chết trân, bàn tay ôm lấy cơ thể đầy máu.

Đám đông ồ ạt thét lên sợ hãi.

- Không... không...

Bà ta lắp bắp buông cô ra, bước chân run run lùi về phía sau. Đôi mắt ấy, đôi mắt của Tịnh Hải như ngừng rung động nhìn về phía người con gái nằm dưới sàn.

Khải Hoàng chạy lại ôm cô vào lòng, nước mắt lưng tròng la hét như kẻ điên.

- Không, Bình Nhi, em không thể...

Anh ôm chặt lấy cô bé nhỏ vào lòng, nhìn xem, môi cô đã tím dần rồi. Nhìn xem, mắt cô cứ nhắm mãi, anh đau quá. Đau đớn quá, Khải Hoàng vuốt mái tóc ngắn, bàn tay run run cố gọi cô dậy.

Tịnh Hải bỗng nhiên cười lên như điên dại, ánh mắt hoảng loạn hướng về phía cổng mà chạy đi.

- HAHAAHAHAHA... HAHAAHA...

Bà ta đi rồi, để mặc đứa con gái đang run run gọi mẹ. Khải Hoàng ôm chặt lấy cô, anh ước gì anh có chịu hết mọi khổ đau của cô.

Xe cứu thương đến, mang theo cơ thể đầy máu rời khỏi chốn hạnh phúc. Ngày quan trọng nhất cuộc đời lại chính là ngày phải lìa bỏ cuộc đời.

Sự u ám bao lấy chốn lễ đường, chỉ còn lại vũng máu tang thương chứng minh cho sự đau đớn của khổ chủ.

Ánh sáng đỏ hắt lên cái nhìn đầy đau đớn, Khải Hoàng run run nhìn dòng chữ “đang phẫu thuật” đến tận lòng. Vẫn cứ như bao lần, tại sao anh không thể bảo vệ người con gái ấy cơ chứ. Bàn tay vò mái tóc rối, nước mắt của con trai thật khiến trái tim người nhìn vào hồ thẹn. Hẳn đứa con trai ấy phải yêu cô gái kia lắm, hẳn đứa con trai kia đang đau khổ lắm.

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, ông bác sĩ nghiêm trọng cởi khẩu trang xanh.

- Tình trạng của bệnh nhân lúc này rất nguy kịch, vốn đã tổn thương do tai nạn trước đó, nay còn chịu thêm nhất dao rất sâu khiến cơ thể suy yếu trầm trọng.

Khải Hoàng điếng người, môi lắp bắp trong sợ hãi.

- Vậy... bây giờ cô ấy ổn rồi chứ, thưa bác sĩ?

- Bây giờ thì không thể nói trước được, vấn đề quan trọng nữa đó là trong khoảng thời gian sau, có lẽ sẽ mất một phần trí nhớ, cũng có thể nhớ rồi quên, bây giờ bệnh nhân có thể chuyển về phòng bệnh để tiếp tục xét nghiệm và kiểm tra.

Ông bác sĩ cúi đầu rời đi, Khải Hoàng gục ngã xuống sàn nhà lạnh. Chưa bao giờ anh cảm thấy nghệt thờ như lúc này. Ánh mắt đau đớn hướng đến chiếc xe đẩy từ trong phòng phẫu thuật.

- Bình... Bình Nhi...

Anh cố gọi cô dậy, nhưng sao cô bé nhỏ kia lại tiêu tụy đến thế. Môi tím tái và khuôn mặt chẳng còn chút sức sống. Bước chân run run chạy theo chiếc xe đẩy, cứ như thể anh đang chạy đua với chiếc xe ấy. Còn cô bé nhỏ kia, lại đang chạy đua với tử thần.

Qua vài ngày dài đằng đẵng, Khải Hoàng thức dậy khi ánh nắng chiếu vào mi mắt. Nhìn lên cô bé nhỏ nằm trên giường, cô hình như đã có tỉnh dậy.

- Bình Nhi... có sao không?

Khải Hoàng lo lắng nhìn cô, đôi môi đã có chút hồng sắc.

- Mèo đen... em đau quá.

Bình Nhi khóc, đôi mắt ướt đầm nhìn vào Khải Hoàng.

- Không... không sao rồi. Mọi chuyện đã ổn rồi em ạ.

Khải Hoàng ôm lấy cô mà khóc nức nở, bàn tay ôm chặt mái tóc ngắn.

- Huhuhu... mèo đen à.

- Không sao rồi mà, anh sẽ bên cạnh em mà, Bình Nhi của anh hãy yên tâm tịnh dưỡng nhé.

Anh nói, đôi mắt ướt đầm nhìn cô trong đau khổ. Bình Nhi nghe mèo đen an ủi vậy có phần an tâm. Cô bé nhỏ nắm chặt tay anh.

- Mèo đen à, em nhớ anh.

Khải Hoàng nhìn cô đau khổ gật đầu, cô bé nhỏ có như vậy mới từ từ nhắm mắt ngủ thiếp đi. Khải Hoàng lại tiếp tục đắp mình trong chờ đợi. Anh luôn chờ từng giây từng phút cô thức dậy. Nếu khi thức dậy không nhìn thấy anh thì cô sẽ hoảng loạn lắm. Khải Hoàng nắm chặt bàn tay nhỏ, áp vào má mình cố tìm lấy chút hơi ấm của cô.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua, Khải Hoàng đặt bát cháo hồ lỏng được nấu từ nước cốt bò nóng hổi trên bàn. Nhìn thấy Bình Nhi động đậy, anh vui mừng chạy lại.

- Em ổn rồi chứ? – Anh hỏi, sự lo lắng hiện rõ qua ánh mắt.

Bình Nhi nhẹ nhàng gật đầu, bây giờ đến sức lực để trả lời anh cũng rất khó.

- Em ăn cháo nhé, nó sẽ không ảnh hưởng gì bởi bác sĩ đã nói anh nấu nó từ nước cốt bò nên sẽ không ảnh hưởng đến vết thương của em.

Khải Hoàng ân cần nói, nhìn thấy cô bé nhỏ lại ngày càng yếu đi, anh lại càng muốn ôm cô vào lòng hơn. Nhưng sợ sẽ đụng đến vết thương, anh lại kìm lòng xuống.

- Nào, nói “a” nào – Anh múc muống cháo hồ.

Bình Nhi gượng mỉm cười nhìn anh, đôi môi nhợt nhạt cố gắng mở ra đón lấy muống cháo.

- Ngon – Cô bé nhỏ vừa nhai vừa nhìn Khải Hoàng cười.

- Đương nhiên là ngon rồi, cháo anh nấu mà – Anh dẫu môi nói.

- Em biết.

- Biết anh nói xạo chứ gì?

- Không ạ. Em biết anh nấu mà. Vì nó rất nhạt.

Khải Hoàng khẽ mỉm cười, múc thêm muống nữa đưa lại miệng cô.

- Ăn nào. Lần sau anh sẽ nấu mặn thêm một chút nữa nhé.

Cứ thế một muống, hai muống rồi đến hết bát cháo. Cô bé nhỏ đã rất ngoan ngoãn và ngon lành. Chùi mép miệng dính cháo, Khải Hoàng đặt cô nằm nhẹ xuống giường.

- Mèo đen à, em nhớ anh – Bình Nhi nắm chặt bàn tay anh.

- Ủ, em ngủ ngoan nhé, anh sẽ luôn ở đây – Khải Hoàng hôn nhẹ lên trán cô.

Bước chân Khải Hoàng bước qua ngưỡng cửa, nhìn lại cô bé nhỏ một lần nữa, thấy cô đã ngủ ngon anh mới dám bước tiếp.

Nhìn bát cháo cạn trên tay mình, Khải Hoàng chợt thấy lòng quặn thắt. Anh đã nếm một chút còn dư ở bếp, thật ra nó rất mặn. Bát cháo mà lần đầu tiên anh nấu trong đời lại rất mặn. Vậy mà cô bé nhỏ kia lại thấy nhạt. Anh đau đớn khi nhìn con mèo nhỏ dần dần mất vị giác như thế, cảm thấy nhạt nhưng cô vẫn cố ăn hết bát cháo. Anh cười nhạt, vốn đã không thể bảo vệ cô đã khiến anh như muốn nổ tung nay nhìn cô tiêu tụy như vậy anh càng ghét bản thân mình hơn.

Khải Hoàng gượng gượng bản thân mình trong suốt những đêm dài qua. Anh không thể ngủ và không được ngủ. Anh biết vẫn còn có người đợi nhìn thấy anh.

- Mèo đen à... - Bình Nhi thức giấc gọi tên anh.

Khải Hoàng vội vàng chạy lại, mỉm cười nhìn cô.

- Chào em, con mèo nhỏ của anh.

Bình Nhi có chút suy nghĩ.

- Em... tên gì hả anh?

Khải Hoàng điếng người, chẳng lẽ căn bệnh đang chuyển biến ngày càng trầm trọng?

- Bình Nhi, em là Bình Nhi.

- Đúng rồi nhỉ, em là Bình Nhi.

Cô bé nhỏ cay đắng cất lời, như mọi lần, nắm chặt tay anh và nói.

- Mèo đen à, em nhớ anh.

Khải Hoàng gật đầu, anh biết cô đang sợ ngày nào đó cô sẽ quên mất anh.

Ngày này nối ngày nọ, thời gian cứ vô tình trôi qua kéo theo sự gấp gáp của con mèo nhỏ nào đó.

Bình Nhi tỉnh dậy trong mơ hồ, trước mắt mình vẫn là bóng dáng quen thuộc.

- Anh là ai? – Cô cố moi móc kí ức cũ.

Khải Hoàng biết sẽ có ngày hôm nay, ngậm ngùi nắm chặt tay cô.

- Anh là mèo đen, mèo đen em ạ.
 - Đúng... đúng rồi nhỉ. Tại sao đến anh em có thể quên chứ – Giọt nước mắt đau đớn của cô rơi trên mi mắt. Anh vuốt nhẹ đôi má ướt đầm.
 - Em không sao là được rồi. Bất cứ lúc nào em không nhớ, anh sẽ là người đem lại kí ức giúp em, có được không?
- Bình Nhi gật đầu, môi mím chặt cổ ngăn tiếng nức nở. Vẫn như bao lần, cô nắm chặt tay anh, đôi mắt sâu nhìn anh đầy đau đớn.
- Mèo đen à, hôm nay em đã nói... nhớ anh chưa?
- *Để khỏi ngắt mạch truyện, tğ sẽ viết một lần cho hết truyện rồi sẽ đăng vào ngày thứ 5 hoặc thứ 6 nhé, cảm ơn các bạn đã đọc*

41. Chương 41: Mãi Mãi Là Bao Xa?

“CHOANG...XOẢNG...”.

Từ trong tòa biệt thự Hoa Hồng, tiếng đổ vỡ của từng mảnh kim loại vang ra chói tai. Tịnh Hải quay cuồng trong đau đớn. Hình ảnh về đứa con gái đã quá nhạt nhòa trong kí ức bà. Tịnh Hải nốc chai rượu mạnh, mặc kệ chất kích thích ấy đốt cháy cổ họng.

Một bên là con trai, một bên là con gái. Bà không thể lựa chọn được. Hai đứa con tội nghiệp của bà sao lại rơi vào bi kịch này chứ. Bà đập mạnh tay vào ngực mình mà khóc.

- Con ơi, huhuhu, tại sao lại là con chứ... huhuhu... ta phải làm sao đây...

Tịnh Hải gục ngã cuống sần nhà đầy mảnh chai, nhìn thấy thứ lấp lánh đấy, bà ngửa cổ cười như điên.

- HAHHAHAHA, nhìn xem này, ta còn sai người rạch tay con gái ta nữa chứ, hahahaha...

Bà cứ cười rồi khóc. Người phụ nữ xinh đẹp và quý phái không còn nữa rồi, thay vào đó là một con người đấu tranh giữa hai bờ vực, tiêu tụy và xấu xí đến nhường nào. Tịnh Hải vò nát mái tóc rối, móng tay sắc nhọn cứa vào khuôn mặt tiêu tụy. Máu, bà lại cười. Cười cho số phận quá trớ trêu.

Lại một chai rượu nữa, cổ họng như bốc lửa. Tịnh Hải bò lăn ra sàn nhà mà nôn mửa khắp nơi. Nôn xong lại tiếp tục uống. Bà muốn tìm rượu, chìm đắm trong cơn say thì mới có thể quên nỗi đau ấy.

Bình Nhi, đứa con gái mà bà cất công tìm kiếm lâu nay lại chính là kẻ thù bà luôn lăm le muốn giết. Đã bao lần bà hành hạ đứa con gái ấy, đã bao lần bà muốn giết chết nó. Nhưng tại sao không chết luôn đi, lại còn gọi bà là mẹ nữa chứ? Tịnh Hải đau đớn dằn vặt bản thân mình. Giá như bà có thể chôn sâu mối thù ấy thì đã không có chuyện như ngày hôm nay.

Chồng bà, con trai bà cũng đã chết dưới lưỡi dao của “số phận”. Nay cái thứ gọi là “số phận” kia lại muốn giết đứa con gái duy nhất của bà. Tịnh Hải cắn chặt môi, máu chảy dài trên cổ. Cay đắng khóc trong đau đớn. Không phải là “số phận”, chính bà đã ép “số phận” phải giết con gái bà. Chính con người mu muội luôn sống trong thù hận như bà mới dẫn đến ngày hôm nay. Giá như... giá như bà đã không đến buổi lễ ấy. Giá như... nhưng còn làm gì được nữa rồi, bà đã giết chết đứa con gái của mình.

Tịnh Hải cười khẩy, cầm chai rượu mạnh xiêu vẹo tiến về phía cửa lớn. Bà muốn đi tìm con, bà muốn nhìn thấy đứa con gái của bà.

- CON ƠI, TỊNH NHI À, CON CỦA ME.

Tịnh Hải cứ như kẻ điên chạy giữa lòng đường ngửa cổ mà hét lên. Cổ họng nghẹn đắng, bà lại nôn mửa. Người đi đường khinh bỉ nhìn thứ thôi nát dưới chân, vài ba người còn chửi rủa bà khi đập trúng phải bãi nôn.

Nhưng Tịnh Hải không màng đến, xua tay hét lên như điên.

- BIẾN ĐI, BỌN CHÓ NHƯ CÁC NGƯỜI SAO LẠI DÁM CHỬI TÔI CHỨ... TÔI ẤY... TÔI ĐÃ GIẾT CON GÁI CỦA MÌNH ĐÂY...

Tịnh Hải gồng mình đứng dậy chỉ tay vào những người đi ngang qua mà chửi rửa. Ánh mắt đau đớn tìm kiếm con đường quen thuộc. Nhưng sao mờ nhạt quá, bà muốn thoát khỏi kí ức mơ hồ lúc này. Trong cơn tuyệt vọng, Tịnh Hải đã cố gắng tiến bước chân xiêu vẹo về phía lòng đường. Môi cười khẩy cắt lời cay đắng.

- Anh à, con trai của mẹ, ta đang làm điều gì đây? Giết đứa con gái tội nghiệp của ta ư? Hahahaha. Đúng là điên mà, ta điên rồi. Hahahaha.

Tiếng cười lúc có lúc không của Tịnh Hải vang lên giữa lòng đường. Bất chợt còi xe rít mạnh, tiếng ma sát dưới lòng đường vang lên đầy đau đớn.

Máu chảy ra, nhuộm một màu đỏ thẫm lên mặt đường. Người đàn bà ấy nằm dưới đất, mắt đã nhắm chặt, bàn tay nắm chặt bức ảnh đã bị vỡ nát. Trên nền trắng, một giọt máu thấm đẫm qua khuôn mặt xinh xắn, mái tóc dài đằng sau đã bị nước mắt làm nhòe đi.

“Theo như báo vừa đưa tin, một vụ tai nạn tàn khốc đã xảy ra trên tuyến đường Xyz, nạn nhân được biết là chủ tịch Tịnh Hải qua xét nghiệm thi thể. Được biết trước đây nạn nhân chưa hề xuất hiện trước công chúng. Nhưng ngày hôm qua lại đến buổi tiệc cưới của con trai tập đoàn “Thiên Linh” gây rối và hậu quả là một nạn nhân phải vào cấp cứu. Hiện thi thể của nạn nhân đã được mai táng...”

Minh Hiếu bực dọc tắt tivi, Hồng Nhung ngồi bên bấu chặt bàn tay lại với nhau.

- Làm sao đây, con Nhi mà biết thì...

- Mi im đi, không thể để nó biết, biết chưa hả? – Minh Hiếu gắt lên.

Hồng Nhung run run gật đầu. Đến chuyện khó tin như thế này mà cũng xảy ra. Hai cô bạn thôi không luyên thuyên, phóng chiếc Liberty bay vèo đến tòa biệt thự có cánh cổng lớn.

Nhìn thấy Bình Nhi nằm yên lặng trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn ra ngoài sân vườn có chút nắng dịu hiu, Minh Hiếu rón rén lại gần.

- Ta-da – Minh Hiếu nhảy phóc ra trước mắt cô, hòng sẽ khiến cô bất ngờ.

Nhưng không, Bình Nhi chỉ giật mình đôi chút. Ánh mắt lại trở về vốn ban đầu.

- Nó... nó sao vậy? – Minh Hiếu thắc mắc hỏi Hồng Nhung.

Hồng Nhung lắc đầu không hiểu. Hai cô bạn mang nỗi ngờ vực quay lại khi Khải Hoàng lên tiếng.

- Hai em ra đây anh cần nói chuyện, cứ để cô ấy nghỉ ngơi.

Hồng Nhung và Minh Hiếu e dè gật đầu, nhìn lại cô bé nhỏ lần nữa rồi rời đi.

- Thật chứ ạ? – Hồng Nhung hét lên khi nghe Khải Hoàng nói.

Minh Hiếu bặm chặt môi, có chút lo lắng qua cái bấu tay.

- Nó... nó sẽ ổn phải không anh? Nó chỉ quên rồi sẽ nhớ lại phải không?

Minh Hiếu gấp gáp hỏi Khải Hoàng, anh cũng không thể trả lời được. Chính anh còn chẳng biết bệnh tình của Bình Nhi sẽ càng tồi tệ đến mức nào.

- Hai em giúp anh việc này được không? – Khải Hoàng nghiêm trọng đề nghị.

Trên con đường hẹp, Minh Hiếu và Hồng Nhung cất lực tìm kiếm cái gì đó từ nhà sách ven đường. Việc tìm kiếm khá vất vả khi đã đi hết gần mười mấy cái nhà sách trong phố nhưng vẫn chưa tìm ra thứ cần tìm. Đến khi Hồng Nhung reo lên.

- Đây rồi, mi ơi tao tìm được rồi – Hồng Nhung hớn hở chìa ra trước mắt Minh Hiếu.

Minh Hiếu cầm lên với vẻ sung sướng.

- Được rồi, mau đi thôi.

Chiếc Liberty lại hối hả chạy về phía tòa biệt thự.

Khải Hoàng chậm chậm mở căn phòng trắng, xung quanh phòng chỉ có ánh đèn sáng, cửa sổ chẳng buồn mở ra đón chút nắng ấm. Nhìn thấy Bình Nhi đang mân mê chiếc gối hình mèo, anh khẽ tăng hắt.

- Bình Nhi à, anh có bất ngờ dành cho em đây.

Khải Hoàng nói ra vẻ bí mật, cô bé nhỏ chống cơ thể yếu ớt ngồi dậy, đôi môi nhợt nhạt cất tiếng thều thào.

- Mèo đen... làm em tò mò quá.

Khải Hoàng nở nụ cười tươi, ngón tay lắc lắc.

- Em sẽ bất ngờ lắm đây.

Bình Nhi cố gượng cười, đôi mắt thâm đen nhìn anh triu mến. Bình Nhi trông tiêu tụy hơn hẳn, mái tóc ngắn lúc nào cũng rối tung, hai má chẳng còn ửng hồng mà chỉ nhìn thấy hốc xương, vẻ tím tái ẩn hiện mập mờ qua những đường gân nổi rõ.

Khải Hoàng tiến lại gần cô, bàn tay ấm che mắt cô lại.

-Em đợi chút nhé – Anh nói – Nhưng phải nhắm mắt đấy nhé.

Bình Nhi gật đầu, đôi môi nhỏ cố đáp lại trong mệt mỏi.

- Em biết rồi mà.

Khải Hoàng buông tay ra, khi nhìn thấy cô đã thật sự nhắm mắt, anh chậm chậm tiến đến gần cửa sổ.

Căn phòng bừng sáng giữa ngàn tia nắng, ánh sáng lấp lánh len lỏi qua không gian u tịch trong phòng. Cảm thấy mắt chói, cô bé nhỏ ti hí, hàng lông mi giật giật. Khi đã thích nghi được với trạng thái xung quanh, cô bé nhỏ ngạc nhiên nhìn ra ngoài vườn.

Dưới ánh nắng chiếu sáng, giàn hoa như lấp lánh giữa ngàn bông hoa giấy mỏng manh. Từng bông hoa với chút sắc hồng kết hợp với nhau vẽ trên nền trời xanh một mảng hồng phấn thắm sắc hương thơm. Giữa ngàn bông hoa giấy, những hình nộm bằng bông có hình mèo đen và con mèo màu vàng nhỏ nhắn được treo lủng lẳng. Một cơn gió nhẹ lùa qua, khiến hoa giấy rơi rụng, nhưng vẫn còn rất nhiều bông kiên cường chống lại. Đám hình nộm mèo cũng góp sức níu giữ.

Bình Nhi hướng đôi mắt ướt đẫm nhìn anh, môi nhỏ run run cất lời.

- Mèo đen à...

- Sao, em thấy đẹp chứ? – Anh âu yếm nhìn cô, bàn tay vuốt mái tóc ngắn.

- Đẹp, đẹp lắm ạ – Bình Nhi nhìn vào giàn hoa giấy, chút buồn bã dâng lên tận đáy lòng, nước mắt rơi lã chã.

- Tại sao em khóc chứ, anh và Minh Hiếu với Hồng Nhung đã rất cực khổ để làm cho em đây – Khải Hoàng dẫu môi vẻ cam tâm, anh muốn an ủi cho cô với bớt nỗi buồn.

Bình Nhi đưa bàn tay vuốt má, môi nhỏ mỉm cười cố phân trần.

- Đâu có, em thích lắm ạ. Hoa giấy thật sự rất đẹp, rất đẹp.

Có phần ghen ngào, cô ho khan trong mệt mỏi.

- Em mệt lắm không, anh gọi bác sĩ nhé? – Khải Hoàng lo lắng nhìn cô.

Bình Nhi vuốt vuốt ngực, xua tay.

- Không sao, em mệt chút thôi.

- Vậy em nằm nghỉ nhé.

Khải Hoàng nói, tay chỉnh lại gối giúp cô nằm thẳng xuống giường. Kéo chiếc mền mỏng đắp nhẹ lên người, anh cẩn thận chỉnh lại mái tóc xù.

- Mèo đen à – Bình Nhi cất tiếng trong khó nhọc.

- Em ngủ đi, đừng nói nữa – Khải Hoàng lo lắng nhìn cô.

Anh toan bước đi để kéo lại màn cửa.

- Đừng, em muốn nhìn.

Bình Nhi nói trong đứt quãng, có vẻ hơi thở rất khó điều chỉnh.

- Ủ, anh sẽ để vậy, em ngủ ngoan nhé.

Khải Hoàng hôn nhẹ vầng trán cao, mỉm cười nhìn cô rồi quay đi. Nhưng Bình Nhi lại nắm chặt tay anh.

- Anh có biết tại sao em lại biết bà ấy là mẹ không?

Cô nói, Khải Hoàng thoáng sững người, thật sự anh rất muốn biết nhưng lại sợ cô không muốn nói.

- Nếu em không muốn nói thì...

- Bà ấy, làm sao mà em có thể không nhận ra cơ chứ... - Bình Nhi ngắt lời anh.

-... món cháo cá nóc ấy, hương vị cũ không thể nào nhầm lẫn được, cách bày biện các thứ gia vị trong tủ bếp, cả nơi để chén bát nồi chảo, tất cả đều luôn theo một quy tắc. Bà ấy đã từng nói với em, gia vị thì hãy xếp theo thứ tự muối, tiêu, rồi đến bột ngọt, có như vậy mới không bị nhầm lẫn và tự nhiên ta lại thích việc làm bếp hơn. Còn rất nhiều điều chứng minh cho việc bà ấy là ai. Bức ảnh của em hồi lớp mười, em đã nhìn thấy nó nhàu nát trong túi xách bà ấy...

Bình Nhi ngừng nói, nước mắt chặn ngang khiến tâm trạng càng thêm rối bời.

- Vậy tại sao em lại không nói ra chứ? Khải Hoàng hỏi trong thắc mắc đã lâu.

- Hi... sao em có thể nói chứ – Cô cười nhạt – Em không đủ can đảm anh à, sao em có thể đối mặt với bà ấy chứ.

Đôi môi nhỏ mím chặt cổ họng tiếng nấc nghẹn ngào, Khải Hoàng đưa bàn tay quạt hàng nước mắt. Cô quay người lại, không nhìn anh mà như đối mặt với chính bản thân mình.

- Em ấy... tóc đã ngắn, thì rất khó để dài lại như lúc ban đầu. Cũng giống như quá khứ đã xảy ra, sẽ chẳng bao giờ quên được – Tiếng nấc vang lên phía bên kia – Có lẽ chết là cách giải thoát cho một tâm hồn đã vướng bận như em.

Khải Hoàng cay đắng nhìn lưng cô, nước mắt cũng chẳng thể kìm nén mà tuôn rơi.

- Bây giờ thì tất cả đã ổn rồi em à... anh sẽ bảo vệ em, mãi mãi về sau.

Khải Hoàng chồm qua cơ thể bé nhỏ, hôn lên đôi má ướt đầm.

- Chúng ta sẽ bên nhau mãi chứ? - Vẫn là giọng nói đầy ứ nghẹn của cô.

- Tất nhiên rồi, mãi mãi - Khải Hoàng trả lời trong ước vọng.

Bình Nhi cười, nụ cười cho thấy cô rất an tâm khi anh đã nói.

- Bây giờ em hãy nghỉ ngơi đi nhé.

Cô bé nhỏ cũng đã thiếp đi lúc nào không hay. Anh nhẹ nhàng đóng cửa rồi rời đi, mặc kệ nước mắt lăn dài, anh chạy nhanh vào nơi vô định, anh muốn quên đi tất cả, anh muốn mọi chuyện hãy trôi qua thật nhanh.

Cũng như bao lần, ánh nắng buổi sớm tinh khôi hòa nhập vào tòa biệt thự rộng lớn, hiên ngang len qua từng bông hoa giấy đung đưa. Hôm nay giàn hoa giấy chẳng còn um tùm nữa, hàng trăm bông đã bỏ cuộc chạy theo cơn gió vô tình đẩy mê hoặc kia. Chỉ còn lại vài bông hoa kiên trì cố níu lấy cành cây mỏng manh.

Khải Hoàng lặng lẽ nhìn giàn hoa giấy, rồi lại nhìn cô bé nhỏ nằm im trên giường. Hôm nay Bình Nhi đã biến chuyển rất xấu, đôi môi trở nên tím tái và hơi thở có phần gấp gáp. Cô mở mắt nhìn anh.

- Mèo đen à – Bình Nhi cất tiếng yếu ớt gọi anh.

Khải Hoàng quận lòng gật đầu, cố nở nụ cười vui.

- Em mệt hả?

- Không ạ. Em thấy buồn quá.

Khải Hoàng tiến lại gần cô, đôi mắt sâu nhìn vào cô.

- Có gì mà phải buồn chứ, có anh đây rồi mà.

Bình Nhi gật đầu trong khó nhọc, nở nụ cười không chút cảm xúc. Cơ thể nhỏ bé yếu ớt như xác không hồn, tiêu tụy và tang thương vô cùng.

- Mèo đen à... em nhớ ba... Phong, em nhớ mẹ Hải, còn nhớ... cả anh Hưng nữa – Bình Nhi chợt nói trong ngắt quãng, hơi thở có chút dồn dập.

- Em đừng nói nữa, nghỉ đi nhé – Khải Hoàng lo lắng nhìn cô, sao trông con mèo nhỏ lại xơ xác đến vậy? Lòng anh quận lại đến đau đớn.

Bình Nhi cười nhạt, đôi má với làn da trắng bệch như xác chết.

- Em muốn ngủ – Cô thều thào nói, nước mắt chảy dài ướt đầm chiếc gối trắng.

Khải Hoàng khê khàng đắp chăn lại.

- Bình Nhi à... trước đây anh luôn sợ sẽ có người cho em những thứ em cần hơn anh, sẽ có người mang đến nụ cười cho em mà anh không thể mang lại, sẽ có người cho em tất cả hạnh phúc nhất trên đời này. Khiến em phải bỏ cả thế giới này và bỏ luôn cả anh. Nhưng bây giờ... giá như điều anh sợ sẽ xảy ra...

Cô bé nhỏ mắt lim dim trong cơn mơ hồ, Khải Hoàng vẫn cứ nhìn cô mà độc thoại.

- ... nếu bên người con trai khác, em sẽ hạnh phúc mà...

Đáp trả lại anh là sự im lặng, có lẽ cô đã ngủ rồi.

- Cứ ngủ đi, rồi em sẽ phải thức dậy, có phải không? Xin em đấy, xin em hãy thức dậy và nhìn anh, làm ơn...

Giọng nói nghẹn ngào đầy chất chứa của Khải Hoàng vang lên, giọt nước mắt của anh rơi trên khuôn mặt vô hồn, Bình Nhi vẫn im lặng. Khải Hoàng đau đớn ôm lấy cơ thể lạnh toát, nước mắt cứ thế tuôn ra, đôi vai rộng run lên mà khóc nức nở. Anh ngẩng đầu lên, hướng đôi mắt ướt đầm nhìn về phía cửa sổ, đôi môi cắn chặt như không thể tin vào sự thật. Điều anh sợ nhất đã đến.

Bông hoa giấy cuối cùng đã không còn nữa.

42. Chương 42: Chuyện Như Chưa Bắt Đầu

Một chiều thu lành lạnh, cơn gió mát thổi qua mang đến chút cảm giác khoan khoái. Trời mùa thu bình yên làm sao, nhìn từng chiếc lá già cỗi vàng úa đứt lìa khỏi cành cây mà rơi lả tả. Những chiếc lá ấy rơi khê lên nầm mộ.

Lặng mộ trát xi măng rộng rãi, bên ngoài trạm trở hình sen quý phái. Bước lên bậc lửng người nhìn sẽ không khỏi đau thương khi nhìn thấy tấm biển nhà họ “Hoàng”.

Bên phải là bia mộ mang tên “Hoàng Đình Hưng”, giữa là hai bia mộ cao hơn, khang trang hơn. “Hoàng Đình Hưng”, “Khương Tịnh Hải”.

Khải Hoàng dừng chân trước bia mộ cuối cùng. Nhìn những dòng chữ khắc nổi trên đây, anh nở nụ cười nhạt. “Hoàng Tịnh Nhi”.

Từng con chữ bóng loáng sáng lên dưới chút nắng của mùa thu. Khải Hoàng siết chặt khăn len, bàn tay miết dọc theo từng con chữ. Anh nhìn bia mộ của Tịnh Nhi, rồi lại nhìn những bia mộ còn lại. Cảm thấy lòng dấy lên nỗi chua xót, cuối cùng thì gia đình ấy cũng đã đoàn tụ sau bao năm ly biệt. Kiếp người rồi cũng đến lúc phải dừng, chỉ là không biết đâu sẽ là nơi cho ta sống kiếp còn lại.

Khải Hoàng đặt từng bó hoa lên bia mộ, bước chân chậm chậm thấp từng nén nhang. Hương khói bay lên mờ ảo càng làm cho khóe mắt anh cay hơn, cuối cùng là nhạt nhòa trong nước mắt.

Hai năm trôi qua rồi, từng kí ức về ngày hôm ấy chỉ còn lại trong ngăn quá khứ. Anh không muốn bới móc, cũng không muốn nhìn thấy để rồi đau lòng thêm lần nữa. “Quá khứ đã xảy ra, thì rất khó để quên đi”.

Quỳ gối trên nền sỏi, anh đưa tay nhỏ vài cây cỏ dại quanh bia mộ, mắt có chút hạnh phúc.

- Tịnh Nhi à, cuối cùng thì em cũng đã đoàn tụ với gia đình rồi, em vui chứ?

Có phần ứ nghẹn, anh nói trong ngập ngừng.

- Em biết không, hai năm trôi qua anh lại càng thấy mình xa rời hơn. Em biết không...

Khải Hoàng ngừng nói, bàn tay tiếp tục nhỏ cỏ.

- ... anh đã yêu người khác rồi. Cô ấy... rất giống em. Cô ấy mang đến cho anh những niềm vui, những tiếng cười hạnh phúc, cũng đôi lần cãi vã vì cô ấy rất bướng bỉnh. Em đừng buồn nhé, cho dù có là bao lâu đi nữa, người mà anh tìm kiếm luôn hướng về em.

Thôi cho dòng cảm xúc tuôn trào, Khải Hoàng đứng dậy phủi cát nơi đầu gối. Anh cúi đầu, nhìn lại năm bia mộ của nhà họ “Hoàng” rồi lặng lẽ rời đi.

Chiếc xe con nổ máy rời đi, bỏ lại một quá khứ đau thương, nhấn chìm nó vào một nơi xa, như là quá khứ.

Tiếng ồn ào chốn đông đúc tại trường Đại Học Sư Phạm vang ra náo nhiệt. Minh Hiếu chạy theo gọi ới ới như mụ bán cá.

- Này, con chó kia, mi định bỏ tao lại thiệt à?

Hồng Nhung đang chạy nhanh về phía cổng trường quay đầu lại nhìn cô bạn “hoang dã”.

- Tao đi đây, anh ấy đang đợi, mi chịu khó tìm anh người yêu nào rồi sống cuộc đời già cỗi của mi đi. Tao đi đây, tạm biệt.

Hồng Nhung tươi cười nhìn cô bạn đang hậm hực trước mắt. Rồi Hồng Nhung chạy đi về phía cổng. Minh Hiếu thấy cô bạn thân của mình trèo lên xe của một anh bạn nào đó.

- Mau đi thôi, kéo cậu ấy lại chứ em nữa – Hồng Nhung thở thễ nói với anh bồ, đầu quay lại tình nghịch nhìn cô bạn đang la oai oái đằng xa.

Anh bồ tươi cười gật đầu, rô ga phóng đi không quên trêu Hồng Nhung.

- Sao mà hám trai thế không biết, để cô ấy một mình có ổn không, hôm nay là ngày vui mà - Anh bồ về quan tâm.

- Không sao đâu ạ, vì hôm nay là ngày vui nên em mới để cô ấy một mình chứ – Hồng Nhung nháy mắt.

Anh bồ về không hiểu nhưng rồi cũng cười một cái, đổi chủ đề sang chuyện đi chơi hôm nay của hai người.

Chỉ còn lại Minh Hiếu đứng lẻ loi đằng sau, cô tắc lưỡi.

- Con chó, dám bỏ bạn theo trai, nhớ cái mặt mi đó, lúc nào chia tay dám chạy đi tìm tao an ủi là tao oánh chết mẹ mi.

Minh Hiếu hậm hực dậm chân.

- Còn nói là mình già nữa chứ? Tức cười thật. Tao đây nói cho mi nghe nhé, tao méo thêm ưa thằng nào đâu. Sống cho hết đời bỏ mẹ cho rồi.

Minh Hiếu tự chửi rửa Hồng Nhung rồi bực tức quay lưng đi. Miệng vẫn lẩm bẩm ầm ụt.

Bước chân bước nhanh về phía cửa lớp, “hoang dã” bỗng nhiên la lên một cái. Cô giật nảy mình, tiếng nổ tanh bành từ chiếc pháo đồ chơi. Vài ba sợi dây kim tuyến cùng đám “tro” lấp lánh bay tung tóe.

- Ta-da.

Một ai đó hét lên. Minh Hiếu mở mắt ra, một cậu bạn đang nhe răng cười.

- Chúc mừng chị tốt nghiệp.

Cậu bạn hôn hờ chúc mừng Minh Hiếu. Thấy có chút xấu hổ vì tất cả mọi người trong lớp ai cũng nhìn mình, cô tức giận.

- Cái thằng này, chị đây đã dặn mi đừng có mà đến đây rồi mà.

Cậu bạn dẫu môi.

- Em đến ăn mừng với chị mà. Làm bạn gái em nha?

Sau câu tỏ tình, cả lớp ồ lên vỗ tay phấn khích. Minh Hiếu đỏ bừng mặt.

- Bạn... bạn gái cái gì chứ – Cô lắp bắp.

- Ày, sao chị phải đỏ mặt chứ, chị đồng ý nhaa – Cậu bạn mắt long lanh.

Cảm thấy dường như mọi ánh mắt cả lớp đang đổ dồn vào mình, Minh Hiếu tức giận quát lên rồi bỏ đi.

- ĐEP.

Biết tính bướng bỉnh của Minh Hiếu, anh bạn chạy theo để lại sự tiếc nuối của cả lớp.

- Chị ơi, trả lời em đi mà.

Cậu bạn chạy lèo đèo theo sau.

- Không bỏ bịch gì hết. Tao không muốn làm “trâu già mà gặm cỏ non” đâu.

Cậu bạn liếc xéo.

- Vậy thì để em làm “ông trẻ bắn máy bay” đi, chị đồng ý nhé.

Nắm tay Minh Hiếu lại, cậu bạn nhìn cô bằng ánh mắt chân thật. Rồi như thấy sự do dự của cô, cậu ta quàng luôn cánh tay cô bước đi như đứng rồi.

- Từ hôm nay, em là bạn gái anh đấy. Nhớ ăn nói cho đàng hoàng đấy, đi thôi, phải ăn mừng ngày hôm nay chứ.

Cậu ta kéo xềnh xệch Minh Hiếu đi. Mặc dù nhỏ hơn một tuổi nhưng lại cao hơn Minh Hiếu một cái đầu, đương nhiên cũng bảnh trai không kém thằng bồ Hồng Nhung.

- Không... không...

Minh Hiếu áp úng, cổ vùng vẫy nhưng rồi lại bị tên oắt kia chi phối.

Cậu ta quay qua nhìn cô.

- Nếu cuộc đời còn lại của chị đã “già cỗi” thì hãy để em làm nó tươi mới lại, có được không?

Vẻ nghiêm trọng, Minh Hiếu nuốt nước bọt.

- Không... không...

- Đi nào, anh biết em thích ăn món nướng cay nên chúng ta sẽ ăn mười suất luôn nhé.

Cậu ta vẫn ngoan cố kéo đi, Minh Hiếu la oai oái nhưng rồi cũng chịu ngồi lên xe cậu ta.

- Này, nếu đã thích tôi nhất định phải làm theo lời tôi – Minh Hiếu ngồi sau nói tới.

Cậu bạn kia đang lái xe quay đầu lại.

- Đồng ý, em yêu.

Minh Hiếu cười gian.

- Vậy... mi chết với tao nha con. Oánh chết mẹ mi luôn này, dám kêu tao bằng “em” hả... hả...

“Bốp...bốp”. Minh Hiếu ngồi sau cốc mấy cái rỗ đau lên đầu cậu bạn. Một cái “hả” là cô bạn lại dí cho cậu ta cái cốc. Cậu bạn thấy đau thiệt, nhưng lại cũng thấy hạnh phúc.

- Vậy là chấp nhận rồi nhé – Cậu ta cười tinh nghịch.

- Đéo, để chị đây còn coi thái độ của cưng nữa chứ – Minh Hiếu héch mui.

Cậu ta cười cười, vòng tay sau lưng nắm chặt tay Minh Hiếu. Cô bạn có chút đỏ mặt nhưng rồi cũng để vậy. Chiếc xe phóng vèo vào đường lớn, xem như bắt đầu một mối tình “đùa lếch”.

Trước trường Đại Học Kinh Tế, Khải Hoàng phóng chiếc SH với tốc độ tia chớp. Người đi đường nhìn anh là lạ, anh đang vận trên mình chiếc áo đen dài, có chút sắc đỏ điểm vào đó. Trên đầu dưới mũ bảo hiểm là chiếc mũ đỏ, có vài sợi tua rua bay bay. Hôm nay chính là ngày anh tốt nghiệp, Khải Hoàng vui mừng chạy về phía con đường rộng. Anh chẳng buồn cỡi bộ đồ tốt nghiệp kia ra mà mặc như thế chạy trên đường cao tốc. Anh muốn làm người anh yêu bất ngờ.

Khải Hoàng nhẹ nhàng mở cánh cửa nhỏ, tay cầm cuộn giấy, là tờ giấy tốt nghiệp của anh. Anh rón rén bước gần đến chiếc giường, một cô gái với mái tóc ngang lưng màu ngà vàng đang ngồi quay lưng nhìn về phía cửa sổ. Anh cất tiếng gọi.

- Chào em, hôm nay tôi đã tốt nghiệp rồi đấy, em vẫn còn nhớ tôi chứ? – Khải Hoàng vui mừng reo lên.

Cô gái kia quay lại, nở nụ cười nhìn anh.

- Nhớ chứ, là người bạn duy nhất của em ở bệnh viện này mà. Chúc mừng anh nhé.

Anh chạy lại ôm chầm lấy cô, lời nói thổ thổ vang lên.

- Hôm nay mình đi ăn mừng đi nha.

Cô gái mỉm cười gật đầu, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy tay anh.

- Đi thôi nào, em muốn ăn bánh tráng trộn và cả sữa me.

Giọng nói nhỏ nhẹ của cô vang lên.

- Gớm! Ăn mừng cho tôi hay cho cô vậy hả? – Anh dẫu môi.

Cô gái che miệng cười tinh nghịch nhìn anh, Khải Hoàng tiến đến nắm chặt lấy tay cô bước về phía ánh nắng. Nhìn thấy từng tia nắng đùa nghịch trên giàn hoa giấy, có chút xuyến xao khiến anh nhớ lại chuyện cũ, từ sâu đáy tâm hồn anh, một niềm vui trỗi dậy sau bao năm ly biệt.

“Ngày hôm nay của hai năm trước, em đã rời xa tôi. Nhìn vào bia mộ khắc tên em, tôi đã không nghĩ tôi sẽ đủ mạnh mẽ để sống tiếp quãng đời còn lại hay không. Nhưng em à, tôi nhận ra, mất em tôi không hề buồn bã. Bởi vì... em vẫn còn ở bên tôi cho đến giờ phút này, còn cô gái mang tên “Tịnh Nhi” kia... đã chết trong quá khứ. Bình Nhi à, em hãy quên hết mọi chuyện đi, những kí ức đau thương ấy, tôi sẽ giúp em đẩy lùi vào quá khứ. Em vẫn là Bình Nhi mà tôi yêu thương, cho dù có là bao lâu đi nữa, em vẫn mãi là em. Và kể từ ngày hôm nay, chúng ta sẽ cùng về nên những kí ức đẹp. Em đừng lo, tôi sẽ luôn ở bên em. Mãi mãi về sau”.

Khải Hoàng cùng cô gái kia bước qua thềm cao, bước chân vô tình đạp lên những bông hoa giấy dưới đất. Cô gái có chút xót xa, môi mím lại vẻ có lỗi. Cô chợt nhìn sang người con trai bên cạnh, chút thân quen ẩn hiện mập mờ qua cái nắm tay.

- Anh tên gì nhỉ? – “Cánh hoa” vương trên khuôn mặt nhỏ xinh cất tiếng.

Khải Hoàng cười khẽ, nụ cười đầy mê hoặc sau bao năm vẫn chẳng phai nhòa, anh ghé sát lại tai cô, giọng nói thều thào vang lên giữa chút lạnh lạnh của chiều thu.

- “Mèo đen”, em hãy gọi tôi là “Mèo Đen”.

Khải Hoàng vòng tay ôm chặt lấy cô, bàn tay đưa lên khẽ vuốt mái tóc mềm.

- Ngày mai, chúng ta sẽ lại đi cùng nhau, cho đến hết cuộc đời này, em nhé...

Khải Hoàng nắm tay cô đi về phía nắng ấm, hy vọng một điều gì đó sẽ mở ra cho cuộc đời tưởng chừng như rơi vào ngõ cụt của một cô gái mười tám tuổi.

Anh chợt nghĩ, mỗi tình nào bắt đầu rồi cũng sẽ kết thúc cho dù nó có buồn hay vui. Nếu như nó khiến ta đau khổ, thì hãy quên hết đi. Hãy xem chuyện như chưa bắt đầu. Cùng nhau tạo dựng một khởi đầu mới hơn là cứ mãi mê chìm đắm trong tuyệt vọng.

Người ta vẫn thường nói “Chàng trai mười bảy tuổi năm đó đi cùng bạn, không thể đi cùng bạn mãi được”. Nhưng nếu chàng trai đó bỏ rơi tất cả mười bảy tuổi đó để đi cùng bạn, trở thành một người đàn ông chững chạc, lo cho bạn, yêu thương bạn, và cùng bạn suy nghĩ đến tương lai, thì hãy trân trọng người đấy. Bởi vì trên thế giới to lớn này, bạn là người duy nhất khiến chàng trai đó bỏ lại tất cả, kể cả tuổi thanh xuân của mình.

-Hết-

43. Chương Ngoại Truyện 1: Yêu Người Đã Chết

Nhật kí tuổi mười sáu của tôi.

“Em có hiểu không?”

“Hiểu gì ạ?”

“Lời anh muốn nói”

Tôi băng khuâng nhớ lại khoảnh khắc nhanh chóng ngày mà Đình Hưng gặp tôi trên sân trường. Rốt cục là sau ngày hôm đấy, chúng tôi đã trở thành một cặp. Đình Hưng luôn đến đón tôi mỗi lúc tan học, lúc đấy anh sẽ tươi cười nhìn tôi và đưa cho tôi một cốc trà sữa vị me chua. Thậm chí có những lúc tôi lười học, anh ấy còn đến tận phòng giám thị năn nỉ cho tôi nghỉ ngày hôm ấy. Đình Hưng mà nói đối với tôi, thật sự là một người yêu tuyệt vời.

Hôm nay tôi đã nhận tin hẹn Đình Hưng ở rạp chiếu phim. Tôi dự định sẽ cùng anh ấy xem bộ “Titanic” mặc dù nó đã có trên mạng từ rất lâu. Tôi rất thích cảm giác cùng ai đó ngồi trong bóng tối cùng xem một bộ phim, tay thì bốc bắp rang bơ và lâu lâu sẽ quệt hàng nước mắt vì cảm động. Ôi chắc lúc ấy sẽ vui lắm đây nè. Tôi thầm nghĩ và lòng reo lên đầy sung sướng.

- Bình Nhi, sao mà chưa về hả?

Tiếng nói của một ai đó vang lên, tôi bừng tỉnh khỏi ảo tưởng.

- À... ờ tao về bây giờ này.

Tôi đáp lại lời cô bạn kế bên. Cô bạn kia gật đầu rồi xách balo ra về. Còn một mình lại trong lớp, cảm giác ớn lạnh không bóng người khiến tôi cuống quýt vắt dồ chạy biến.

Dừng chân trước cổng trường, tôi thở hồng hộc vì mệt. Khiếp thật mà, tôi vốn là đứa nhát gan nên rất sợ sự cô tịch. Vuốt ngực, hít thở đều đặn rồi nhảy chân sáo về phía xe buýt.

Tôi ngồi trên xe mà hồi hộp đến chết. Mặc dù cũng vài lần đi cùng nhau rồi nhưng sao lần này thấy cảm giác nó... lằng lằng. Bất cười một mình như con diên, tôi vội vàng bịt miệng khi một vài người nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ. Thôi thì mặc kệ người ta, tôi đang rất vui. Buột miệng hát một điệu nhạc quen thuộc nào đó, tôi lại nghĩ đến Đình Hưng.

Anh ấy luôn hát cho tôi bài nhạc bắt đầu với câu “đã có lúc anh mong tìm mình bé lại...”. Cứ mỗi đêm đông rét mướt, tôi sẽ vừa nghe anh ấy hát, vừa nhai chóp chép khoai nướng dưới cơn mưa phùn ngoài hiên nhà. Hơi ấm từ người Đình Hưng luôn truyền cho tôi một sức mạnh mãnh liệt. Chỉ cần bên anh ấy, mọi muộn phiền đều không cánh mà bay đi hết.

Khi xe buýt phanh kít một cái, tôi ngã người về phía trước, giật mình thoát khỏi cơn mơ hồ.

Lon ton chen qua đám người đang chen chúc, tôi thấy Đình Hưng đang đứng từ xa vẫy tay với tôi.

- Đợi em có lâu không hả? – Tôi thở hộc hộc nhìn anh.

Đình Hưng dẩu môi.

- Ừm... cũng hơi lâu đấy. Anh đã phải đợi ở đây những ba phút mấy giây.

- Ôi, xin lỗi vì để anh đợi lâu như thế.

Tôi hòa theo trêu anh. Đình Hưng vẹo má tôi.

- Đi thôi nào cô ngốc.

Anh kéo tay tôi vào rạp, trên tay tôi đã cầm sẵn hai tấm vé xem phim và nước uống thì anh đã mua cho.

Bộ phim bắt đầu chiếu khi đèn điện phụt tắt, tôi nhấp ngụm sữa me chua ngọt rồi ăn bắp rang bơ.

- Phim này anh xem cả chục lần rồi đấy – Đình Hưng thêu thào bên tai tôi.

- Em biết, nhưng em vẫn thích xem – Tôi ngúng nguẩy nhai bắp, mắt dí sát vào màn hình.

Anh bĩu môi.

- Có vậy thì sạt nghiệp mắt, xem hoài xem mãi.

Tôi véo vai anh.

- Vậy bây giờ về phải không?

Nhìn thấy tôi vẻ giận, anh cười hì.

- Anh đùa cơ mà, nào, xem thôi kéo hết mắt.

Đình Hưng nói rồi quay mặt lên màn hình. Tôi nhìn anh cười rồi tiếp tục công việc nghiền ngẫm khóc lóc của mình.

Bộ phim kết thúc trong nước mắt, vẫn cứ như bao lần, anh đều lấy khăn giấy đã mua sẵn cho tôi, anh biết cho dù tôi có xem bao lần thì nước mắt vẫn cứ rơi như vũ tuyền lệ.

Tôi thút thút nhìn anh.

- Anh không khóc sao?

- đương nhiên là không rồi, anh xem đến thuộc lòng – Anh nhún vai.

Nhìn thấy anh tôi thật ngưỡng mộ. Đúng là tôi quá mít ướt, không hiểu sao lần nào xem xong vẫn chẳng thể kìm nén. Nếu nhìn thấy Đình Hưng cũng giống như nam chính trong phim, cũng rời xa tôi như vậy thì có lẽ tôi chết mất. Tôi nắm tay anh.

- Đình Hưng à, anh sẽ không rời xa em, có phải không?

Tôi hỏi, ánh mắt có chút buồn nhìn anh.

- Không bao giờ – Anh cười, nói như khẳng định điều đó là sự thật.

Tôi gật đầu vui mừng. Đúng rồi nhỉ, anh sẽ không bao giờ rời xa tôi.

Chúng tôi cùng đến một quán ăn ven đường, là quán bán bánh tráng trộn mà tôi yêu thích.

Nhìn thấy tôi cười nói với Đình Hưng, bà bán bánh nhìn tôi vẻ kì lạ. Chẳng lẽ nhìn chúng tôi trông hề hợm lắm sao? Tôi khó chịu.

- Sao bà kia nhìn mình hoài.

Đình Hưng mỉm cười.

- Chắc chúng ta đẹp đôi quá mà.

Tôi nghe vậy khoái chí, dẫu môi.

- Vậy có nhất thiết phải chăm chăm như thế không cơ chứ.

Tôi nói nhỏ với Đình Hưng, mắt nhìn sang bà bán hàng vẫn nhìn tôi như không rời.

- Đi thôi, anh đưa em đi ăn món khác nha.

- Món gì giờ? – Tôi đắn đo.

Anh như nghĩ ra, đưa ngón trỏ lên.

- Ăn cơm.

- Gì chứ? – Tôi ghệt mặt. – Ăn cơm ngán lắm ạ.

- Có gì mà ngán, cơm sườn sốt cà chua cơ mà, chứ ăn bánh tráng hoài sao no – Anh ra sức giải thích.

Tôi suy ngẫm một lát rồi cũng chịu thua trước sự thuyết phục của anh.

Khi một đĩa cơm sườn sốt cà chua lọt tòm vào bụng, Đình Hưng đưa tôi về nhà lúc trời đã chập tối.

Vài ba bà hàng xóm nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ, thậm chí bọn họ còn chỉ trỏ vào người tôi. Tôi bực dọc dậm chân liếc xéo mấy bà rồi vào nhà đóng cửa. Đúng là nhiều chuyện mà, tôi chỉ rửa trong thâm lặng. Nhưng khi vừa bước vào ngưỡng cửa, cảm thấy chân ướt ướt. Tôi hoang mang nhìn xuống chân, một vũng máu lan rộng căn nhà nhỏ. Bước chân tôi thụt lùi dần về phía sau, tay bắt đầu run lên. Cảm tưởng như tìm đập nhanh, nhanh đến nỗi nó có thể bay ra ngoài với lực mạnh. Tôi đảo mắt nhìn theo dòng máu chảy, một cơ thể bê bết nằm dưới sàn nhà.

Tôi giật mình hoảng sợ. Khi nhận ra bóng dáng và chiếc áo quá quen thuộc. Tôi ngã ngục xuống sàn nhà. Là Đình... Đình Hưng. Tại sao anh lại nằm ở đây chứ? Vũng máu kia là sao chứ? Tôi hoảng sợ lùi về phía sau, khi đầu óc tưởng chừng như nổ tung, dây thần kinh như bầu vịu vào nhau khiến đầu óc trở nên mù mịt. Tôi hét toáng lên, cổ họng cố gào thét trong đau đớn.

- Đình Hưng... chết rồi. Hahahaha, anh chết mất rồi...

Tôi như kẻ điên gào giữa đêm lạnh. Vài ba người hàng xóm bầu lại xem cảnh tượng nơi đây. Tôi thật sự rất ghét, ghét cái cảm giác tội tệt lúc này. Tôi quay cuồng trong đau đớn, cơ thể chà mạnh xuống mặt đường như ai dày vò, tôi nhớ rồi, nhớ rồi. Đau quá, trái tim như bị cào đến rách toạc, tôi quằn quại trong tuyệt vọng. Chính tôi... đã giết Đình Hưng.

Nhật kí tuổi mười sáu của Tịnh Nhi.

Tịnh Nhi ngẩn người nhìn dòng đông đúc của đám học sinh đang chen chúc ra về, cô đang suy nghĩ về ai đó. Như nhớ đến kỉ niệm lần gặp Đình Hưng dưới sân trường, cô mỉm cười một mình như kẻ điên. Cô bạn ngồi bên đã bỏ sách vở vào balo, nhưng mãi vẫn chẳng thấy Tịnh Nhi về, cô đành hỏi.

- Tịnh Nhi, sao mà chưa về hả?

Tịnh Nhi giật mình thoát khỏi cơn mơ mộng, cô lắp bắp.

- À... ờ tao về bây giờ này.

Cô bạn gật đầu rồi đi, như cảm thấy chỉ còn một mình trong lớp, cô bé nhỏ co dò chạy thẳng ra ngoài cổng. Thật sự cô rất sợ... ma.

Tịnh Nhi chần chừ trước cổng hồi lâu. Cô quyết định bước về phía xe buýt nhưng đáng lẽ ra cô nên rẽ phải và quay về nhà.

Tịnh Nhi lên chuyến xe đến rạp chiếu phim. Lúc trên xe buýt, vài ba người nhìn cô khi Tịnh Nhi bỗng cười một mình. Cô nhún vai cho qua rồi chen vào đám đông đúc đang chen lấn.

Cô chạy lại quầy vé và mua hai tấm xem “Titanic”. Bất giác cô đưa tay mỉm cười chào ai đó. Bình Nhi vội vàng chạy lại phía gần cổng vào. Mặc nhiên không có ai cả, cô bé nhỏ lẩm bẩm như đang nói chuyện với ai đó.

- Cô kia sao lại nói chuyện một mình thế kia?

- Đây, bạn ơi, sao nói chuyện một mình vậy?

Vài ba người đi qua thắc mắc nhìn Tịnh Nhi. Nhưng cô hình như không nghe thấy, mặc nhiên chào hỏi nhưng trước mắt vẫn chẳng thấy bóng dáng của người nào cả.

Rồi đột nhiên, Tịnh Nhi như đang cầm tay ai đó vô hình, cười nói nhìn vào điểm nào đó và tiến vào rạp phim. Ông soát vé kì lạ khi cô bé nhỏ đưa đến hai vé xem.

Trong rạp, Tịnh Nhi ngồi một mình, rõ ràng bên phải và bên trái không có ai, nhưng cô bé nhỏ lại như đang nói chuyện. Cô còn cười và hành động như đang uống nước, bocc cái gì đó và cho vào miệng nhai. Người ngồi sau ớn lạnh nhìn cô. Những người xung quanh cũng xì xầm bàn tán.

Cô lại một mình đến trước quán bán bánh tráng trộn, bà bán hàng lấy làm lạ vì sao cô gái kia cứ đứng nói một mình. Lại còn nói bà “Vây có nhất thiết hải chăm chăm như thế không cơ chứ”. Bà bán hàng định gọi cô nhưng cô gái kia lại rời đi ngay.

Đến khi trời đã chập tối, Tịnh Nhi vẫn mặc nhiên nói chuyện với người vô hình. Vài ba bà hàng xóm thì thào.

- Con nhỏ kia sao vậy cà, hồi chiều thấy nó tự nhiên hốt hoảng đội đầy nước lạnh lên người, tôi còn thấy cả máu me đầy người nó, rồi nó xách cặp lên đi học – Một bà ra vẻ hiểu chuyện.

- Chẳng lẽ... nó giết người? – Bà kia hốt hoảng.

Hai bà đột nhiên lại rì rầm khiến Tịnh Nhi khó chịu, cô dậm mạnh chân rồi bước vào nhà.

Nhưng khi vừa bước vào ngưỡng cửa, cảm thấy chân ươn ướt. Tịnh Nhi hoang mang nhìn xuống chân, một vũng máu lan rộng căn nhà nhỏ. Bước chân cô thụt lùi dần về phía sau, tay bắt đầu run lên. Cảm tưởng như tim đập nhanh, nhanh đến nỗi nó có thể bay ra ngoài với lực mạnh. Cô đảo mắt nhìn theo dòng máu chảy, một cơ thể bê bết nằm dưới sàn nhà.

Tịnh Nhi giật mình hoảng sợ. Khi nhận ra bóng dáng và chiếc áo quá quen thuộc. Cô ngã ngực xuống sàn nhà. Là Đình... Đình Hưng. Tại sao anh lại nằm ở đây chứ? Vũng máu kia là sao chứ? Cô hoảng sợ lùi về phía sau, khi đầu óc tưởng chừng như nổ tung, dây thần kinh như bầu vịu vào nhau khiến đầu óc trở nên mù mịt. Tịnh Nhi đột nhiên hét toáng lên, cổ họng cổ gào thét trong đau đớn.

- Đình Hưng... chết rồi. Hahahaha, anh chết mất rồi...

Cô như kẻ điên gào giữa đêm lạnh. Vài ba người hàng xóm bầu lại xem cảnh tượng nơi đây. Cô thật sự rất ghét, ghét cái cảm giác tội tệ lúc này. Tịnh Nhi quay cuồng trong đau đớn, cơ thể chà mạnh xuống mặt đường như ai dầy vò, cô nhớ rồi, nhớ rồi. Đau quá, trái tim như bị cào đến rách toạc, Tịnh Nhi quần quai trong tuyệt vọng. Chính cô... đã giết Đình Hưng.

Chính cô đang sống trong ảo vọng. Trái tim ứ nghẹn lại khi nhận ra rằng cô... yêu người đã chết.

Chợt nhận ra, Đình Hưng rất quan trọng đối với cô, tình yêu của anh cũng giống như những tia nắng. Luôn sưởi ấm trái tim cô độc của cô, nhưng rồi khi nắng tắt, cô sẽ lại là một con người lạnh lẽo đau thương.

44. Chương Ngoại Truyện 2: Bút Chì Màu

Nhật kí tuổi mười tám của Hạ Dương.

Trên mảnh đất xa lạ mang tên nước Mỹ, Hạ Dương thấy thật chán nản làm sao. Ở đây, mọi chuyện đều có vẻ rất khó khăn. Giao tiếp? Đi lại? Hay là chỉ cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó?

Hạ Dương vò rối mái tóc ngắn. Cứ hôm nào dậy là cô lại ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ.

- Này, em dậy rồi hả?

Vĩnh Phúc từ sau tiến lại, hất vòng tay qua cổ cô.

- Vĩnh Phúc à, em chán quá – Hạ Dương chán nản nói.

Vĩnh Phúc như suy nghĩ.

- Đi siêu thị đi, anh đưa em đi cái “súp bờ ma kít” rộng nhất khu này.

Hắn hào hứng bước đến ngồi đối diện với cô.

- Nhưng mà siêu thị có gì hả anh?

Cô thắc mắc, thật sự ở bên này cũng được vài tháng nhưng chưa lần nào hắn đưa cô ra ngoài, thậm chí lúc ốm đau, hắn mời bác sĩ về tận nhà.

- Ở siêu thị có bán rất nhiều món đồ chơi dễ thương này, bán cả áo quần, nói chung là có tất cả mọi thứ.

Hắn khẳng định. Nhưng cô bé nhỏ vẫn chưa hiểu hết.

- À quên mất, ở đây bán rất nhiều đồ ăn và nước uống nữa cơ – Vĩnh Phúc hào hứng thêm vào.

-Ồ, vậy có sữa me và bánh tráng trộn không anh? – Hạ Dương phấn khởi hỏi.

Vĩnh Phúc dẫn đi.

- Sữa me thì có chứ bánh tráng trộn thì...

- Vậy sao anh nói tất cả mọi thứ đều có ở đây – Cô dẫu môi.

Hắn đứng dậy, như ra lệnh và kéo cô đi.

- Đi thôi, anh sẽ mua sữa me cho em và một món khác thay vì bánh tráng trộn nhé.

Cô mặc dù có chút miễn cưỡng nhưng cũng theo hắn lên ô tô.

Ô tô con phóng trên con đường rộng. Thật sự phong cảnh ở đây rất đẹp. Giao thông rất chặt chẽ, không có nạn vượt đèn đỏ khiến cô bé nhỏ sợ mỗi khi qua đường. Nhưng sao cô vẫn nhớ đất nước Việt Nam kia. Tuy không hiện đại hơn bên này, không nghiêm túc như bên này nhưng chỉ khi ở đất quê, cô mới cảm thấy mình thật sự là con người. Chứ ở bên đây người ta nói cái tiếng gì mà nghe hoài chả hiểu. Hạ Dương rất ghét ra ngoài là vì lí do này, có đôi người cứ nhìn cô khi cô nói tiếng Việt Nam.

Chiếc ô tô phanh kít khiến cô ngã về phía trước một chút.

Vĩnh Phúc nắm tay cô tiến vào siêu thị, cánh cửa kính tự động mở khiến cô bé nhỏ rất thích thú.

- Sao nó mở hay thế hả anh? – Cô tò mò hỏi.

- À... thì tại nó tự mở vậy đó, có hệ thống điều khiển rồi cơ mà – Hắn ôn tồn giải thích.

Hạ Dương thích thú chạy trước, hết ngẩng nhìn cái này lại dòm ngó qua cái kia. Vĩnh Phúc tươi cười khi cô bé nhỏ kia vui đến thế. Hắn kéo cô đến khu bán đồ chơi và dụng cụ học tập.

- Oa, cái này dễ thương quá.

Hạ Dương ngạc nhiên nhìn con gấu bông hình Minion màu vàng tất to.

- Anh mua cái này nhé – Vĩnh Phúc cầm lên bỏ vào xe đẩy.

- Vâng ạ, Vĩnh Phúc dễ thương – Hạ Dương thích thú nhìn hần, Vĩnh Phúc xoa đầu cô.

- Được cái nịnh à.

Rồi chiếc xe đẩy dừng lại trước một góc bán đồ học tập.

- Bút chì màu hả anh? – Cô bé nhỏ thắc mắc cầm hộp bút chì có đầy đủ màu sắc.

Vĩnh Phúc gật đầu, hần cầm nó rồi bỏ luôn và xe đẩy.

- Bút chì màu thì phải có giấy vẽ nè.

Nói đoạn hần lấy tập giấy A4 trắng tinh nằm bên cạnh và một cái gọt bút chì hình ô tô nhỏ xinh cùng cục tẩy màu đen.

- Về nhà chúng ta vẽ gì hả anh? – Hạ Dương tươi cười nhìn ngắm từng vật dụng vừa bỏ vào xe.

Vĩnh Phúc vuốt cằm suy nghĩ.

- Ừm... thôi về nhà rồi tính. Bây giờ đi mua sữa me với bánh rán cho em nào.

Vĩnh Phúc kéo cô rời đi, Hạ Dương vẫn còn lưu luyến ngắm dụng cụ đầy màu sắc kia nhưng rồi cũng ngoan ngoãn theo hần đến quầy tính tiền.

Chiếc ô tô con dừng lại trước quán ăn nhanh. Vĩnh Phúc mở kính ô tô rồi nói gì đó với nhân viên quán, lát sau thì họ đem ngay một túi giấy cùng với ai ly sữa me ngả nâu mát lạnh.

- Thank you!

Vĩnh Phúc đưa tiền rồi phóng xe đi ngay.

- Mau lên, mau lên Vĩnh Phúc.

Cô bé nhỏ nhỏ nhảy chân sáo chạy trước, tay lúc lắc túi đồ vừa mới mua. Vĩnh Phúc hí hục đem thức uống và bánh rán theo sau.

Dưới sân nhà sạch bóng, Hạ Dương đặt túi đồ xuống rồi, lấy hộp bút chì màu cùng tập giấy bày ra sàn, con gấu bông Minion đặt bên cạnh.

- Mau lên Vĩnh Phúc – Cô bé nhỏ vội vàng.

- Từ từ đã nào, uống sữa và ăn bánh đã nào.

Hần nói, lấy cái bánh rán còn nóng hôi hổi. Cô bé nhỏ gặm một miếng nhỏ nhai nhồm nhoàm, tiện thể hút chút sữa me.

- Anh vẽ đi – Hạ Dương vừa ăn vừa nói.

Vĩnh Phúc đắn đo suy nghĩ nên vẽ gì. Như nghĩ ra được, anh phấn khởi xắn tay áo bắt tay vào vẽ.

Vĩnh Phúc lấy bút chì màu đen vẽ đường chấm trong to trên trang giấy.

- Gì thế hả anh? – Hạ Dương tò mò hỏi.

Vĩnh Phúc mãi vẽ, chỉ ậm ừ cho qua. Hần tiếp tục lấy màu xanh, đỏ rồi tím. Khi bức tranh đã hoàn thành, Vĩnh Phúc reo lên.

- Nào, em thấy có đẹp không?

Hần giơ cao bức vẽ. Hạ Dương tò mò nhìn bức tranh. Là một đoàn tàu với năm toa tàu dài ngoằn.

- Toa... chứa... sữa... me?

Cô bé nhỏ lẩm bẩm đọc từng dòng chữ ghi trên mỗi toa tàu đầy màu sắc.

- Chính xác. Đây này, toa này là chứa bánh tráng trộn nè, toa này chứa gấu bông Minion nè, chứa gà nướng và chứa chương trình ca nhạc mà em yêu thích.

Vĩnh Phúc cười, hần ôn tồn chỉ vào từng toa.

- Toàn thứ em thích không à - Cô bé nhỏ vui mừng mân mê bức vẽ.

Hạ Dương giở sang trang giấy mới, nháy mắt tinh nghịch.

- Anh đợi đi nhé, em sẽ cho anh coi cái này.

Cô bé nhỏ tỏ bí mật, Vĩnh Phúc bật cười chống cằm.

- Anh sẽ đợi.

Hào hứng cầm từng cây bút chì lên, cô bé nhỏ nguệch ngoạc viết cái gì đấy.

Như quá lâu, hần ngáp ngắn ngáp dài.

- sao lâu vậy cà?

- Đợi em tí, sắp xong rồi nè.

Cô bé nhỏ vẫn cầm cúi viết viết. Vĩnh Phúc đứng dậy đi về phía bếp.

- Trong lúc đợi anh sẽ nấu một cái gì đó ăn, bụng kêu ào ào à.

Hạ Dương không để ý cho lắm, gặt đầu trong khi vẫn tập trung vào viết.

Mùi thơm từ bếp bay ra, Vĩnh Phúc đang chiên khoai tây, hần khéo léo vớt ra bỏ trên đĩa có sẵn giấy thấm dầu. Lấy một cái chén nhỏ rồi xịt tương ớt vào trong, hần hào hứng bê ra ngoài phòng.

- Đây rồi, khoai tây chiên nóng hổi vừa thôi vừa ăn đây.

Vĩnh Phúc vui mừng nói, nhưng nhìn lại thì cô bé nhỏ kia đã ngủ gục mất rồi. Tay vẫn còn cầm bút chì màu. Hần khẽ khàng nhấc tay cô lên, nhìn vào bức tranh ghi chỉ chút chữ đầy màu sắc.

Cứ một dòng là một màu, hần bật cười nhìn trang giấy rồi lại nhìn sang Hạ Dương. Đúng là một cô gái đáng yêu.

Vĩnh Phúc nhẹ nhàng bế cô lên giường nệm, đắp chăn lại rồi rón rén ra ngoài phòng ăn khoai tây một mình.

Hần phần khởi vừa nhai chóp chép vừa mân mê bức tranh, đôi lúc cười khì như... đười ươi.

Vĩnh Phúc lòng bức tranh vào khung, cẩn thận đặt trên bàn cạnh giường ngủ phòng hần, miết dọc theo khung tranh rồi rời đi. Trong lòng dấy lên niềm hoan hỉ lạ kì.

Trên nền trắng, từng dòng chữ nguệch ngoạc viết trong khó khăn. Chỉ cần nhìn thấy thôi, mọi đau khổ trước đó sẽ không còn nữa.

Anh là cây bút chì màu,

Vẽ lên trang giấy đoàn tàu niềm vui.

Em là cục tẩy đen thui,

Xóa hết tất cả muộn phiền đời anh.

Vĩnh Phúc đối với cô mà nói, như một điều gì đó chóng đến rồi chóng đi. Tình yêu của Vĩnh Phúc cũng giống như cơn gió. Nhẹ nhàng và mát mẻ thoáng qua đời cô. Nhưng khi gió bay đi, chỉ còn mình cô lại một mình. Bởi vì gió biết, cô gái kia cần một điều gì khác hơn thế nữa.

45. Chương Ngoại Truyện 3: Điều Tốt Đẹp Sẽ Ở Lại

Trong con đường đất nhỏ, con đường ngoằn ngoèo dẫn đến một tòa nhà rộng. Trước tòa nhà, một tấm biển khiến người nhìn ái ngại. “Bệnh viện tâm thần”.

Đầu đó trong khu vườn đầy cỏ dại, một cô gái lén lút như đang trốn ai đó.

- Phù – Bình Nhi thở phào khi bóng dáng cô y tá chích thuốc đã mất hút.

Bình Nhi tinh nghịch trèo qua hàng rào thấp, chiếc áo bệnh nhân vướng phải.

- Í... í...

Cô gái nhăn mặt vì mãi vẫn chẳng kéo ra được. Đến khi dường như chẳng còn đủ bình tĩnh nữa, cô kéo phắt một cái.

“Xoẹt”. Một bên mảng áo bệnh viện rách toạc. Bình Nhi ngẩn người nhìn chiếc áo te tua.

- Hahahahaha – Cô gái đột nhiên cất tiếng cười.

- Này, đã làm rách áo rồi còn cười nữa hả?

Một ai đó từ đằng sau nói lại. Cô gái hoảng sợ quay người lại. Trước mắt mình, cô nhìn thấy một người con trai cao lớn, mái tóc màu ngả vàng tung bay trong làn gió.

- Xuyt.

Bình Nhi đột nhiên chạy lại, đưa ngón tay lên môi cậu ta.

- Chuyện này là bí mật đấy – Cô nhìn quanh nhìn quất như sợ ai sẽ nhìn thấy.

Khải Hoàng cười khế.

- Nếu còn trốn ra ngoài này nữa là tôi mét bà già đang đi tìm em trong kia đấy.

Khải Hoàng nhếch miệng, tay chỉ về phía dãy hành lang, đúng là có một cô y tá đang hậm hực chạy trốn chết tìm Bình Nhi.

- Em... biết rồi, không trốn là được chứ gì? - Cô chu môi.

Anh bật cười, kéo tay cô đi.

- Đi... đi đâu vậy chứ? – Bình Nhi hoảng sợ giật tay lại.

- Chẳng lẽ em mặc như thế này trở lại vào phòng à, có mà bà già kia chích cho một mũi – Anh hăm dọa.

Nghe đến “chích”, cô gái tái mặt.

- Vậy...

- Thì tôi sẽ lấy cho em bộ áo khác – Khải Hoàng khẳng định.

Bình Nhi vui mừng gật đầu, con hào hứng chạy trước.

- Mau lên, lấy áo mau lên – Cô vội vàng.

Khải Hoàng dẫn cô đi qua dãy hành lang một cách chậm chậm.

- Anh tên gì nhỉ? – Bình Nhi chợt hỏi.

Khải Hoàng có chút sững người.

- Mèo đen. Em hãy gọi tôi là Mèo Đen.

Cô gái gật đầu cười cười.

- Vậy em tên gì? – Anh hỏi.

- À... ừm... – Có chút suy nghĩ, như nhớ ra được cô gái reo lên – Bình Nhi.

- Tên hay nhỉ – Anh cười, có chút xót xa.

Bình Nhi ngúng nguẩy nhảy chân sáo, chiếc áo rách tung bay theo chiều gió.

- Đợi ở đây nhé – Khải Hoàng làm mặt nghiêm trọng dặn dò Bình Nhi.

Cô gái thấy vậy nuốt nước miếng căng thẳng, khuôn mặt ngây thơ nhìn theo bóng dáng “Mèo đen” khuất sau căn phòng chứa đồ.

Cũng khoảng vài phút trôi qua, đợi mãi mà chẳng thấy cậu ta quay lại. Cô bắt đầu sốt ruột, đứng ngồi không yên.

- MAU ĐI THÔI.

Đột nhiên Khải Hoàng chạy thục mạng ra hết lên, cô hoảng loạn không biết gì liền chạy theo khi anh nắm tay.

- Đừng có nhìn, bà già đó đang đuổi theo đấy – Khải Hoàng cố dặn dò khi đang chạy trốn chết.

Nhưng Bình Nhi bướng bỉnh, quay mặt lại và nhìn thấy từ đằng xa, một cái gì đó đang bốc khói và cây chuối trên tay đánh loạn xạ vào không khí.

- Đứng lại, thằng ôn kia, mày ăn cắp áo quần hả?

Bình Nhi vội vàng quay đầu lại.

- Ôi, bà ta sắp đuổi kịp rồi anh ạ.

- Vậy thì mau lên đi.

Anh dứt lời, hai đôi chân dài sải từng bước chạy nhanh về phía khu vườn.

- Học... học...

Bình Nhi ôm ngực thở dốc.

- Sợ chết mất – Cô nói trong ngất quăng.

Khải Hoàng cũng dứt hơi không kém, ném chiếc áo lại cho cô.

- Mau vào thay đi kéo bà già kia tìm ra thì chết, còn áo rách thì vứt đầu đó chứ đừng có mà đem lại kéo bả phát hiện thì mệt.

Anh dặn dò, rồi quay lưng bước đi. Cô gái cầm chiếc áo, thần thờ nhìn theo bóng dáng to lớn khuất dần sau hàng rào tre. Khi chỉ còn là chấm nhỏ, cô mới quay người bỏ đi, dường như rất thân quen, cô sờ lên ngực trái mình, trái tim đập lên liên hồi.

Ngày mới lại đến, Bình Nhi hôm nay ngồi sững người ngắm giàn hoa giấy trong vườn.

- Một bông này, hai bông này... - Cô gái cầm từng bông hoa mỏng manh rồi đếm trong chán nản.

Dường như đang đợi ai đó, cô gái chột ngắc đầu nhanh khi đôi giày thể thao dừng lại trước mắt cô. Rõ ràng ngày hôm qua đã gặp mà sao cô chẳng nhớ gì hết.

- Hôm nay em làm gì? – Khải Hoàng ngồi xuống đối diện với cô.

Bình Nhi vui vẻ nói.

- Em nhặt hoa giấy ạ.

- Để làm gì? – Anh thắc mắc.

Cô gái không nói, chỉ cười rồi lặng lẽ chạy vào trong phòng. Lát sau đem ra một cái bát nhựa.

- Em là người bán hoa, còn anh là người mua – Cô ra lệnh phân vai, bàn tay nhỏ nhặt từng bông hoa giấy bỏ vào bát.

Khải Hoàng cười khẽ, tay móc cái gì đó trong túi.

- Thưa cô bán hàng, một bông hoa giấy giá bao nhiêu ạ? – Anh làm bộ.

- Một bông hai ngàn, thưa cậu – Bình Nhi cũng nhập vai rất nghiêm túc.

Khải Hoàng đếm từng tờ giấy màu, là giấy mà anh định sẽ xếp hạc cho cô, cơ mà giờ nó trở thành “tiền” mất rồi.

- Tôi muốn mua mười bông thì giá thế nào nhỉ?

- À... - Cô gái suy nghĩ – Mười bông thì hai mươi ngàn ạ.

Khải Hoàng tặc lưỡi, “mặc cả”.

- Đã mua nhiều đến thế rồi mà vẫn giá đấy sao?

Cô gái ngệt mặt.

- Vậy chứ sao ạ?

- Mười bông mười nghìn thôi – Anh ra giá.

- Cái gì, sao rẻ vậy cơ chứ? – Bình Nhi lẩm bẩm tính toán lại.

Khải Hoàng bật cười, mặt giữ lại độ nghiêm túc lúc nãy.

- Vậy giờ có bán không hả? – Anh vênh râu ra oai – Không bán thì tôi tự đi lượm cũng được.

Bình Nhi nghe đến đấy vội vàng.

- Mười lăm nghìn – Cô đưa hai bàn tay lên.

- Mười lăm nghìn? – Khải Hoàng cố nén cười khi chỉ thấy có hai bàn tay.

Như nhận ra là thiếu mất năm ngón. Bình Nhi đành cởi dép đưa thêm bàn chân lên.

Khải Hoàng mém nữa ngã ngửa, đúng là cô gái lẩm chiêu.

- Đấy, nhìn thấy mười lăm nghìn chưa hả? – Bình Nhi nói trong khó nhọc.

Khải Hoàng dẫn đo đếm từng ngón.

- Mau... mau lên – Chân sắp mỏi vì đưa lên khiến cô gái run run.

Đến khi bàn chân đưa lên rút bịch một cái. Khải Hoàng mới à lên một tiếng.

- OK, tôi sẽ mua với giá mười lăm nghìn – Anh rút mười lăm tờ giấy hình vuông đủ màu sắc.

Anh gói nó vào tay cô, dặn.

- Giấy này là giấy gấp hạc đấy, ngày mai tôi sẽ đến gấp hạc với em – Anh nói, rồi đứng dậy bỏ đi.

Bình Nhi cầm giấy trên tay rồi nhìn người con trai khuất sau hàng rào.

- Anh tên gì nhỉ? – Cô đứng dậy chạy theo, lời nói được gió cuốn vào tai anh.

Khải Hoàng quay người lại, mái tóc lung lay theo chiều gió, anh nở nụ cười buồn.

- Mèo đen. Hãy gọi tôi là Mèo đen.

Bình Nhi lặng lẽ suy ngẫm cái tên, mong sao ngày mai hãy đến thật nhanh.

Ngồi mân mê xấp giấy màu, cô gái cứ hướng đầu về phía hàng rào chờ đợi ai đó. Khi mái tóc ngả vàng quen thuộc xuất hiện, cô gái vui mừng chạy lại.

- Hôm nay còn đợi tôi nữa cơ đấy – Khải Hoàng cốc vào đầu cô.

Bình Nhi xoa xoa đầu, môi chu lên.

- Đâu có...

Rồi cô chìa ra xấp giấy.

- Xếp hạc ạ – Cô nhìn anh trông chờ.

Khải Hoàng ngồi xuống bãi cỏ non, tay bắt đầu miết tờ giấy lại.

- Anh xếp hạc ạ? – Cô ngây ngô hỏi, thật ra là biết nhưng Bình Nhi muốn bắt chuyện với anh nên đành hỏi. Khải Hoàng gật đầu, mắt tập trung vào việc xếp.

- Bình Nhi này – Anh chợt gọi.

- Vâng ạ?

- Em ở đây có buồn không? – Khải Hoàng nhìn cô, chút buồn ẩn hiện qua đôi mắt sâu.

Cô gái lẳng lơ gật đầu, cô thở dài.

- Chán lắm ạ, ở đây buồn lắm ạ. Nhưng bây giờ thì không nữa rồi, đã có anh làm bạn với em rồi mà – Cô ngây thơ.

Khải Hoàng đưa bàn tay vuốt nhẹ mái tóc ngắn.

- Nếu như rời khỏi đây, em sẽ đi đâu?

Bình Nhi chưa trả lời, cô nhìn lên giàn hoa giấy rơi lá tả.

Cơn gió thu lùa qua, chút lạnh lạnh len lõi trên da thịt. Những bông hoa vẫn như bao lần, muốn chạy theo cơn gió kia, để rồi sẽ lại nằm trơ trọi dưới sân nhà. Nhưng nếu những bông hoa ấy chỉ biết bầu vịu lấy cành cây yếu ớt, thì cũng sẽ có ngày nào đó phải thả mình trong héo úa. Chỉ cần một lần trong đời đưa mình theo cơn gió, biết đâu đó lại là điều tốt hơn? Bình Nhi quay đầu lại nhìn anh, môi nở nụ cười hạnh phúc.

- Em sẽ đi tìm anh, Mèo đen à...

Buổi chiều thu với lá vàng rơi như chứng mình cho đôi trẻ kia. Lại một lần nữa số phận đẩy họ sang ngã rẽ khác. Chỉ mong sau bao chuyện, điều tốt đẹp sẽ ở lại.

Tình yêu của Khải Hoàng như cơn bão lùa qua đời cô. Mãnh liệt và đôi lúc cũng đầy rẫy khó khăn. Nhưng nếu bão đi qua, bão sẽ để lại chút nắng ấm và gió mát.

Bình Nhi à, nếu như có kiếp sau, ta sẽ lại gặp nhau, có phải không?

-Hết-

Cuối cùng thì truyện cũng đã đến hồi kết, rất cảm ơn các bạn đã cùng tác giả đi từ đầu cho đến cuối truyện. Vì vậy các bạn hãy để lại comment hay like một cái cũng được, xem như trả “nhuận bút” cho tác giả đi :))

Sau truyện này, mời các bạn đón đọc truyện mới của tác giả có tên là “Ngược dòng, về bên anh” nhé! Truyện sẽ được đăng chính thức trên website Santruyen.com vào ngày 28/2/2016 (Tây nhé). Cảm ơn các bạn rất nhiều!

Và cuối cùng.... CHÚC MỪNG NĂM MỚI :))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dien>